

Fremsat den 25. februar 2015 af erhvervs- og vækstministeren (Henrik Sass Larsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiell virksomhed, lov om kreditaftaler, lov om finansielle rådgivere, lov om pantebrevsselskaber, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og forskellige andre love¹⁾

(Ret til basal indlånskonto, gennemførelse af ændringer til gennemsigthedsdirektivet, modernisering af reglerne for indsendelse af årsrapporter, udvidelse af forsikringssektors drift af anden virksomhed, præcisering af regulering af refinansieringsrisiko for realkreditobligationer m.v. og gennemførelse af boligkreditdirektivet m.v.)

§ 1

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 831 af 12. juni 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 (ændring af prospektdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 (ændring af prospektdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 (ændring af gennemsigthedsdirektivet), EU-Tidende 2013, nr. L 294, side 13«

2. I § 4 g udgår »for långivere«.

3. § 14, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Den godkendte årsrapport for et selskab omfattet af § 7, stk. 1, skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 5 måneder efter regnskabsårets afslutning.

Stk. 2. Den eksterne revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt for selskaber med intern revision tillige den interne revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelse af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen efter stk. 1.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

4. § 14, stk. 6, der bliver stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen samt regler om offentliggørelse af årsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporterne skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigthedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigthedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF, EU-Tidende 2013, nr. L 294, side 13, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34.

5. I § 23, stk. 8, 1. pkt., udgår », og regler om godkendelse af fysiske personer og små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer«, og 2. pkt. ophæves.

6. § 27, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. En udsteder af omsættelige værdipapirer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, som er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning offentliggøre den af det øverste ledelsesorgan godkendte årsrapport. Udstederen skal ligeledes offentliggøre den af det øverste ledelsesorgan godkendte halvårsrapport for regnskabsårets første 6 måneder. Offentliggørelsen af halvårsrapporten skal ske hurtigst muligt og senest 3 måneder efter udløbet af halvårsperioden. Udstederen skal sikre, at årsrapporter og halvårsrapporter er tilgængelige for offentligheden i mindst 10 år. De offentliggjorte årsrapporter og halvårsrapporter for udstedere her fra landet og fra andre lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal være udarbejdet i overensstemmelse med regnskabslovgivningen i det land, hvor udstederen har sit registrerede hjemsted, herunder den lovgivning der gennemfører artikel 4 og 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF samt artikel 3 og 4 i Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF. De offentliggjorte årsrapporter og halvårsrapporter for udstedere med registreret hjemsted i et land udenfor Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal være udarbejdet i overensstemmelse med regler, der fastsættes i medfør af stk. 12.«

7. § 27, stk. 8, ophæves.

Stk. 9-12 bliver herefter stk. 8-11.

8. I § 27, stk. 11, der bliver stk. 10, ændres »Stk. 7 og 8 finder« til: »Stk. 7 finder«.

9. I § 27, stk. 11, der bliver stk. 10, indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

»5) Den europæiske finansielle stabilitetsfacilitet (EFSF), den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM) og andre mekanismer oprettet med henblik på at opretholde Den Europæiske Monetære Unions finansielle stabilitet ved at yde midlertidig finansiell bistand til de medlemslande, der har euroen som valuta.«

Nr. 5 bliver herefter nr. 6.

10. I § 27, stk. 11, nr. 5, der bliver stk. 10, nr. 6, udgår »og 8«.

11. I § 27 indsættes som stk. 12:

»Stk. 12. Finanstilsynet kan fastsætte regler om, hvilke krav årsrapporter og halvårsrapporter fra udstedere med registreret hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal opfylde.«

12. I § 27 a, stk. 5, ændres »§ 29, stk. 1, 3. pkt.« til: »§ 29, stk. 1, 2. pkt.«.

13. § 28 ophæves.

14. I § 28 a, stk. 1, 1. pkt., ændres », jf. § 28, stk. 3« til: »ifølge regler fastsat i medfør af § 30«.

15. § 29 affattes således:

»§ 29. Enhver, der direkte eller indirekte besidder aktier i et selskab, skal i de i stk. 2 nævnte tilfælde straks give meddelelse til selskabet og Finanstilsynet om besiddelse af aktier i selskabet. Efter modtagelsen af meddelelsen skal selskabet hurtigst muligt offentliggøre indholdet af meddelelsen. 1. og 2. pkt. gælder for selskaber, der har en eller flere aktieklasser optaget til handel

- 1) på et reguleret marked i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis selskabet har registreret hjemsted i Danmark eller af anden årsag har Danmark som hjemland ifølge regler fastsat i medfør af § 30, eller
- 2) på en alternativ markedsplads i Danmark, uanset hvor selskabet har registreret hjemsted.

Stk. 2. Meddelelse om besiddelse efter stk. 1 skal gives, når besiddelsens størrelse udgør, overstiger eller falder under grænserne 5, 10, 15, 20, 25, 50 eller 90 pct. og grænserne 1/3 eller 2/3 af aktiekapitalen eller stemmerettighederne.

Stk. 3. Pligten til at give meddelelse efter stk. 1 omfatter også stemmerettigheder, som enhver fysisk eller juridisk person er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve, og som

- 1) besiddes af en tredjemand, med hvem den fysiske eller juridiske person har indgået en aftale, der forpligter parterne til ved samordnet brug af deres stemmeret at føre en langsigtet, fælles politik over for selskabets ledelse,
- 2) besiddes af en tredjemand i henhold til en aftale, der er indgået med den fysiske eller juridiske person om midlertidig overdragelse af stemmerettighederne til gengæld for en modydelse,
- 3) er knyttet til aktier, som er stillet til sikkerhed over for den fysiske eller juridiske person, forudsat at personen kontrollerer stemmerettighederne og erklærer at have til hensigt at udøve dem,
- 4) er knyttet til aktier, hvorover den fysiske eller juridiske person har livslang dispositionsret,
- 5) besiddes eller kan udøves som nævnt i nr. 1-4 af en virksomhed, der kontrolleres af den fysiske eller juridiske person,
- 6) er knyttet til aktier deponeret hos den fysiske eller juridiske person, og som denne kan udøve efter eget skøn,

når der ikke foreligger specifikke instrukser fra aktionærerne,

- 7) besiddes af en tredjemand på egne vegne for den fysiske eller juridiske persons regning, eller
- 8) den fysiske eller juridiske person kan udøve ved fuldmagt, og som personen kan udøve efter eget skøn, når der ikke foreligger specifikke instrukser fra aktionærerne.

Stk. 4. Pligten til at give meddelelse efter stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på enhver, der direkte eller indirekte besidder

- 1) finansielle instrumenter, der i henhold til aftale giver indehaveren ubetinget ret til at erhverve eller valgfrihed til at erhverve allerede udstedte aktier i selskaber nævnt i stk. 1, 3. pkt., eller
- 2) finansielle instrumenter, der ikke er omfattet af nr. 1, men som er baseret på allerede udstedte aktier i selskaber nævnt i stk. 1, 3. pkt., og som har økonomisk virkning, der kan sidestilles med virkningen af de i nr. 1 omfattede finansielle instrumenter, uanset om de giver ret til at erhverve aktierne.

Stk. 5. Pligten til at give meddelelse efter stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på enhver fysisk eller juridisk person, hvis den andel af stemmerettighederne eller af aktiekapitalen, der direkte eller indirekte besiddes af personen i henhold til stk. 1 og 3, sammenlagt med den andel af stemmerettighederne eller aktiekapitalen, der er knyttet til finansielle instrumenter, som besiddes direkte eller indirekte i henhold til stk. 4, udgør, overstiger eller falder under grænserne i stk. 2. Meddelelsen skal indeholde en opdeling i andelen af stemmerettigheder og andelen af aktiekapitalen, der er knyttet til aktier, som besiddes i henhold til stk. 1 og 3, og andelen af stemmerettigheder og andelen af aktiekapitalen, som er knyttet til finansielle instrumenter i henhold til stk. 4.

Stk. 6. Pligten til at offentliggøre besiddelser og give Finanstilsynet meddelelse, som nævnt i stk. 1, gælder også for et selskabs besiddelse af egne aktier, stemmerettigheder, som selskabet er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve og finansielle instrumenter, jf. stk. 1-5, hvad enten selskabet besidder disse selv eller gennem en fysisk eller juridisk person, der handler i eget navn, men for selskabets regning. 1. pkt. gælder dog ikke for selskaber, der alene har aktier optaget til handel på en alternativ markedsplads her i landet.

Stk. 7. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om besiddelse og meddelelse om besiddelse af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter efter stk. 1-6 og om beregningsgrundlaget for besiddelser af finansielle instrumenter. Finanstilsynet kan endvidere fastsætte regler om undtagelse for flagningspligterne i stk. 1-6 og meddelelsespligten i stk. 1.«

16. Efter § 29 indsættes:

»§ 29 a. Ved manglende, for sen eller mangelfuld meddelelse efter § 29, stk. 1-5, regler fastsat i medfør af § 29, stk. 7, eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse

med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF med senere ændringer kan Finanstilsynet suspendere aktionærens udøvelse af stemmerettigheder, der er knyttet til aktiebesiddelser i et selskab, som der skal gives meddelelse til. Suspension efter 1. pkt. kan alene ske ved grove eller gentagne overtrædelser.«

17. I § 30, 1. pkt., udgår », samt om indholdet af periode-meddelelser«, og i 2. pkt., udgår »og 8«.

18. I § 30, 3. pkt., indsættes efter »Finanstilsynet fastsætter endvidere regler om«: »udstederes hjemland og«.

19. I § 37, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., ændres », jf. § 28, stk. 3« til: »ifølge regler fastsat i medfør af § 30«.

20. I § 44, stk. 1, udgår »og § 46, stk. 1«.

21. §§ 45 og 46 ophæves.

22. I § 83, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Finanstilsynet påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.«

23. I § 83, stk. 3, 1. pkt., ændres »efter § 28, stk. 3, nr. 2« til: »ifølge regler fastsat i medfør af § 30«.

24. § 83 a, stk. 1, nr. 1, affattes således:

»1) § 23, stk. 2, § 23 a, stk. 1-3 og 5, § 31, stk. 8, § 44, stk. 2 og 5, og regler udstedt i medfør af § 23, stk. 7 og 8, § 24, stk. 2, § 29, stk. 4, § 32, stk. 4, § 43, stk. 3, og § 44, stk. 6, kan udøves på tilsynets vegne af en operatør af et reguleret marked henholdsvis et selskab, der driver en alternativ markedsplads på nærmere fastsatte vilkår,«.

25. § 83 a, stk. 1, nr. 1, affattes således:

»1) § 23, stk. 2, § 23 a, stk. 1-3 og 5, § 31, stk. 8, § 44, stk. 2 og 5, og regler udstedt i medfør af § 23, stk. 7 og 8, § 24, stk. 2, § 29, stk. 7, § 32, stk. 4, § 43, stk. 3, og § 44, stk. 6, kan udøves på tilsynets vegne af en operatør af et reguleret marked henholdsvis et selskab, der driver en alternativ markedsplads på nærmere fastsatte vilkår,«.

26. I § 83 a, stk. 1, nr. 4, ændres »§ 29, stk. 1 og 2,« til: »§ 29, stk. 1-6,«.

27. I § 83 a, stk. 1, nr. 5, udgår », § 28«.

28. I § 84, stk. 2, ændres »samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra artikel 17« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra artikel 17 samt for-

ordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked«.

29. I § 84 a, stk. 6, indsættes efter nr. 22 som nyt nummer:

»23) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«
Nr. 23-31 bliver herefter nr. 24-32.

30. I § 84 a, stk. 11, ændres »nr. 24-27« til: »nr. 25-28«.

31. I § 84 a, stk. 12, 1. pkt., ændres »24-27« til: »25-28«, og i 2. pkt., ændres »20 og 27« til: »21 og 28«.

32. I § 84 b, stk. 2, nr. 5, ændres »indberetning af aktiebidsidder« til: »meddelelse om besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter«.

33. I § 84 d, stk. 1, 4. pkt., ændres »stk. 2, nr. 6-8 og 12,« til: »stk. 2, nr. 2, 3 og 6,«.

34. § 84 d, stk. 2, nr. 2-5, ophæves.
Nr. 6-17 bliver herefter nr. 2-13.

35. § 84 d, stk. 2, nr. 8 og 9, der bliver nr. 4 og 5, ophæves.
Nr. 6-13 bliver herefter nr. 4-11.

36. I § 84 d, stk. 6, 2. pkt., ændres »§ 27, stk. 1, 7 og 8,« til: »§ 27, stk. 1 og 7,«, og »§ 28« udgår.

37. Efter § 84 k indsættes:

»§ 84 l. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i de sager, der er nævnt i stk. 2, påtaler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder meddelt i henhold til § 83, stk. 1, § 93, stk. 3, og § 95 og afgørelser om suspension af stemmerettigheder meddelt i henhold til § 29 a, stk. 1, samt navnet på virksomheden eller personen. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i de sager, der er nævnt i stk. 2, politianmeldelser og navnet på virksomheden. 1. og 2. pkt. gælder tilsvarende for påtaler, påbud, administrative bødeforelæg, tvangsbøder og politianmeldelser truffet af Finanstilsynets bestyrelse i de i stk. 2 nævnte sager og afgørelser om suspension af stemmerettigheder meddelt i henhold til § 29 a, stk. 1.

Stk. 2. Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ske i sager om overtrædelse af

1) reglerne om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter, jf. § 27, stk. 7, og regler herom udstedt i medfør af § 27, stk. 12, og § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,

2) reglerne om offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysninger, jf. § 27 a, stk. 1-3, og af regler herom udstedt i medfør af § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,

3) reglerne om meddelelse af større besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter, jf. § 29, og af regler herom udstedt i medfør af § 29, stk. 7, og § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og

4) reglerne om udsteders oplysningsforpligtelser, hjemland og ligebehandling af og kommunikation med aktionærer og indehavere af obligationer eller andre former for omsættelige gældsinstrumenter udstedt i medfør af § 30 og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

Stk. 3. Offentliggørelse efter stk. 1 skal udskydes eller ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelsen vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller personen, hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, hvis offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet, eller hvis samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse af en persons navn må vurderes ikke at være proportionale med hensynet til personen.

Stk. 4. Indbringes påtalen, påbuddet, tvangsbøden eller afgørelsen om suspension af stemmerettigheder nævnt i stk. 1, jf. stk. 2, for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Status og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolens afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt. Er en sag som nævnt i stk. 1, jf. stk. 2, overgivet til politimæssig efterforskning, og er der faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal dommen, bødevetagelsen eller et resumé heraf offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Stk. 5. Offentliggørelse efter stk. 1-4 skal ske hurtigst muligt efter, at virksomheden eller personen er underrettet om påtalen, påbuddet, politianmeldelsen, det administrative bødeforelæg, tvangsbøden eller afgørelsen om suspension af stemmerettigheder og skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år fra offentliggørelsen. Offentliggørelse, som vedrører personer, skal dog kun fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.«

38. I § 87, stk. 6, ændres »15 og 19« til: »17 og 24«.

39. I § 88, stk. 1, 1. pkt., ændres »eller efter regler udstedt i medfør af loven« til: », regler udstedt i medfør af denne lov og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.«.

40. I § 88 a indsættes efter »som vedtages af Europa-Kommissionen«: »i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked og«.

41. § 93, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Overtrædelse af § 8, stk. 1, § 9, stk. 5, § 10, stk. 1, §§ 10 b, 10 c og 11, § 11 a, stk. 1, § 12 a, § 12 b, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3-6 og 10, § 12 c, § 12 d, stk. 1, § 12 f, stk. 1, nr. 1, § 12 g, § 14, stk. 1, § 15, stk. 3, § 16, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, § 18, § 18 a, stk. 1 og 2, § 18 b, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 19, § 20, stk. 4, 2. pkt., stk. 5, og stk. 6, 1. pkt., § 21, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. pkt., § 23, stk. 1 og 3, § 24, stk. 1, § 25, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 27, stk. 1, stk. 2, 1.-3. pkt., og stk. 7 og 8, § 27 a, stk. 1-3, § 28, § 28 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., stk. 3, 3. pkt., og stk. 6, § 28 b, stk. 1, § 29, stk. 1 og 2, § 31, stk. 1, § 32, stk. 1-3, § 33, stk. 2 og 4, § 33 a, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., § 33 b, stk. 1 og 2, § 37, stk. 1-5, stk. 6, 1. pkt., stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, § 40, stk. 2, § 41, stk. 1, 2. pkt., § 42, stk. 1, og stk. 2, 2. og 3. pkt., § 42 a, § 42 b, stk. 1, § 42 c, § 42 d, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 42 e, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., § 44, stk. 1 og 3, § 75, stk. 2, 2. pkt., § 76, stk. 2, § 84 c, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 3.-7. pkt., samt artikel 42 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet straffes med bøde.«

42. § 93, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Overtrædelse af § 8, stk. 1, § 9, stk. 5, § 10, stk. 1, §§ 10 b, 10 c og 11, § 11 a, stk. 1, § 12 a, § 12 b, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3-6 og 10, § 12 c, § 12 d, stk. 1, § 12 f, stk. 1, nr. 1, § 12 g, § 14, stk. 1, § 15, stk. 3, § 16, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, § 18, § 18 a, stk. 1 og 2, § 18 b, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 19, § 20, stk. 4, 2. pkt., stk. 5, og stk. 6, 1. pkt., § 21, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. pkt., § 23, stk. 1 og 3, § 24, stk. 1, § 25, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 27, stk. 1, stk. 2, 1.-3. pkt., og stk. 7, § 27 a, stk. 1-3, § 28 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., stk. 3, 3. pkt., og stk. 6, § 28 b, stk. 1, § 29, stk. 1-6, § 31, stk. 1, § 32, stk. 1-3, § 33, stk. 2 og 4, § 33 a, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., § 33 b, stk. 1 og 2, § 37, stk. 1-5, stk. 6, 1. pkt., stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, § 40, stk. 2, § 41, stk. 1, 2. pkt., § 42, stk. 1, og stk. 2, 2. og 3. pkt., § 42 a, § 42 b, stk. 1, § 42 c, § 42 d, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 42 e, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., § 44, stk. 1 og 3, § 75, stk. 2, 2. pkt., §

76, stk. 2, § 84 c, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 3.-7. pkt., samt artikel 42 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet straffes med bøde.«

§ 2

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 182 af 18. februar 2015, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 1 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og § 1 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til loven titel ændres », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34 (boligkreditdirektivet)«.

2. I § 29, stk. 1, nr. 2, ændres »som varig anbringelse af midler« til: »og infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg«.

3. I § 43, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Erhvervs- og vækstministeren fastsætter, jf. 1. pkt., regler om indholdet af en basal indlånskonto og om størrelsen af et eventuelt gebyr for en sådan konto.«

4. I § 43, stk. 4, indsættes efter »finansielle rådgivere«: »og ansatte i penge- og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om og administrerer boligkreditaftaler«.

5. Efter § 77 e indsættes:

»§ 77 f. Penge- og realkreditinstitutter skal sikre, at aflønning af instituttets ansatte ikke er i strid med instituttets forpligtelser i medfør af § 43, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Penge- og realkreditinstitutter skal sikre, at instituttets lønpolitik, jf. § 71, stk. 1, nr. 9, ikke tilskynder til risikotagning, som er i strid med instituttets risikoprofil, og at lønpolitikken er i overensstemmelse med instituttets forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser.

Stk. 3. Lønpolitikken skal indeholde foranstaltninger til at undgå interessekonflikter og sikre, at aflønningen af de ansatte ikke er afhængig af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger om boligkredit eller andre former for salgsmål.

Stk. 4. For personer i ansættelsesforhold, der er omfattet af en kollektiv overenskomst, finder stk. 1 og 3 kun anvendelse.

delse på aftaler om variable lønde, hvis aftalerne om variabel løn ikke er fastsat i overenskomsten.«

6. I § 143, stk. 1, nr. 5, indsættes efter »stk. 3 og 4,«: »samt betingelserne for, at Finanstilsynet kan tilpasse kravet om, at et selskab skal have et kapitalgrundlag på mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger i tilfælde af væsentlige ændringer i selskabets virksomhed,«.

7. I § 184, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »Finanstilsynet«: », jf. § 194, stk. 1, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 195, stk. 1,«.

8. I § 194, stk. 1, udgår »i to eksemplarer«.

9. § 195, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Den godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Ligeledes skal den af virksomheden udarbejdede halvårsrapport indsendes til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter halvårsperiodens afslutning. Efter modtagelsen sender Erhvervsstyrelsen en kopi af årsrapporten og halvårsrapporten til Finanstilsynet.

Stk. 2. Investeringsforvaltningsselskaber skal uanset stk. 1 indsende den af virksomheden udarbejdede halvårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest 2 måneder efter halvårsperiodens afslutning.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

10. § 195, stk. 3 og 4, der bliver stk. 4 og 5, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og regler om offentliggørelse af årsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporter og halvårsrapporter skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«

11. § 196, stk. 4, ophæves.

12. § 208, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Garanterne i sparekassen og andelshaverne i andelskassen skal tilbydes enten en ombytning til markedskurs af deres garantbeviser og andelsbeviser til aktier i aktieselskabet, kontant indløsning eller en kombination heraf. Hvis der tilbydes kontant indløsning, skal dette ske inden fusionsplanen underskrives. Kontant indløsning af garantkapital eller andelskapital er betinget af, at omdannelsen gennemføres.«

13. I § 308, stk. 2, ændres »i 2 på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4, hvis det overskrider en eller flere af følgende indikatorer« til: », hvis det i 2 på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4, overskrider en eller flere af følgende indikatorer«.

14. I § 343 d, stk. 2, indsættes efter »lov om finansielle rådgivere«: »og boligkreditformidlere«.

15. I § 354, stk. 6, indsættes efter nr. 27 som nyt nummer:

»28) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

Nr. 28-38 bliver herefter nr. 29-39.

16. I § 354, stk. 9, ændres »nr. 28« til: »nr. 29«.

17. I § 354, stk. 11, 3. pkt., ændres »nr. 36« til: »nr. 37«, og »nr. 37« ændres til: »nr. 38«.

18. I § 354, stk. 12, ændres »nr. 29-32« til: »nr. 30-33«.

19. I § 354, stk. 13, 1. pkt., ændres »29-32« til: »30-33«, og »38« ændres til: »39«.

20. § 361, stk. 1, nr. 13, ophæves.

Nr. 14-35 bliver herefter nr. 13-34.

21. § 361, stk. 1, nr. 23, som bliver nr. 22, affattes således:

»23) Ejendomskreditselskaber, jf. lov om ejendomskreditselskaber, betaler 13.600 kr.«

22. I § 361, stk. 1, indsættes som nr. 35:

»35) Boligkreditformidlere, jf. lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, betaler 7.500 kr.«

23. I § 373, stk. 1, ændres »§ 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200 og 201« til: »§§ 194, 195, 200 og 201«.

24. §§ 384 og 385 og § 386, stk. 2, ophæves.

25. I § 415, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3, ændres »engagement med« til: »eksponering mod«.

§ 3

I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 347 af 2. april 2014, som ændret ved § 6 i lov nr. 737 af 25. juni 2014, foretages følgende ændringer:

1. Fodnoten til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008, nr. L 133, side 66, Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14. november 2011 om ændring af del II i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF for så vidt angår supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, EU-Tidende 2011, nr. L 296, side 35, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34.«

2. I § 7 a, stk. 2, nr. 16, indsættes efter »§ 26«: »eller § 26 a«.

3. I § 7 a, stk. 4, indsættes som 2. pkt.:

»Er der tale om en finansiel tjenesteydelse, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses karakter og væsentligste egenskaber i stedet mindst indeholde de oplysninger, der fremgår af del A, afsnit 3-6, i oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5.«

4. § 7 a, stk. 10, affattes således:

»Stk. 10. For så vidt angår kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, skal kreditgiveren eller i givet fald kreditformidleren i stedet for formularen i denne lovs bilag 2 anvende oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5. Skemaet skal gives efter, at forbrugeren har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer i overensstemmelse med § 7 c.«

5. I § 7 b, stk. 3, indsættes som 3. og 4. pkt.:

»For så vidt angår kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, skal kreditgiveren eller i givet fald kreditformidleren dog anvende oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5. § 7 a, stk. 10, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.«

6. I § 7 b, stk. 5, indsættes som 3. pkt.:

»Er der tale om en finansiel tjenesteydelse, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika i stedet mindst indeholde de oplysninger, der fremgår af del A, afsnit 3-6, i oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5.«

7. Efter § 7 c indsættes før overskriften før § 8:

»Betræknings tid ved indgåelse af kreditaftaler om lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse

§ 7 d. For tilbud om lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, kan kreditgiver ikke fastsætte en frist på mindre end 7 dage for forbrugers antagelse af tilbuddet.

Stk. 2. Debitorrenten og de øvrige omkostninger kan variere fra det, der er angivet i tilbuddet, i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer.«

8. § 9, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Ved refinansiering af variabelt forrentede lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, skal kreditgiver forud for auktionen skriftligt underrette forbrugeren på papir eller andet varigt medium om den forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten. Underretning om ændring i debitorrenten efter stk. 1 og 2 kan herefter ske efter, at ændringen er trådt i kraft.«

9. Efter § 16 indsættes før overskriften før § 17:

»Beregning af de årlige omkostninger i procent for kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom

§ 16 a. De årlige omkostninger i procent for kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, beregnes ud fra den matematiske formel i denne lovs bilag 4.

Stk. 2. Omkostningerne ved at åbne og forvalte en bestemt konto og ved at anvende et betalingsmiddel i forbindelse med både transaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden for denne konto og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbruger kreditten, hvis det er obligatorisk at åbne og opretholde en konto for at kunne opnå kreditten eller for at kunne få kreditten på de oplyste betingelser.

Stk. 3. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiver og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

Stk. 4. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten og i påkommende tilfælde i de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til niveauet på tidspunktet for indgåelsen af aftalen.

Stk. 5. Tillader kreditaftalen variationer i debitorrenten, underrettes forbrugeren, bortset fra i de tilfælde, der er nævnt i stk. 6, om de mulige konsekvenser af variationerne på de beløb, der skal betales, og på de årlige omkostninger i procent som minimum ved hjælp af oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5. Er der ikke et loft over debitorrenten, ledsages oplysningerne om de mulige konsekvenser af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger for forbrugeren, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig.

Stk. 6. For kreditaftaler hvori der er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst 5 år, og ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, omfatter beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i oplysningsskemaet ESIS, jf. bilag 5, kun den indledende periode med fast rente, og den baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.

Stk. 7. De supplerende antagelser i denne lovs bilag 4 anvendes, hvor det er relevant, til beregningen af de årlige omkostninger i procent.«

10. Efter § 26 indsættes før overskriften før § 27:

»§ 26 a. Kreditgiver kan ikke indgå en kreditaftale omfattet af § 26, stk. 7, med en forbruger uden at forbrugeren indrømmes en ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine for-

pligtelser i henhold til aftalen, før denne udløber, jf. stk. 2 og 3.

Stk. 2. Aftalen skal indeholde vilkår om, at forbrugeren i tilfælde af førtidig tilbagebetaling har ret til en reduktion af sine samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

Stk. 3. Aftalen kan indeholde vilkår om, at kreditgiver i tilfælde af førtidig tilbagebetaling har ret til kompensation for eventuelle omkostninger, der er direkte forbundet med den førtidige tilbagebetaling. Kompensationen skal være rimelig og fastsættes ud fra objektive kriterier.

Stk. 4. Ønsker en forbruger at frigøre sig fra sine forpligtelser i overensstemmelse med stk. 1, skal kreditgiver efter modtagelse af anmodningen på papir eller andet varigt medium give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at overveje denne mulighed. Oplysningerne skal mindst indeholde en angivelse af de konsekvenser, som den førtidige tilbagebetaling vil have for forbrugeren, og hvilke antagelser, der i den forbindelse er anvendt.«

11. Som *bilag 4* og *5*, indsættes bilag 1 og 2 til denne lov.

§ 4

I lov nr. 599 af 12. juni 2013 om finansielle rådgivere, som ændret ved § 12 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og § 13 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere**«.

2. Som *fodnote* til lovens *titel* indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34.«

3. I § 1, *stk. 1*, indsættes efter »finansielle produkter«: »og formidling af boligkreditaftaler«.

4. I § 1, *stk. 2*, indsættes efter »finansiell rådgiver«: »eller boligkreditformidler«.

5. I § 1, *stk. 3, nr. 2* og *§ 2, nr. 2*, og § 9, *nr. 1* og *2*, indsættes efter »finansielle produkter«: »eller boligkreditaftaler«.

6. I § 1, *stk. 3, nr. 4*, indsættes efter »finansielle produkter«: »og boligkreditaftaler«.

7. I § 2, *nr. 1*, indsættes efter »finansielle produkter«: », bortset fra boligkreditaftaler,«.

8. I § 2 indsættes efter nr. 1 som nye numre:

»2) Boligkreditformidler: En virksomhed, der som led i sin erhvervmæssige hoved- eller bibeskæftigelse præsen-

terer eller tilbyder boligkreditaftaler til forbrugere, indgår sådanne aftaler med en forbruger på vegne af en kreditgiver eller bistår en forbruger med rådgivning, administration eller andet forberedende arbejde forud for indgåelsen af en boligkreditaftale.

3) Boligkreditaftale: En aftale i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller en anden rettighed knyttet til en fast ejendom til beboelse eller kreditaftaler, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer til eksisterende eller projekterede bygninger.«

Nr. 2-5 bliver herefter nr. 4-7.

9. I § 2, *nr. 3*, der bliver nr. 5, indsættes efter »Kreditaftaler«: », bortset fra boligkreditaftaler,«.

10. *Overskriften* til kapitel 2 affattes således:

»Kapitel 2

Tilladelse til at udføre virksomhed som finansiell rådgiver og boligkreditformidler«.

11. § 3, *stk. 1*, affattes således:

»En virksomhed der yder rådgivning om finansielle produkter, skal have Finanstilsynets tilladelse som finansiell rådgiver. En virksomhed, der yder rådgivning om eller formidling af boligkreditaftaler, skal have Finanstilsynets tilladelse som boligkreditformidler.«

12. I § 3, *stk. 2, nr. 5, 2. pkt.*, og § 4, *stk. 1*, indsættes efter »finansiell rådgiver«: »eller boligkreditformidler«.

13. Efter § 4 indsættes:

»§ 4 a. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

Stk. 2. Registeret, jf. *stk. 1*, skal indeholde følgende oplysninger:

- 1) Navne på personer i ledelsen for den finansielle rådgivningsvirksomhed og navne på personer i ledelsen for boligkreditformidleren, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne.
- 2) Oplysninger om, hvilke andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, end Danmark, der ydes boligkreditformidling i.«

14. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter »finansiell rådgiver«: »eller boligkreditformidler«.

15. I § 5, *stk. 3*, indsættes efter »finansielle rådgivere«: »eller boligkreditformidlere«.

16. I § 6, *stk. 1* og *2*, § 7, *stk. 1*, § 10, *1. pkt.*, § 10 a, *stk. 1, 1. pkt.*, § 10 b, *stk. 1*, og § 20 a, *stk. 1*, indsættes efter »en finansiell rådgiver«: »eller boligkreditformidler«.

17. I § 6, stk. 1, indsættes efter »finansielle produkter«: »eller boligkreditaftaler«.

18. I § 6, stk. 2, ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«.

19. I § 7, stk. 2, og § 10 a, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »for finansielle rådgivere«: »og boligkreditformidlere«.

20. Efter § 7 indsættes:

»§ 7 a. Boligkreditformidlere skal sikre, at aflønning af virksomhedens ansatte ikke er i strid med virksomhedens forpligtelser i medfør af § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Boligkreditformidlere skal sikre, at virksomheden udarbejder en lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Lønpolitikken skal være i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser. Lønpolitikken må ikke tilskynde til risikotagning, som er i strid med virksomhedens risikoprofil.

Stk. 3. Lønpolitikken skal indeholde foranstaltninger til at undgå interessekonflikter og sikre, at aflønningen af de ansatte ikke er afhængig af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger eller andre former for salgsmål.

Stk. 4. For personer i ansættelsesforhold, der er omfattet af en kollektiv overenskomst, finder stk. 1 og 3 kun anvendelse på aftaler om variable lønde, hvis aftalerne om variabel løn ikke er fastsat i overenskomsten.«

21. I § 8, stk. 1, 1. pkt., og § 9, stk. 1, indsættes efter »finansiell rådgiver«: »og en boligkreditformidler«.

22. I § 9, stk. 1, nr. 2, ændres »nr. 17,« til: »nr. 19,«.

23. § 9, stk. 1, nr. 3, affattes således:

»3) Virksomheden tager et tilstrækkeligt antal finansielle produkter på markedet i betragtning ved sin rådgivning, herunder boligkreditaftaler.«

24. I § 9 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Finansielle rådgivere må for at være omfattet af stk. 1 ikke på egne eller andres vegne udbyde finansielle produkter til forbrugere.«

25. Efter kapitel 4 a indsættes:

»Kapitel 4 b

Grænseoverskridende virksomhed

§ 10 c. En boligkreditformidler, der ønsker at udøve virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af, i hvilket land eller hvilke lande boligkreditformidling ønskes påbegyndt, og hvilke aktiviteter der ønskes udøvet.

Stk. 2. Finanstilsynet videresender den meddelelse, der er nævnt i stk. 1 til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af meddelelsen og giver samti-

digt underretning til boligkreditformidleren om videresendelsen.

Stk. 3. Boligkreditformidleren kan påbegynde sin virksomhed 1 måned efter den dato, hvor underretningen af boligkreditformidleren efter stk. 2 er sket.

§ 10 d. En boligkreditformidler, der er registreret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan påbegynde virksomhed her i landet gennem en filial eller som udbyder af grænseoverskridende tjenesteydelse 1 måned efter, at hjemlandets kompetente myndighed har videresendt meddelelse om virksomhedens hensigt til Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler for filial- og tjenesteydelsesvirksomhed for boligkreditformidlere, der er meddelt tilladelse eller er registreret i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.«

26. I § 11, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Finanstilsynet påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af artikel 29, stk. 2, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.«

27. I § 11 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Finanstilsynet påser, at filialer af boligkreditformidlere her i landet, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, overholder kapitel 3 og 4 og regler udstedt i medfør heraf.

Stk. 3. Overholder en boligkreditformidler ikke reglerne i kapitel 3 og 4, kan Finanstilsynet påbyde boligkreditformidleren, at det ulovlige forhold bringes til ophør. Efterkommer den pågældende boligkreditformidler ikke Finanstilsynets påbud, underretter Finanstilsynet boligkreditformidlerens kompetente myndigheder i hjemlandet herom, herunder om de iværksatte tiltag. Fortsætter filialen af boligkreditformidleren det ulovlige forhold, kan Finanstilsynet forbyde boligkreditformidleren at udøve virksomhed i Danmark. Finanstilsynet skal give boligkreditformidlerens hjemlandsmyndighed og Kommissionen meddelelse om de iværksatte tiltag uden unødigt forsinkelse.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 4-7.

28. § 11, stk. 3, der bliver stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.«

29. § 11, stk. 4, der bliver stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en finansiel rådgiver henholdsvis en boligkreditformidlers kunder kan have lidt tab, som følge af at den finansielle rådgiver henholdsvis boligkreditformidleren har overtrådt § 7, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2.«

30. I § 11, stk. 5, der bliver stk. 7, ændres: »stk. 4« til: »stk. 6«.

31. I § 12, stk. 2, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »og hos en boligkreditformidler«.

32. I § 12, stk. 3, og § 14, stk. 1 og 2, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller en boligkreditformidler«.

33. § 13 ophæves.

34. I § 15, stk. 1, indsættes efter »finansiel rådgivers«: »eller boligkreditformidlers«.

35. I § 18, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller en boligkreditformidler«.

36. I § 18, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »den finansielle rådgivers«: »eller boligkreditformidlers«.

37. I § 18, stk. 1, 1. og 8. pkt., og § 18, stk. 2, ændres »§ 11, stk. 2,« til: »§ 11, stk. 4,«.

38. I § 19, stk. 2, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller boligkreditformidler«.

39. I § 20 indsættes efter »finansielle rådgiveres«: »og boligkreditformidlers«.

40. I § 21, stk. 2, indsættes efter »den finansielle rådgiver«: »eller boligkreditformidleren«.

41. I § 21, stk. 2, nr. 2, indsættes efter »finansielle produkter«: »eller boligkreditaftaler«.

42. I § 22 indsættes efter »Finansielle rådgivere«: »og boligkreditformidlere«.

43. I § 26, stk. 3, ændres »§ 11, stk. 1 og 2,« til: »§ 11, stk. 1 og 4,«.

§ 5

I lov nr. 697 af 25. juni 2010 om pantebrevsselskaber, som ændret bl.a. ved § 13 i lov nr. 1287 af 19. december 2012, § 28 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, § 13 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 12 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og senest ved § 12 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»Lov om ejendomskreditselskaber«.

2. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34.«

3. Kapitel 1 affattes således:

»Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på ejendomskreditselskaber.

Stk. 2. Ved ejendomskreditselskaber forstås selskaber, som udøver mindst en af følgende aktiviteter:

- 1) Erhvervsmæssigt køb eller salg af pantebreve i fast ejendom, herunder erhvervsmæssigt salg af pantebreve i egen fast ejendom.
- 2) Erhvervsmæssig ydelse af boligkreditaftaler.

§ 1 a. I denne lov forstås ved:

- 1) Boligkreditaftale: En aftale i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller en anden rettighed knyttet til en fast ejendom til beboelse eller kreditaftaler, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer til eksisterende eller projekterede bygninger.
- 2) Forbruger: En person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.«

4. I *overskriften* til kapitel 2 ændres »pantebrevsselskaber« til: »ejendomskreditselskaber«.

5. § 2, stk. 1, affattes således:

»Aktiviteter efter § 1, stk. 2, kan kun udøves af et selskab, der efter reglerne i dette kapitel har tilladelse til at virke som ejendomskreditselskab, jf. dog stk. 2.«

6. I § 2, stk. 3, § 3, stk. 1, § 3, stk. 1, nr. 5, § 4, stk. 1, 3 og 4, § 5 a, stk. 1, 1. pkt., § 5 b, stk. 1, § 6, 2. pkt., § 7, stk. 1 og 2, § 14, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 14, stk. 2, § 14, stk. 4, 1. pkt., § 15, stk. 2, 1. pkt., og § 22, stk. 3, 1. pkt., ændres »pantebrevsselskab« til: »ejendomskreditselskab«.

7. I § 2, stk. 3, 1. pkt., § 17, stk. 1, og § 19 ændres »Pantebrevsselskaber« til: »Ejendomskreditselskaber«.

8. I § 2, stk. 3, 3. pkt., § 5 a, stk. 3, 1. pkt., § 6, 1. pkt., og § 15 b ændres »pantebrevsselskaber« til: »ejendomskreditselskaber«.

9. I § 3, stk. 1, nr. 3, ændres »som er ansvarlig for handelen med pantebreve,« til: »som er ansvarlig for handel med pantebrev, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk.

2, nr. 1, og den som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2,«

10. I § 3, stk. 5, § 15, stk. 2, 2. pkt., og § 15, stk. 4, 7. pkt., ændres »Pantebrevsselskabet« til: »Ejendomscreditselskabet«.

11. § 5, stk. 1, affattes således:

»Ejendomscreditselskabet der udøver aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, skal udpege en person, som er ansvarlig for handel med pantebreve. Udøver selskabet aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, skal det udpege en person, som er ansvarlig for kreditgivning. Den ansvarlige person for handel med pantebreve henholdsvis den ansvarlige person for kreditgivning skal have mindst 3 års praktisk erfaring med pantebrevshandel henholdsvis kreditgivning, jf. dog stk. 3.«

12. I § 5, stk. 3, indsættes efter »pantebreve«: », og personen, som er ansvarlig for kreditgivning«.

13. Tre steder i § 5 a, stk. 1, 1. pkt., i § 9, nr. 6, § 14, stk. 5, 1. pkt., § 15, stk. 2, 2., 3., 4. og 5. pkt., § 15, stk. 4, 4., 5., og 6. pkt., og i § 15 b ændres »pantebrevsselskabet« til: »ejendomscreditselskabet«.

14. I § 5 b, stk. 1, § 15, stk. 2, 1., 3., 5., 6. og 8. pkt., § 15, stk. 4, 3., 4., 6. og 9. pkt., ændres »pantebrevsselskabets« til: »ejendomscreditselskabets«.

15. I § 6, 2. pkt., indsættes efter »pantebreve«: »henholdsvis kreditgivning«.

16. § 7, stk. 1, affattes således:

»Et ejendomscreditselskab kan udøve anden virksomhed end aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2.«

17. I § 7, stk. 2, ændres »handel med pantebreve« til: »aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2«.

18. I *overskriften* til kapitel 3 indsættes efter »Informationskrav«: »og god skik m.v.«

19. Efter § 8 indsættes i kapitel 3:

»§ 8 a. Ejendomscreditselskaber skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for ejendomscreditselskaber.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om kompetencekrav til ansatte i ejendomscreditselskaber.

Stk. 4. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om pris- og risikoplysninger for boligkredit.

§ 8 b. Ejendomscreditselskaber skal sikre, at aflønning af virksomhedens ansatte ikke er i strid med virksomhedens forpligtelser i medfør af § 8 a, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Ejendomscreditselskaber skal sikre, at virksomheden udarbejder en lønpolitik, der er i overensstemmelse med

og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Lønpolitikken skal være i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser. Lønpolitikken må ikke tilskynde til risikotagning, som er i strid med virksomhedens risikoprofil.

Stk. 3. Lønpolitikken skal indeholde foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter og sikre, at aflønningen af de ansatte ikke er afhængig af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger om boligkredit eller andre former for salgsmål.

Stk. 4. For personer i ansættelsesforhold, der er omfattet af en kollektiv overenskomst, finder stk. 1 og 3 kun anvendelse på aftaler om variable løndelev, hvis aftalerne om variabel løn ikke er fastsat i overenskomsten.«

20. I §§ 9 og 10 ændres »pantebrevsselskabs« til: »ejendomscreditselskabs«.

21. I § 9, nr. 6, udgår »eller«, og i nr. 7 ændres »og 3.« til: »og 3.«.

22. I § 9 indsættes som nr. 8 og 9:

»8) selskabet ikke har en person ansat, som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, og som opfylder kravene i § 5, eller

9) Finanstilsynet har påbudt ejendomscreditselskabet at afsætte direktøren eller den person, der er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, og påbuddet ikke er efterkommet inden for den fastsatte frist, jf. § 14, stk. 1 og 3.«

23. § 11 affattes således:

»§ 11. Inddrages eller bortfalder tilladelsen til et ejendomscreditselskab, skal selskabets aktiviteter efter § 1, stk. 2, ophøre, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Er et ejendomscreditselskab tilladelse inddraget eller bortfaldet, kan ejendomscreditselskabet dog afhænde den beholdning af pantebreve og boligkreditaftaler, som selskabet har på tidspunktet for inddragelse eller bortfald af tilladelse. Finanstilsynet kan pålægge selskabet at udarbejde en opgørelse på tidspunktet for inddragelse eller bortfald af tilladelse over beholdningen af henholdsvis pantebreve og boligkreditaftaler.

Stk. 3. Ved inddragelse eller bortfald af en tilladelse til et ejendomscreditselskab slettes det pågældende selskab og den, der er ansvarlig for handel med pantebreve, og den der er ansvarlig for kreditgivning slettes fra Finanstilsynets register over ejendomscreditselskaber.«

24. I § 12 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 8 a, stk. 1 og 2, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 8 a, stk. 4. Markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27,

stk. 1, og § 28 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

Stk. 3. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at et ejendoms-kreditselskabs kunder kan have lidt tab, som følge af at ejendoms-kreditselskabet har overtrådt § 8 a, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2.

Stk. 4. Forbrugerombudsmanden har uanset § 13 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 3.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 5-7.

25. I § 12, *stk. 4*, der bliver *stk. 7*, indsættes efter »§ 8, *stk. 1*,«: »§ 8 a«.

26. I § 14, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »der er ansvarlig for handelen med pantebrev«, til: »den der er ansvarlig for handel med pantebrev eller den person, der er ansvarlig for kreditgivning«,.

27. I § 14, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »eller den ansvarlige for pantebrevshandelen« til: », den ansvarlige for handel med pantebrev eller den ansvarlige for kreditgivning«.

28. I § 14, *stk. 5, 3. pkt.*, ændres »eller den ansvarlige for handelen med pantebrev« til: », den ansvarlige for handel med pantebrev eller den ansvarlige for kreditgivning«.

29. I § 15, *stk. 1*, ændres »§ 12, *stk. 4*,« til: »§ 12, *stk. 7*,«.

30. I § 15, *stk. 2, 1. og 8. pkt.*, og § 15, *stk. 3*, ændres »§ 12, *stk. 3*,« til: »§ 12, *stk. 6*,«.

31. I § 15, *stk. 2, 6. pkt.*, og § 15, *stk. 4, 3. pkt.*, ændres »Pantebrevsselskabets« til: »Ejendoms-kreditselskabets«.

32. I § 15, *stk. 4, 9. pkt.*, ændres »Pantebrevsselskabers« til: »Ejendoms-kreditselskabers«.

33. I § 15 *b* ændres »pantebrevsselskabers« til: »ejendoms-kreditselskabers«.

34. § 16, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* I nedennævnte tilfælde anses en anden end pantebrevsselskabet eller ejendoms-kreditselskabet tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

- 1) Et selskab, der udøver aktiviteter efter § 1, *stk. 2*.
- 2) Den, der driver et ejendoms-kreditselskab uden tilladelse, jf. § 2, *stk. 1*.
- 3) Et selskab, der ansøger om tilladelse til at udøve virksomhed som ejendoms-kreditselskab, jf. § 3.
- 4) Et medlem af et selskabs bestyrelse eller direktion eller en person, som er ansvarlig for handel med pantebrev eller for kreditgivning, når Finanstilsynet nægter et selskab tilladelse, jf. § 3, *stk. 1*, eller inddrager tilladelsen, jf. § 9.

- 5) En fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet kræver oplysninger fra til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov, jf. § 17.«

35. I § 22, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »§ 12, *stk. 4*,« til: »§ 12, *stk. 7*,«.

§ 6

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 850 af 25. juni 2014, som ændret ved § 1 i lov nr. 244 af 19. marts 2014 og § 11 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 6, *stk. 1-3*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Er løbetiden på et realkreditlån længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, og obligationerne er fast forrentet og har en løbetid på op til og med 12 måneder ved refinansieringen af lånet, må realkreditinstituttet kun igangsætte salg af obligationer, der ved refinansiering skal erstatte de udløbende obligationer, såfremt realkreditinstituttet har en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres, uden at den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den effektive rente fastlagt i forbindelse med den seneste refinansiering. Det gælder dog ikke, hvis realkreditinstituttet gennemfører et salg af en mindre mængde obligationer med henblik på at afklare, om den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den effektive rente fastlagt i forbindelse med den seneste refinansiering. Kan et salg ikke igangsættes, jf. 1. pkt., og de udløbende obligationer forfalder, forlænges løbetiden på disse obligationer med 12 måneder. Ved obligationernes udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder 1. og 2. pkt. ikke anvendelse.

Stk. 2. Er løbetiden på et realkreditlån længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, og obligationerne er fast forrentet og har en løbetid fra 12 og op til og med 24 måneder ved refinansieringen af lånet, må realkreditinstituttet kun igangsætte salg af obligationer, der ved refinansiering skal erstatte de udløbende obligationer, såfremt realkreditinstituttet har en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres, uden at den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den effektive rente på en tilsvarende obligation med samme restløbetid fra 11 til og med 14 måneder tidligere. Det gælder dog ikke, hvis realkreditinstituttet gennemfører et salg af en mindre mængde obligationer med henblik på at afklare, om den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den effektive rente på en tilsvarende obligation med samme restløbetid fra 11 til og med 14 måneder tidligere. Kan et salg ikke igangsættes, jf. 1. pkt., og de udløbende obligationer forfalder, forlænges løbetiden på disse obligationer med 12 måneder. Ved obligationernes udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder 1. og 2. pkt. ikke anvendelse.

Stk. 3. Er løbetiden på et realkreditlån længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, og de bagvedliggende obligationer er variabelt forrentet og har en restløbetid på op til og med 24 måneder første gang de bliver anvendt til at finansiere et realkreditlån, gælder det, at renten ved rentefastsættelsen ikke kan blive mere end 5 procentpoint højere end den senest fastsatte rente og skal forblive uændret i 12 måneder eller frem til næste refinansiering, hvis denne gennemføres inden 12 måneder, medmindre der fastsættes en lavere rente inden for de 12 måneder eller inden næste refinansiering.

Stk. 4. For obligationer omfattet af stk. 3 må realkreditinstituttet kun igangsætte salg af obligationer, der ved refinansiering skal erstatte de udløbende obligationer, såfremt realkreditinstituttet har en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres, uden at renten bliver 5 procentpoint højere end den senest fastsatte rente. Det gælder dog ikke, hvis realkreditinstituttet gennemfører et salg af en mindre mængde obligationer med henblik på at afklare, om den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den senest fastsatte rente. Såfremt et salg ikke kan igangsættes, jf. 1. pkt., og de udløbende obligationer forfalder, forlænges løbetiden på disse obligationer med 12 måneder. Ved obligationernes udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder 1. og 2. pkt. ikke anvendelse.«

Stk. 4-12 bliver herefter stk. 5-13.

2. I § 6, *stk. 4, 3. pkt.*, der bliver stk. 5, 3. pkt., ændres »stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt.,« til: »stk. 1, 2 og 4«.

3. I § 6, *stk. 5*, der bliver stk. 6, ændres »stk. 2, 3 og 4« til: »stk. 5«, og »stk. 2, 3 eller 4« ændres til: »stk. 5«.

4. I § 6, *stk. 6, 1. pkt.*, der bliver stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 1 eller 4« til: »stk. 1 eller 5«, og i § 6, *stk. 6., 2. pkt.*, der bliver stk. 7, 2. pkt., ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

5. I § 6, *stk. 7, 1. pkt.*, der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 2 eller 4« til: »stk. 3 eller 5«, og i § 6, *stk. 7, 2. og 4. pkt.*, der bliver stk. 8, 2. og 4. pkt., ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

6. I § 6, *stk. 8, 1. pkt.*, der bliver stk. 9, 1. pkt., ændres »stk. 3 eller 4« til: »stk. 4 eller 5«, og i § 6, *stk. 8, 4. pkt.*, der bliver stk. 9, 4. pkt., ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

7. I § 6, *stk. 9*, der bliver stk. 10, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1, 2, 4 og 5«, og »stk. 6-8« ændres til: »stk. 7-9«.

8. I § 6, *stk. 10*, der bliver stk. 11, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1, 2, 4 og 5«.

9. I § 6, *stk. 11*, der bliver stk. 12, ændres »Stk. 1-3« til: »Stk. 1-5«.

10. I § 6, *stk. 12*, der bliver stk. 13, ændres »stk. 1-3, jf. § 32« til: »stk. 1-4, og af § 32, og om tilrettelæggelse af obligationssalg og dispensation i forbindelse hermed«.

§ 7

I lov nr. 598 af 12. juni 2013 om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som ændret ved § 4 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 4 i lov nr. 403 af 28. april 2014, § 13 i lov nr. 1285 af 9. december 2014 og § 5 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1«: », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349«.

2. I § 3, *stk. 1, nr. 3*, udgår », og som har påtaget sig ansvar som forvalter for en eller flere alternative investeringsfonde«.

3. I § 3, *stk. 1, nr. 19*, ændres »angivet i § 2, stk. 1 og 2, i lov om værdipapirhandel m.v.« til: »omfattet af bilag 5, nr. 1-10, i lov om finansiell virksomhed.«

4. I § 3, *stk. 1, nr. 23, litra a*, ændres »område, eller« til: »område,«.

5. I § 3, *stk. 1, nr. 23, litra b*, ændres »tredjeland.« til: »tredjeland, eller«.

6. I § 3, *stk. 1, nr. 23*, indsættes som *litra c*: »c) leverer tjenesteydelser, som er omfattet af bilag 1, nr. 3.«

7. I *overskriften* til kapitel 14 indsættes efter »alternative investeringsfonde fra«: »og levering af tjenesteydelser i«.

8. § 89 affattes således:

»§ 89. En forvalter af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Danmark kan enten direkte eller ved oprettelse af en filial:

- 1) Forvalte alternative investeringsfonde, der er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, såfremt forvalteren har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde med den pågældende type investeringsstrategi, jf. § 11.
- 2) Leverer tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, såfremt forvalteren har tilladelse til at levere de pågældende ydelser, jf. § 11.«

9. I § 90, *stk. 1*, indsættes efter »område,«: »eller ønsker at levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,«.

10. I § 90, *stk. 1, nr. 1*, ændres »forvalte de alternative investeringsfonde« til: »udbyde forvaltningsydelser eller tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3,«.

11. I § 90, stk. 2, indsættes efter »forvaltningen«: »eller leveringen af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3«.

12. § 90, stk. 2, nr. 2, affattes således:

»2) Adressen i den alternative investeringsfonds hjemland eller i det værtsland, hvor forvalteren har til hensigt at udbyde tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, hvorfra dokumenter kan rekvireres.«

13. I § 91, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »investeringsfond«: »eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3«.

14. I § 91, stk. 2, indsættes efter »følger«: », eller at forvalteren har tilladelse til at levere de pågældende tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3«.

15. I § 92, 2. pkt., indsættes efter »forvaltningsydelser«: »eller tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3«.

16. I § 93, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »investeringsfond«: »eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3«.

17. I § 93, stk. 3, indsættes efter »hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond«: »eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3«, og »eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 17« ændres til: », forbyde leveringen af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, eller inddrage forvalterens tilladelse i medfør af § 11, jf. § 17«.

18. Overskriften før § 95 affattes således:

»Levering af forvaltnings- og tjenesteydelser i Danmark af forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.

19. I § 95 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. En forvalter med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har fået tilladelse til at udbyde tjenesteydelser i henhold til regler, der gennemfører artikel 6, stk. 4, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, kan påbegynde levering af tjenesteydelserne i Danmark fra det tidspunkt, hvor de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland har underrettet forvalteren om, at de til Finanstilsynet har fremsendt de oplysninger, der fremgår af § 90, stk. 1, hvis leveringen af tjenesteydelser skal ske direkte, og de oplysninger, der fremgår af § 90, stk. 2, hvis leveringen af tjenesteydelser skal ske via en filial i Danmark, samt en erklæring om, at forvalteren har tilladelse til at levere de pågældende tjenesteydelser omfattet af artikel 6, stk. 4, i direktiv 2011/61/EU.«

20. I § 170, stk. 7, indsættes efter nr. 18 som nyt nummer:

»19) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

Nr. 19-27 bliver herefter nr. 20-28.

21. I § 170, stk. 9, ændres »nr. 19, 2. pkt.,« til: »nr. 20, 2. pkt.,«.

22. I § 170, stk. 10, ændres »nr. 24-27« til: »nr. 25-28«.

23. I § 170, stk. 11, 1. pkt., ændres », 21-23 og 24-27« til: »og 22-28«, og i 2. pkt., ændres »23 og 27« til: »24 og 28«.

24. I § 172, stk. 1, indsættes som nr. 4:

»4) Dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde omfattet af regler udstedt i medfør af § 5, stk. 7.«

§ 8

I lov nr. 597 af 12. juni 2013 om investeringsforeninger m.v., som ændret ved § 7 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 9 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og § 4 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 83, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »Finanstilsynet«: », jf. § 93, stk. 1, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 94, stk. 1,«.

2. § 94, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Den godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Ligeledes skal den udarbejdede halvårsrapport indsendes til Erhvervsstyrelsen senest 2 måneder efter halvårsperiodens afslutning. Samtidig med modtagelsen sender Erhvervsstyrelsen en kopi af årsrapporten henholdsvis halvårsrapporten til Finanstilsynet.«

3. § 94, stk. 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter og halvårsrapporter til Erhvervsstyrelsen samt regler om offentliggørelse af årsrapporter og halvårsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporter og halvårsrapporter skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«

4. § 95, stk. 5, ophæves.

5. I § 103, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »andelsklasse«: », der opfylder kravene i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted«.

6. I § 175, stk. 6, indsættes efter nr. 21 som nyt nummer:

»22) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

Nr. 22-26 bliver herefter nr. 23-27.

7. I § 175, stk. 11, ændres »nr. 23-26« til: »nr. 24-27«.

8. I § 175, stk. 12, 1. pkt., ændres »nr. 23-26« til: »nr. 24-27«, og i 2. pkt., ændres »nr. 26« til: »nr. 27«.

9. I § 177, stk. 1, indsættes som nr. 11:

»11) Central investorinformation, jf. § 103.«

§ 9

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1561 af 19. december 2007, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 615 af 12. juni 2013, § 5 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og senest ved § 6 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 38, stk. 3, indsættes efter »Finanstilsynet«: », jf. § 44 d, stk. 1, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 44 e, stk. 1,«.

2. I § 44 d, stk. 1, udgår »i to eksemplarer«.

3. § 44 e, stk. 1, ophæves og i stedet indsættes:

»Den godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Samtidig med modtagelsen sender Erhvervsstyrelsen en kopi af årsrapporten til Finanstilsynet.«

4. § 44 e, stk. 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse til Erhvervsstyrelsen samt om regler om offentliggørelse af årsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporterne skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«

5. I § 66 a, stk. 6, indsættes efter nr. 16 som nyt nummer:

»17) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

Nr. 17-27 bliver herefter nr. 18-28.

6. I § 66 a, stk. 8, ændres »nr. 23« til: »nr. 24«.

7. I § 66 a, stk. 11, ændres »nr. 24-27« til: »nr. 25-28«.

8. I § 66 a, stk. 12, 1. pkt., ændres »18-20« til: »19-21«, »24-27« ændres til: »25-28«, og i 2. pkt., ændres »20 og 27« til: »21 og 28«.

§ 10

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013, som ændret ved § 10 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og § 11 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 12, stk. 4, indsættes efter »lov om finansielle rådgivere«: »og boligkreditformidlere«.

§ 11

I lov om Vækstfonden, jf. lovbekendtgørelse nr. 549 af 1. juli 2002, som senest ændret ved lov nr. 1233 af 18. december 2012, foretages følgende ændring:

1. I § 2 indsættes som stk. 13 og 14:

»Stk. 13. Virksomheder med hjemsted på Færøerne eller i Grønland kan i overensstemmelse med reglerne i stk. 6-8 og 11 opnå medfinansiering til:

- 1) Perspektivrige og risikobetonede udviklingsprojekter, jf. stk. 1.
- 2) Udviklingselskaber, jf. stk. 2 og 3.
- 3) Lånegarantier, jf. stk. 4 og 5.

Stk. 14. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om hvilken form for medfinansiering, jf. stk. 13, som virksomheder med hjemsted på Færøerne eller i Grønland kan ansøge om.«

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 3. juli 2015, jf. dog stk. 2-7.

Stk. 2. § 2, nr. 3, 6 og 13, træder i kraft den 1. maj 2015.

Stk. 3. § 3, nr. 2-6, 9 og 11, træder i kraft den 21. september 2015. I perioden fra den 21. september 2015 til den 21. marts 2016 kan kreditgiver eller i givet fald kreditformidler dog vælge at anvende de hidtil gældende regler ved opfyldelsen af pligten til at meddele forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom.

Stk. 4. § 1, nr. 1, 6-19, 22, 23, 25-28, 32-39 og 41, træder i kraft den 26. november 2015.

Stk. 5. § 2, nr. 1, 4 og 5, og §§ 4 og 5 træder i kraft den 21. marts 2016.

Stk. 6. § 3, nr. 1, 7, 8 og 10, træder i kraft den 21. marts 2016 og har virkning for kreditaftaler, der indgås den 21. marts 2016 eller senere.

Stk. 7. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 3 og 4, § 2, nr. 7 og 9-11, § 8, nr. 1-4, og § 9, nr. 1, 3 og 4. Erhvervs- og vækstministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 8. Boligkreditformidlere, der inden den 21. marts 2016, udøver aktiviteter, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse som boligkreditformidlere, jf. lovforslagets § 4, nr. 11, skal senest have indgivet ansøgning om tilladelse den 21. marts 2017. Disse boligkreditformidlere kan fortsætte den påbegyndte virksomhed i Danmark uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen. § 10 c i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, som affattet ved lovforslagets § 4, nr. 25, finder ikke anvendelse på virksomheder omfattet af 1. og 2. pkt.

Stk. 9. Betingelsen i § 3, stk. 2, nr. 3, jf. § 4, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere finder ikke anvendelse ved ansøgning om tilladelse, jf. § 3, stk. 1, 2. pkt., i

lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, for så vidt angår forhold i medfør af § 4, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, som er indtruffet inden den 21. marts 2016. 1. pkt. finder kun anvendelse for boligkreditformidlere, som ved lovens ikrafttræden ikke udøver aktiviteter omfattet af den gældende lov om finansielle rådgivere.

Stk. 10. Virksomheder, der inden den 21. marts 2016 har påbegyndt virksomhed, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse som ejendomskreditselskab, jf. lovforslagets § 5, nr. 5, og som erhvervmæssigt yder boligkreditaftaler, jf. § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber, som affattet ved lovforslagets § 5, nr. 3, skal senest have indgivet ansøgning om tilladelse den 21. marts 2017. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

Stk. 11. En person eller et selskab, der ikke opfylder kravene i § 3, stk. 1, nr. 1, i lov om ejendomskreditselskaber, og som over for Finanstilsynet kan dokumentere, at den pågældende inden den 21. marts 2014 har udøvet virksomhed med erhvervmæssig ydelse af boligkreditaftaler, jf. § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber, som affattet ved lovforslagets § 5, nr. 3, kan uanset § 3, stk. 1, nr. 1, i lov om ejendomskreditselskaber fortsætte sin virksomhed i 5 år, selv om denne ikke udøves i de nævnte selskabsformer. Personen eller selskabet er dog forpligtet til at aflægge årsregnskab efter årsregnskabsloven. Opfyldes kravet i § 3, stk. 1, nr. 1, i lov om ejendomskreditselskaber ikke senest den 21. marts 2019, bortfalder retten til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab.

Stk. 12. Betingelsen i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om ejendomskreditselskaber finder ikke anvendelse ved ansøgning

om tilladelse, jf. § 3, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber, for så vidt angår forhold i medfør af § 4, stk. 2 og 3, i lov om ejendomskreditselskaber, som er indtruffet inden den 21. marts 2016. 1. pkt. finder kun anvendelse for ejendomskreditselskaber, som ved lovens ikrafttræden ikke udøver aktiviteter omfattet af den gældende lov om pantebrevselskaber.

Stk. 13. Virksomheder, som inden den 21. marts 2016 har opnået tilladelse til erhvervmæssig handel med pantebreve efter de hidtil gældende regler, kan fortsætte hermed og anvende betegnelsen pantebrevsselskab frem til den 21. marts 2021.

Stk. 14. For eksisterende lån omfattet af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. har loven først virkning fra førstkommende refinansiering efter den 3. juli 2015.

Stk. 15. For obligationer udstedt til finansiering af fast ejendom beliggende uden for Danmark har loven først virkning for obligationer til finansiering af lån optaget efter den 3. juli 2015.

§ 13

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1, 2, 4, 5, 7 og 8 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 3, 6, 9 og 10 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Beregning af de årlige omkostninger i procent ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom

1. Grundligningen

Grundligning, der angiver ækvivalensen mellem udnyttede kreditmuligheder på den ene side og tilbagebetalinger og omkostninger på den anden side.

Grundligningen, som bestemmer de årlige omkostninger i procent (ÅOP), sætter på årsbasis lighedstegn mellem den samlede nutidsværdi af udnyttede kreditmuligheder og den samlede nutidsværdi af tilbagebetalinger og betalinger af omkostninger:

$$\sum_{k=1}^m C_k (1 + X)^{-t_k} = \sum_{l=1}^{m'} D_l (1 + X)^{-s_l}$$

2. Betydning af bogstaver og symboler

- X er ÅOP
- m er nummeret for sidste udnyttelse af kreditmuligheden
- k er nummeret på en udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $1 \leq k \leq m$
- C_k er størrelsen af den udnyttede kreditmulighed k
- t_k er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver efterfølgende udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $t_1 = 0$
- m' er nummeret på sidste tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- l er nummeret på en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- D_l er størrelsen af en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- s_l er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.

3. Yderligere bemærkninger:

- 1) De beløb, der betales af parterne på forskellige tidspunkter, er ikke nødvendigvis lige store og betales ikke nødvendigvis med lige store tidsintervaller.
- 2) Begyndelsestidspunktet er tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden.
- 3) Tidsintervallet mellem de ved beregningen anvendte tidspunkter udtrykkes i år eller brøkdele af et år. Et år antages at have 365 dage (skudår 366 dage), 52 uger eller 12 lige lange måneder. Hver måned antages at have 30,41666 dage ($= 365/12$), uanset om der er tale om et skudår. Hvis tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke kan udtrykkes som et helt antal uger, måneder eller år, udtrykkes tidsintervallet som et helt antal af en af de pågældende perioder kombineret med et antal dage. Hvis der anvendes dage:
 - a) medregnes hver dag, herunder weekender og ferier.
 - b) medregnes lige lange perioder og derefter dage tilbage til datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden.
 - c) findes længden af perioden i dage ved at se bort fra den første dag og medtage den sidste dag og udtrykkes i år ved at dividere denne periode med antallet af dage (365 eller 366 dage) i hele året ved at regne tilbage fra den sidste dag til den samme dag det foregående år.
- 4) Beregningens resultat angives med mindst én decimal nøjagtighed. Hvis næste decimal er 5 eller derover, forhøjes den foregående decimal med én.

- 5) Ligningen kan skrives om, så der blot bruges en enkelt sum og begrebet bevægelser (A_k), som vil være positive eller negative, dvs. henholdsvis betalt eller modtaget i perioderne 1 til n , udtrykt i år, dvs.:

$$S = \sum_{k=1}^n A_k (1 + X)^{-t_k},$$

hvor S er den aktuelle bevægelsessaldo. Hvis målet er at bibeholde ækvivalensen mellem bevægelserne, vil værdien være nul.

4. Supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent

- 1) Hvis en kreditaftale stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed med det samme.
- 2) Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet ved den højeste omkostning og debitorrente anvendt på den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes under den pågældende type kreditaftale.
- 3) Hvis en kreditaftale generelt stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, men også blandt de forskellige muligheder for udnyttelse af kreditmuligheden fastsætter en begrænsning med hensyn til kreditbeløb og tidsrum, anses kreditbeløbet for at være udnyttet på den tidligste af de i kreditaftalen fastsatte datoer og i overensstemmelse med disse begrænsninger for udnyttelse af kreditmuligheden.
- 4) Hvis der i en begrænset periode eller for et begrænset beløb tilbydes forskellige debitorrenter og omkostninger, anses den højeste debitorrente og de højeste omkostninger for at være debitorrenten og omkostningerne i hele kreditaftalens løbetid.
- 5) I forbindelse med kreditaftaler, for hvilke der er aftalt en fast debitorrente i den første periode, ved hvis udløb der fastsættes en ny debitorrente, som derefter med jævne mellemrum tilpasses i forhold til en aftalt indikator eller intern referencesats, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at fra og med udløbet af perioden med den faste debitorrente er debitorrenten den samme som debitorrenten på tidspunktet for beregningen af de årlige omkostninger i procent baseret på værdien af den aftalte indikator eller interne referencesats på det pågældende tidspunkt, uden dog at være mindre end den faste debitorrente.
- 6) Hvis der endnu ikke er aftalt et loft for kreditten, anses loftet for at være på 170 000 EUR. I tilfælde af andre kreditaftaler end eventual- eller garantiforpligtelser, hvor formålet ikke er at erhverve eller bevare en rettighed til fast ejendom eller grund, kassekreditter, købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, anses loftet for at være på 1 500 EUR.
- 7) I tilfælde af andre kreditaftaler end kassekreditter, foreløbige lån, værdibaserede kreditaftaler, eventual- eller garantiforpligtelser og tidsbegrænsede kreditaftaler som omhandlet i antagelserne i nr. 9-13:
 - a) Antages det, hvis datoen eller beløbet for en tilbagebetaling af kapital, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at tilbagebetalingen finder sted på den tidligste dato, der er angivet i kreditaftalen, og vedrører det laveste beløb, som den giver mulighed for.
 - b) Antages det, hvis tidsintervallet mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og datoen for den første betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at dette er det korteste tidsinterval.
- 8) Hvis datoen eller beløbet for en betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås på grundlag af kreditaftalen eller antagelserne i nr. 7 og 9-13, antages det, at betalingen finder sted i overensstemmelse med de datoer og betingelser, der kræves af kreditgiver, og hvis disse er ukendte:

-
- a) Betales der renter sammen med tilbagebetalingerne af kapitalen.
 - b) Betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som et enkelt beløb på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen.
 - c) Betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som flere betalinger med regelmæssige mellemrum, begyndende med datoen for den første tilbagebetaling af kapital, og hvis beløbet for sådanne betalinger ikke er kendt, antages de at være lige store beløb.
 - d) Indfrier den endelige betaling tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger.
- 9) I tilfælde af en kassekredit anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kassekreditens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er tre måneder.
 - 10) I tilfælde af et foreløbigt lån anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kreditaftalens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er 12 måneder.
 - 11) I tilfælde af en anden tidsubegrænset kreditaftale end en kassekredit og et foreløbigt lån antages det, at:
 - a) Kreditten i forbindelse med kreditaftaler, hvis formål er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, ydes for en periode på 20 år regnet fra datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden, og at den endelige betaling foretaget af forbrugeren indfrier tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger; i tilfælde af kreditaftaler, hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, eller hvor kreditmuligheden udnyttes ved hjælp af købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, er denne periode et år.
 - b) Kapitalen tilbagebetales af forbrugeren i lige store månedlige betalinger, første gang en måned efter datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden. I tilfælde, hvor kapitalen imidlertid skal tilbagebetales i sin helhed i form af en enkelt betaling i hver betalingsperiode, antages forbrugers efterfølgende udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af hele kapitalen at foregå i en periode på et år. Renter og andre omkostninger pålægges i overensstemmelse med disse udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af kapitalen og som fastsat i kreditaftalen.

I dette nummer forstås ved en tidsubegrænset kreditaftale en kreditaftale uden fast løbetid, som omfatter kreditter, som skal tilbagebetales i deres helhed inden for eller efter en periode, men som efter tilbagebetaling står til rådighed til fornyet udnyttelse.
 - 12) I tilfælde af eventual- eller garantiforpligtelser anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed som et enkelt beløb på det tidspunkt, der ligger først, af:
 - a) Datoen for den seneste udnyttelse af kreditmuligheden, som er tilladt i henhold til den kreditaftale, der er den potentielle kilde til eventual- eller garantiforpligtelsen, eller
 - b) udløbet af den første periode forud for forlængelsen af aftalen i tilfælde af en aftale, der forlænges.
 - 13) I tilfælde af værdibaserede kreditaftaler:
 - a) Anses forbrugernes betalinger for at finde sted på den eller de seneste datoer, som er tilladt i henhold til kreditaftalen.
 - b) Anses de procentvise stigninger i værdien af den faste ejendom, som sikrer den værdibaserede kreditaftale, og raten for inflationsindekset, som er omhandlet i aftalen, for at være en procentsats svarende til den højeste af centralbankens nuværende mål for inflationsraten eller inflationsniveauet i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen, eller 0 %, hvis disse procentsatser er negative.«

EUROPÆISK STANDARDISERET INFORMATIONSAK (ESIS)

DEL A

Teksten i denne model gengives som sådan i ESIS-formularen. Teksten i skarp parentes erstattes af de relevante oplysninger. Del B indeholder en vejledning for kreditgiver eller i givet fald kreditformidler i, hvordan man udfylder ESIS-formularen.

Når betegnelsen »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver give de ønskede oplysninger, hvis de er relevante for kreditaftalen. Hvis oplysningerne ikke er relevante, sletter kreditgiver de pågældende oplysninger eller hele afsnittet (f.eks. i de tilfælde, hvor afsnittet ikke er relevant). Hvis hele afsnittet slettes, tilpasses nummereringen af ESIS-afsnittene tilsvarende.

Nedennævnte oplysninger gives i ét dokument. Den anvendte skrifttype skal være klart læsbar. Der anvendes fede typer, skygger eller større skrifttype, hvis nogle oplysninger skal fremhæves. Alle relevante risikoadvarsler skal fremhæves.

ESIS-model

(Indledende tekst)
<p>Dette dokument blev udarbejdet for [navn på forbrugeren] den [dags dato]. Dette dokument blev udarbejdet ud fra de oplysninger, som du hidtil har givet, og ud fra de i øjeblikket gældende betingelser på finansmarkedet. Nedennævnte oplysninger er gyldige indtil den [gyldighedsdato] (hvis relevant) med undtagelse af renten og andre omkostninger. Efter denne dato kan de ændre sig afhængigt af markedsbetingelserne. (Hvis relevant) Dette dokumentet forpligter ikke [kreditgivers navn] til at yde dig lån.</p>
1. Långiver
<p>[Navn] [Telefonnummer] [Fysisk adresse] (Valgfrit)[E-mail adresse] (Valgfrit)[Faxnummer] (Valgfrit)[Websted] (Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt] (Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [Efter at have vurderet dine behov, anbefaler vi dig at optage dette lån/Vi anbefaler dig ikke noget bestemt lån. Baseret på dine svar på en række spørgsmål giver vi dig imidlertid information om dette lån, så du kan træffe dit eget valg.]</p>
2. (Hvis relevant) Kreditformidler:
<p>[Navn] [Telefonnummer] [Fysisk adresse] (Valgfrit) [e-mail adresse] (Valgfrit)[Faxnummer] (Valgfrit)[Websted] (Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]</p>

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet dine behov anbefaler vi dig at optage dette lån/Vi anbefaler dig ikke noget bestemt lån. Baseret på dine svar på en række spørgsmål giver vi dig imidlertid information om dette lån, så du kan træffe dit eget valg.)]

[Vederlag]

3. Hovedtrækkene ved lånet

Lånebeløb og -valuta: [værdi][valuta]

(Hvis relevant) Dette lån er ikke i [låntagers nationale valuta].

(Hvis relevant) Værdien af dit lån i [låntagers nationale valuta] kan ændre sig.

(Hvis relevant) Såfremt værdien af [låntagers nationale valuta] f.eks. falder med 20 % i forhold til [lånets valuta], vil værdien af dit lån blive forøget til [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. Der kan imidlertid blive tale om mere, hvis værdien af [låntagers nationale valuta] falder med mere end 20 %.

(Hvis relevant) Den maksimale værdi af dit lån er [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) du modtager en advarsel, hvis kreditbeløbet når op på [indsæt beløb i låntagers nationale valuta].

(Hvis relevant) du får mulighed for at [indsæt ret til at genforhandle lånet i udenlandsk valuta eller ret til at konvertere lånet til [relevant valuta] og betingelser]

Lånets løbetid: [løbetid]

[Låntype]

[Gældende rentetype]

Samlet beløb, der skal tilbagebetales:

Det betyder, at du skal tilbagebetale [beløb] for hver lånt [valutaenhed].

(Hvis relevant) Denne del af dette er et afdragsfrit lån. Du vil stadig skylde [indsæt det afdragsfrie lånebeløb] ved lånets udløb.

(Hvis relevant) Anslået værdi af ejendommen med henblik på udarbejdelsen af dette informationsblad: [indsæt beløb]

(Hvis relevant) Maksimalt lånebeløb i forhold til ejendommens værdi [indsæt belåningsprocent] eller minimumsværdi af ejendommen påkrævet til låntagning af det illustrerede beløb [indsæt beløb]

(Hvis relevant) [Sikkerhedsstillelse]

4. Rentesats og andre omkostninger

De årlige omkostninger i procent (ÅOP) er de samlede omkostninger ved lånet udtrykt som en årlig procentsats. ÅOP anføres for at hjælpe dig med at sammenligne forskellige tilbud.

Den gældende ÅOP for dit lån er på [ÅOP].

Den omfatter:

Rentesats [i procent eller, hvis relevant, angivelse af en referencesats og kreditgiverens rentespænd i procent]

[Andre elementer af ÅOP]

Engangsomkostninger

(Hvis relevant) Du skal betale et gebyr for registrering af lånet. [Indsæt gebyrets størrelse, hvis det er kendt, eller grundlaget for beregningen.]

Periodiske omkostninger

(Hvis relevant) ÅOP beregnes på grundlag af antagelser vedrørende rentesatsen.

(Hvis relevant) Eftersom [en del af] dit lån er med variabel rente, kan den reelle ÅOP være forskellig fra denne ÅOP, hvis rentesatsen på dit lån ændrer sig. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan ÅOP stige til [indsæt ÅOP for at illustrere dette tilfælde].

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at denne ÅOP er beregnet ud fra den forudsætning, at rentesatsen i hele aftalens løbetid forbliver på det niveau, der blev fastsat for den første periode.

(Hvis relevant) Følgende omkostninger kendes ikke af långiver og medregnes derfor ikke i ÅOP: [Omkostninger]

(Hvis relevant) Du skal betale et gebyr for registrering af lånet.

Vær venligst opmærksom på alle andre afgifter og omkostninger i forbindelse med lånet.

5. Betalingernes hyppighed og antal

Betalingernes hyppighed [hyppighed]

Antal betalinger: [antal]

6. Ydelsens størrelse

[Beløb] [valuta]

Din indtægt kan ændre sig. Overvej venligst, om du stadig har råd til at betale dine [hyppighed] afdrag, hvis din indtægt falder.

(Hvis relevant) Da [dette/en del af dette] er et afdragsfrit lån, skal du træffe særskilte foranstaltninger til tilbagebetaling af [indsæt det afdragsfrie lånebeløb], som du skylder ved lånets udløb. Husk at tilføje eventuelle yderligere afdrag, der skal betales ud over den ydelse, der er vist her.

(Hvis relevant) Rentesatsen på [en del af] dette lån kan ændre sig. Dette betyder, at afdragenes størrelse kan øges eller mindskes. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan dine afdrag stige til [indsæt den ydelse, der svarer til dette tilfælde]

(Hvis relevant) Værdien af det beløb, du skal betale i [låntagers nationale valuta] hver [hyppigheden af ydelsen], kan ændre sig. (Hvis relevant) Dine betalinger kan forøges til [indsæt det maksimale beløb i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode] (Hvis relevant) Hvis f.eks. værdien af [låntagers nationale valuta] falder med 20 % i forhold til [lånevalutaen], vil du skulle betale yderligere [indsæt beløbet i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode]. Dine betalinger vil kunne stige med mere end dette.

(Hvis relevant) Den valutakurs, der anvendes til at konvertere din tilbagebetaling i [lånevaluta] til [låntagers nationale valuta], er den kurs, som offentliggøres af [navnet på det institut, der offentliggør valutakursen] den [dato], eller som beregnes den [dato] under anvendelse af [indsæt navn på referencetal eller beregningsmetode].

(Hvis relevant) [Detaljer om bundne opsparingsprodukter, lån til udskudt rente]

7. (Hvis relevant) Illustrativ amortiseringstabel

Denne tabel viser det beløb, der skal betales hver [hyppighed].

Ydelserne (kolonne [relevant nr.]) er summen af den rente, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), hvis relevant, den kapital, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), og i givet fald andre omkostninger (kolonne [relevant nr.]). (Hvis relevant) Omkostningerne i den anden kolonne med omkostninger vedrører [liste over omkostninger]. Restgæld (kolonne [relevant nr.]) er det resterende lånebeløb efter hver ydelse.

[Tabel]

8. Yderligere forpligtelser

Låntager skal opfylde følgende forpligtelser for at kunne drage fordel af de lånebetingelser, der er anført i dette dokument.

[Forpligtelser]

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at lånebetingelserne som beskrevet i dette dokument (inklusive rentesatsen) kan ændre sig, hvis disse forpligtelser ikke er opfyldt.

(Hvis relevant) Vær venligst opmærksom på de eventuelle konsekvenser ved på et sent tidspunkt at opsi-ge accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med lånet:

[Konsekvenser]

9. Førtidig tilbagebetaling

Du har mulighed for at indfri lånet helt eller delvis før tiden.

(Hvis relevant) [Betingelser]

(Hvis relevant) Gebyr ved førtidig tilbagebetaling: [indsæt beløb eller, hvis dette ikke er muligt, beregningsmetode]

(Hvis relevant) Hvis du beslutter dig for at indfri dette lån før tiden, bedes du kontakte os for at få oplysning om det nøjagtige kompensationsgebyr for førtidig tilbagebetaling.

10. Fleksible funktioner

(Hvis relevant) [Oplysninger om overførsel/subrogation] Du har mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom]. [Indsæt betingelser]

(Hvis relevant) Du har ikke mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom].

(Hvis relevant) Yderligere funktioner: [indsæt forklaring på de yderligere funktioner opstillet i del B og, valgfrit, eventuelle andre funktioner, som långiveren tilbyder som del af kreditaftalen, og som ikke er omhandlet i de foregående afsnit].

11. Låntagers øvrige rettigheder

(Hvis relevant) Du har [betænkningstidens varighed] efter [tidspunktet for betækningsperiodens begyndelse] til at overveje, før du forpligter dig til at optage dette lån.

(Hvis relevant) I en periode på [fortrydelsesrettens varighed] efter [det tidspunkt, hvorfra fortrydelsesfristen løber] kan låntager benytte sig af sin ret til at annullere aftalen. [Betingelser] [Indsæt procedure]

(Hvis relevant) De kan miste Deres ret til at annullere aftalen, hvis De i den pågældende periode køber eller sælger en ejendom, der er knyttet til denne kreditaftale.

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at udøve Deres fortrydelsesret [i forbindelse med kreditaftalen], bedes De venligst kontrollere, om De fortsat vil være bundet af Deres øvrige forpligtelser vedrørende lånet [herunder de accessoriske tjenester i forbindelse med lånet] [som omhandlet i afsnit 8].

12. Klager

Hvis du ønsker at klage bedes du kontakte [indsæt internt kontaktpunkt og sted for information om proceduren].

(Hvis relevant) Maksimalt tidsrum til at behandle klagen [periode]

(Hvis relevant) [Hvis du ikke er tilfreds med vores interne afgørelse på din klagesag,] kan du også kontakte: [indsæt navn på eksternt organ til udenretslig klage- og tvistbilæggelse] (Hvis relevant), eller du kan kontakte Fin-Net for nærmere oplysninger om det tilsvarende organ i dit eget land.

13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

[Kategori af manglende overholdelse]

[Økonomiske og/eller retlige konsekvenser]

Hvis du får problemer med at betale de [hyppighed] ydelser, opfordrer vi dig til at kontakte os så hurtigt som muligt med henblik på at finde mulige løsninger.

(Hvis relevant) I sidste instans kan du miste dit hjem, hvis du ikke kan overholde betalingerne.

(Hvis relevant) 14. Yderligere oplysninger

(Hvis relevant) [Angivelse af den lovgivning, der finder anvendelse på kreditaftalen].

(Hvis långiver har til hensigt at anvende et andet sprog end ESIS) Oplysninger og aftalevilkår gives på [sprog]. Hvis du er indforstået hermed, vil vi kommunikere på [sprog] i kreditaftalens løbetid.

[Indsæt erklæring om retten til afhængigt af situationen at modtage eller få tilbudt et udkast til kreditaftale]

15. Tilsynsførende

Tilsynet med långiver foretages af [tilsynsmyndighedens(-myndighedernes) navn(e) og websted(er)].

(Hvis relevant) Tilsynet med denne kreditformidler foretages af [tilsynsmyndighedens navn og websted].

DEL B

Vejledning i udfyldelse af ESIS

Når ESIS udfyldes, skal som minimum følgende vejledning følges.

Afsnittet »Indledende tekst«

- 1) Gyldighedsdatoen skal fremhæves tydeligt. I dette afsnit forstås ved »gyldighedsdato« det tidsrum, oplysningerne, f.eks. om debitorrenten, i ESIS forbliver uændret og finder anvendelse, hvis kreditgiver beslutter at yde lånet inden for denne periode. Hvis fastsættelsen af den gældende debitorrente og andre omkostninger afhænger af resultatet af salget af underliggende obligationer, kan den endelige debitorrente og andre omkostninger være forskellige fra de angivne. Under disse omstændigheder bør det angives, at gyldighedsdatoen ikke finder anvendelse for debitorrenten og andre omkostninger, ved tilføjelse af ordene: »med undtagelse af renten og andre omkostninger«.

Afsnit 1. Långiver

- 1) Kreditgivers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF skal der i givet fald angives navn og fysisk adresse på kreditgivers repræsentant i det medlemsland, hvor forbrugeren har bopæl, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale. Det er frivilligt at angive telefonnummer, e-mail adresse og websted for så vidt angår kreditgivers repræsentant.
- 4) Når afsnit 2 ikke finder anvendelse, meddeler kreditgiver forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.

(Hvis relevant) Afsnit 2. Kreditformidler

Når det er en kreditformidler, der giver forbrugeren produktoplysningerne, skal der gives følgende oplysninger:

- 1) Kreditformidlers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) Kreditformidler meddeler forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.
- 4) Der gøres rede for, hvordan kreditformidler aflønnes. Når denne modtager provision fra en kreditgiver, oplyses beløbet og kreditgivers navn, hvis der er tale om en anden end i afsnit 1.

Afsnit 3. Hovedtrækkene ved lånet

- 1) I dette afsnit forklares tydeligt kredittens hovedtræk, herunder værdi og valuta og de potentielle risici, der er forbundet med debitorrenten, bl.a. dem, der er nævnt i punkt 8, samt amortiseringsstrukturen.
- 2) Når lånevalutaen er en anden end forbrugers nationale valuta, oplyser kreditgiver, at forbrugeren vil modtage en advarsel med jævne mellemrum, som et minimum når vekselkursen svinger med mere end 20 %, i givet fald om retten til at konvertere kreditaftalens valuta eller muligheden for at genforhandle betingelserne samt om andre ordninger, der er tilgængelige for forbrugeren til begrænsning af valutakursrisikoen. Hvis kreditaftalen indeholder en bestemmelse om begrænsning af valutakursrisici, skal kreditgiver oplyse det maksimumsbeløb, som forbrugeren kan skulle tilbagebetale.

Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om begrænsning af forbrugerens eksponering for valutakursrisici til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal kreditgiver fremlægge en illustration af virkningen på lånets værdi af et fald på 20 % i værdien af forbrugerens nationale valuta i forhold til kreditvalutaen.

- 3) Lånets varighed udtrykkes i år eller måneder, alt efter hvad der er mest relevant. Hvis lånets varighed ikke ligger fast i lånets løbetid, redegør kreditgiver for, hvornår og på hvilke betingelser dette kan være tilfældet. Hvis lånet er tidsbegrænset, f.eks. i forbindelse med et sikret kreditkort, skal kreditgiver tydeligt angive dette.
- 4) Kredittypen bør fremgå tydeligt (f.eks. lån med pant i fast ejendom, boliglån, sikret kreditkort osv.). Beskrivelsen af låntype skal indeholde klare angivelser af, hvordan kapital og rente tilbagebetales i lånets løbetid (dvs. amortiseringsstrukturen), og hvorvidt kreditaftalen omhandler tilbagebetaling af kapital eller er afdragsfri, eller en kombination af de to.
- 5) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfri, skal der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit indsættes en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.
- 6) I dette afsnit forklares det, om debitorrenten er fast eller variabel, og i givet fald angives de perioder, hvor renten er fast; hyppigheden af de efterfølgende ændringer og eksistensen af begrænsninger på debitorrentens udsving, såsom renteloft og fastsættelse af minimumsrentesats.
Den formel, der anvendes til at ændre debitorrenten og dens forskellige elementer (f.eks. referencesats og rentespænd), forklares. Kreditgiver anfører, f.eks. med angivelse af websted, hvor yderligere oplysninger om de indeks eller satser, som anvendes i formlen, kan findes, f.eks. Euribor eller centralbankens referencesats.
- 7) Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, bør der gives oplysninger om alle de relevante renter.
- 8) Det »samlede beløb, der skal tilbagebetales«, svarer til det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren. Det angives som summen af kreditbeløbet og de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med lånet. Hvis der ikke er en fast debitorrente i aftalens løbetid, skal det fremhæves, at dette beløb er illustrativt og især kan variere i forbindelse med variationer i debitorrenten.
- 9) Hvis der stilles sikkerhed for lånet i form af pant i den faste ejendom eller en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom, henleder kreditgiver forbrugerens opmærksomhed herpå. Kreditgiver angiver i givet fald den anslåede værdi af den faste ejendom eller anden sikkerhedsstillelse, der er anvendt til udarbejdelsen af dette informationsblad.
- 10) Kreditgiver oplyser i givet fald enten
 - a) »det maksimale lånebeløb i forhold til ejendommens værdi« med angivelse af belåningsprocenten. Belåningsprocenten ledsages af et eksempel i absolutte tal på det maksimale beløb, der kan lånes til en given ejendomsværdi eller
 - b) »den minimumsværdi af ejendommen, som kreditgiver kræver for at udlåne det illustrerede beløb«.
- 11) Når kreditter består af flere dele (f.eks. delvis fast rente, delvis variabel rente), skal dette afspejles i angivelsen af kredittypen, og oplysningerne skal gives for hver del af kreditten.

Afsnit 4. Rentesats og andre omkostninger

- 1) Henvielsen til »rente« svarer til debitorrenten eller -renterne.
- 2) Debitorrenten angives i procent. Hvis debitorrenten er variabel og baseret på en referencesats, kan kreditgiver angive debitorrenten i form af en referencerente og kreditgivers rentespænd i procent. Kreditgiver bør imidlertid angive værdien af den gældende referencesats på den dag, hvor ESIS udsendes. Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne omfatte:
 - a) de antagelser, der er anvendt til beregning af de årlige omkostninger i procent,
 - b) i givet fald de gældende renteloft og minimumsrentesatser og

- c) en advarsel om, at udsvinget vil kunne påvirke de faktiske årlige omkostninger i procent. For at tiltrække forbrugerens opmærksomhed skal advarslen være skrevet med en større skrifttype og stå på en fremtrædende plads i ESIS' hovedtekst. Advarslen ledsages af et illustrativt eksempel på de årlige omkostninger i procent. Når der er et loft over debitorrenten, skal eksemplet bygge på, at debitorrenten stiger ved førstkommende lejlighed til det højeste niveau, der er fastsat i kreditaftalen. Når der ikke er noget loft, skal eksemplet illustrere de årlige omkostninger i procent med den højeste debitorrente i mindst de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencesats, der anvendes til beregning af debitorrenten, når den er til rådighed, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af Finanstilsynet eller Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Disse krav gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. For kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger, skal oplysningerne omfatte en advarsel om, at de årlige omkostninger i procent er beregnet på grundlag af debitorrenten for den indledende periode. Advarslen ledsages af en yderligere illustration af de årlige omkostninger i procent, der er beregnet i henhold til § 16 a, stk. 4, i kreditaftaleloven. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten.
- 3) I afsnittet om »andre elementer af de årlige omkostninger i procent« anføres alle de andre omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, herunder engangsomkostninger såsom administrationsgebyrer og periodiske omkostninger såsom årlige administrationsgebyrer. Kreditgiver anfører hver enkelt omkostning pr. kategori (engangsomkostninger, periodiske omkostninger, der indgår i ydelserne, og periodiske omkostninger, der ikke indgår i ydelserne) med angivelse af beløb, modtager af betaling og tidspunkt for betaling. Dette behøver ikke omfatte omkostninger i forbindelse med brud på kontraktlige forpligtelser. Hvis beløbet ikke kendes, tilvejebringer kreditgiver om muligt en omtrentlig angivelse af beløbet eller, hvis dette ikke er muligt, en angivelse af, hvordan beløbet beregnes, og anfører, at beløbet kun er vejledende. Hvis visse omkostninger ikke indgår i de årlige omkostninger i procent, fordi de ikke kendes af kreditgiver, bør dette fremhæves.
- Hvis forbrugeren har underrettet kreditgiver om et eller flere elementer i den kredit, han foretrækker, såsom kreditaftalens løbetid og det samlede kreditbeløb, anvender kreditgiver så vidt muligt disse elementer; hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, og kreditgiver anvender antagelserne i bilag I, del II, skal det i kreditaftalen anføres, at andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden for denne type kreditaftale kan medføre højere årlige omkostninger i procent. Hvis betingelserne for udnyttelse af kreditmuligheden anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiver fremhæve omkostningerne i forbindelse med andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden, som ikke nødvendigvis er dem, der anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent.
- 4) Når der skal betales et gebyr for registrering af pantet eller en tilsvarende sikkerhedsstillelse, anføres det i dette afsnit med angivelse af beløbet, hvis det er kendt, eller, hvis dette ikke er muligt, grundlaget for beregning af beløbet. Når gebyrerne er kendt og indregnet i de årlige omkostninger i procent, skal gebyrets eksistens og beløbet anføres under »Engangsudgifter«. Når kreditgiver ikke kender gebyrerne, og de derfor ikke er indregnet i de årlige udgifter i procent, skal eksistensen af gebyret klart nævnes på listen over omkostninger, som kreditgiver ikke kender. I begge tilfælde skal den standardiserede formulering i del A anvendes under en passende benævnelse.

Afsnit 5. Betalingernes hyppighed og antal

- 1) Hvis der skal foretages regelmæssige betalinger, angives betalingernes hyppighed (f.eks. månedligt). Hvis betalingerne skal foretages uregelmæssigt, forklares dette udtrykkeligt for forbrugeren.
- 2) Det anførte antal betalinger skal omfatte hele lånets løbetid.

Afsnit 6. Ydelsernes størrelse

- 1) Kredittens og ydelsernes valuta skal fremgå tydeligt.
- 2) Hvis ydelserne kan variere i lånets løbetid, præciserer kreditgiver den periode, i hvilken den oprindelige ydelse forbliver uændret, og hvornår og hvor hyppigt den derefter ændrer sig.
- 3) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfrit, indsættes der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.
Hvis der er et krav om, at forbrugeren skal optage en bunden opsparing som en betingelse for, at der ydes en afdragsfri kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, skal angives beløbene og hyppigheden af indbetalinger for dette produkt.
- 4) Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne også omfatte en erklæring herom i formuleringen i del A og en illustration af en maksimumsydelse. Når der er et loft, skal illustrationen vise ydelserne, hvis debitorrenten stiger til loftet. Når der ikke er et loft, skal det værste tænkelige scenarie illustrere ydelserne med den højeste debitorrente i de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencerente, der er anvendt til beregningen af debitorrenten, hvis det er relevant, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af Finanstilsynet eller Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Kravet om, at der skal gives et illustrativt eksempel, gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten og i alt.
- 5) (Hvis relevant) Hvis lånevalutaen er forskellig fra forbrugers nationale valuta, eller hvis lånet er indekseret i en valuta, som er forskellig fra forbrugers nationale valuta, angiver kreditgiver et talekseksempel, hvoraf det klart fremgår, hvordan ændringer i den relevante valutakurs kan påvirke ydelserne; formuleringen i del A anvendes. Dette eksempel baseres på en 20 % reduktion af værdien af forbrugers nationale valuta og en erklæring på en fremtrædende plads om, at ydelserne vil kunne stige med mere end beløbet i dette eksempel. Når der er et loft, som begrænser den stigning til mindre end 20 %, angives maksimumsværdien af betalingerne i forbrugers nationale valuta i stedet, og erklæringen om mulige yderligere stigninger udelades.
- 6) Når kreditten helt eller delvis er en kredit med variabel rente, og punkt 3 finder anvendelse, skal illustrationen i punkt 5 gives på grundlag af den ydelse, der er omhandlet i punkt 1.
- 7) Hvis den valuta, der anvendes til betaling af ydelserne, er forskellig fra lånevalutaen, eller hvis hver ydelses størrelse udtrykt i forbrugers nationale valuta afhænger af det tilsvarende beløb i en anden valuta, angives i dette afsnit datoen for beregningen af den gældende kurs og enten kursen eller grundlaget for beregningen heraf og justeringshyppigheden. Disse oplysninger skal i givet fald indeholde navnet på det institut, der offentliggør valutakursen.
- 8) Når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, skal der gøres rede for, hvordan og hvornår de udskudte renter lægges til kreditten som et pengebeløb, og hvad virkningen heraf er for forbrugeren i forhold til den resterende gæld.

Afsnit 7. Illustrativ amortiseringstabel

- 1) Dette afsnit medtages, når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, eller hvor der er en fast debitorrente i kreditaftalens løbetid. Medlemslandene kan træffe afgørelse om, at den illustrative amortiseringstabel er obligatorisk i andre tilfælde.
Når forbrugeren har ret til at modtage en revideret amortiseringstabel, angives dette sammen med betingelserne for denne ret.
- 2) Medlemslandene kan kræve, at kreditgiver, hvis debitorrenten kan variere i kredittens løbetid, anfører den periode, i løbet af hvilken den oprindelige debitorrente forbliver uændret.
- 3) Den tabel, der skal medtages i dette afsnit, skal indeholde følgende kolonner: »tidsplan for tilbagebetaling« (f.eks. måned 1, måned 2, måned 3), »ydelse«, »rente, der betales pr. ydelse«, »andre omkostninger, der indgår i ydelsen« (hvis relevant), »kapital, der tilbagebetales pr. ydelse« og »restgæld efter hver ydelse«.
- 4) I det første tilbagebetalingsår anføres der oplysninger for hver ydelse, og der anføres en subtotal for hver kolonne ved udgangen af det første år. For de følgende år kan oplysningerne gives på årsbasis. I slutningen af tabellen anføres der en række med en samlet total, der indeholder de samlede beløb for hver kolonne. Den samlede kreditomkostning, som forbrugeren skal betale, (dvs. det samlede beløb fra kolonnen »ydelse«) fremhæves tydeligt og angives som sådan.
- 5) Hvis debitorrenten ikke er fast, og ydelsen efter hver ændring er ukendt, kan kreditgiver i amortiseringstabellen angive den samme ydelse i hele lånets løbetid. I et sådant tilfælde skal kreditgiver henlede forbrugeren opmærksomhed på dette forhold ved visuelt at gøre forskel på de kendte beløb og de hypotetiske beløb (f.eks. ved at anvende en anden skrifttype, rammer eller skygge). Derudover skal en tydelig og læsbar tekst forklare, for hvilke perioder beløbene i tabellen kan variere og hvorfor.

Afsnit 8. Yderligere forpligtelser

- 1) Kreditgiver skal i dette afsnit henvise til forpligtelser såsom forpligtelsen til at forsikre den faste ejendom, tegne livsforsikring, indbetale løn til en konto hos kreditgiver eller købe enhver anden vare eller tjenesteydelse. Kreditgiver skal for den enkelte forpligtelse præcisere, over for hvem og hvornår forpligtelsen skal opfyldes.
- 2) Kreditgiver angiver forpligtelsens varighed, f.eks. indtil kreditaftalen udløber. Kreditgiver skal opføre hver enkelt omkostning, som forbrugeren skal betale, og som ikke er indregnet i de årlige omkostninger i procent.
- 3) Kreditgiver angiver, om det er obligatorisk for forbrugeren at have accessoriske tjenesteydelser for at opnå lånet på de opstillede betingelser, og i givet fald om forbrugeren er forpligtet til at købe disse fra kreditgivers foretrukne udbydere, eller om de kan købes af en udbyder efter forbrugeren eget valg. Hvis en sådan mulighed er betinget af, at de accessoriske tjenesteydelser opfylder visse minimumskrav, bør sådanne krav beskrives i dette afsnit.
Når kreditaftalen indgår i en pakke med andre produkter, angiver kreditgiver disse produkters særlige kendetegn og anfører tydeligt, om forbrugeren har ret til at opsigte kreditaftalen eller produkterne i pakken særskilt, betingelserne for og følgerne heraf og i givet fald de mulige konsekvenser ved at opsigte de accessoriske tjenesteydelser, der kræves i forbindelse med kreditaftalen.

Afsnit 9. Førtidig tilbagebetaling

- 1) Kreditgiver anfører, på hvilke betingelser forbrugeren kan indfri kreditten før tid, enten helt eller delvis.
- 2) I afsnittet om gebyrer for førtidig tilbagebetaling henleder kreditgiver forbrugeren opmærksomhed på et eventuelt gebyr for førtidig tilbagebetaling eller andre omkostninger i forbindelse hermed for at kompensere kreditgiver og angiver om muligt beløbet. Hvis kompensationen for førtidig tilbagebeta-

ling afhænger af forskellige faktorer, f.eks. det tilbagebetalte beløb eller den gældende rente på tidspunktet for den førtidige tilbagebetaling, oplyser kreditgiver, hvordan kompensationen vil blive beregnet, og angiver maksimumsgebyret, eller, hvis dette ikke er muligt, et illustrativt eksempel for at vise forbrugeren, hvor stor kompensationen for førtidig tilbagebetaling kan være i forskellige situationer.

Afsnit 10. Fleksible funktioner

- 1) Kreditgiver forklarer i givet fald muligheden og betingelserne for overførsel af kreditten til en anden kreditgiver eller fast ejendom.
- 2) (Hvis relevant) Yderligere funktioner: Hvis dette produkt indeholder en eller flere af de funktioner, der er anført i punkt 5 nedenfor, skal dette afsnit indeholde en oversigt over disse funktioner og give en kort forklaring af følgende: under hvilke omstændigheder forbrugeren kan gøre brug af funktionen; eventuelle betingelser knyttet til funktionen; hvorvidt det, at funktionen indgår i en kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, indebærer, at forbrugeren mister nogen lovgivningsmæssig eller anden form for beskyttelse, der normalt er forbundet med funktionen; og hvilken virksomhed, der leverer funktionen (hvis ikke kreditgiver).
- 3) Hvis funktionen indeholder yderligere kredit, skal dette afsnit indeholde en forklaring til forbrugeren af følgende: det samlede kreditbeløb (herunder den kredit, der er sikret ved pant eller tilsvarende sikkerhed); hvorvidt den yderligere kredit er sikret eller ej; de relevante debitorrenter; og hvorvidt disse er reguleret eller ej. Et sådant yderligere kreditbeløb skal enten medtages i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden eller, hvis den ikke medtages, skal det fremgå klart af dette afsnit, at adgangen til det yderligere beløb afhænger af en ny vurdering af forbrugers evne til at tilbagebetale lånet.
- 4) Hvis funktionen omfatter en opsparingsordning, skal den relevante rentesats forklares.
- 5) Mulige yderlige funktioner omfatter: overbetalinger/underbetalinger [betaling af mere eller mindre end den ydelse, der normalt skal betales ifølge amortiseringsstrukturen]; afdragsfrie perioder [perioder, hvor forbrugeren ikke skal foretage betalinger]; tilbagelån [muligheden for, at forbrugeren atter kan låne midler, der allerede er udnyttet og tilbagebetalt]; yderligere optagelse af lån uden yderligere godkendelse; yderligere sikret eller ikkesikret lånoptagelse [i henhold til punkt 3 ovenfor]; kreditkort; tilknyttet løbende konto og tilknyttet opsparingskonto.
- 6) Kreditgiver kan inkludere andre funktioner, som vedkommende udbyder som dele af kreditaftalen, der ikke er omhandlet i de foregående afsnit.

Afsnit 11. Låntagers øvrige rettigheder

- 1) Kreditgiver gør rede for rettigheden (rettighederne), f.eks. fortrydelsesret eller ret til betænkningstid og i givet fald andre rettigheder såsom ret til overførsel (herunder subrogation) præciserer, hvilke rettigheder der findes, og anfører betingelserne for denne eller disse rettigheder, den procedure, som forbrugeren skal følge for at udøve denne eller disse rettigheder, bl.a. den adresse, hvortil meddelelsen om fortrydelse skal sendes, og i givet fald de tilsvarende gebyrer.
- 2) Når der gælder betænkningstid eller fortrydelsesret for forbrugeren, skal dette klart angives.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF underrettes forbrugeren om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale.

Afsnit 12. Klager

- 1) I dette afsnit angives det interne kontaktpunkt [navnet på den relevante afdeling] og kontaktoplysninger med henblik på klage [fysisk adresse] eller [telefonnummer] eller [kontaktperson:] [kontaktoplysninger] og et link til klageproceduren eller den relevante side på et websted eller en lignende informationskilde.

- 2) Der angives navnet på det relevante eksterne organ for udenretslige klager og tvistbilæggelse, og når anvendelse af den internationale klageprocedure er en betingelse for adgang til dette organ, angives dette i formuleringen i del A.
- 3) For kreditaftaler med en forbruger, der har bopæl i et andet medlemsland, henviser kreditgiver til Fin-Net (http://ec.europa.eu/internal_market/fin-net/).

Afsnit 13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

- 1) Hvis manglende overholdelse af forbrugerens forpligtelser i forbindelse med lånet kan have finansielle eller juridiske konsekvenser for forbrugeren, skal kreditgiver i dette afsnit beskrive de vigtigste tilfælde (f.eks. for sen betaling/misligholdelse, manglende overholdelse af forpligtelserne i afsnit 8 Yderligere forpligtelser) og angive, hvor der kan fås yderligere oplysninger.
- 2) For hvert enkelt af disse tilfælde beskriver kreditgiver på en klar og forståelig måde de sanktioner eller konsekvenser, det kan medføre. Henvisning til alvorlige konsekvenser fremhæves.
- 3) Når den faste ejendom, der anvendes til sikkerhedsstillelse for kreditten, kan tilbagegives eller overdrages til kreditgiver, hvis forbrugeren ikke opfylder betingelserne, skal dette afsnit indeholde en angivelse heraf i formuleringen i del A.

Afsnit 14. Yderligere information

- 1) I tilfælde af fjernsalg vil dette afsnit omfatte en bestemmelse om, hvilken lovgivning der skal anvendes på kreditaftalen, eller hvilken domstol der er kompetent.
- 2) Hvis kreditgiver har til hensigt at kommunikere med forbrugeren i løbet af aftaleperioden på et andet sprog end det, ESIS er affattet på, skal denne hensigt og kommunikationssproget fremgå. Denne artikel berører ikke artikel 3, stk. 1, nr. 3), litra g), i direktiv 2002/65/EF.
- 3) Kreditgiver eller kreditformidler angiver, at forbrugeren har ret til at få eller blive tilbudt en kopi af udkastet til kreditaftale, senest når der er givet et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Afsnit 15. Tilsynsførende

- 1) Den eller de relevante myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med fasen forud for aftaleindgåelse i forbindelse med lån, anføres.«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Gennemførelse af direktiv 2013/50/EU (ændringer af gennemsigtheddirektivet)
 - 2.1.1. Afskaffelse af udsteders pligt til at offentliggøre periodemeddelelser eller kvartalsrapporter
 - 2.1.2. Forlængelse af udsteders frist til at offentliggøre halvårsrapporter
 - 2.1.3. Udvidet flagningspligt for store besiddelser af aktieafledte finansielle instrumenter m.m.
 - 2.1.4. Offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger pålagt juridiske og fysiske personer
 - 2.2. Ophævelse af separat registreringsordning for kvalificerede investorer
 - 2.3. Ophævelse af registrering af små prospekter i og offentliggørelse af Erhvervsstyrelsen
 - 2.4. Forsikringssektors drift af anden virksomhed
 - 2.5. Basal indlånskonto
 - 2.6. Indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen
 - 2.7. Ombytning af garantkapital eller andelskapital ved omdannelser af sparekasser og andelskasser
 - 2.8. Gennemførelse af direktiv 2014/17/EU (boligkreditdirektivet)
 - 2.8.1. Ændringer i lov om finansiel virksomhed
 - 2.8.1.1. Kompetencekrav
 - 2.8.1.2. Regler om aflønning
 - 2.8.2. Ændringer i lov om kreditaftaler
 - 2.8.2.1. Generelt om kreditaftaleloven og sikkerhed i fast ejendom
 - 2.8.2.2. Europæisk standardiseret informationsark (ESIS)
 - 2.8.2.3. Betænkningstid og fortrydelsesret
 - 2.8.2.4. Oplysninger om de årlige omkostninger i procent og ændringer i debitorrenten
 - 2.8.2.5. Førtidig tilbagebetaling
 - 2.8.3. Ændringer i lov om finansielle rådgivere
 - 2.8.3.1. Lovens anvendelsesområde og definitioner
 - 2.8.3.2. Betingelser for tilladelse som boligkreditformidler
 - 2.8.3.3. Grænseoverskridende virksomhed
 - 2.8.3.4. Kompetencekrav
 - 2.8.3.5. God skik, aflønning, interessekonflikter
 - 2.8.3.6. Tilsyn
 - 2.8.4. Ændringer i lov om pantebrevsselskaber
 - 2.8.4.1. Lovens anvendelsesområde
 - 2.8.4.2. Tilladelse som ejendomskreditselskab
 - 2.8.4.3. Informationskrav og god skik m.v.
 - 2.8.4.4. Tilsyn med ejendomskreditselskaber
 - 2.9. Ændringer i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.
 - 2.9.1. Ændring af bestemmelserne om rentetrigger
 - 2.9.2. Hjemmel til at regulere obligationssalg
 - 2.10. Finanstilsynets orientering af offentligheden i sager om investorinformation
 - 2.11. Regler om grænseoverskridende forvaltning af alternative investeringsfonde samt grænseoverskridende udbud af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3
 - 2.12. Mulighed for at Vækstfonden kan investere i virksomheder på Færøerne og i Grønland
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder en række forskellige ændringer af den finansielle lovgivning.

Lovforslaget gennemfører bl.a. dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF, jf. EU-Tidende 2013, L 294, side 13, herefter benævnt direktiv 2013/50/EU, i lov om værdipapirhandel m.v.

Formålet med direktiv 2013/50/EU og dermed også ændringerne i lov om værdipapirhandel m.v. er at forenkle oplysningsforpligtelserne for udstedere af værdipapirer for at gøre de regulerede markeder mere attraktive for små og mellemstore virksomheder, således at deres adgang til at rejse kapital i Europa lettes. Endvidere er formålet med direktivet at modernisere og effektivisere reglerne om gennemsigtighed om ustederes ejerstrukturer, de såkaldte »flagningsregler«, hvorved »skjult« ejerskab søges hindret. Flagningsregler er regler om, at den, der direkte eller indirekte besidder aktier, skal give meddelelse herom til udstederen, når besiddelsen passerer forskellige tærskler i enten opad- eller nedadgående retning. Der er tale om, at flagningsreglerne udvides til at omfatte flere finansielle instrumenter, som er afledt af aktier. Hidtil har kun finansielle instrumenter, der gav ret til at erhverve aktier som f.eks. aktieoptioner, været omfattet. Fremover vil finansielle instrumenter, der er baseret på aktier, uanset om de giver ret til fysisk overdragelse af aktier eller ej som f.eks. differencekontrakter (cfd'er), være omfattet. Der skal også gives meddelelse, når direkte og indirekte besiddelser af aktier og aktieafledte finansielle instrumenter og rettigheder til at udøve stemmerettigheder tilsammen passerer visse tærskler.

Lovforslaget gennemfører endvidere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/14/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, herefter benævnt boligkreditdirektivet.

Boligkreditdirektivet harmoniserer visse dele af medlemslandenes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Direktivet indeholder blandt andet en forpligtelse til at foretage en vurdering af kreditværdigheden inden ydelsen af kreditten ydes, med henblik på at udvikle effektive standarder for kreditgivning i forbindelse med finansiering af fast ejendom til beboelse i medlemslandene. Hertil kommer, at direktivet stiller krav om, at der skal indføres tilsyn med kreditformidlere, ligesom långivere, der ikke er kreditinstitutter, skal underlægges tilsyn.

Direktivet foreslås gennemført ved ændringer i lov om finansiell virksomhed, lov om kreditaftaler, lov om finansielle rådgivere og lov om pantebrevsselskaber.

Med lovforslaget ændres lov om kreditaftaler, således at forbrugeren ved kreditaftaler, der ikke er omfattet af fortrydelsesretten i den gældende kreditaftalelov, gives en betænkningstid inden indgåelse af den pågældende kreditaftale, at kreditgiveren pålægges at indrømme forbrugeren en ret til førtidig tilbagebetaling, og at anvendelsen af det europæiske standardiserede informationsark ESIS gøres obligatorisk ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettitghed knyttet til fast ejendom.

Med lovforslaget ændrer lov om finansielle rådgivere titel til lov om finansielle rådgivere og boligkreditaftaler. Loven ændres, så det fremover kræver tilladelse at drive virksomhed som boligkreditformidler. I dag kræver dette en tilladelse som finansiell rådgiver, hvis man rådgiver om boliglån. Efter lovændringen præciseres det, at boligkreditformidling kræver separat tilladelse.

Med lovforslaget ændrer endvidere lov om pantebrevsselskaber titel til lov om ejendomskreditselskaber. Dette medfører, at det fremover vil kræve en tilladelse som ejendomskreditselskab, hvis virksomheden enten handler med pantebreve eller yder lån sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller en anden rettitghed knyttet til fast ejendom til beboelse. I dag kræver det tilladelse som pantebrevsselskab, hvis en virksomhed handler med pantebreve, mens ydelse af lån sikret ved pant ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller en anden rettitghed knyttet til fast ejendom til beboelse ikke kræver tilladelse i dag.

En tilladelse som boligkreditformidler vil give adgang til at udøve grænseoverskridende aktiviteter, hvorimod en tilladelse som ejendomskreditselskab kun giver adgang til at udøve virksomhed i Danmark.

Lovforslaget indeholder endvidere regler om aflønning for henholdsvis kreditgivere og kreditformidlere, der yder lån og kreditter sikret ved pant i fast ejendom.

Forslaget indeholder desuden bemyndigelser for erhvervs- og vækstministeren til at udstede regler i forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet. Der skal på baggrund af disse bemyndigelser udarbejdes nærmere regler om kompetencekrav til boligkreditformidlere og alle boligkreditgivere. Der skal endvidere for ejendomskreditselskaber og boligkreditformidlere udarbejdes regler om god skik, hvori en række af direktivets bestemmelser gennemføres, herunder eksempelvis direktivets regler om, at kreditgivere skal foretage en grundig kreditvurdering. Den nye bekendtgørelse skal i modsætning til den i dag gældende bekendtgørelse gælde for både penge- og realkreditinstitutter, ejendomskreditselskaber og boligkreditformidlere. For så vidt angår penge- og realkreditinstitutter vil den nævnte bekendtgørelse blive udstedt med hjemmel i den eksisterende § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed. Se nærmere herom i afsnittene 2.8.3.5.3. og 2.8.4.3.3.

Der foreslås desuden ændringer i lov om værdipapirhandel m.v., der vil lette processen omkring godkendelse og re-

gistrering af prospekter for offentlige udbud af værdipapirer mellem 1 mio. og 5 mio. euro. Det foreslås, at sådanne prospekter ikke længere skal registreres i og offentliggøres af Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås herudover i lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v. og lov om tilsyn med firmapensionskasser, at reglerne om finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders samt danske UCITS' (omfattende SIKAV'er, investeringsforeninger og værdipapirfonde) og firmapensionskassers indsendelse af årsrapport til Erhvervsstyrelsen moderniseres. De gældende regler herom er ikke længere tidssvarende i et samfund, hvor størstedelen af den skriftlige kommunikation foregår elektronisk. Det foreslås derfor, at de finansielle virksomheder m.fl. kun skal indsende deres årsrapporter elektronisk i ét eksemplar til Erhvervsstyrelsen. Forslaget vil medføre en administrativ lettelse for virksomhederne.

Lov om finansiel virksomhed foreslås med lovforslaget ændret således, at der sker en udvidelse af den virksomhed, et forsikringselskab må drive og dermed have bestemmede indflydelse på ved siden af sin primære virksomhed. Forsikringselskaberne kan fremadrettet således opføre, eje og drive infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, hvilket vil øge forsikringselskaberens mulighed for og incitament til at foretage sådanne investeringer. Kravet om, at forsikringselskaberne kun må opføre, eje og drive fast ejendom, hvis det sker som varig anbringelse af midler, foreslås samtidig ophævet. Dette krav har været begrænsende for forsikringselskabernes incitament til at foretage ejendomsinvesteringer, og det har været svært at håndhæve bestemmelsen, da forsikringselskaberne med de gældende regler kan afhænde fast ejendom, men ikke må have det til hensigt på erhvervelsestidspunktet.

Endvidere foreslås i lov om finansiel virksomhed, at reglerne om ombytning af garantkapital eller andelskapital ved omdannelser af sparekasser og andelskasser ændres for at sikre overensstemmelse med reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (CRR).

Herudover foreslås det, at der i lov om finansiel virksomhed indføres en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om indholdet af en almindelig indlånskonto, herunder om størrelsen af et eventuelt årligt gebyr, der må opkræves som betaling for kontoen. Dette forslag gennemfører en anbefaling fra »Rapport om adgang til indlånskonti på fair og rimelige vilkår«. I rapporten anbefales det, at pengeinstitutter skal forpligtes til at tilbyde en indlånskonto med ganske få funktioner gebyrfrit eller til højst 180 kr. om året.

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. foreslås det at ændre bestemmelsen om forlængelse af obligationer ved uforholdsmæssigt store rentestigninger, som blev indført ved lov nr. 244 af 19. marts 2014. Her blev der indsat bestemmelser om forlængelse af realkreditobligationer,

særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer, såfremt der ved en auktion ikke er aftagere til et tilstrækkeligt antal nye obligationer til at refinansiere udløbende obligationer, eller såfremt refinansieringen medfører en uforholdsmæssig stor rentestigning (rentetriggeren). Lovændringen trådte i kraft den 1. april 2014 for de fast forrentede obligationer med en løbetid op til og med 12 måneder. Den 1. januar 2015 trådte rentetriggeren i kraft for fast forrentede obligationer med en løbetid fra 12 og op til og med 24 måneder samt for variabelt forrentede obligationer med en løbetid op til og med 24 måneder. Samtidig trådte bestemmelsen om forlængelse, såfremt der ved en auktion ikke er aftagere til et tilstrækkeligt antal nye obligationer for alle obligationer med en løbetid på over 12 måneder, der skal refinansieres, i kraft. Dele af lovændringen er udmøntet i en bekendtgørelse. Der har i forbindelse med implementeringen af lovændringen hos realkreditinstitutterne og udstedelsen af bekendtgørelsen vist sig forskellige uhensigtsmæssigheder i forhold til den praktiske gennemførelse af udstedelse og salg af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, herunder i forhold til at sikre tilstrækkelig likviditet i serierne.

I forbindelse med obligationssalg må der ikke opstå tvivl om, at en refinansieringsauktion, når den først er iværksat, kan gennemføres, uanset hvad renten ved auktionen bliver. Uklarhed om obligationssalget kan medføre, at investorerne afholder sig fra at byde på obligationerne, hvilket kan indebære, at obligationssalget af den grund ikke kan gennemføres, eller at de opnåede renter bliver højere, end de havde været i fravær af uklarhed. De gældende bestemmelser kan efterlade uklarhed om, hvorvidt en auktion kan gennemføres, hvis den fører til en uforholdsmæssig stor stigning i renten. Denne uklarhed bør fjernes.

Der foreslås derfor gennemført en lovændring, hvorefter der stilles krav om, at et realkreditinstitut alene kan igangsætte salg af obligationerne, såfremt det har en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres uden, at der sker en uforholdsmæssigt stor rentestigning. En uforholdsmæssig stor rentestigning er fortsat 5 procentpoint. Det foreslås videre, at lovændringen giver mulighed for, at ministeren ved bekendtgørelse kan fastsætte nærmere regler om tilrettelæggelse af obligationssalg med henblik på at sikre, at en eventuel uforholdsmæssig stor rentestigning som udgangspunkt alene får virkning for en begrænset del af den samlede refinansiering af en obligationsserie. Endelig foreslås det, at loven præciseres, hvor tidligere formuleringer har kunnet give uklarhed.

Ved lov nr. 244 af 19. marts 2014 blev der indført et vilkår om tvungen løbetidsforlængelse. Med forslaget ændres dette vilkår, således at det alene finder anvendelse i tilfælde af, at realkreditinstituttet ikke kan igangsætte obligationssalget. Der er således tale om, at tvungen løbetidsforlængelse vil kunne ske i færre tilfælde end forventet ved gennemførelse af lov nr. 244 af 19. marts 2014.

Der foreslås endelig en ændring af lov om Vækstfonden med det formål at give Vækstfonden mulighed for at investere i virksomheder på Færøerne og i Grønland.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Gennemførelse af direktiv 2013/50/EU (ændringer af gennemsigthedsdirektivet)

2.1.1. Afskaffelse af udsteders pligt til at offentliggøre periodemeddelelser eller kvartalsrapporter

2.1.1.1. Gældende ret

Efter den gældende § 27, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v. skal udstedere af aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, offentliggøre en periodemeddelelse i løbet af både første og anden halvårsperiode af regnskabsåret. En udsteder, der offentliggør kvartalsrapporter, er dog ikke forpligtet til at offentliggøre periodemeddelelser.

2.1.1.2. Ministeriets overvejelser

Pligten i § 27, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v. til at offentliggøre enten periodemeddelelser eller kvartalsrapporter foreslås ophævet. Ophævelsen sker med henblik på at lette de administrative byrder for udstedere, og er en gennemførelse af direktiv 2013/50/EU.

Det forventes især, at ophævelsen af denne forpligtelse bliver en lettelse for små og mellemstore virksomheder, mens større virksomheder fortsat forventes at offentliggøre finansielle oplysninger ud over de obligatoriske års- og halvårsrapporter.

2.1.1.3. Lovforslagets indhold

Pligten for udstedere af aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, til at offentliggøre enten periodemeddelelser eller kvartalsrapporter ophæves.

Uanset ophævelsen af det obligatoriske krav har udstedere stadig en forpligtelse til efter § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. til at offentliggøre finansielle eller økonomiske oplysninger, hvis der sker betydelige ændringer, i forhold til hvad udstedere tidligere har offentliggjort. Dette vil for eksempel være tilfældet, hvor der sker ændringer i forhold til udstederens tidligere udmeldte forventninger til årets resultat. Det bemærkes, at det kun er oplysninger, som er intern viden, jf. § 34, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., der skal offentliggøres efter § 27, stk. 1.

Ophævelsen af lovgivningens krav om at offentliggøre enten periodemeddelelser eller kvartalsrapporter er ikke til hinder for, at operatører af regulerede markeder i deres regler for udstedere kan fastsætte krav om yderligere finansiell rapportering end års- og halvårsrapporter for udstedere, som har værdipapirer optaget til handel på deres marked.

2.1.2. Forlængelse af udsteders frist til at offentliggøre halvårsrapporter

2.1.2.1. Gældende ret

Efter den gældende § 27, stk. 7, 3. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. skal udstedere af omsættelige værdipapirer, som er optaget til handel på et reguleret marked, offentliggøre en halvårsrapport hurtigst muligt og senest 2 måneder efter udløbet af første halvdel af regnskabsåret. Hvis udstederens regnskabsår følger kalenderåret, betyder det, at udstederen skal offentliggøre halvårsrapporten senest den 31. august.

gøre en halvårsrapport hurtigst muligt og senest 2 måneder efter udløbet af første halvdel af regnskabsåret. Hvis udstederens regnskabsår følger kalenderåret, betyder det, at udstederen skal offentliggøre halvårsrapporten senest den 31. august.

2.1.2.2. Ministeriets overvejelser

For at gennemføre ændringen af artikel 5, stk. 1, i gennemsigthedsdirektivet, som foretages i direktiv 2013/50/EU, foreslås det, at udsteders frist for at offentliggøre halvårsrapporter forlænges til 3 måneder. Den længere frist forventes særligt at komme små og mellemstore virksomheder til gode, både ved at de får bedre tid til at udarbejde halvårsrapporten, og ved at analytikere og medier får bedre mulighed for at analysere og omtale flere virksomheders halvårsrapporter, idet halvårsrapporterne forventes at blive offentliggjort med en større tidsmæssig spredning.

2.1.2.3. Lovforslagets indhold

Fristen for udstedere af omsættelige værdipapirer, som er optaget til handel på et reguleret marked, til at offentliggøre halvårsrapporter forlænges til 3 måneder efter udløbet af første halvdel af regnskabsåret. Det betyder i praksis, at hvis udstederens regnskabsår følger kalenderåret, skal udstederen offentliggøre sin halvårsrapport senest den 30. september.

2.1.3. Udvidet flagningspligt for store besiddelser af aktieafledte finansielle instrumenter m.m.

2.1.3.1. Gældende ret

Efter den gældende § 29 i lov om værdipapirhandel m.v. er der flagningspligt for aktiebesiddelser, når aktiernes stemmeret eller aktiernes pålydende værdi passerer nogle fastsatte grænser. Grænserne er ved 5, 10, 15, 20, 25, 50 og 90 pct. samt ved en tredjedel eller to tredjedele af de samlede stemmerettigheder eller af den samlede kapital. Hvis en fysisk eller juridisk person besidder aktier i et selskab, hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked eller en alternativ markedsplads, og en flagningsgrænse nås eller passeres i opad- eller nedadgående retning, som det f.eks. kan ske ved henholdsvis erhvervelse eller afhændelse af aktier, skal personen give meddelelse til selskabet og Finanstilsynet herom. Selskabet skal derefter offentliggøre indholdet af meddelelsen. Med hjemmel i § 29 i lov om værdipapirhandel m.v. er der i bekendtgørelse nr. 668 af 25. juni 2012 om storaktionærer (storaktionærbekendtgørelsen) fastsat krav om, at pligten til at give flagningsmeddelelse også gælder for fysiske og juridiske personer, som er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder, det kan for eksempel være gennem aktionæroverenskomst. Desuden er der i storaktionærbekendtgørelsen fastsat flagningspligt for finansielle instrumenter, der giver ret til at erhverve allerede udstedte aktier med stemmerettigheder i et selskab, hvis denne ret i henhold til en aftale udelukkende hviler på ihændehaverens eget initiativ, det kan for eksempel være aktieoptioner. Storaktionærbekendtgørelsen fastsætter også nærmere krav til flagningsmeddelelsers indhold og måden hvorpå, medde-

lelsen skal indberettes til Finanstilsynet. Gennemsigthedsdirektivet indeholder også nogle undtagelser fra flagningspligten og meddelelsespligten, som er gennemført i storaktionærbekendtgørelsen. De gældende flagningsregler i loven og bekendtgørelsen er gennemførelse af flagningsreglerne fra Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigthedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, herefter benævnt gennemsigthedsdirektivet, samt Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/19/EF om harmonisering af gennemsigthedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Direktiverne er udtryk for minimumsharmonisering.

De gældende danske flagningsregler er på nogle punkter overimplementeret. Således er tidsfristen for henholdsvis den flagningspligtiges meddelelse til selskabet og selskabets offentliggørelse af meddelelsens indhold hurtigst muligt, hvilket er kortere end i artikel 12, stk. 2 og 6, i gennemsigthedsdirektivet. Desuden stiller gennemsigthedsdirektivet kun krav om flagning, hvis andelen af stemmerettigheder når eller krydser en flagningsgrænse, mens der i den danske lovgivning ud over flagning af stemmerettigheder også stilles krav om flagning, hvis besiddelsens andel af den samlede kapital krydser en flagningsgrænse. Årsagen hertil er, at det ifølge selskabsloven er muligt at udstede aktier i flere aktieklasser. Endelig er der i dansk ret indført en ekstra flagningsgrænse på 90 pct. i forhold til artikel 9, stk. 1, i gennemsigthedsdirektivet. Denne ekstra grænse er fastsat fordi, besiddelse af 90 pct. af stemmerettighederne eller kapitalen i et selskab efter selskabsloven giver aktionæren nogle rettigheder og pligter, som kan have stor betydning for de øvrige aktionærer.

2.1.3.2. Ministeriets overvejelser

Den finansielle innovation har ført til oprettelse af nye typer finansielle instrumenter, der eksponerer investorer økonomisk over for børsnoterede selskaber, uden at disse er omfattet af de nuværende flagningsregler. Disse finansielle instrumenter kan anvendes til skjult at erhverve aktieposter i selskaber, hvilket kan føre til markedsmissbrug og give et misvisende billede af ejerforholdene i børsnoterede selskaber. Det foreslås derfor, at flagningspligten udvides til at omfatte flere finansielle instrumenter, og at en investors samlede direkte eller indirekte besiddelse af såvel aktier, rettigheder til at erhverve, udøve og afhænde stemmerettigheder samt aktieafledte finansielle instrumenter i et selskab skal flages, hvis den krydser en flagningsgrænse. Det sker for at sikre, at selskaber og investorer har fuldt kendskab til de børsnoterede selskabers ejerstrukturer, og gennemfører dele af direktiv 2013/50/EU, som ændrer i de hidtidige flagningsregler i gennemsigthedsdirektivet.

Med henblik på at samle alle flagningspligter i loven foreslås det, at flagningspligtens anvendelse for fysiske og juridiske personer, som er berettiget til at erhverve, afhænde el-

ler udøve stemmerettigheder, og som i dag findes i § 4 i storaktionærbekendtgørelsen, flyttes til § 29 i lov om værdipapirhandel m.v.

2.1.3.3. Lovforslagets indhold

I dag er kun finansielle instrumenter, der giver ret til fysisk afregning med aktier, eksempelvis aktieoptioner, omfattet af flagningsreglerne. Det foreslås, at aktieafledte finansielle instrumenter, der afregnes kontant, eksempelvis differencekontrakter (cfd'er), fremover også skal være omfattet af flagningsregler. Det foreslås således at udvide kredsen af finansielle instrumenter, der er flagningspligt for.

Desuden foreslås det, at flagningspligtens anvendelse for fysiske og juridiske personer, som er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder, og som i dag findes i § 4 i storaktionærbekendtgørelsen, flyttes til § 29 lov om værdipapirhandel m.v.

Desuden foreslås det, at der indføres flagningspligt, når direkte og indirekte besiddelser af aktier, rettigheder til at udøve stemmerettigheder og aktieafledte finansielle instrumenter tilsammen passerer en flagningsgrænse.

Der foreslås endvidere indført mulighed for, at Finanstilsynet kan sanktionere manglende, for sen eller mangelfuld flagning med suspension af udøvelsen af stemmerettigheder. Det er udelukkende grove og gentagne overtrædelser, der vil kunne sanktioneres med suspension af udøvelsen af stemmerettigheder. Grove overtrædelser kan f.eks. være groft uagtsomme overtrædelser, manglende flagning af besiddelser, langvarige overtrædelser af tidsfristen eller flagningsmeddelelser, som mangler væsentlige oplysninger eller indeholder urigtige oplysninger. Gentagne overtrædelser kan dels være tilfælde, hvor aktionæren tidligere har fået en eller flere påtaler eller andre tilsynsreaktioner eller sanktioner for overtrædelser af flagningsreglerne, dels tilfælde hvor reglerne er blevet overtrådt flere gange, uden det er blevet opdaget, men hvor det efterfølgende konstateres, f.eks. i forbindelse med Finanstilsynets undersøgelse af en aktuel sag.

2.1.4. Offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger pålagt juridiske og fysiske personer

2.1.4.1. Gældende ret

§ 84 c i lov om værdipapirhandel m.v. indeholder i dag en pligt for Finanstilsynet og virksomheder under tilsyn til at offentliggøre reaktioner i sager af principiel karakter og sager, der har videregående betydelige følger givet til en virksomhed og en pligt for Finanstilsynet til at offentliggøre beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. I henhold til § 84 c er det kun reaktioner og beslutninger vedtaget af Finanstilsynets bestyrelse og reaktioner og beslutninger givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, som skal offentliggøres. Bestemmelsen giver ikke mulighed for offentliggørelse af reaktioner og beslutninger givet til fysiske personer.

§ 84 d i lov om værdipapirhandel m.v. indeholder i dag en mulighed for Finanstilsynet til at offentliggøre navnet på en

virksomhed eller en fysisk person, som meddeles en påtale for overtrædelse af specifikke bestemmelser i loven eller regler fastsat i medfør heraf, hvis det skønnes at være af interesse for investorerne, for eksempel til brug for vurdering af kursdannelsen i en aktie, at kende navnet på virksomheden eller den fysiske person. Offentliggørelse kan bl.a. ske ved en udsteders overtrædelse af en oplysningsforpligtelse, f.eks. kravet om at offentliggøre års- eller halvårsrapporter, eller en aktionærs overtrædelse af flagningsreglerne for større besiddelser af aktier.

Persondataloven regulerer behandling af personoplysninger, som foretages af offentlige myndigheder og private, når behandlingen helt eller delvist foretages ved hjælp af elektronisk databehandling. Den omfatter ligeledes ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register, jf. § 1, stk. 1, i persondataloven. Persondatalovens regler gælder endvidere for anden ikke-elektronisk systematisk behandling af personoplysninger, som udføres for private, og som omfatter oplysninger om personers private eller økonomiske forhold eller i øvrigt oplysninger om personlige forhold, som med rimelighed kan forlanges unddraget offentligheden, jf. § 1, stk. 2, i persondataloven. Af bemærkningerne til § 2, stk. 1, i persondataloven, jf. lov nr. 429 af 31. maj 2000 (lovforslag nr. L 147 af 9. december 1999), fremgår det, at bestemmelsen indebærer, at persondataloven finder anvendelse, hvis regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning giver den registrerede en dårligere retsstilling. Det fremgår imidlertid også, at dette ikke gælder, hvis den dårligere retsstilling har været tilsigtet og i øvrigt ikke strider mod Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesdirektivet). Persondataloven er ikke fraveget i forhold til de gældende regler om offentliggørelse efter § 84 c i lov om værdipapirhandel m.v.

2.1.4.2. Ministeriets overvejelser

Forslaget gennemfører artikel 29 i gennemsigtighedsdirektivet, således som bestemmelsen er affattet ved direktiv 2013/50/EU. Et af formålene med direktiv 2013/50/EU er at sikre en styrkelse og indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning vedrørende sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af vigtige bestemmelser i direktivet. Hermed øges de nationale sanktioners og foranstaltningers effektivitet og præventive virkning ved at indføre krav om, at der skal kunne ske offentliggørelse af disse givet ikke kun til juridiske personer men også til fysiske personer, som er ansvarlige for overtrædelse af nærmere angivne bestemmelser. Det vurderes, at gennemførelsen af artikel 29 i direktivet, som sker ved den foreslåede § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., nødvendiggør en fravigelse af persondataloven i forhold til offentliggørelse af oplysninger om, at fysiske personer har overtrådt lovgivningen og modtaget påbud og påtaler.

Forslaget om offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger, som ovenfor beskrevet, er udarbejdet med baggrund

i de anbefalinger, som fremgår af Justitsministeriets betænkning nr. 1516/2010 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser m.v. I betænkningen anbefales det, at der inden indførelse af ordninger med systematisk offentliggørelse af oplysning om kontrolresultater, afgørelser m.v. på internettet i ikke-anonymiseret form foretages en vurdering af det konkrete behov for offentliggørelse, om offentliggørelse kan forventes konkret at være særligt indgribende for personen, om der er tungtvejende samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsesordningen, om offentliggørelse strider mod persondataloven og de almindelige regler om tavshedspligt, og om der af retssikkerhedsmæssige grunde er opstillet administrative regler for forvaltningsmyndighedens behandling af de enkelte sager.

2.1.4.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det med indsættelse af § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., at Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre påtaler, påbud, administrative bødeforelæg, tvangsbøder og afgørelser om suspension af stemmerettigheder givet til både juridiske og fysiske personer, som er ansvarlige for overtrædelse af § 27, stk. 7, om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter, § 27 a, stk. 1-3, om offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysninger, § 29 om meddelelse af større besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter, samt regler udstedt i medfør af § 27, stk. 12, § 29, stk. 7, og § 30 eller forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre politianmeldelser af juridiske personer, som er ansvarlige for overtrædelse af de nævnte regler.

Ved offentliggørelsen indføres der en pligt for Finanstilsynet til, såfremt afgørelsen m.v. indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene, at offentliggøre status samt det efterfølgende resultat af anken. I de tilfælde, hvor en sag er overgivet til politimæssig efterforskning, og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal Finanstilsynet offentliggøre resultatet.

I tilfælde hvor en offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, eller offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet, skal Finanstilsynet kunne udskyde offentliggørelsen eller offentliggøre i anonymiseret form. Dette gælder også, hvis der er tale om fysiske personer. Desuden skal offentliggørelse med navns nævnelse af fysiske personer udskydes eller anonymiseres, hvis de samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse med navns nævnelse vurderes ikke at være proportionale i forhold til hensynet til personen.

Det bemærkes, at oplysninger om, at fysiske personer har overtrådt strafsanktioneret lovgivning og modtaget f.eks. påbud og påtaler, vil kunne være oplysninger om andre rent private forhold i henhold til § 8 i persondataloven, og offentliggørelse, som forudsat i artikel 29, findes ikke i alle tilfælde at kunne ske inden for persondatalovens rammer. Den foreslåede bestemmelse om offentliggørelse af sanktioner og

foranstaltninger indebærer således i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt offentliggørelse kan ske, en fravigelse af persondatalovens regler. Persondatalovens regler finder i øvrigt anvendelse, herunder eksempelvis regler om behandlingssikkerhed, indsigt m.v. Der henvises i den forbindelse også til betragtning 27 i præambelen til direktiv 2013/50/EU, hvoraf det fremgår, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger i alle enkeltheder finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med gennemsigtheddirektivet.

Det er muligt at fravige persondatalovens regler ved lov under forudsætning af, at det ikke strider mod databeskyttelsesdirektivet. Af artikel 8, stk. 5, i databeskyttelsesdirektivet følger, at behandling af oplysninger om lovovertrædelser, straffedomme eller sikkerhedsforanstaltninger kun må foretages under kontrol af en offentlig myndighed. Der er ikke i artikel 8, stk. 5, fastsat materielle behandlingskriterier for, hvornår der kan ske behandling af oplysninger om strafbare forhold. Dette spørgsmål må derfor skulle vurderes efter artikel 7 i databeskyttelsesdirektivet, hvorefter behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt.

Det er vurderingen, at den foreslåede fravigelse af persondataloven er nødvendig for at gennemføre artikel 29 i gennemsigtheddirektivet, og at den foreslåede § 84 l ligger indenfor rammerne af databeskyttelsesdirektivet. Der er i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af betragtning 39 i præambelen til gennemsigtheddirektivet, at direktivet er i overensstemmelse med databeskyttelsesdirektivet. Der er endvidere lagt vægt på, at persondatalovens regler, som anført i de specielle bemærkninger til § 84 l, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v., i øvrigt finder anvendelse, herunder eksempelvis reglerne om behandlingssikkerhed, indsigt m.v., hvorfor reglerne er omfattet af de specifikke garantier, som databeskyttelsesdirektivet sætter. Endelig er der lagt vægt på, at det foreslåede stk. 3 i § 84 l foreskriver, at offentliggørelse under visse omstændigheder skal udskydes eller ske i anonymiseret form.

2.2. Ophævelse af separat registreringsordning for kvalificerede investorer

2.2.1. Gældende ret

Med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirerne udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af di-

rektiv 2001/34/EF, herefter benævnt prospektdirektivet, i 2005 ved lov nr. 1460 af 22. december 2004 blev der indført en hjemmel for Finanstilsynet til at fastsætte regler om godkendelse af fysiske personer og små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer samt til at fastsætte regler om optagelse i et register for fysiske personer og små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer. Formålet med et register over kvalificerede investorer var, at udstedere skulle kunne se, hvilke investorer de kunne rette henvendelse til uden at skulle udarbejde et prospekt, da udbud rettet til kvalificerede investorer er undtaget fra prospektpligten. Hjemlen har ikke været udnyttet, da der ikke har været interesse herfor. Finanstilsynet har således ikke modtaget anmodninger om at blive godkendt som kvalificeret investor, hvorfor et register aldrig er blevet oprettet.

2.2.2. Ministeriets overvejelser

Det følger af de gældende EU-regler, herunder prospektdirektivet, at Finanstilsynet ikke længere skal godkende fysiske personer eller små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer eller føre et register over fysiske personer og små og mellemstore virksomheder, der er godkendt som kvalificerede investorer. Ophævelse af bestemmelsen om et register for denne type investorer er dermed en følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EF af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigthedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, hvorefter kvalificerede investorer nu er defineret ligesom professionelle investorer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF, herefter benævnt MiFID.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Den foreslåede ændring ophæver Finanstilsynets hjemmel til at fastsætte regler om godkendelse af fysiske personer og små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer samt til at fastsætte regler om optagelse i et register for fysiske personer og små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer.

2.3. Ophævelse af registrering af små prospekter i og offentliggørelse af Erhvervsstyrelsen

2.3.1. Gældende ret

Efter de gældende regler i §§ 45 og 46 i lov om værdipapirhandel m.v. om offentlige udbud af værdipapirer mellem 1 mio. og 5 mio. euro, skal det af Finanstilsynet godkendte prospekt registreres i og offentliggøres af Erhvervsstyrelsen, der opkræver et gebyr for dette. Derudover kan Finanstilsy-

net fastsætte regler om betaling af gebyr for behandling af prospekter. Denne hjemmel er ikke udnyttet.

2.3.2. *Ministeriets overvejelser*

Formålet med forslaget om ophævelse af kravet om registrering i og offentliggørelse af prospekter for offentlige udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro af Erhvervsstyrelsen er at forenkle processen for denne type udbud. Forslaget vil medføre, at det fremover alene vil være Finanstilsynet, der fører en liste over godkendte prospekter, ligesom det er tilfældet for offentlige udbud af værdipapirer over 5 mio. euro.

2.3.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås at ophæve kravet om registrering i og offentliggørelse af Erhvervsstyrelsen af prospekter for offentlige udbud af værdipapirer mellem 1 mio. og 5 mio. euro. Erhvervsstyrelsen vil derfor heller ikke opkræve gebyr herfor. Forslaget medfører også, at Finanstilsynet ikke fremover vil kunne kræve gebyr for behandling af prospekter for udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro. Herefter vil det kun være Finanstilsynet, der fører en liste over godkendte prospekter.

Bekendtgørelse nr. 845 af 1. juli 2014 om prospekter ved offentlige udbud mellem 1.000.000 euro og 5.000.000 euro af visse værdipapirer vil blive ændret, så de gældende regler om registrering i og offentliggørelse af Erhvervsstyrelsen slettes og erstattes med offentliggørelsesregler, der vil svare til de krav, der stilles til offentliggørelse af prospekter, der vedrører et udbud over 5 mio. euro. Det medfører, at offentliggørelse kan ske via en hjemmeside eller ved, at det i trykt form stilles til rådighed.

2.4. *Forsikringsselskabers drift af anden virksomhed*

2.4.1. *Gældende ret*

§ 29 i lov om finansiel virksomhed gælder for forsikringsselskaber og er et tillæg til de fælles regler om den accessoriske virksomhed, som finansielle virksomheder må drive ved siden af deres hovedvirksomhed. Bestemmelsen giver blandt andet forsikringsselskaberne mulighed for at opføre, eje og drive fast ejendom som varig anbringelse af midlerne. Kravet om varig anbringelse af midler skal forstås således, at selskaberne ikke på opførelses- eller erhvervelsestidspunktet må have til hensigt at videresælge ejendommen. Det skal ikke forstås sådan, at ejendommen først må afhændes efter en nærmere bestemt periode.

2.4.2. *Ministeriets overvejelser*

Forbedringer af infrastrukturen fremhæves ofte som måder at fremme den økonomiske udvikling på i et land, en region, kommune eller by. Hertil skal lægges gevinsten ved, at landets borgere og samfundet som helhed opnår en ikke uvæsentlig tidsbesparelse ved en velfungerende infrastruktur. Der er derfor et politisk ønske om at fremme investeringer i infrastruktur.

Infrastrukturinvesteringer er kendetegnet ved en lang tids-horizont, og såvel konstruktion som drift kan outsources. In-

vesteringer i både fast ejendom og infrastruktur er ofte kendetegnet ved obligationslignende karakteristika, hvilket gør investeringerne interessante for forsikringsselskaberne, der ofte har langsigtede forpligtelser over for forsikringstagerne.

På baggrund af det øgede fokus på infrastruktur, og at infrastrukturinvesteringer ofte er kendetegnet ved en lang tids-horizont, som efterspørges af forsikringsselskaberne, er der behov for, at bestemmelsen revideres for i højere grad at give forsikringsselskaberne mulighed for at deltage i infrastrukturprojekter.

2.4.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at bestemmelsen om at forsikringsselskaber må opføre, eje og drive fast ejendom udvides til også at omfatte infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, hvilket vil øge forsikringsselskaberne mulighed for og incitament til at foretage sådanne investeringer. Herudover foreslås det, at kravet om, at opførelse, eje og drift af fast ejendom kun må foretages som en varig anbringelse af midlerne ophæves, således at forsikringsselskaberne mere frit kan investere i fast ejendom. Dette krav har været begrænsende for forsikringsselskabernes incitament til at foretage ejendomsinvesteringer, og det har været vanskeligt at håndhæve bestemmelsen, da forsikringsselskaberne med de gældende regler kan afhænde fast ejendom, men ikke må have det til hensigt på erhvervelsestidspunktet.

2.5. *Basal indlånskonto*

2.5.1. *Gældende ret*

Det følger af § 20 i bekendtgørelse nr. 928 af 28. juni 2013 om god skik for finansielle virksomheder, at et pengeinstitut ikke uden en individuel og saglig begrundelse kan nægte at oprette en almindelig indlånskonto. Begrundelsen skal på anmodning gives i papirformat eller på andet varigt medium. Bestemmelsen indeholder krav til pengeinstitutterne om at oprette en almindelig indlånskonto, medmindre der er en individuel saglig begrundelse for at nægte det.

En saglig begrundelse kan foreligge, hvis kunden optræder anstødeligt eller er til gene for pengeinstituttets øvrige kunder og/eller ansatte. Et pengeinstitut kan derimod ikke afvise at oprette en indlånskonto med den begrundelse, at kunden er registreret i RKI.

Der er ikke pligt til at knytte kreditfaciliteter eller andre ydelser til indlånskontoen som f.eks. netbank og adgang til direkte debitering (betalingsservice).

Pengeinstitutter kan i dag frit opkræve et gebyr for en konto efter § 20.

2.5.2. *Ministeriets overvejelser*

Med baggrund i en henstilling fra EU-Kommissionen af 18. juli 2011 om adgang til en basal betalingskonto (2011/442/EU), blev der nedsat en arbejdsgruppe under Finanstilsynet bestående af repræsentanter fra Finanstilsynet, Forbrugerrådet Tænk, Finansrådet, Danmarks Nationalbank,

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Erhvervs- og Vækstministeriet og Nets Denmark A/S.

Arbejdsgruppen har afgivet Rapport om adgang til indlånskonti på fair og rimelige vilkår, som erhvervs- og vækstministeren har offentliggjort den 20. oktober 2014. I rapporten anbefaler arbejdsgruppen, at pengeinstitutter skal forpligtes til at tilbyde en indlånskonto med ganske få funktioner gebyrfrit eller til højst 180 kr. om året. Beløbet reguleres med nettoprisindekset pr. 1. februar på baggrund af offentliggørelsen af nettoprisindekset pr. 10. januar. Gebyret reguleres første gang den 1. februar 2016. Denne konto skal som minimum give adgang til at indsætte og hæve kontanter, kunne anvendes som NEM-konto, have tilknyttet et debetkort med saldokontrol eller et hævekort samt kunne anvendes til kredittransaktioner til kontoen, eksempelvis løn, pension m.v.

Der er tale om en udvidelse i forhold til den nugældende regulering, jf. afsnit 2.5.1., idet der efter arbejdsgruppens anbefaling også skal være adgang til et debetkort med saldokontrol eller et hævekort, ligesom der fastsættes et loft over et eventuelt gebyr for en sådan konto.

Parallelt med arbejdsgruppens arbejde, har der i EU pågået et arbejde med udarbejdelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (PAD-direktivet). Direktivet er vedtaget og skal være gennemført inden den 18. september 2016. Udover adgang til en basal betalingskonto (PAD-konto) indeholder direktivet regler om gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti og flytning af betalingskonti. Med implementeringen af direktivet vil forbrugere få adgang til en indlånskonto med flere funktioner end det, som lægges op til med dette forslag. Ifølge rapporten fra arbejdsgruppen under Finanstilsynet vil dette direktiv blive gennemført således, at pengeinstitutter får mulighed for at fastsætte et eventuelt gebyr, der giver dækning for samtlige omkostninger ved drift af denne konto samt en rimelig fortjeneste. Der vil for denne kontoform ikke blive fastsat et maksimalt gebyr.

2.5.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes en bemyndigelse i lov om finansiel virksomhed for ministeren til at gennemføre arbejdsgruppens anbefalinger.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2, nr. 3.

2.6. Indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen

2.6.1. Gældende ret

Det er efter de gældende bestemmelser i § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, § 94, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. og § 44 d, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser et krav, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, danske UCITS (omfattende SIKAV'er, investerings-

foreninger og værdipapirfonde) og firmapensionskasser skal indsende den godkendte årsrapport i to eller tre fysiske eksemplarer til Finanstilsynet. Finanstilsynet skal videresende det ene eksemplar til Erhvervsstyrelsen, der offentliggør årsrapporterne i styrelsens it-system.

Efter de gældende regler bliver finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders halvårsrapporter ikke offentliggjort i Erhvervsstyrelsens it-system men udelukkende på virksomhedernes egne hjemmesider.

Efter § 195, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed skal et eksemplar af årsrapporten for virksomhedens datterselskaber, som ikke er finansielle virksomheder omfattet af Finanstilsynets tilsyn, indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelsen af årsrapporten.

2.6.2. Ministeriets overvejelser

De gældende regler om indsendelse af årsrapporter for finansielle virksomheder m.fl. er ikke længere tidssvarende i et samfund, hvor størstedelen af den skriftlige kommunikation sker elektronisk. Derfor søges reglerne tilpasset efter nutidens behov og ønsker om øget digitalisering i det offentlige.

Det har desuden vist sig, at kravet i de gældende regler, om at de finansielle virksomheder systematisk skal indsende dattervirksomheders årsrapporter, er overflødig, idet Finanstilsynet kun i et mindre antal tilfælde har behov for at gennemse dattervirksomhedernes årsrapporter. Det vil derfor være mere hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet kun indhenter virksomhedernes årsrapporter, når der i det konkrete tilfælde er behov for det.

2.6.3. Lovforslagets indhold

Reglerne om indsendelse af fysiske årsrapporter og halvårsrapporter foreslås ændret, således at årsrapporterne fra finansielle virksomheder m.fl. uden ugrundet ophold skal indsendes digitalt direkte til Erhvervsstyrelsen med henblik på offentliggørelse i styrelsens it-system. Erhvervsstyrelsen sender en kopi til Finanstilsynet til brug for tilsynsarbejdet.

Forslaget indebærer, at finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders halvårsrapporter vil blive offentliggjort i Erhvervsstyrelsens it-system.

Samtidig foreslås det, at kravet, om at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal indsende samtlige dattervirksomheders årsrapporter til Finanstilsynet, udgår.

2.7. Ombytning af garantkapital eller andelskapital ved omdannelser af sparekasser og andelskasser

2.7.1. Gældende ret

Efter den gældende § 208, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed kan garant eller andelshavere som led i en omdannelse af en sparekasse eller en andelskasse til et aktieselskab efter eget valg vælge at ombytte deres garantbeviser eller

andelsbeviser til aktier i det omdannede institut eller en kontant indløsning af deres garantkapital eller andelskapital.

2.7.2. *Ministeriets overvejelser*

Baggrunden for forslaget er, at der med reglerne i CRR er indført regler om, at egentlig kernekapitals hovedstol i pengeinstitutter alene må reduceres eller indfries ved instituttets likvidation eller diskretionært efter myndigheders forudgående tilladelse. En omdannelse af en sparekasse eller en andelskasse er ikke at anse som en likvidation. Reglerne i CRR medfører, at retten til kontant indløsning for garantier og andelshavere i omdannelsessituationer ikke kan opretholdes, da en indløsning vil reducere instituttets egentlige kernekapital. Forslaget skal endvidere ses i lyset af, at der med gennemførelsen af CRR er gennemført tiltag, der skal sikre kapitalens bevarelse i pengeinstitutter.

Den gældende § 208, stk. 2, er fra en tid, hvor det ikke krævede myndigheders godkendelse at reducere den egentlige kernekapital i pengeinstitutter.

2.7.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås at ændre § 208, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed således, at det er bestyrelsen, der på baggrund af instituttets kapitalforhold samt forventninger til det omdannede instituts kapitalforhold beslutter, om der skal tilbydes indløsning af garantkapital eller andelskapital i forbindelse med en omdannelse af en sparekasse eller en andelskasse. Sparekassens repræsentantskab eller andelskassens generalforsamling skal træffe beslutning om, hvorvidt omdannelsen skal gennemføres på de af bestyrelsen fremlagte vilkår.

2.8. *Gennemførelse af direktiv 2014/71/EU (boligkreditdirektivet)*

2.8.1. *Ændringer i lov om finansiel virksomhed*

2.8.1.1. *Kompetencekrav*

2.8.1.1.1. *Gældende ret*

Der stilles i dag ikke særlige kompetencekrav i lovgivningen til de ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, der rådgiver om kredit på samme måde, som det er tilfældet for de ansatte, der rådgiver om visse investeringsprodukter. I medfør af § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, har erhvervs- og vækstministeren i bekendtgørelse nr. 346 af 15. april 2011 om kompetencekrav til personer, der yder rådgivning om visse investeringsprodukter fastlagt kompetencekrav for finansielle rådgivere, som følge af deres ansættelse i en virksomhed omfattet af lov om finansiel virksomhed.

For finansielle rådgivere er der i medfør af § 6, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere udstedt bekendtgørelse nr. 1251 af 1. november 2013 om kompetencekrav til finansielle rådgivere. Denne er udstedt af Finanstilsynet og omfatter alene de virksomheder, som har en tilladelse som finansiel rådgiver i medfør af lov om finansielle rådgivere. Bekendtgørelsen stiller bl.a. krav om, at den finansielle rådgiver ved rådgivning om kreditaftaler skal besidde kendskab til kreditaftaler og tillægsydelser, der typisk udbydes på markedet.

Hertil kommer, at den finansielle rådgiver skal have kendskab til lovgivningen om kreditaftaler til forbrugere samt lovgivning om gæld og kendskab til processerne i forbindelse med køb af fast ejendom og vurdering af fast ejendom, herunder tinglysningsprocessen. Endelig skal rådgiveren have en række mere overordnede kompetencer for, at denne kan rådgive om kreditaftaler.

2.8.1.1.2. *Ministeriets overvejelser*

Boligkreditdirektivet opstiller i artikel 9 krav til personalets viden og kompetencer hos kreditgivere og kreditformidlere. Ved gennemførelsen i dansk lov anvendes begreberne boligkreditgiver og boligkreditformidler. Det påhviler det enkelte medlemsland at fastsætte regler, som sikrer, at boligkreditgivere og boligkreditformidlere og deres personale besidder et tilstrækkeligt og ajourført videns- og kompetenceniveau omkring udformningen og bevillingen af kreditaftaler samt formidlingen af kreditaftaler og rådgivningen om disse. Der er i dag ikke fastsat sådanne regler for boligkreditgivere og boligkreditformidlere.

2.8.1.1.3. *Lovforslagets indhold*

Med forslaget til ændringen af § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, udvides den eksisterende hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om kompetencekrav til finansielle rådgivere omfattet af lov om finansiel virksomhed, så ministeren fremover tillige kan fastsætte nærmere regler om kompetencekrav for ansatte i penge- og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om og administrerer boligkreditaftaler. Erhvervs- og vækstministeren vil fortsat kunne fastsætte kompetencekravsregler om investeringsprodukter, som gælder efter den nuværende bestemmelse, men ligeledes vil der efter forslaget kunne fastsættes regler om kompetencekrav ved ydelse af boligkredit og boligkreditformidling.

Lovforslaget skal sikre, at de relevante personer hos såvel boligkreditgivere og boligkreditformidlere har et tilstrækkeligt videns- og kompetenceniveau, så det sikres, at forbrugeren modtager professionel og kompetent bistand i forbindelse med optagelsen og bevillingen af boligkredit.

De krav, som følger af artikel 9 i boligkreditdirektivet, vil blive gennemført ved den foreslåede bemyndigelse. Kravene til boligkreditgiverens og boligkreditformidlernes viden, som skal gennemføres i dansk lovgivning, skal være i overensstemmelse med de principper, der fremgår af direktivets bilag III. Af bilaget fremgår det, at der skal gennemføres regler, der opstiller krav til viden om produktkendskab og viden om lovgivningen, der gælder for kreditaftaler og forbrugerbeskyttelsesregler i almindelighed. Herudover skal de ansatte have viden om processen omkring køb af fast ejendom, vurdering af sikkerhed, kreditvurdering og indblik i tinglysningsgangen i forbindelse med fast ejendom. Herunder skal der være generel viden om markedet og god skik i bred forstand. Det er hensigten, at der ved udformningen af de nærmere regler vil blive fastsat differentierede krav til forskellige grupper af ansattes vidensniveau i forhold til re-

levans for den funktion, den pågældende ansatte udfører hos henholdsvis boligkreditgivere og boligkreditformidlere.

Det er endvidere hensigten, at det på samme måde, som det gælder overholdelsen af kompetencekravene i henhold til den eksisterende bekendtgørelse om kompetencekrav til personer, der yder rådgivning om visse investeringsprodukter, vil påhvile den enkelte virksomhed at sikre, at de ansatte besidder de fornødne kompetencer, når de udøver rådgivning og andre tjenester i forbindelse med kredit til forbrugere med sikkerhed i fast ejendom.

Der vil blive indsat en overgangsordning for de boligkreditgivere og boligkreditformidlere, der udøvede sin virksomhed inden den 20. marts 2014. Denne gruppe skal senest den 21. marts 2017 opfylde de kompetencekrav, der bliver fastsat til boligkreditgivere og boligkreditformidlere som følge af boligkreditdirektivet.

De eksisterende regler i bekendtgørelse nr. 346 af 15. april 2011 om kompetencekrav til personer, der yder rådgivning om visse investeringsprodukter ændres ikke som følge af dette lovforslag.

2.8.1.2. Regler om aflønning

2.8.1.2.1. Gældende ret

De gældende regler om aflønning af ansatte i penge- og realkreditinstitutter findes i § 71, stk. 1, nr. 9, samt §§ 77 a-d, i lov om finansiel virksomhed. Disse regler gælder for finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder og skal ses som et led i at sikre den pågældende virksomheds risikostyring. Reglerne stammer dels fra gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, herefter benævnt CRD IV, og den danske politiske aftale om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor af 31. august 2010 mellem den daværende regering (Venstre og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Liberal Alliance.

Det følger af § 71, stk. 1, nr. 9, at såvel et penge- som realkreditinstitut skal have en skriftlig lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Udover kravet til lønpolitikken indeholder bestemmelserne i §§ 77 a-d en række restriktioner for udbetalingen af variable løndelev til bestyrelsen, direktionen og andre såkaldte væsentlig risikotagere, ligesom der er visse krav til offentliggørelse og indsendelse af oplysninger til Finanstilsynet vedrørende virksomhedens aflønning. Med andre væsentlige risikotagere menes ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil.

EU-Kommissionen har med hjemmel i artikel 94, stk. 2, i CRD IV udstedt forordning nr. 604/2014 af 4. marts 2014 om supplerende regler til Europaparlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tek-

niske standarder for kvalitative og passende kvantitative kriterier til identifikation af de medarbejderkategorier, hvis arbejde har en væsentlig indflydelse på instituttets risikoprofil.

Forordningen indeholder en række kvalitative krav til hvilke medarbejdere, der skal udpeges som væsentlige risikotagere. Kravene medfører bl.a., at medarbejdere, der kan påføre instituttet væsentlige kreditrisici, skal udpeges som væsentlige risikotagere.

§ 77 e i lov om finansiel virksomhed indeholder tillige en særskilt regel om aflønning af ansatte hos et penge- eller realkreditinstitut, der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Efter denne bestemmelse må ansatte, der har direkte kundekontakt, ikke modtage variable løndelev, der er afhængig af opnåelse af et bestemt salgsmål af finansielle instrumenter til detailkunder.

De gældende regler omfatter imidlertid ikke den samme personkreds som personkredsen, der er omfattet af artikel 7, stk. 2-4, i boligkreditdirektivet.

2.8.1.2.2. Ministeriets overvejelser

Det følger af artikel 7, stk. 2-4, i boligkreditdirektivet, at der for boligkreditgivere og boligkreditformidlere skal fastsættes regler om den måde, hvorpå boligkreditgivere og boligkreditformidlere aflønner deres personale, som skal være med til at sikre, at den pågældende optræder redeligt og rimeligt, gennemsigtigt og professionelt over for forbrugeren.

Det fremgår ligeledes af artikel 7, stk. 3, litra a, i boligkreditdirektivet, at der skal fastsættes regler, der skal være med til at sikre, at boligkreditgivere har en aflønningspolitik, som er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring i virksomheden. Som følge heraf må aflønningsstrukturen ikke indeholde elementer, der kan tilskynde de ansatte til at tage risici, som overskrider boligkreditgiverens risikotolerance.

Endelig skal lønpolitikken bidrage til at sikre, at interessekonflikter i videst muligt omfang undgås herunder særligt, at aflønningen af de ansatte ikke er afhængig af antallet eller andelen af imødekomne kreditansøgninger eller salgsmål i øvrigt.

Da de gældende danske regler ikke omfatter samme personkreds, som fremgår af boligkreditdirektivet, vil det derfor være nødvendigt at implementere artikel 7, stk. 2-4, i boligkreditdirektivet i dansk ret.

2.8.1.2.3. Lovforslagets indhold

På baggrund af artikel 7 i boligkreditdirektivet foreslås det at indføre krav i lov om finansiel virksomhed, der skal være med til at sikre, at der også indgår et forbrugerbeskyttelses-hensyn ved aflønning af ansatte i penge- og realkreditinstitutter, der rådgiver samt yder eller bevilger kredit mod pant i fast ejendom til forbrugere.

I de tilfælde, hvor rådgivere i de finansielle virksomheder både har en rådgivende og en sælgende funktion i forhold til forbrugeren, er det imidlertid vigtigt, at salgsmålene ikke

skaber en interessekonflikt, således at der er risiko for, at kundens interesse og behov for rådgivning ikke varetages.

Det bemærkes i den forbindelse, at der i direktivet lægges op til, at der ved udformningen af aflønningsregler for penge- eller realkreditinstitutter udover hensyn til forbrugerinteresser også skal tages hensyn til aflønning som en del af virksomhedernes risikostyring. Der må således ikke være strukturer, der tilskynder de ansatte til at påtage sig en overdreven risiko, som overskrider instituttets risikotolerance. Endelig skal aflønningsstrukturerne sikre, at de ansatte følger de forretningsstrategier og målsætninger, som ledelsen har fastlagt.

2.8.2. Ændringer i lov om kreditaftaler

2.8.2.1. Generelt om kreditaftaleloven og sikkerhed i fast ejendom

Kreditaftaleloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 347 af 2. april 2014, som ændret ved lov nr. 737 af 25. juni 2014, bygger på Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit, herefter benævnt 1987-direktivet, der i 2008 blev erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, herefter benævnt forbrugerkreditdirektivet.

Hverken forbrugerkreditdirektivet eller det tidligere 1987-direktiv finder anvendelse for kreditaftaler, som er sikret enten ved pant eller ved en anden sammenlignelig sikkerhedsstilling, der almindeligvis i et medlemsland anvendes i forbindelse med fast ejendom, eller som er sikret i form af en rettighed knyttet til fast ejendom.

I modsætning til de nævnte direktiver finder kreditaftalelovens regler i vidt omfang anvendelse på kreditaftaler, der er sikret ved pant i fast ejendom m.v. I forhold til visse af kreditaftalelovens bestemmelser er sådanne kreditaftaler dog undtaget eller der er fastsat særlige bestemmelser, der afviger fra kreditaftalelovens regler for andre typer kreditaftaler.

Beslutningen om at medtage lån sikret ved pant i fast ejendom m.v. i kreditaftaleloven blev truffet under Folketingets behandling af forslag til lov om kreditaftaler, som den 22. november 1989 blev fremsat som lovforslag nr. L 78, jf. Folketingstidende 1989-90, tillæg A, hvorved 1987-direktivet blev implementeret. Den daværende regering erklærede sig enig i et høringsvar fra Forbrugerrådet, der havde anført, at alle kreditgivere så vidt mulig burde stilles lige, således at konkurrenceforvridning mellem forskellige kreditgivere kunne undgås, ligesom dispositioner i forbindelse med køb af fast ejendom fandtes at være af så indgribende betydning for forbrugeren, at væsentlige hensyn talte for, at kreditaftaler med henblik på erhvervelse af fast ejendom m.v. ligeledes blev omfattet af lovforslaget.

Efter vedtagelsen af forbrugerkreditdirektivet nedsatte Justitsministeriet en bredt sammensat arbejdsgruppe, der i september 2009 afgav betænkning nr. 1509/2009 om gennemførelse af forbrugerkreditdirektivet.

Arbejdsgruppens flertal foreslog, at forbrugerkreditdirektivets bestemmelser også skal finde anvendelse på kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom, dog således at der fastsættes undtagelser på de områder, hvor anvendelse af bestemmelserne vurderes at være særligt problematisk i relation til kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom.

Justitsministeriet tilsluttede sig flertallets forslag, og lovforslaget til lov nr. 535 af 26. maj 2010 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet) blev udformet og vedtaget i overensstemmelse hermed.

Der henvises i øvrigt til side 41-49 i betænkning nr. 1509/2009 om gennemførelse af forbrugerkreditdirektivet og til pkt. 4 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 91 af 16. december 2009 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet), jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A.

Idet kreditaftaleloven – bortset fra visse bestemmelser – finder anvendelse for kreditaftaler sikret ved pant i fast ejendom, indeholder dansk ret allerede i vidt omfang en beskyttelse af forbrugeren, der svarer til eller er mere vidtgående end den, der følger af boligkreditdirektivet.

I forhold til en række af de bestemmelser i boligkreditdirektivet, der vedrører forhold, som er reguleret i kreditaftaleloven, er der således ikke behov for gennemførelse i dansk ret.

Der er dog i forhold til direktivets krav om anvendelse af det europæiske standardiserede informationsark ESIS, forbrugers betænkningstid eller fortrydelsesret, oplysninger om årlige omkostninger i procent og ændringer i debitorrenten, samt forbrugers ret til førtidig tilbagebetaling behov for visse justeringer af kreditaftalelovens regler for at gennemføre boligkreditdirektivet i dansk ret.

2.8.2.2. Europæisk standardiseret informationsark (ESIS)

2.8.2.2.1. Gældende ret

§ 7 a i kreditaftaleloven regulerer kreditgiverens oplysningspligt forud for indgåelsen af en kreditaftale.

Kreditgiveren – eller kreditformidleren hvis denne præsenterer eller indgår kreditaftalen på kreditgiverens vegne – skal forud for indgåelsen af en kreditaftale give forbrugeren en række oplysninger, der opregnes i bestemmelsens stk. 2.

Oplysningerne skal gives på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, samt de oplysninger og præferencer, som forbrugeren har meddelt kreditgiveren, eller som kreditgiveren i øvrigt har kendskab til.

Oplysningerne skal gives på papir eller andet varigt medium ved hjælp af formularen i kreditaftalelovens bilag 2 (standardiserede europæiske forbrugerkreditoplysninger), jf. § 7 a, stk. 1, 2. pkt., i kreditaftaleloven.

Det følger dog af § 7 a, stk. 10, i kreditaftaleloven, at kreditgiver for så vidt angår lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, i stedet kan an-

vende et andet oplysningsskema, som er godkendt af justitsministeren. Justitsministeriet har i medfør heraf udstedt bekendtgørelse nr. 1160 af 3. oktober 2010 om godkendelse af oplysningsskema efter § 7 a, stk. 10, i kreditaftaleloven, hvorefter det standardiserede europæiske informationsblad ESIS godkendes som alternativt oplysningsskema for så vidt angår lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse.

Kreditgivere, der yder lån mod pant i ejendom på baggrund af obligationsudstedelse, kan således vælge mellem kreditaftalelovens bilag 2 (standardiserede europæiske forbruger kreditoplysninger) og det standardiserede europæiske informationsblad ESIS.

For så vidt angår kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales, jf. § 3, stk. 1, nr. 7, og kreditaftaler i form af kassekredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder, jf. § 3, stk. 2, i kreditaftaleloven, kan kreditgiver i medfør af § 7 b, stk. 3, i stedet for kreditaftalelovens bilag 2 anvende bilag 3 (europæiske forbruger kreditoplysninger med henblik på kassekredit og gældsomlægning).

Det er forudsat med §§ 7 a og 7 b i kreditaftaleloven, at forbrugeren får tilstrækkelig tid til at sætte sig ind i de udleverede oplysninger, inden der indgås en bindende aftale.

Der er ikke i kreditaftaleloven tidsmæssige krav til, hvor hurtigt en kreditgiver – efter at have modtaget oplysninger og præferencer fra forbrugeren – skal meddele de pågældende oplysninger.

Hvis kommunikationen mellem kreditgiveren og forbrugeren sker ved anvendelse af taletelefoni, følger det af bestemmelserne i § 7 a, stk. 4, og § 7 b, stk. 5, at kreditgivers oplysningspligt ikke omfatter alle de oplysninger, der fremgår af lovens bilag 2 (standardiserede europæiske forbruger kreditoplysninger) henholdsvis bilag 3 (europæiske forbruger kreditoplysninger med henblik på kassekredit og gældsomlægning). I disse tilfælde er kreditgiveren alene forpligtet til at meddele forbrugeren oplysninger om den finansielle tjenesteydelses karakter og væsentligste egenskaber, idet der dog altid skal oplyses om en række nærmere bestemte forhold, der opregnes i bestemmelserne.

2.8.2.2.2. Boligkreditdirektivet

Artikel 14, stk. 1, i boligkreditdirektivet pålægger medlemslandene at sikre, at kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant giver forbrugeren de individuelle oplysninger, som er nødvendige for at kunne sammenligne de kreditter, der findes på markedet, vurdere hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt pågældende skal indgå en kreditaftale.

Oplysningerne skal efter direktivets artikel 14, stk. 1, litra a, gives uden unødigt forsinkelse efter at forbrugeren til brug for kreditvurderingen har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer. I medfør af artikel 14, stk. 1, litra b, skal oplysningerne tilli-

ge gives i god tid, inden forbrugeren bindes af en kreditaftale.

Det bestemmes i artikel 14, stk. 2, at de i stk. 1 omhandlede individuelle oplysninger skal gives på papir eller andet varigt medium ved hjælp af det europæiske standardiserede informationsark ESIS, jf. direktivets bilag II.

Det bestemmes endvidere i direktivets artikel 14, stk. 8, at medlemslandene ikke ændrer ESIS-modellen, bortset fra hvad der er fastsat i bilag II til direktivet, og at eventuelle supplerende oplysninger, som kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant kan meddele forbrugeren eller i henhold til national ret skal meddele forbrugeren gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS. Direktivets artikel 14, stk. 2, er således en totalharmoniseringsbestemmelse, der skal gennemføres i dansk ret efter sit indhold.

Direktivets artikel 14, stk. 10, indeholder endvidere en bestemmelse vedrørende anvendelse af taletelefoni som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF. Ved anvendelse af taletelefoni skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika, jf. artikel 3, stk. 3, litra b, 2. led, i samme direktiv, som minimum indeholde de elementer, der er nævnt i del A, afsnit 3-6, i bilag II til boligkreditdirektivet.

2.8.2.2.3. Ministeriets overvejelser og forslagens indhold

Efter kreditaftaleloven er der i dag ikke pligt til at anvende ESIS ved lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse. Kreditgiver kan i stedet vælge mellem at anvende formularen i kreditaftalelovens bilag 2 (standardiserede europæiske forbruger kreditoplysninger), eller at anvende en tidligere udgave af ESIS, som er godkendt af justitsministeren som alternativt oplysningsskema for så vidt angår lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, jf. ovenfor pkt. 2.8.2.2.1.

Ved lån eller anden kredit mod pant mv. i fast ejendom, der ikke ydes på baggrund af obligationsudstedelse, er det obligatorisk at anvende kreditaftalelovens bilag 2, jf. dog nedenfor. ESIS kan således ikke anvendes i disse tilfælde i dag.

Det foreslås på den baggrund, at § 7 a, stk. 10, i kreditaftaleloven ændres, således at der indføres en pligt for kreditgiver eller i givet fald kreditformidler til at anvende oplysningsskemaet ESIS, der foreslås indsat som bilag 5 til loven, i stedet for formularen i lovens bilag 2, når der gives tilbud om kreditaftaler sikret ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom.

Ved kreditaftaler, der er omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, og stk. 2, i kreditaftaleloven (bl.a. visse kassekreditter), kan kreditaftalelovens bilag 3 anvendes i stedet for kreditaftalelovens bilag 2. Ved sådanne kreditaftaler, der ydes mod pant mv. i fast ejendom, kan ESIS således ikke anvendes i dag.

Det foreslås på denne baggrund, at § 7 b, stk. 3, i kreditaftaleloven ændres, således at der indføres en pligt for kreditgiver eller i givet fald kreditformidler til at anvende oplysningsskemaet ESIS, når der gives tilbud om kreditaftaler, der er omfattet af kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 7, og § 3, stk. 2, og som er sikret ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom.

Det vil være en betingelse for, at ESIS skal anvendes i stedet for kreditaftalelovens bilag 2 henholdsvis bilag 3, at kreditaftalen er sikret ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom.

Boliglån (banklån og realkreditlån) og kassekreditter er således omfattet, hvis kreditten er sikret ved pant i form af pantebrevslån i fast ejendom, underpant i ejerpantebrev i fast ejendom eller skadesløsbrev i fast ejendom. Tilsvarende vil forbrugerens lån til andelsbolig med sikkerhed i andelen være omfattet, idet sikkerheden i disse tilfælde er knyttet til den faste ejendom, som andelsboligforeningen ejer.

Der lægges derimod ikke op til, at kreditaftaler, der ikke er sikret ved en rettighed knyttet til fast ejendom, skal være omfattet af bestemmelsen. Dette gælder uanset, hvad formålet med kreditaftalen er for forbrugeren. Kreditaftalelovens bilag 2 skal således (som hidtil) anvendes i disse tilfælde. Anvendelsen af ESIS vil således ikke afhænge af formålet med kreditaftalen, men derimod den primære sikkerhed, der stilles. Det vurderes, at medlemslandene har mulighed for at gennemføre direktivet på den anførte måde.

Efter kreditaftaleloven er der i dag ikke krav til, hvor hurtigt en kreditgiver – efter at have modtaget oplysninger og præferencer fra forbrugeren – skal meddele oplysningerne efter §§ 7 a og 7 b til forbrugeren.

Det foreslås på denne baggrund, at det i § 7 a, stk. 10, bestemmes, at ESIS skal gives efter, at forbrugeren har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer i overensstemmelse med § 7 c. Formuleringen »uden unødigt forsinkelse« i artikel 14, stk. 1, litra a, i boligkreditdirektivet er ikke medtaget i lovforslaget, men det forudsættes, at oplysningerne gives til forbrugeren snarest muligt efter, at kreditgiver har modtaget de § 7 c nævnte oplysninger til brug for vurderingen af forbrugers kreditværdighed.

Det følger af den gældende kreditaftalelovs § 7 a, stk. 4, at beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses karakter ved anvendelse af taletelefoni med forbrugers samtykke, alene skal omfatte tjenesteydelsens karakter og væsentligste egenskaber, dog mindst de oplysninger, der fremgår af § 7 a, stk. 2, nr. 3-6 og 8, samt de årlige omkostninger i procent illustreret ved et repræsentativt eksempel og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren. § 7 a, stk. 4, implementerer forbrugerkreditdirektivets artikel 5, stk. 2, der er en totalharmoniseringsbestemmelse. Det følger endvidere af den gældende kreditaftalelovs § 7 b, stk. 5, at den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika dog mindst omfatter de oplysninger, som er nævnt i stk. 2, nr. 3, 5, 6 og 8, ved kreditaftaler omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, og § 3, stk. 2, i kreditaftaleloven. Hvis kreditaftalen er omfattet af § 3, stk. 1, nr.

7, skal kreditaftalens løbetid endvidere angives. § 7 b svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 6, der ligeledes er en totalharmoniseringsbestemmelse.

Der er sammenfald mellem en række af de oplysninger, der skal gives ved anvendelse af taletelefoni i medfør af § 7 a, stk. 4, og § 7 b, stk. 5, i kreditaftaleloven og artikel 14, stk. 10, i boligkreditdirektivet. Imidlertid er der også en række forskelle i de oplysninger henholdsvis forbrugerkreditdirektivet og boligkreditdirektivet stiller krav om, at der som minimum skal gives ved aftaler, der indgås ved taletelefoni.

Det foreslås på den baggrund, at § 7 a, stk. 4, og § 7 b, stk. 5, ændres således, at beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelse ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, i stedet mindst skal indeholde de oplysninger, der fremgår af del A, afsnit 3-6, i ESIS i lovens bilag 5, når aftalen indgås ved anvendelse af taletelefoni.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 3-6 og 11 (forslag til § 7 a, stk. 4, 2. pkt., § 7 a, stk. 10, § 7 b, stk. 3, 3.-4. pkt., og § 7 b, stk. 5, 3. pkt., samt bilag 5), og bemærkninger hertil.

2.8.2.3. *Betænkningstid og fortrydelsesret*

2.8.2.3.1. *Gældende ret*

§ 19 i kreditaftaleloven fastsætter en fortrydelsesret for forbrugeren i forbindelse med kreditaftaler.

Bestemmelsen indebærer, at forbrugeren kan fortryde en kreditaftale uden at skulle give en begrundelse. Fortrydelse kan efter stk. 1 ske inden for en periode på 14 kalenderdage, og perioden løber efter stk. 2 enten fra den dag, hvor kreditaftalen er indgået, eller – hvis det tidspunkt ligger senere – fra den dag, hvor forbrugeren modtager aftalevilkårene og betingelserne samt oplysninger i henhold til lovens § 8.

Kreditgiveren har ikke krav på nogen form for kompensations fra forbrugeren som følge af forbrugers udnyttelse af fortrydelsesretten, dog med undtagelse af kreditgivers omkostninger til offentlige myndigheder, f.eks. tinglysningsafgifter. Det gælder dog kun, hvis sådanne omkostninger ikke kan refunderes.

Efter § 19, stk. 7, i kreditaftaleloven har forbrugeren ikke fortrydelsesret, hvis der er tale om en kreditaftale i form af lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse.

Undtagelsen er begrundet med, at långiver ved denne type af kreditaftaler efter aftalens indgåelse vil sælge obligationer svarende til lånebeløbet. Hvis forbrugeren herefter udnyttede en fortrydelsesret, ville långiver skulle tilbagekøbe obligationerne, hvilket ville kunne medføre et kurstab.

Lån med pant i fast ejendom, der ikke ydes på baggrund af obligationsudstedelse, er derimod omfattet af fortrydelsesretten.

2.8.2.3.2. *Boligkreditdirektivet*

Artikel 14, stk. 6, i boligkreditdirektivet fastlægger, at medlemslandene skal fastsætte en frist på mindst syv dage,

inden for hvilken forbrugeren har tilstrækkelig tid til at sammenligne kredittilbuddene, vurdere hvad de indebærer og træffe en informeret beslutning.

Fristen kan efter medlemslandenes valg enten fastsættes som en betænkningstid forud for indgåelsen af en kreditaftale eller som en periode med fortrydelsesret efter indgåelsen af en kreditaftale, eller som en kombination af begge.

Fastsættes fristen som en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen, er tilbuddet bindende for kreditgiver under betænkningstidens varighed, og forbrugeren skal kunne acceptere tilbuddet på et hvilket som helst tidspunkt under betænkningstiden. Medlemslandene kan imidlertid fastsætte, at forbrugeren ikke kan acceptere tilbuddet i en periode, der ikke overstiger de første ti dage af betænkningstiden.

Hvis debitorrenten eller de øvrige omkostninger fastsættes på grundlag af salget af underliggende obligationer, kan det fastsættes, at debitorrenten eller de andre omkostninger kan variere fra det, der er angivet i tilbuddet, i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer.

2.8.2.3.3. Ministeriets overvejelser og forslagets indhold

For kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, gælder der efter kreditaftaleloven en fortrydelsesret, som lever op til direktivets krav, medmindre der er tale om et lån, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse.

For så vidt angår lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, jf. 19, stk. 7, gælder der efter kreditaftaleloven hverken en fortrydelsesret eller krav om mindst 7 dages betænkningstid.

Der er således behov for, at der indføres enten fortrydelsesret eller betænkningstid for sådanne lån for at leve op til direktivets krav. For andre kreditaftaler er der ikke behov for at ændre kreditaftaleloven med henblik på at gennemføre direktivet.

Som anført ovenfor under pkt. 2.8.2.3.1 er baggrunden for, at de anførte lån er undtaget fra fortrydelsesretten efter kreditaftaleloven, at långiver ved denne type af kreditaftaler efter aftalens indgåelse vil sælge obligationer svarende til lånebeløbet. Hvis forbrugeren herefter udnyttede en fortrydelsesret, ville långiver skulle tilbagekøbe obligationerne, hvilket ville kunne medføre et kurstab.

I lyset heraf finder regeringen det mest hensigtsmæssigt, at der for at leve op til direktivets krav indføres regler om en betænkningstid til forbrugeren frem for en regel om fortrydelsesret.

Det foreslås på denne baggrund, at der indsættes en bestemmelse om betænkningstid ved indgåelse af en kreditaftale om lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, hvori det fastsættes, at kreditgiver ikke kan fastsætte en frist på mindre end 7 dage for forbrugers antagelse af et kredittilbud. Det foreslås endvidere fastsat i bestemmelsen, at debitorrenten og de øvrige omkostninger kan variere fra det, der er angivet i tilbuddet, i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer.

Der er ikke fundet behov for at fastsætte en periode, i hvilken forbrugeren ikke kan acceptere kredittilbuddet. Bestemmelsen om betænkningstid tilsigter således ikke at hindre, at der på forbrugers foranledning kan indgås en kreditaftale umiddelbart efter, at forbrugeren i fornødent omfang har haft lejlighed til at sætte sig ind i kredittilbuddet.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 7 (forslag til § 7 d), og bemærkningerne hertil.

2.8.2.4. Oplysning om årlige omkostninger i procent og ændringer i debitorrenten

2.8.2.4.1. Gældende ret

§ 16 i kreditaftaleloven omhandler beregningen af de årlige omkostninger i procent.

De årlige omkostninger defineres i stk. 1 som nutidsværdien på årsbasis af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser i form af udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger, der er aftalt mellem kreditgiveren og forbrugeren.

Efter § 16, stk. 2, skal de årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i lovens bilag 1. Stk. 3 og 4, fastslår en række elementer, der skal indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent og i stk. 5 og 6 anføres visse antagelser, der skal gøres brug af ved beregningen, mens der i stk. 7 henvises til, at der ved beregningen om nødvendigt kan gøres brug af de supplerende antagelser, der er medtaget i bilag 1.

Bilag 1 suppleres i praksis af Retningslinjer om anvendelsen af direktiv 2008/48/EF (forbrugerkreditdirektivet) i forhold til omkostninger og de årlige omkostninger i procent, der er et arbejdsdokument af 8. maj 2012 fra Kommissionens tjenestegrene. Arbejdsdokumentet er et orienterende dokument og er ikke udtryk for Kommissionens officielle holdning til emnet, og det foregriber heller ikke Kommissionens stillingtagen.

De årlige omkostninger i procent har navnlig til formål at sætte forbrugeren i stand til at kunne sammenligne prisen på forskellige lån.

§ 9 i kreditaftaleloven omhandler kreditgivers pligt til at underrette forbrugeren om ændringer af debitorrenten. Det følger således af bestemmelsen, at kreditgiver – når der sker en ændring af debitorrenten – skal underrette forbrugeren om denne ændring.

Underretningen skal som udgangspunkt ske inden ændringen træder i kraft. Hvis årsagen til ændringen af debitorrenten er, at en referencesats er ændret, og at den ændrede referencesats er gjort tilgængelig for offentligheden, samt at der også hos kreditgiveren kan fås oplysninger om den ændrede referencesats, kan det i kreditaftalen fastsættes, at oplysningerne alene skal gives til forbrugeren med jævne mellemrum.

Efter § 9, stk. 4, kan underretning om en ændring i debitorrenten ske efter, at ændringen er trådt i kraft, hvis der er tale om refinansiering af variabelt forrentede lån med pant i

fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse.

Bestemmelsen, der både omfatter realkreditlån og pengeinstitutters boliglån, finder anvendelse på rentetilpasningslån, hvor det ved en refinansiering ofte ikke vil være muligt at give oplysninger om den nye debitorrente, før refinansieringen er gennemført, og de bagvedliggende værdipapirer er realiseret.

Det forudsættes, at kreditgiveren i disse tilfælde hurtigst muligt underretter forbrugeren om ændringen efter, at denne er trådt i kraft.

2.8.2.4.2. Boligkreditdirektivet

Efter artikel 17, stk. 1, i boligkreditdirektivet beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den matematiske formel i direktivets bilag I.

I artikel 17, stk. 2, fastsættes en række elementer, der skal indgå i beregningen, og i stk. 3 og 4 fastsættes en række antagelser, der skal indgå ved beregningen. I stk. 7 fastsættes det, at de supplerende antagelser i bilag I anvendes, hvor det er relevant, til beregning af de årlige omkostninger i procent.

I artikel 17, stk. 5, bestemmes det, at ved kreditaftaler, hvori der er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, omfatter beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i ESIS, kun den indledende periode med fast rente, og den baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.

Det bestemmes i artikel 17, stk. 6, at medlemslandene skal sikre, at forbrugeren ved kreditaftaler, der tillader variationer i debitorrenten, underrettes om de mulige konsekvenser af variationerne på de beløb, der skal betales, og på de årlige omkostninger i procent, som minimum ved hjælp af ESIS. Det skal ske ved at give forbrugeren en yderligere årlig omkostningsprocent, der illustrerer de mulige risici forbundet med en væsentlig stigning i debitorrenten. Hvis der ikke er et loft over debitorrenten, skal oplysningerne ledsages af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger for forbrugeren, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig.

Artikel 17, stk. 6, gælder ikke for kreditaftaler, som er omfattet af stk. 5.

Det fastsættes i artikel 27, stk. 4, i boligkreditdirektivet, at i tilfælde, hvor ændringer i debitorrenten afgøres ved auktioner på kapitalmarkederne, og det derfor er umuligt for kreditgiver at underrette forbrugeren om ændringer i debitorrenten, før de får virkning, skal kreditgiver i god tid forud for auktionen skriftligt underrette forbrugeren på papir eller ved hjælp af andet varigt medium om den forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten.

2.8.2.4.3. Ministeriets overvejelser og forslaget indhold

Der er i stor udstrækning overensstemmelse mellem boligkreditdirektivets og kreditaftalelovens bestemmelser om beregning af de årlige omkostninger i procent (ÅOP). Imidlertid indeholder boligkreditdirektivet på visse punkter bemærkninger og supplerende antagelser, der ikke svarer til kreditaftalelovens regler om ÅOP. Såvel forbrugerkreditdirektivets bestemmelser, der ligger til grund for kreditaftalelovens gældende regler om ÅOP, som boligkreditdirektivets bestemmelser om ÅOP er underlagt totalharmonisering.

Selv om det må antages, at der med boligkreditdirektivet ikke er tilsigtet forskelle i beregningen af ÅOP i forhold til forbrugerkreditdirektivet (og dermed også kreditaftaleloven), er det således nødvendigt for at gennemføre boligkreditdirektivet korrekt at justere kreditaftaleloven for så vidt angår beregningen af ÅOP for kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom.

Der er to reguleringsmæssige valgmuligheder. For det første kan kreditaftalelovens nuværende bilag om ÅOP suppleres med en række korrigerede bemærkninger og antagelser mv. gældende for kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom. Denne løsning vil indebære et uoverskueligt bilag og er derfor fravalgt. For det andet kan der – som der er lagt op til med lovforslaget – i kreditaftaleloven indsættes et nyt bilag, der indeholder de samlede regler for beregning af ÅOP for kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom. Denne løsning vurderes – også set i lyset af, at kreditaftalelovens bilag 1 suppleres af Kommissionens tjenestegrenes arbejdsdokument, jf. ovenfor pkt. 2.8.2.3.1 – mere overskuelig end den førstnævnte mulighed og er derfor valgt.

Det foreslås på denne baggrund, at der i kreditaftaleloven indsættes en ny bestemmelse, hvorefter de årlige omkostninger i procent for kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, beregnes ved hjælp af den matematiske formel i et nyt bilag 4.

Den foreslåede bestemmelse indeholder tillige de generelle antagelser, der følger af artikel 17, stk. 2-4, i boligkreditdirektivet. Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at forbrugeren ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, der tillader variationer i debitorrenten, underrettes om de mulige konsekvenser af variationer i de beløb, der skal betales, og i de årlige omkostninger i procent. Underretningen skal som minimum ske ved hjælp af oplysningsskemaet ESIS i lovens bilag 5. Hvis der ikke er loft over debitorrenten, skal underretningen ledsages af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig.

Hvis der ved kreditaftalen er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst 5 år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale ny fast rente for en yderligere relevant periode, foreslås det, at beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i oplysningsskemaet ESIS som angivet i det foreslåede bilag 5, kun omfatter den indledende periode med fast

rente, og at beregningen baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.

For så vidt angår kreditaftalelovens regler om ændringer i debitorrenten svarer disse til artikel 27 i boligkreditdirektivet, bortset fra artikel 27, stk. 4, i boligkreditdirektivet, hvori det fastsættes, at kreditgiver – i situationer hvor ændringer i debitorrenten afgøres ved auktioner på kapitalmarkederne, og kreditgiver derfor ikke har mulighed for at underrette forbrugeren om ændringer, før de får virkning – i god tid forud for auktionen skal underrette forbrugeren skriftligt på papir eller ved hjælp af andet varigt medium om den forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten.

Der er på denne baggrund behov for, at kreditaftalelovens bestemmelse om, at underretning om en ændring i debitorrenten ved refinansiering af variabelt forrentede lån med pant i fast ejendom, kan ske efter at ændringen er trådt i kraft, suppleres af et krav om, at forbrugeren underrettes om den forestående proces, inden refinansieringen finder sted.

Regeringen finder imidlertid ikke grundlag for at ophæve den eksisterende forpligtelse for kreditgiver til at underrette forbrugeren om ændringen, når denne er trådt i kraft.

Det foreslås på denne baggrund, at § 9, stk. 4, i kreditaftaleloven, affattes i overensstemmelse hermed.

Den foreslåede ordning indebærer således, at kreditgiveren forud for refinansiering af et variabelt forrentet lån med pant i fast ejendom skal underrette forbrugeren om processen og angive, hvordan processen kan påvirke renten. Når refinansieringen er foretaget underrettes forbrugeren tillige om ændringen af debitorrenten.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 8, 9 og 11 (forslag til § 9, stk. 4, § 16 a og bilag 4), og bemærkningerne hertil.

2.8.2.5. Førtidig tilbagebetaling

2.8.2.5.1. Gældende ret

Kreditaftalelovens § 26 regulerer forbrugers ret til førtidig tilbagebetaling. Stk. 1 giver forbrugeren en absolut ret til at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale til enhver tid. Tilbagebetalingen kan ske helt eller delvist. Forbrugers tilbagebetaling udløser en ret til en reduktion af såvel renter som omkostninger for den resterende del af kreditaftalen. Bestemmelsens stk. 2-6 fastsætter regler for eventuel kompensation til kreditgiver som følge af den førtidige tilbagebetaling.

Ved gennemførelsen af forbrugerkreditdirektivet blev den hidtil gældende retstilstand, hvorefter forbrugeren ikke har en lovbestemt ret til førtidig tilbagebetaling af lån sikret ved pantebrev i fast ejendom opretholdt. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 17 (forslag til §§ 26-28), i lovforslag nr. L 91 af 16. december 2009 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet), jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A.

Efter § 26, stk. 7, i kreditaftaleloven finder reglerne om førtidig tilbagebetaling således ikke anvendelse på pantebrev i fast ejendom. Denne undtagelse finder anvendelse på realkreditlån men også på andre kreditaftaler med pant i fast ejendom, herunder pantebrev, som en forbruger udsteder til et pengeinstitut. Undtagelsen gælder dog ikke kreditaftaler, hvor lånet sikres ved underpantsettning af ejerpantebrev eller ved udstedelse af skadesløsbrev, jf. pkt. 3.1 og 3.3 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 186 af 22. januar 1992 om ændring af lov om kreditaftaler (Kreditoplysninger i forbindelse med lån mod pant i fast ejendom), jf. Folketingstidende 1991-92, tillæg A.

Selv om der ikke er en lovbestemt ret til førtidig tilbagebetaling ved pantebrev i fast ejendom, er det i almindelighed sådan for de relevante kreditaftalers vedkommende, at der på aftaleretlig basis i vidt omfang indrømmes forbrugeren en ret til førtidig tilbagebetaling.

Retten til førtidig tilbagebetaling er således bl.a. et vigtigt element i det danske realkreditsystem. Realkreditlån er generelt baseret på, at der udstedes obligationer, som modsvarer lånet både i beløb, løbetid og med hensyn til rentevilkår. Realkreditlån udløber, når alle ydelser er betalt. Det er dog muligt at indfri lånet tidligere, hvilket ofte sker på det danske realkreditmarked, for eksempel i forbindelse med omlægning af lånet eller ved ejerskifte. Retten til førtidig tilbagebetaling er ligeledes et fast aftalevilkår ved lån ydet i henhold til reglerne om særligt dækkende obligationer (SDO) i medfør af EU's kapitaldækningsdirektiv.

2.8.2.5.2. Boligkreditdirektivet

Boligkreditdirektivets artikel 25, stk. 1, fastsætter, at medlemslandene skal sikre, at forbrugeren har ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber. I sådanne tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af forbrugers samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

Det fremgår af betragtning 66 i præamblen til direktivet, at medlemslandene bør sikre forbrugers ret til førtidig indfrielse enten gennem lovgivning eller på anden måde, såsom gennem aftalebestemmelser. Det bemærkes i den forbindelse, at direktivet anvender udtrykket førtidig indfrielse i samme betydning, som udtrykket førtidig tilbagebetaling anvendes i kreditaftaleloven.

Efter artikel 25, stk. 2, kan medlemslandene fastsætte, at udøvelsen af retten til førtidig indfrielse underlægges visse betingelser. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, en forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller afhængigt af hvornår forbrugeren udøver sin rettighed, eller restriktioner med hensyn til de forhold under hvilke denne rettighed kan udøves.

Medlemslandene kan endvidere efter artikel 25, stk. 3, fastsætte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektiv kompensation, når det er berettiget, for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med den førtidige indfrielse.

se. Men der må ikke være tale om, at forbrugeren pålægges en sanktion. I den henseende overstiger kompensationen ikke kreditgivers økonomiske tab. Medlemslandene kan efter disse betingelser fastsætte, at kompensationen ikke må overstige et vist niveau eller kun tillades i et vist tidsrum.

I artikel 25, stk. 4, fastsættes, at kreditgiveren uden forsinkelse efter modtagelse af en anmodning fra forbrugeren på papir eller ved hjælp af andet varigt medium skal give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at overveje muligheden for at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber. Disse oplysninger skal mindst indeholde en angivelse af, hvor store konsekvenser det vil have for forbrugeren at frigøre sig fra sine forpligtelser, før kreditaftalen udløber, og en klar redegørelse for, hvilke antagelser der er anvendt. De eventuelle antagelser, der er anvendt, skal være rimelige og berettigede.

Endelig kan medlemslandene i medfør af stk. 5 fastsætte, at udøvelse af retten til førtidig indfrielse er betinget af, at der foreligger en legitim interesse heri hos forbrugeren, hvis den førtidige indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning.

2.8.2.5.3. Ministeriets overvejelser og forslagens indhold

Efter kreditaftaleloven er der ikke ret til førtidig tilbagebetaling af pantebreve i fast ejendom. Boligkreditdirektivet indebærer imidlertid, at forbrugeren også ved pantebreve i fast ejendom skal sikres en ret til førtidig tilbagebetaling. Som anført er der overladt medlemslandene et valg i forhold til, om retten til førtidig tilbagebetaling skal fastsættes i loven eller sikres på anden måde, såsom gennem aftalebestemmelser.

Det er i lyset heraf overvejet, hvilken model der er mest hensigtsmæssig i forhold til danske forhold.

I dag er der allerede i vidt omfang for de relevante kreditaftalers vedkommende på aftaleretlig basis indrømmet forbrugeren en ret til førtidig tilbagebetaling, der lever op til boligkreditdirektivets krav. Retten til førtidig tilbagebetaling (indfrielse) er således bl.a. et vigtigt element i det danske realkreditsystem.

På denne baggrund ses der ikke at være behov for at gribe unødigt ind i navnlig den danske realkreditmodel eller markedet for lån ydet på baggrund af særligt dækkende obligationer (SDO) i medfør af EU's kapitaldækningsdirektiv, og der lægges således op til, at retten til førtidig tilbagebetaling gennemføres ved at stille krav til de relevante kreditaftaler. Det er herved ikke hensigten med lovforslaget, at der grundlæggende skal laves om på den måde, som retten til førtidig tilbagebetaling i dag sikres i de aftalebestemmelser, der sædvanligvis gælder på realkreditområdet mv.

Det foreslås nærmere, at der indsættes en bestemmelse i kreditaftaleloven om, at kreditgiver ikke kan indgå en kreditaftale, der er undtaget fra kreditaftalelovens bestemmelse om ret til førtidig tilbagebetaling, med en forbruger, uden at forbrugeren i aftalen indrømmes en ret at frigøre sig fra sine forpligtelser i henhold til aftalen, før denne udløber. Denne

ret skal omfatte en ret til både helt og delvist at frigøre sig fra aftalen før tid.

Det foreslås endvidere, at det bestemmes, at en sådan kreditaftale skal indeholde vilkår om, at forbrugeren – i overensstemmelse med kravet i artikel 25, stk. 1, i boligkreditdirektivet – i tilfælde af førtidig tilbagebetaling har ret til en reduktion af forbrugeren samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid, samt at en sådan aftale kan indeholde bestemmelser om, at kreditgiver i disse tilfælde har ret til kompensation for eventuelle omkostninger, der er direkte forbundet med den førtidige tilbagebetaling. Kompensationen skal være rimelig og fastsættes ud fra objektive kriterier.

Det foreslås desuden, at der fastsættes krav om, at kreditgiveren efter anmodning fra forbrugeren skal give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for forbrugeren overvejelse af muligheden for førtidig tilbagebetaling.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 10 (forslag til § 26 a), og bemærkningerne hertil.

2.8.3. Ændringer i lov om finansielle rådgivere

2.8.3.1. Lovens anvendelsesområde og definitioner

2.8.3.1.1. Gældende ret

En tilladelse som finansiell rådgiver i den gældende lov om finansielle rådgivere giver virksomheden tilladelse til at yde rådgivning om finansielle produkter.

En finansiell rådgiver er en virksomhed, der som led i dens erhvervsmæssige hoved- eller bibeskæftigelse yder rådgivning om finansielle produkter. Finansielle produkter defineres efter loven som kreditaftaler, indlån, forsikringer, pension og investeringsprodukter.

En finansiell rådgiver kan således i dag yde rådgivning om samtlige finansielle produkter med en og samme tilladelse.

Efter den gældende lov vil en virksomhed, der alene formidler eller administrerer boligkredit, hvor der ikke samtidig ydes rådgivning, derimod ikke kræve tilladelse.

2.8.3.1.2. Ministeriets overvejelser

Med vedtagelsen af boligkreditdirektivet skal der gennemføres regler for og under hvilken form boligkreditformidling kan ske, når den foretages af virksomheder, som ikke allerede er regulerede af den finansielle lovgivning og under Finanstilsynets tilsyn.

Boligkreditdirektivet stiller krav om, at formidlere af boligkreditaftaler til forbrugere skal have en tilladelse, og at der fremadrettet skal stilles forskellige krav til de virksomheder, der udøver denne form for virksomhed. Disse krav omfatter blandt andet, at virksomhederne skal være under tilsyn af en kompetent myndighed, krav til uddannelses- og kompetenceniveau og krav til erhvervsansvarsforsikring. I boligkreditdirektivets formidlingsbegreb indgår ligeledes rådgivning og administration af boligkredit. Det betyder, at såfremt en virksomhed beskæftiger sig med rådgivning om

og administration af boligkredit, vil dette med forslaget også kræve en tilladelse fra Finanstilsynet.

Ved boligkreditformidling til forbrugere forstås en virksomhed, herunder en enkeltmandsvirksomhed, som mod vederlag præsenterer eller tilbyder kreditaftaler eller udfører andet forberedende arbejde forud for indgåelsen af en boligkreditaftale og eventuelt indgår aftale med forbrugeren på en kreditgivers vegne. Administration eller andet forberedende arbejde forud for aftaleindgåelsen om en boligkredit vil ligeledes være omfattet af boligkreditformidlingsbegrebet, når dette sker mod vederlag.

Boligkreditaftaler omfatter kreditaftaler eller tilsagn om kreditaftaler, som er sikret enten ved pant eller ved en anden sikkerhed i fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom. Omfattet er tillige de kreditaftaler mellem en kreditgiver og en forbruger, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grunde og projekterede bygninger.

Boligkreditaftaler vil omfatte boliglån og kassekredit, hvis kreditten er sikret ved et ejerpantebrev eller direkte pant i form af pantebrevslån i en fast ejendom. Ligeledes vil kreditaftaler ydet mod tilsvarende sikkerhed som ejerpantebrev eller direkte pant være omfattet af begrebet. En anden form for sikkerhed, som vil kunne anses for at være en kreditaftale ydet mod tilsvarende sikkerhed, er skadesløsbreve tinglyst på den faste ejendom, som bruges til beboelse, og stilles til sikkerhed for en kreditaftale som anført.

Det er i denne sammenhæng ikke afgørende, om det er forbrugers egen ejendom, der stilles som sikkerhed for, at en kreditaftale bliver karakteriseret som en boligkredit. Således vil en forbruger, som bor til leje, kunne optage et lån med sikkerhed i en andens ejendom, forudsat ejeren af denne ejendom, som bruges til beboelse, er indforstået hermed. I denne situation vil den pågældende boligkreditformidler skulle opfylde de foreslåede regler om bl.a. god skik i denne lov i forhold til debitor.

Definitionen af boligkreditaftaler er en gennemførelse af boligkreditdirektivets anvendelsesområde i artikel 3, nr. 1.

Af artikel 3, nr. 2, i boligkreditdirektivet, fremgår en lang række undtagelser fra anvendelsesområdet, som er beskrevet i det følgende.

Efter direktivets artikel 3, nr. 2, vil kreditaftaler med friværdi, som ydes af en kreditor mod pant i en ejendom, der bruges til beboelse, mod at kreditor på et senere tidspunkt modtager et beløb, som stammer fra et fremtidigt salg af denne ejendom, være undtaget fra direktivets anvendelsesområde. Denne undtagelse fra anvendelsesområdet gælder, uanset om kreditaftalen udbetales som et engangsbeløb, eller om der er tale om periodiske udbetalinger af kreditten. Undtaget i henhold til boligkreditdirektivet vil også være kreditaftaler med sikkerhed i en fast ejendom til beboelse, hvor tilbagebetalingen vil afhænge af en eller flere forbrugeren indtrædende livsbegivenheder. Dette kunne f.eks. være kredit, som skal tilbagebetales i tilfælde af dødfald. Dette følger af artikel 3, stk. 2, litra a, nr. i og ii, i boligkreditdirektivet.

Artikel 3, stk. 2, litra b, i direktivet undtager den situation, hvor en arbejdsgiver yder kreditaftaler alene til sine ansatte, og hvor dette alene sker som led i arbejdsgiverens bibeskæftigelse, og såfremt kreditaftalerne er enten rentefrie eller med årlige omkostninger i procent, der er lavere end den på markedet gældende, når denne type aftaler ikke udbydes til offentligheden.

Af øvrige undtagelser fra boligkreditdirektivets anvendelsesområde kan nævnes undtagelsen i artikel 3, stk. 2, litra c, som vedrører rentefrie kreditter sikret med pant i en ejendom til beboelse, som ydes til forbrugeren uden, at der pålægges andre omkostninger end de, der er forbundet med sikringen af kreditaftalen. Det kan eksempelvis være tinglysningsomkostninger. Kassekreditter, som tilbagebetales inden en måned, er heller ikke omfattet af anvendelsesområdet, jf. artikel 3, stk. 2, litra d. Kreditaftaler indgået som resultatet af et forlig indgået for retten eller et ved lov beføjet organ, jf. artikel 3, stk. 2, litra e, samt de kreditaftaler, der vedrører omkostningsfri udskudt betaling af eksisterende gæld, og som ikke falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 1, litra a, er heller ikke omfattet af boligkreditdirektivets anvendelsesområde, jf. artikel 3, stk. 2.

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet er det blevet vurderet, at de nævnte undtagelser fra anvendelsesområdet ikke bør gennemføres. I det omfang denne type kreditter ydes på det danske marked, er det vurderingen, at der for disse forbrugere vil være samme behov for forbrugerbeskyttelse, som der følger af boligkreditdirektivets regler i øvrigt. Det vurderes, at de nævnte undtagne kreditaftaler kun har en begrænset udbredelse på det danske marked for boligkredit.

En boligkreditformidler, som alene udbyder de af boligkreditdirektivet undtagne kreditaftaler i henhold til lovforslaget, vil også fremadrettet skulle have en tilladelse, men vil naturligvis kunne benytte sig af forslagens overgangsordning. Dette gælder også, såfremt en sådan udbyder af undtagne kreditaftaler kommer fra et andet land end Danmark inden for Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvor dette land har valgt at gennemføre undtagelserne. En sådan udbyder vil kunne drive grænseoverskridende virksomhed, alene for så vidt angår undtagelserne.

2.8.3.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre lov om finansielle rådgivere, så også boligkreditformidlere omfattes af loven. Rådgivning om kreditaftaler er i dag omfattet af den tilladelse, som en finansiell rådgiver får efter § 3 i lov om finansielle rådgivere. Fremadrettet vil rådgivning om og formidling af boligkreditaftaler i henhold til lovforslaget være udskilt som et særligt område, hvor der skal søges om en særskilt tilladelse. Det vil således i henhold til forslaget være muligt at have tilladelse som boligkreditformidler alene. Det bemærkes, at såfremt en virksomhed alene bistår forbrugere med at udføre andet forberedende arbejde eller anden administration forud for aftaleindgåelsen i forbindelse med boligkreditaftale, vil

denne virksomhed ligeledes kræve Finanstilsynets tilladelse som boligkreditformidler i henhold til forslaget.

På denne baggrund ændres der i de eksisterende definitioner for en finansiel rådgiver og finansielle produkter samtidig med, at der i forslaget indsættes nye definitioner som følge af gennemførelsen af boligkreditdirektivet.

Tidligere medførte definitionen i lov om finansielle rådgivere, at en finansiel rådgiver kunne rådgive forbrugere om finansielle produkter i bred forstand, herunder også om boligkreditaftaler. Med den foreslåede ændring vil en finansiel rådgiver ikke længere kunne rådgive forbrugere om boligkreditaftaler uden at have en særskilt tilladelse fra Finanstilsynet til at udøve denne form for virksomhed.

En virksomhed, der rådgiver om boligkredit eller formidler boligkredit, skal have en tilladelse fra Finanstilsynet som boligkreditformidler. Det foreslås således at indsætte en definition af, hvad der skal forstås ved en boligkreditformidler, jf. lovforslagets § 4, nr. 8. Definitionen svarer til definitionen af en kreditformidler i artikel 4 i boligkreditdirektivet. Af den foreslåede definition fremgår, at der skal være tale om en virksomhed, herunder en enkeltmandsvirksomhed, som erhvervmæssigt præsenterer eller tilbyder boligkreditaftaler til forbrugere, eventuelt på vegne af en anden kreditgiver. Omfattet af en boligkreditformidlers virke i henhold til lovforslaget vil også være bistand af en forbruger med rådgivning, administration eller andet forberedende arbejde forud for indgåelsen af en boligkreditaftale.

Som en følge af at forslaget indfører en selvstændig definition af en boligkreditformidler, indskrænkes virksomhedsområdet samtidigt for de virksomheder, der har Finanstilsynets tilladelse som finansiel rådgiver efter den gældende definition af en finansiel rådgiver. Det bemærkes dog, at det vil være muligt for en finansiel rådgiver, som i dag har Finanstilsynets tilladelse som finansiel rådgiver forsat at rådgive også om boligkredit i henhold til den foreslåede overgangsordning, som fastsætter, at boligkreditformidlere, som ved lovens ikrafttræden har påbegyndt deres virksomhed, kan fortsætte deres virksomhed indtil den 21. marts 2017.

Tilsvarende er en boligkreditaftale blevet defineret som en aftale om kredit eller en aftale om tilsagn om kredit fra en kreditgiver til en forbruger mod sikkerhed i en fast ejendom til beboelse, se nærmere herom under afsnit 2.8.3.1.2.

Øvrige definitioner opretholdes, som de fremgår af den gældende lov om finansielle rådgivere.

Som en konsekvens af, at lovens anvendelsesområde udvides til også at omfatte boligkreditformidlere, vil der i lovforslaget være en række konsekvensændringer i flere af den gældende lovs bestemmelser.

2.8.3.2. Betingelser for tilladelse som boligkreditformidler

2.8.3.2.1. Gældende ret

Det har hidtil ikke været muligt at opnå tilladelse alene som boligkreditformidler i henhold til den gældende lov om finansielle rådgivere.

Virksomheder har kunnet søge om tilladelse som en finansiel rådgiver ved at opfylde de gældende betingelser i § 3 i lov om finansielle rådgivere for at få tilladelse til at yde erhvervmæssig rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, herunder også rådgivning om kreditaftaler, som omfatter det, der med forslaget fremadrettet defineres som boligkredit.

Der stilles i dag en række betingelser i lov om finansielle rådgivere for, at Finanstilsynet kan give tilladelse til, at en virksomhed kan yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere. Disse betingelser gennemgås i det følgende.

Virksomheden skal have hovedkontor og hjemsted i Danmark, for at Finanstilsynet kan give en tilladelse.

Det er endvidere en betingelse, at virksomheden har forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder. Herunder skal virksomheden have forretningsgange for håndtering af interessekonflikter mellem virksomheden og kunden. Forretningsgangene skal bidrage til at sikre, at virksomheden drives forsvarligt og i overensstemmelse med de regler, der gælder for denne form for virksomhed.

Det følger af § 4 i lov om finansielle rådgivere, at medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed for, at virksomheden kan få tilladelse fra Finanstilsynet.

For at sikre de kunder, der har et erstatningskrav mod virksomheden som følge af mangelfuld rådgivning, skal virksomheden have tegnet en erhvervsansvarsforsikring eller stille anden tilsvarende garanti, der sikrer virksomheden mod erstatningskrav som følge af erstatningspådragende adfærd.

Endelig skal virksomheden efter de gældende regler sikre, at de ansatte, som yder rådgivning om finansielle produkter, har tilstrækkelige kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning og lever op til de kompetencekrav, som Finanstilsynet har fastlagt for finansielle formidlere i bekendtgørelse nr. 1251 af 1. november 2013 om kompetencekrav for finansielle rådgivere.

2.8.3.2.2. Ministeriets overvejelser

Det følger af artikel 29 i boligkreditdirektivet, at der skal etableres en tilladelsesordning for kreditformidlere. Direktivet anfører i den forbindelse, hvilke krav og betingelser der skal stilles for at blive godkendt efter en sådan ordning.

Direktivet stiller visse faglige krav, og der stilles ligeledes krav om, at den enkelte kreditformidler skal etablere en erhvervsansvarsforsikring samt, at der for ledelsen og den for kreditformidlingen ansvarlige stilles krav om fit and proper godkendelse.

2.8.3.2.3. Lovforslagets indhold

De betingelser, der indføres med forslaget for at opnå tilladelse som boligkreditformidler, følger de allerede gældende betingelser for de finansielle rådgivere.

Der stilles i forslaget en række betingelser for, at Finanstilsynet kan give en virksomhed tilladelse til at udøve virk-

somhed som boligkreditformidler. Betingelserne er i overensstemmelse med boligkreditdirektivet, og hvad der i øvrigt gælder for denne form for virksomhed her i landet.

Således skal en virksomhed, der vil ansøge Finanstilsynet om tilladelse til at drive erhvervmæssig virksomhed som boligkreditformidler, have hovedkontor og hjemsted i Danmark for, at Finanstilsynet kan give virksomheden en tilladelse.

Det er endvidere en betingelse, at den virksomhed, som søger Finanstilsynet om tilladelse som boligkreditformidler, har forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder. Herunder skal der være forretningsgange for håndteringen af interessekonflikter mellem virksomheden og kunden. Forretningsgangen skal ligesom forretningsgange på det øvrige finansielle område bidrage til at sikre, at virksomheden drives forsvarligt og i overensstemmelse med de regler, der gælder for denne form for virksomhed. Det er dog ikke en betingelse, at virksomheden er uafhængig, men alene at forbrugeren oplyses tydeligt om et eventuelt interessefælleskab.

Medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed for, at virksomheden kan få tilladelse fra Finanstilsynet. Dette krav svarer til, hvad der gælder i øvrigt på det finansielle område.

For at sikre de kunder, der har et erstatningskrav mod virksomheden som følge af mangelfuld rådgivning, fremgår det af forslaget, at det stilles som betingelse for at opnå en tilladelse fra Finanstilsynet, at en boligkreditformidlers virksomhed skal have tegnet en erhvervsansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti, der sikrer virksomheden mod erstatningskrav.

Størrelsen af præmien for en sådan erhvervsansvarsforsikring afhænger af virksomhedens aktiviteter. Dog er der i artikel 1 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1125/2014 af 19. september 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende minimumsbeløbet for den erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti, som kreditformidlere skal have, fastsat et minimumsbeløb på 460.000 euro for de individuelle krav, som ansvarsforsikringen skal dække i henhold til artikel 29, stk. 2, litra a, i boligkreditdirektivet, dog maksimalt 750.000 euro pr. år for alle krav. Finanstilsynet vil efter forslaget skulle føre tilsyn med, at den enkelte virksomhed lever op til dette krav.

2.8.3.3. Grænseoverskridende virksomhed

2.8.3.3.1. Gældende ret

Da udøvelse af virksomhed som en finansiell rådgiver ikke er direktivreguleret, er der i lov om finansielle rådgivere ikke regler for grænseoverskridende finansielle rådgiveres aktiviteter uden for Danmark. Det er således ikke muligt for en virksomhed, der har opnået en tilladelse fra Finanstilsynet som finansiell rådgiver, at drive grænseoverskridende virksomhed på baggrund af Finanstilsynets tilladelse.

En finansiell rådgiver er derfor henvist til at undersøge de gældende nationale regler, der gælder på området i det land, hvor den finansielle rådgiver ønsker at drive sin virksomhed.

Finanstilsynet kan i henhold til den gældende lov om finansielle rådgivere give en udenlandsk virksomhed tilladelse som finansiell rådgiver, såfremt virksomheden allerede har en lignende tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

2.8.3.3.2. Ministeriets overvejelser

Af artikel 32 i boligkreditdirektivet fremgår, at der er etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser inden for den Europæiske Union for kreditformidlere. Dette medfører, at en tilladelse til at udøve boligkreditformidling i et medlemsland gælder i EU. Artikel 32 foreslås gennemført i et nyt kapitel 4 b om grænseoverskridende virksomhed.

2.8.3.3.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget gennemføres reglerne om grænseoverskridende virksomhed i artikel 32 i boligkreditdirektivet i et nyt kapitel 4 b. Reglerne i dette kapitel gør det muligt for en boligkreditformidler, som allerede har Finanstilsynets tilladelse, at udøve virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Virksomheder, som har Finanstilsynets tilladelse til at drive boligkreditformidlingsvirksomhed, skal, hvis de ønsker at drive grænseoverskridende virksomhed, give Finanstilsynet oplysning om, i hvilket land en filial eller en grænseoverskridende virksomhed ønskes etableret.

Finanstilsynet videregiver herefter senest en måned efter modtagelsen af denne meddelelse disse oplysninger til de kompetente myndigheder i værtslandet, hvor boligkreditformidleren ønsker at udøve virksomhed. Boligkreditformidleren kan påbegynde sin virksomhed en måned efter den dato, hvor virksomheden af Finanstilsynet er blevet underrettet om Finanstilsynets videregivelse af oplysningerne til myndighederne i værtslandet.

Tilsvarende vil boligkreditformidlere med tilladelse i et andet medlemsland kunne udøve denne virksomhed i Danmark. Disse kreditformidlere kan påbegynde virksomhed her i landet en måned efter, at hjemlandets kompetente myndighed har afsendt meddelelse om virksomhedens hensigt til Finanstilsynet, forudsat virksomhederne lever op til de i øvrigt gældende selskabsretlige krav til selskabsformen, som stilles for etableringen i Danmark. Dette betyder f.eks., at en filial af et udenlandsk kapital selskab i overensstemmelse med § 349, stk. 2, i selskabsloven, ikke må påbegynde sin virksomhed, før en anmeldelse af filialen er givet til Erhvervsstyrelsen.

2.8.3.4. *Kompetencekrav*

2.8.3.4.1. *Gældende ret*

Finanstilsynet har i dag fastlagt kompetencekrav for finansielle rådgivere i bekendtgørelse nr. 1251 af 1. november 2013 om kompetencekrav for finansielle rådgivere. Det bemærkes, at der alene i den nævnte bekendtgørelse fastlægges regler om kompetencekrav for finansielle rådgivere omfattet af lov om finansielle rådgivere. For den bredere gruppe af finansielle rådgivere, som er ansatte i en virksomhed omfattet af lov om finansiel virksomhed, fastsætter erhvervs- og vækstministeren kompetencekrav, jf. § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. Begrebet finansielle rådgivere er således ikke identiske i henholdsvis lov om finansiel virksomhed og lov om finansielle rådgivere.

En finansiel rådgiver efter lov om finansiel virksomhed skal have viden og kompetencer inden for såvel kreditaftaler, indlån, forsikrings- og pensionsprodukter og investeringsprodukter, medmindre den finansielle rådgiver virker under overgangsordningen, som gælder frem til 2019.

Det er således et krav i dag, at den finansielle rådgiver kan rådgive om finansielle produkter i bred forstand. Således er det ikke muligt udelukkende at kunne rådgive om kreditaftaler og udelukkende at opfylde de kompetencekrav, der stilles i bekendtgørelsen til finansielle rådgiveres viden om kreditaftaler for at opnå tilladelse som finansiel rådgiver efter de gældende regler. Boligkreditaftaler er i dag som begreb ikke udskilt fra andre kreditaftaler i forhold til de finansielle rådgiveres kompetencer.

2.8.3.4.2. *Ministeriets overvejelser*

Artikel 9 i boligkreditdirektivet stiller krav til personalets videns- og kompetenceniveau for blandt andre kreditformidlere, som i lovforslaget benævnes boligkreditformidlere. Det fremgår af denne artikel, at personalet skal have et ajourført og hensigtsmæssigt videns- og kompetenceniveau med hensyn til at udforme, tilbyde og bevilge kreditaftaler og udøvelse af kreditformidlingsaktiviteter og ydelsen af rådgivningstjenester. Med forslaget gennemføres denne bestemmelse i dansk ret ved, at der gives erhvervs- og vækstministeren en bemyndigelse til at udstede nærmere regler om hvilke kompetencekrav, der skal gælde for boligkreditformidlere.

2.8.3.4.3. *Lovforslagets indhold*

Med lovforslaget bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om de kompetencekrav, der skal gælde i henhold til loven på samme måde, som Finanstilsynet hidtil har haft bemyndigelse til at fastsætte regler om kompetencekrav for finansielle rådgivere efter § 6, stk. 2, i loven.

Erhvervs- og vækstministeren bemyndiges således til fremover at fastsætte nærmere regler om kompetencekrav også for ansatte, som yder boligkreditformidling. Bemyndigelsen skal sikre, at boligkreditformidlere har et tilstrækkeligt videns- og kompetenceniveau, således at boligkreditfor-

midlerens virksomhed er tilstrækkelig professionel, og at forbrugerne på den måde sikres bedre kvalitet i boligkreditformidlingen.

Af de nærmere regler, som erhvervs- og vækstministeren vil udstede, vil der fremgå visse minimumskrav, som skal være opfyldt, før man kan virke som boligkreditformidler. Kompetencekravene finder kun anvendelse på de ansatte i virksomheden, der yder rådgivning. Kompetencekravene finder ligesom det er tilfældet for finansielle rådgivere ikke anvendelse for administrativt personale hos boligkreditformidleren. Kompetencekravene vil dog til enhver tid gælde ledelsen hos boligkreditformidleren. Denne gruppe skal senest den 21. marts 2017 opfylde de kompetencekrav, der vil blive fastsat i bekendtgørelsesform, hvilket følger af artikel 43, stk. 3, i boligkreditdirektivet.

2.8.3.5. *God skik, aflønning, interessekonflikter*

2.8.3.5.1. *Gældende ret*

Det fremgår af § 7 i den gældende lov om finansielle rådgivere, at en finansiel rådgiver skal drive sin virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Bestemmelserne svarer til de bestemmelser for god skik, der gælder på det finansielle område i øvrigt. Der gælder i dag ikke regler for aflønningen af finansielle rådgivere.

Af § 8 i lov om finansielle rådgivere fremgår der i dag krav om, at en finansiel rådgiver skal have forretningsgange for håndteringen af eventuelle interessekonflikter, som kan skade forbrugerens interesse i forholdet mellem forbrugeren og virksomheden. Der er ikke tale om et generelt forbud mod provision, men det fremgår af lovens § 10, at såfremt en finansiel rådgiver modtager provision, skal de oplyse kunderne herom.

Bestemmelsen omfatter interessekonflikter i bred forstand, og det skal vurderes mindst én gang årligt, om forretningsgangen fungerer efter hensigten. Forretningsgangen skal være offentlig tilgængelig og udleveres på anmodning. Reglerne i § 9 om finansielle rådgiveres uafhængighed opstiller betingelser for, hvornår en finansiel rådgiver kan kalde sig uafhængig. Bestemmelsen har til formål at sikre, at en finansiel rådgiver, som betegner sig som uafhængig, ikke anbefaler kunder finansielle produkter, som den pågældende selv udbyder. Endelig fremgår det af § 10, at en finansiel rådgiver, som ikke er uafhængig, skal oplyse dette på virksomhedens hjemmeside.

2.8.3.5.2. *Ministeriets overvejelser*

Det fremgår af artikel 7 i boligkreditdirektivet, at også kreditformidlere, som i lovforslaget benævnes boligkreditformidlere, skal handle redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne formidler eller yder rådgivningstjenester.

Ligeledes følger det af artikel 7, stk. 2 og 4, i boligkreditdirektivet, at der skal indføres krav for kreditformidlere om udarbejdelsen af en aflønningspolitik, som skal sikre, at en

kreditformidler optræder hensigtsmæssig i forhold til såvel forbrugeren, som den virksomhed kreditformidleren repræsenterer.

I boligkreditdirektivet er der ikke et forbud mod, at en kreditformidler er bundet til en kreditgiver. Det følger blandt andet af artikel 15, stk. 1, litra g, at hvor det er relevant, skal denne kreditformidler på anmodning oplyses om provisioner eller andre incitament, som en kreditformidler modtager fra en kreditgiver.

Med lovforslaget gennemføres de nævnte artikler i dansk ret for kreditformidlere.

2.8.3.5.3. Lovforslagets indhold

Som det gælder for finansielle rådgivere i dag, vil også boligkreditformidlere med forslaget være omfattet af god skik bestemmelsen i § 7 i loven. Denne regel svarer til de bestemmelser om god skik, der i øvrigt gælder på det finansielle område.

God skik-regler har til formål at sikre og beskytte kunderne således, at de kan have tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet. Reglerne vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked. Der er tale om en dynamisk norm, som fastlægger rammerne for virksomhedens adfærd på markedet. Efter lovforslaget vil erhvervs- og vækstministeren fastsætte de nærmere regler om redelig forretningskik og god praksis for boligkreditformidlere. Bestemmelsen indeholder en adgang til at fastsætte regler om god skik svarende til, hvad der gælder på det øvrige finansielle område. Overtrædelse af visse af bestemmelserne vil på samme måde blive straffebelagt.

For at sikre det bedste overblik for såvel forbrugere som kreditgivere og boligkreditformidlere er det tanken, at alle god skik-regler om boliglån vil blive udskilt fra den eksisterende bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder og samles i den nye bekendtgørelse. Således vil alle regler om god skik i forbindelse med lån med sikkerhed i fast ejendom være samlet i en ny god skik-bekendtgørelse, som også vil indeholde nye bestemmelser om god skik for boligkreditformidlere. Denne bekendtgørelse skal gælde for både penge- og realkreditinstitutter, boligkreditformidlere og ejendomscreditselskaber.

De eksisterende regler om god skik for lån med pant i fast ejendom vil blive suppleret i en ny bekendtgørelse om god skik for boligkredit, hvor følgende af boligkreditdirektivets bestemmelser tænkes gennemført. Det gælder forpligtelsen i artikel 8 i boligkreditdirektivet om, at oplysninger, der gives til forbrugeren i forbindelse med boligkredit, skal gives forbrugeren omkostningsfrit. Af artikel 10 fremgår, at markedsføring om kreditaftaler skal være rimelige og entydige og ikke-vildledende, og at det ikke må skabe forkerte forventninger.

I artikel 11 anføres, at visse standardoplysninger, der skal gives forbrugeren, skal gives ved enhver reklame for kreditaftaler. I det omfang disse ikke allerede er dækket af den gældende prisoplysningsbekendtgørelse, vil disse ligeledes

skulle indarbejdes i en kommende god skik-bekendtgørelse for boligkredit.

Herudover angiver artikel 13 i boligkreditdirektivet en række minimumsoplysninger om henholdsvis kreditgiver og kreditaftalen, som boligkreditgiveren skal stille til rådighed på en klar og forståelig måde for forbrugeren. Denne artikel indarbejdes ligeledes i den kommende bekendtgørelse.

I den kommende god skik-bekendtgørelse for boligkredit, vil der derudover skulle udarbejdes regler for, i hvilke tilfælde kombinations- og pakkesalg, som det fremgår af artikel 12, vil kunne tillades.

Af den kommende bekendtgørelse om god skik for boligkredit vil der, som en gennemførelse af artikel 18 i boligkreditdirektivet, skulle findes regler om, at en kreditgiver skal foretage en grundig kreditvurdering. Det skal tillige sikres, at der sker dokumentation for kreditvurderingen og, at der er fastlagt procedurer herfor. Ved gennemførelsen af disse regler vil der blive taget hensyn til samspillet med ledelsesbekendtgørelsens regler om kreditvurdering.

Der vil tillige i den kommende bekendtgørelse være regler om, at en kreditvurdering skal ske på baggrund af oplysninger, som kreditgiver er forpligtet til at indhente fra relevante interne og eksterne kilder, jf. direktivets artikel 20. Kreditgiveren skal præcisere de nødvendige oplysninger, som forbrugeren skal fremlægge i forbindelse med kreditvurderingen.

Der fastsættes med artikel 22 regler for, hvordan rådgivning om boliglån skal ydes.

Der nævnes eksplicit i artikel 23, at der ved gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal udarbejdes regler, der sikrer, at forbrugeren på nærmere angivne betingelser har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta, eller at der etableres en ordning for at begrænse forbrugers valutarisiko i forbindelse med eksponeringen i en anden valuta. Reglerne herom vil ligeledes blive en del af de nye god skik-regler for boligkredit.

Herudover vil der som følge af artikel 24 i direktivet skulle indføres regler om, at indeks og referencerenter til beregningen af debitorrenten er tydelige, tilgængelige og verificerbare for kreditaftalens parter. Endelig vil bekendtgørelsen som følge af artikel 28 skulle fastlægge, at kreditgiver skal udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion, set i lyset af de betydelige konsekvenser dette vil have for kreditgivere, forbrugere og potentielt den finansielle stabilitet.

Det foreslås ligeledes, at der indføres regler om aflønning af ansatte i virksomheder, der har tilladelse som boligkreditformidler. De foreslåede regler svarer til, hvad der indføres for ansatte i penge- og realkreditinstitutter, jf. lovforslagets § 2, nr. 5, og § 5, nr. 19. Der henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit 2.8.1.2. Hermed gennemføres artikel 7, stk. 2-4.

Det foreslås, at der for boligkreditformidlere skal gælde de samme regler om forretningsgange for håndteringen af interessekonflikter i forholdet mellem boligkreditformidlere og forbrugere, som i dag gælder for forholdet mellem finan-

sielle rådgivere og forbrugere. På samme måde foreslås der ikke i forslaget noget generelt forbud mod, at en boligkreditformidler modtager provision eller vederlag fra f.eks. en kreditgiver. Det fremgår af ændringen til forslaget, at den eksisterende regel for finansielle rådgivere, om at der skal oplyses om en eventuelt provision eller vederlag, skal udstrækkes til også at gælde boligkreditformidlere. Der er tale om et supplement til bestemmelsen om, at der skal være forretningsgange for håndteringen af interessekonflikter. En boligkreditformidler skal på samme måde, som det er gældende for finansielle rådgivere, i sine forretningsgange, jf. § 8, stk. 1, i loven, anføre, hvordan denne sikrer, at dette forhold ikke skader kundens interesser.

Formuleringen i § 8, stk. 1, begrænser imidlertid ikke interessekonflikter til spørgsmålet om provision og andet vederlag men gælder alle typer interessekonflikter, der kan opstå mellem forbrugeren og boligkreditformidleren.

Ændringen til § 8, stk. 1, 1. pkt., medfører, at også en boligkreditformidler fremover mindst én gang årligt skal vurdere, om forretningsgangen for interessekonflikter fungerer efter hensigten og afhjælpe eventuelle mangler ved denne, jf. § 8, stk. 1, 2. pkt. Herved sikres det, at forretningsgangen løbende er opdateret i forhold til virksomhedens og forretningens omfang, og at interessekonflikter imødegås. Dette er også det krav, der stilles til øvrige finansielle virksomheder.

En boligkreditformidler skal på samme måde, som det gælder for en finansiel rådgiver efter § 8, stk. 2, offentliggøre virksomhedens forretningsgang om interessekonflikter, og den skal være tilgængelig på boligkreditformidlerens hjemmeside. Har boligkreditformidleren ikke en hjemmeside, skal forretningsgangen udleveres efter anmodning.

Med ændringerne af § 9 indføres der med forslaget tilsvarende krav til uafhængighed, som i dag er gældende for finansielle rådgivere. Således foreslås det, at de samme tre betingelser, for at en finansiel rådgiver må anvende betegnelsen uafhængig eller tilsvarende betegnelser, der giver indtryk af, at virksomheden yder uafhængig rådgivning, også skal gælde for boligkreditformidlere med de nødvendige ændringer, der følger af artikel 22, stk. 4, i boligkreditdirektivet.

Som det også gælder for en finansiel rådgiver i dag, må en boligkreditformidler for det første for at kunne kalde sig uafhængig ikke modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, hvorfra boligkreditformidleren formidler boligkredit eller andre af denne virksomheds produkter. Dette fremgår af § 9, stk. 1, nr. 1, i lov om finansielle rådgivere.

Bestemmelsen skal sikre, at den boligkreditformidler, som rådgiver forbrugeren, ikke har en økonomisk interesse i, at den forbruger, som virksomheden rådgiver, erhverver et bestemt finansielt produkt. Det bemærkes, at der ikke er tale om et egentlig forbud mod at afsætte produkter, som boligkreditformidleren har en interesse i at afsætte, men at boligkreditformidleren i dette tilfælde ikke vil være uafhængig og så heller ikke må betegne sig som sådan.

Som et nyt krav, for at virksomheder omfattet af loven kan betegne sig som uafhængig, indsættes med lovforslagets § 4, nr. 23, et nyt nr. 3 i § 9, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere. Heraf følger, at såvel en finansiel rådgiver som en boligkreditformidler for at kunne anvende betegnelsen uafhængig skal tage et tilstrækkeligt stort antal boligkreditaftaler i betragtning ved sin rådgivning. Hermed gennemføres artikel 22, stk. 4, litra a, i boligkreditdirektivet. Vurderingen af om dette nye og fjerde uafhængighedskrav om at tage et tilstrækkeligt stort antal finansielle produkter henholdsvis kreditaftaler i betragtning er opfyldt, skal ske ud fra forholdets natur. Det er således ikke muligt på forhånd at angive det eksakte antal finansielle produkter eller kreditaftaler, som skal tages i betragtning af den enkelte boligkreditformidler i enhver given situation henset til produkternes forskellige karakter. Kravet om, at en finansiel rådgiver og en boligkreditformidler skal benytte forskellige produktudbydere skal fortolkes under hensyn til, hvad der til enhver tid er muligt for den enkelte produktkategori. Hvis der er tale om et nicheprodukt, vil den finansielle rådgiver eller boligkreditformidler skulle tage alle produkter på markedet i betragtning. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet ved produkter, hvor der findes et meget stort antal udbydere på markedet.

Udover de to betingelser, som er nævnt ovenfor, er det en betingelse for at kunne bruge betegnelsen uafhængig, således som det også i dag er gældende for finansielle rådgivere, at der ikke må være snævre forbindelser mellem en boligkreditformidler og en finansiel virksomhed eller anden virksomhed, som sælger eller formidler finansielle produkter, jf. § 5, nr. 17, i lov om finansiel virksomhed. Denne betingelse fremgår af § 9, stk. 1, nr. 2, i lov om finansielle rådgivere.

Endelig må en finansiel rådgiver eller en boligkreditformidler, som den sidste betingelse for at kunne betegne sig som uafhængig, ikke udbyde finansielle produkter, som virksomheden samtidig yder rådgivning om til forbrugeren. Dette krav står i dag i § 9, stk. 1, nr. 3, i lov om finansielle rådgivere. Det foreslås med lovforslaget at flytte betingelsen til § 9, stk. 2, jf. lovforslagets § 4, nr. 23.

Med ændringen til § 10 kommer det til at fremgå af bestemmelsen, at såfremt en boligkreditformidler ikke er uafhængig, skal dette på samme måde, som det gælder for en finansiel rådgiver, fremgå af virksomhedens hjemmeside. Virksomheden skal i denne forbindelse også oplyse om størrelsen af eller beregningsgrundlaget for en eventuel provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter. Hvis virksomheden ikke har en hjemmeside, skal disse oplysninger gives på anmodning.

2.8.3.6. Tilsyn med boligkreditformidlere

2.3.6.1. Gældende ret

De virksomheder, der i dag alene yder boligkreditformidling som defineret efter forslaget uden samtidig at yde rådgivning, er i dag ikke omfattet af noget tilsyn. Boligkreditformidling kan ydes som en del af den ydelse, som en finansiel rådgiver tilbyder, og skal i dette tilfælde have Finanstil-

synets tilladelse og vil dermed være under det generelle tilsyn af Finanstilsynet.

2.8.3.6.2. Ministeriets overvejelser

Det følger af artikel 34 i boligkreditdirektivet, at der skal føres tilsyn med kreditformidlers aktiviteter.

Direktivet indeholder endvidere i artikel 34, stk. 2-6, regler, der fordeler ansvaret mellem hjemlandet og værtslandet i de tilfælde, hvor en kreditformidler yder grænseoverskridende aktiviteter i form af henholdsvis filial eller tjenesteyder. Således påhviler det de kompetente myndigheder i et medlemsland, hvor en boligkreditformidler har en filial, at sikre, at den tjeneste, der ydes af boligkreditformidleren på det pågældende område, er i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, artikel 8-11, 13-17, 20, 22 og 39 i boligkreditdirektivet samt foranstaltninger vedtaget i medfør heraf. På samme måde påhviler det Finanstilsynet at sikre, at filialer af boligkreditformidlere fra andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område i deres virksomhed overholder samme artikler, når virksomheden ydes i Danmark.

2.8.3.6.3. Lovforslagets indhold

Som det gælder i dag for finansielle rådgivere kommer § 11, stk. 1, i lov om finansielle rådgiver til også at gælde for boligkreditformidlere, således at Finanstilsynet skal føre tilsyn med, at boligkreditformidlere overholder loven og de med loven fastsatte regler. Tilsynet vil være risikobaseret og indeholde mulighed for, at Finanstilsynet via inspektioner kan kontrollere, at virksomhederne opfylder lovens krav til at opretholde en tilladelse. Finanstilsynet kan undersøge, om virksomhederne har forretningsgange for overholdelse af lovens krav og de i medfør af loven udstedte bekendtgørelser. Der er tale om bekendtgørelser om god skik og kompetencekrav, og at kravene i praksis opfyldes.

Finanstilsynet kan endvidere gribe ind og påbyde virksomheden at afsætte en direktør, den for boligkreditgivningen ansvarlige person eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis de pågældende personer ikke længere opfylder kravene om egnethed og hæderlighed.

Der indsættes endvidere regler om Finanstilsynets tilsyn med filialer i Danmark af boligkreditformidlere, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Dette tilsyn skal sikre efterlevelse af lovens kapitel 3 og 4 samt regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås endvidere, at Forbrugerombudsmanden, svarende til hvad der gælder efter den øvrige finansielle lovgivning, får adgang til at anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningskik og god praksis, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Det foreslås, at Finanstilsynets tilsyn med boligkreditformidlere finansieres via afgifter, som betales efter reglerne om afgifter i kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed. Det

foreslås i henhold hertil, at de virksomheder, der er boligkreditformidlere, årligt betaler 7.500 kr. i 2004-niveau.

Som i den øvrige finansielle lovgivning kan afgørelser truffet i medfør af loven indbringes for Erhvervsankenævnet, jf. lovens § 16.

2.8.4. Ændringer i lov om pantebrevsselskaber

2.8.4.1 Lovens anvendelsesområde

2.8.4.1.1 Gældende ret

Den gældende lov om pantebrevsselskaber finder anvendelse på erhvervmæssig handel med pantebreve, hvilket kun kan udøves i selskabsform og efter, at Finanstilsynet har givet selskabet tilladelse.

Tilladelsen forudsætter opfyldelsen af de i loven angivne betingelser. Se nærmere herom under afsnit 2.8.4.1.3.

Lov om pantebrevsselskaber omfatter ikke kreditgivere, der alene yder lån mod pant eller anden sikkerhed i fast ejendom til forbrugere. Der findes en stor gruppe af kreditgivere, der yder lån mod pant i fast ejendom til forbrugere, og som allerede er under tilsyn af Finanstilsynet. Dette gælder for penge- og realkreditinstitutter. Den resterende gruppe af långivere, der yder lån mod pant i fast ejendom uden at være omfattet af lov om finansiell virksomhed eller lov om pantebrevsselskaber, er i dag reguleret af markedsføringslovens generelle adfærdsregler om god skik, vildledning og andre former for adfærd i strid med god markedsføringsskik, prisoplysninger m.v., og er underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn.

2.8.4.1.2 Ministeriets overvejelser

Det følger af artikel 35 i boligkreditdirektivet, at der i dansk ret skal indføres regler og en tilsynsordning for de kreditgivere, som yder boligkredit til forbrugere, og som ikke allerede er omfattet af en tilsynsordning på det finansielle område.

2.8.4.1.3 Lovforslagets indhold

Med forslaget til ændring af lov om pantebrevsselskaber ændres lovens anvendelsesområde til foruden at omfatte de selskaber, der i dag benævnes pantebrevsselskaber, og som erhvervmæssigt handler med pantebreve, til også at omfatte de kreditgivere, som yder kredit mod pant i fast ejendom til forbrugere, og som ikke allerede er omfattet af en tilsynsordning på det finansielle område. De selskaber, der herefter er omfattet af loven, vil blive benævnt ejendomskreditselskaber.

Samtidig foreslås navnet på loven ændret til lov om ejendomskreditselskaber.

Med ændringen af lovens titel og ændringen af benævnelsen af de virksomheder, der er omfattet af lov om ejendomskreditselskaber, vil loven omfatte de aktiviteter, der er omfattet af den gældende lov om pantebrevsselskaber samt de aktiviteter, der er omfattet af artikel 35 i boligkreditdirektivet, der stiller krav om, at de kreditgivere, som yder bolig-

kredit til forbrugere, og som ikke allerede er omfattet af en tilsynsordning på det finansielle område, skal reguleres i national ret.

Det er med lovforslaget ikke muligt udelukkende at opnå en tilladelse til erhvervmæssig handel med pantebreve, sådan som det er efter den gældende lov om pantebreve. Tilladelsen som ejendomskreditselskab åbner for et bredere virksomhedsområde for det enkelte selskab. Det er ikke fundet nødvendigt at opretholde en mulighed for udelukkende at have tilladelse til at handle erhvervmæssigt med pantebreve, da hovedparten af de selskaber, som i dag har tilladelse som pantebrevsselskab, også låner penge til forbrugere mod pant i fast ejendom. Der er få selskaber, der alene driver virksomhed med erhvervmæssig handel med pantebreve. Lovforslaget giver mulighed for, at denne aktivitet kan opretholdes. Tilsvarende vil betegnelsen pantebrevsselskab kunne opretholdes i en periode på 5 år. Virksomheder, der kun handler erhvervmæssigt med pantebreve, skal alene opfylde de bestemmelser i lovforslaget, som gælder for denne aktivitet.

Udover den eksisterende gruppe, som har tilladelse som pantebrevsselskab, er den nye gruppe af selskaber, som er omfattet af forslagens begreb ejendomskreditselskab, en kreditgiver, som yder boligkredit til forbrugere sikret ved pant eller tilsvarende sikkerhedsstillelse eller anden rettighed, som knyttet til en fast ejendom til beboelse eller kreditaftaler, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer eller projekterede grundarealer. Denne aktivitet har ikke tidligere krævet Finanstilsynets tilladelse.

Som en konsekvens af, at lovens anvendelsesområde udvides, og lovens titel foreslås ændret, vil der i lovforslaget være en række konsekvensændringer i flere af den gældende lovs bestemmelser.

2.8.4.2 Tilladelse som ejendomskreditselskab

2.8.4.2.1 Gældende ret

Der stilles i dag i den finansielle lovgivning ikke særlige krav til de virksomheder, som yder boligkredit, såfremt disse ikke allerede er omfattet af lov om finansiell virksomhed eller lov om pantebrevsselskaber.

Finansieringsselskaber er i dag reguleret af markedsføringslovens generelle adfærdsregler om god skik, vildledning og andre former for urimelig handelspraksis, prisoplysninger m.v., og er underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn.

2.8.4.2.2 Ministeriets overvejelser

Det følger af boligkreditdirektivet, at området for kredit til forbrugere mod sikkerhed i fast ejendom til beboelse skal være under tilsyn. Det fremgår af artikel 35 i boligkreditdirektivet, at en boligkreditgiver, som ikke er et penge- eller realkreditinstitut, skal gennemgå en godkendelsesproces forud for registrering i et register og være underlagt en kompetent myndigheds tilsynsordninger. Direktivet stiller ikke

nærmere krav til, hvad der skal indgå i godkendelsesprocessen og tilsynsordningen.

2.8.4.2.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget udbredes den eksisterende tilsynsordning for pantebrevsselskaber til også at omfatte boligkreditgivere. Disse benævnes samlet ejendomskreditselskaber. En tilladelse som ejendomskreditselskab vil give mulighed for både erhvervmæssig handel med pantebreve og erhvervmæssig ydelse af boligkreditaftaler. Såfremt et ejendomskreditselskab både yder boligkredit og handler med pantebreve, vil ejendomskreditselskabet skulle opfylde alle krav i henhold til det foreslåede, mens et ejendomskreditselskab, som kun handler med pantebreve, skal opfylde de krav, der gælder i dag efter den gældende lov om pantebrevsselskaber.

Det foreslås, at et ejendomskreditselskab, ligesom det i dag gælder for et pantebrevsselskab, skal drives enten som et anpartsselskab eller et aktieselskab. Derudover foreslås det, at der skal gælde samme krav til egnethed og hæderlighed for ledelsen af ejendomskreditselskabet svarende til, hvad der gælder ifølge den gældende lov om pantebrevsselskaber. Med henblik på at gennemføre boligkreditdirektivets bestemmelser indsættes tillige regler om, at der skal udpeges en ansvarlig for kreditgivning på samme måde, som det i dag gælder, at der skal udpeges en person, som er ansvarlig for handel med pantebreve. Denne person skal opfylde krav til egnethed og hæderlighed. Der er intet til hinder for, at Finanstilsynet ud fra en konkret vurdering af såvel selskabets aktiviteter og den pågældende person kan godkende, at en og samme person kan være ansvarlig for såvel pantebrevshandel som kreditgivningen i ejendomskreditselskabet, såfremt forholdene tilsiger dette.

På samme måde som det i dag gælder for pantebrevsselskaber, der indgår aftaler med forbrugere i forbindelse med pantebrevshandel, skal et ejendomskreditselskab stille sikkerhed for de af forbrugerens midler, som selskabet måtte være i besiddelse af i forbindelse med pantebrevshandelen og boligkreditgivningen. Endvidere skal et ejendomskreditselskab, på samme måde som det i dag gælder pantebrevsselskaber, efter forslaget indsende en erklæring fra sin revisor med godkendelsen af denne sikkerhed.

Når et ejendomskreditselskab opfylder kravene, vil Finanstilsynet senest 6 måneder efter modtagelsen af nødvendige oplysninger træffe afgørelse om tilladelse. Finanstilsynet opretter et nyt register over de ejendomskreditgivere, som opnår tilladelse. Registeret skal være tilgængeligt på Finanstilsynets hjemmeside. Disse regler svarer til reglerne i den gældende lov om pantebrevsselskaber.

2.8.4.3 Informationskrav og god skik m.v.

2.8.4.3.1 Gældende ret

Pantebrevsselskaber og finansielle virksomheder, der handler erhvervmæssigt med pantebreve, og som er omfattet af Finanstilsynets tilsyn, skal i dag opfylde nærmere fastsatte oplysningskrav. For boligkreditgivere, som ikke er en

finansiell virksomhed i dag, gælder der ikke tilsvarende regler om, at der skal gives oplysninger til forbrugeren i forbindelse med ydelsen af kreditten. Denne gruppe af ikke regulerede boligkreditgivere er alene underlagt de regler om information til kunderne, som følger af markedsføringslovens bestemmelser. I markedsføringsloven er der f.eks. forbud mod vildledning og utilbørlig markedsføring.

2.8.4.3.2 Baggrunden for forslaget

Boligkreditdirektivet indeholder en række forbrugerbeskyttende regler, som en boligkreditgiver skal opfylde i forhold til forbrugeren, se nærmere herom nedenfor under punkt 2.8.4.3.3. På denne måde lægges der en minimumsstandard for den beskyttelse, som en boligkreditgiver skal leve op til. Det skal sikres, at forbrugeren ikke optager en kredit, som denne ikke forstår konsekvenserne af eller betingelserne for.

2.8.4.3.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at et ejendomskreditselskab skal drive sin virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Bestemmelsen svarer til de gældende bestemmelser om god skik, der findes i lovgivningen på det finansielle område.

Erhvervs- og vækstministeren får med loven bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for ejendomskreditselskaber. Der vil blive udstedt regler, der svarer til, hvad der gælder på det øvrige finansielle område.

Den nye bekendtgørelse vil indeholde regler om god skik, der udover at gælde for penge- og realkreditinstitutter også skal gælde for ejendomskreditselskaber og boligkreditformidlere. Boligkreditformidlere omtales nærmere under punkt 2.8.3. og i lovforslagets § 4 med bemærkninger.

De eksisterende regler om god skik for lån med pant i fast ejendom vil blive suppleret af en ny bekendtgørelse om god skik for boligkredit, hvor følgende af boligkreditdirektivets bestemmelser tænkes gennemført.

Efter artikel 7 i boligkreditdirektivet gælder der en forpligtelse for kreditgivere og kreditformidlere til at handle redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne udformer kreditprodukter, bevilger, formidler eller yder rådgivningstjenester, eller når en kreditaftale indgås.

Det gælder ligeledes forpligtelsen i artikel 8 i boligkreditdirektivet om, at oplysninger, der gives til forbrugeren i forbindelse med boligkredit, skal gives forbrugeren omkostningsfrit. Af artikel 10 fremgår, at markedsføringsmeddelelser af kreditaftaler skal være rimelige og entydige og ikke-vildledende, og at de ikke må skabe forkerte forventninger. Dette er allerede et krav, der følger af den eksisterende god skik-bekendtgørelse, men som fremadrettet også vil fremgå af den kommende bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

I artikel 11 anføres, at visse standardoplysninger, der skal gives forbrugeren, skal gives ved enhver reklame for kreditaftaler. I det omfang disse ikke allerede er dækket af den

gældende bekendtgørelse om information til forbrugere om priser m.v. i pengeinstitutter (prisoplysningsbekendtgørelsen), vil disse ligeledes skulle indarbejdes i en kommende bekendtgørelse om god skik for boligkredit. Herudover angiver artikel 13 i boligkreditdirektivet en række minimumsoplysninger om henholdsvis kreditgiver og kreditaftalen, som boligkreditgiveren skal stille til rådighed på en klar og forståelig måde for forbrugeren. Denne artikel indarbejdes ligeledes i den kommende bekendtgørelse.

I den kommende god skik-bekendtgørelse for boligkredit vil der derudover skulle udarbejdes regler for, i hvilke tilfælde kombinations- og pakkesalg, som det fremgår af artikel 12, vil kunne tillades.

Der skal endvidere indsættes regler i den kommende bekendtgørelse om god skik for boligkredit, som gennemfører artikel 18 i boligkreditdirektivet. Denne bestemmelse stiller krav om, at en kreditgiver i det omfang, det ikke allerede er gældende i henhold til anden lovgivning, skal foretage en grundig kreditvurdering. Det skal tillige sikres, at der sker dokumentation af kreditvurderingen, og at der er en procedure for kreditvurderingen. Der vil tillige i den kommende bekendtgørelse være regler om, at en kreditvurdering skal ske på baggrund af oplysninger indhentet i henhold til artikel 20. Kreditgiver vil få en selvstændig forpligtelse til at indhente oplysninger fra relevante interne og eksterne kilder. Kreditgiveren skal præcisere de nødvendige oplysninger, som forbrugeren skal fremlægge i forbindelse med kreditvurderingen. Der vil ikke i henhold til reglerne i direktivet være en adgang for kreditgiver til at opsige en kreditaftale alene begrundet i, at de af forbrugeren fremlagte oplysninger ikke er fuldstændige, medmindre dette er sket forsætligt. Det vil af reglerne fremgå, at forbrugeren skal gøres bekendt med behovet for at give korrekte oplysninger i forbindelse med kreditvurderingen.

Det fremgår af artikel 22, at der fastlægges standarder for rådgivning.

Det nævnes eksplicit i artikel 23, at der ved gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal udarbejdes regler, der sikrer, at forbrugeren på nærmere angivne betingelser har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta, eller at der etableres en ordning for at begrænse forbrugeren valutarisiko i forbindelse med eksponeringen i en anden valuta. Reglerne herom vil ligeledes blive en del af de nye regler om god skik for boligkredit.

Herudover vil der som følge af artikel 24 i direktivet skulle sikres regler om, at indeks og referencerenter til beregningen af debitorrenten er tydelige og tilgængelige og verificerbare for kreditaftalens parter. Endelig vil bekendtgørelsen som følge af artikel 28 indeholde regler, som tilskynder kreditgiver til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion.

Det foreslås herudover, at ejendomskreditselskaber skal sikre, at deres ansatte, som yder rådgivning om boligkredit til forbrugere, har tilstrækkelige kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning. De nærmere kompetencekrav til ansatte i virksomheder omfattet af loven vil blive fastsat af er-

hvervs- og vækstministeren i bekendtgørelsesform. Denne regel er en følge af direktivets artikel 9, hvor en række krav er opregnet. Disse krav vil blive gennemført i en ny kompetencekravs bekendtgørelse, som vil blive udstedt af erhvervs- og vækstministeren.

Det foreslås ligeledes, at der indføres regler om aflønning af ansatte i virksomheder, der har tilladelse som boligkreditgiver. Der findes ingen gældende regulering af dette område. De foreslåede regler svarer til, hvad der indføres for ansatte i penge- og realkreditinstitutter, jf. lovforslagets § 2, nr. 5, og i lov om finansielle rådgivere, jf. lovforslagets § 4, nr. 20. Der henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit 2.8.1.2. Herved gennemføres artikel 7, stk. 2-4.

2.8.4.3 Tilsyn med ejendomskreditselskaber

2.8.4.3.1 Gældende ret

De kreditgivere, som yder boligkredit, men som ikke har en tilladelse som penge- og realkreditinstitut eller kreditinstitut, er i dag omfattet af de generelle adfærdsregler som markedsføringsloven opstiller. Disse virksomheder er underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn.

2.8.4.3.2 Ministeriets overvejelser

Det fremgår af artikel 35 i boligkreditdirektivet, at der skal etableres et tilsyn med ikke-kreditinstitutter af en kompetent myndighed, og at disse ikke-kreditinstitutter skal gennemgå en passende godkendelsesprocedure, herunder at der skal ske optagelse i et offentligt register.

2.8.4.3.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås i kapitel 5, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med, at ejendomskreditselskaber overholder de med denne lov fastsatte regler på samme måde, som der i dag føres tilsyn med pantebrevsselskaber. Tilsynet vil således være risikobaseret og indeholde mulighed for, at Finanstilsynet via inspektioner kan kontrollere, at selskaberne opfylder lovens krav til at opretholde en tilladelse. Finanstilsynet kan undersøge, om selskaberne har forretningsgange for overholdelse af lovens krav og de i medfør af loven udstedte bekendtgørelser om god skik og kompetencekrav, og at kravene i praksis opfyldes.

Finanstilsynet kan endvidere gribe ind og påbyde ejendomskreditselskabet at afsætte en direktør, den person, som er ansvarlig handel med pantebreve eller for boligkreditgivning, eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis de pågældende personer ikke længere opfylder kravene om egnethed og hæderlighed.

Det foreslås endvidere, at Forbrugerombudsmanden, svarende til hvad der gælder efter den øvrige finansielle lovgivning, får adgang til at anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningskik og god praksis, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Det foreslås, at Finanstilsynets tilsyn med ejendomskreditselskaber finansieres via afgifter efter reglerne om afgifter i

kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed. Det foreslås i henhold hertil, at de virksomheder, der er ejendomskreditselskaber, årligt betaler 13.600 kr. i 2004-niveau.

Som i den øvrige finansielle lovgivning kan afgørelser truffet i medfør af loven indbringes for Erhvervsankenævnet, jf. lovens § 21.

2.9. Ændringer af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

2.9.1. Ændring af bestemmelserne om rentetriggeren

2.9.1.1. Gældende ret

For realkreditlån, hvor løbetiden på lånet er længere end løbetiden på de bagvedliggende obligationer, hvor de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer er fast eller variabelt forrentede og har en løbetid på op til og med 24 måneder og ved udløb skal erstattes af nye obligationer, gælder der i dag en rentetrigger. Det indebærer, at såfremt den effektive rente i forbindelse med refinansiering bliver mere end 5 procentpoint højere end den effektive rente på enten refinansieringstidspunktet for obligationer med en løbetid op til og med 12 måneder eller for obligationer med en løbetid fra 12 og op til og med 24 måneder en tilsvarende obligation med samme restløbetid 11-14 måneder tidligere, forlænges løbetiden på de pågældende obligationer med 12 måneder. Hensigten med rentetriggeren er at beskytte låntagerne mod meget store, pludselige renteændringer og at lægge begrænsninger på instituttets tabsrisiko, det vil sige det forhold, at låntageres renterisiko kan vende tilbage til instituttet som kreditrisiko.

2.9.1.2. Ministeriets overvejelser

Bestemmelsen om forlængelse af obligationer ved uforholdsmæssigt store rentestigninger blev gennemført ved lov nr. 244 af 19. marts 2014 om ændring af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og lov om finansiell virksomhed. Af betænkningen til lov nr. 244 af 19. marts 2014 fremgår det, at der af praktiske og administrative årsager kan forekomme rentestigninger over 5 procentpoint, og at det er hensigten, at realkreditinstituttet skal tilrettelægge obligationssalg således, at dette så vidt muligt undgås. Det er under implementeringen af bestemmelserne om rentetriggeren blevet vurderet, at formuleringerne i betænkningen overfor den konkrete lovtekst kan give anledning til tvivl om, hvordan den konkrete gennemførelse af obligationssalg skal gennemføres med den fornødne klarhed over konsekvenserne ved uforholdsmæssigt store rentestigninger eller forventninger herom. § 6, stk. 1-3, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. om forlængelse af obligationer bør derfor tilpasses, så hensynene bag lovændringen iagttages samtidig med, at likviditeten i obligationsserierne og tilliden til obligationssalg bevares.

2.9.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med ændringen af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., at realkreditinstitutterne ikke må igangsætte salg af obligationer, uanset om de er fast eller variabelt forrentede, med en løbetid på op til og med 24 måneder, der skal afløse udløbende obligationer ved refinansiering, medmindre realkreditinstituttet forud for salget har en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres uden en rentestigning på 5 procentpoint set i forhold til henholdsvis seneste refinansiering, renten på en tilsvarende obligation med samme restløbetid fra 11 til og med 14 måneder tidligere eller seneste rentefastsættelse, jf. lovforslagets § 6, nr. 1. Det foreslås samtidig, at såfremt instituttet ikke på noget tidspunkt, før de udløbende obligationer forfalder, har en berettiget forventning om, at salget kan igangsættes, forlænges de udløbende obligationer med 12 måneder («rentetriggeren»).

2.9.2. Hjemmel til at regulere obligationssalg

2.9.2.1. Gældende ret

I dag gælder der ikke begrænsninger i forhold til mængden af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, der kan sælges som samlet salg på en auktion eller ved tapsalg.

2.9.2.2. Ministeriets overvejelser

Det er væsentligt, at salg af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer sker på en måde, så der er mindst mulig risiko for, at der sker en uforholdsmæssig stor rentestigning for hele eller en større del af det samlede refinansieringsbeløb. Realkreditinstitutternes mulighed for at foretage salg af en mindre mængde obligationer med henblik på at teste markedet skal også gennemføres med mindst mulig risiko for en uforholdsmæssig stor rentestigning. Forslaget skal derfor medvirke til, at salget af obligationer kan opdeles i overensstemmelse hermed.

2.9.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med ændringen, at hjemmelsbestemmelsen ændres, således at erhvervs- og vækstministeren får mulighed for at indføre en grænse for salg af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, hvorefter det kan bestemmes, at salg af obligationer, hvor det samlede refinansieringsbeløb er over en grænse, der fastlægges ved bekendtgørelse, skal opdeles i flere salg, og således at der kan fastsættes grænser for mængden af obligationer, der sælges for at teste markedet.

2.10. Finanstilsynets orientering af offentligheden om investorinformation

2.10.1. Gældende ret

I medfør af § 177 i lov om investeringsforeninger m.v. skal Finanstilsynet af egen drift orientere offentligheden om færdigbehandlede sager, som er af almen interesse, eller

som har betydning for forståelse af reglerne om blandt andet god skik, vedtægtsændringer, afgørelser vedrørende investeringsforeningers og SIKAV'ers administrative og regnskabsmæssige forhold samt kontrolprocedurer, jf. § 177, stk. 1, nr. 1-10, i lov om investeringsforeninger m.v. Tilsvarende skal Finanstilsynet i medfør af § 172 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. af egen drift orientere offentligheden om færdigbehandlede sager om god skik, depositarers uafhængighed og aftaler om placering af kunders porteføljemidler samt bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, jf. § 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

For at Finanstilsynet kan offentliggøre sager i medfør af § 177 i lov om investeringsforeninger m.v. og i medfør af § 172 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., skal sagerne enten være af almen interesse eller af betydning for forståelsen af reglerne. Der er ikke et krav om, at sagerne både skal være af almen interesse og af betydning for forståelsen af reglerne.

2.10.2. Ministeriets overvejelser

Formålet med dokumenter indeholdende enten central investorinformation eller væsentlig investorinformation er at gøre det lettere at forstå investeringsforeningens eller den alternative investeringsfonds opbygning og de risici, der er forbundet med at investere i den pågældende forening eller fond. Central investorinformation bliver udarbejdet for danske UCITS (omhandlende investeringsforeninger, SIKAV'er, og værdipapirfonde) underlagt lov om investeringsforeninger m.v., og væsentlig investorinformation bliver udarbejdet for alternative investeringsfonde, der bliver markedsført over for danske detailinvestorer, jf. § 5, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. I medfør af § 14 i bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer skal en forvalter ved udbud af alternative investeringsfonde eller afdelinger heraf udlevere et dokument med væsentlig investorinformation.

Indholdet af dokumenterne med central investorinformation og væsentlig investorinformation er fastlagt i henholdsvis Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted og bekendtgørelse nr. 941 af 11. juli 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde. Bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer og bekendtgørelse nr. 941 af 11. juli 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde er udstedt med hjemmel i § 5, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvori erhvervs- og vækstministeren har fået tildelt hjemmel til at udstede nærmere regler om, hvilke betingelser der skal være

opfyldt for, at en forvalter med tilladelse må markedsføre andele i alternative investeringsfonde over for detailinvestorer. Dokumenterne skal ikke anses for at være markedsføringsmateriale.

Det er vurderet hensigtsmæssigt at give Finanstilsynet mulighed for af egen drift at offentliggøre sager, som er af almen interesse eller har betydning for forståelsen af anvendelsen af reglerne omkring central investorinformation og dokumentet indeholdende væsentlig investorinformation.

Ved at kunne offentliggøre sager, der har betydning for forståelsen af anvendelsen af reglerne omkring central investorinformation og dokumentet indeholdende væsentlig investorinformation, kan Finanstilsynet skabe større åbenhed og forståelse for indholdet af reglerne. Endvidere kan Finanstilsynet sikre, at offentligheden får et større indblik i reglerne.

2.10.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås som følge heraf, at Finanstilsynet også skal orientere offentligheden om sager, der har betydning for forståelsen af reglerne omkring central investorinformation og dokumentet indeholdende væsentlig investorinformation.

Det medfører, at der kan skabes yderligere åbenhed om Finanstilsynets tilsynsvirksomhed i forbindelse med sager, der er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene. I de tilfælde, hvor der er sket en vildledning af detailinvestorer som følge af mangelfulde dokumenter indeholdende central investorinformation eller væsentlig investorinformation, er det afgørende at orientere offentligheden således, at offentligheden gives mulighed for at handle på baggrund af disse oplysninger.

2.11. Regler om grænseoverskridende forvaltning af alternative investeringsfonde samt grænseoverskridende udbud af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3

2.11.1. Gældende ret

Reglerne for grænseoverskridende forvaltning og markedsføring af andele i alternative investeringsfonde medfører, at en forvalter, der ønsker at udbyde tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal gøre dette i forbindelse med forvaltningen af alternative investeringsfonde. Der er dermed ikke mulighed for, at forvaltere af alternative investeringsfonde kan udbyde tjenesteydelserne omfattet af bilag 1, nr. 3, uden samtidigt at levere forvaltningsydelserne omfattet af bilag 1, nr. 1 og 2.

Ydelserne omfattet af bilag 1, nr. 3, er forvaltning af investeringsporteføljer i overensstemmelse med et individuelt skønsmæssigt mandat givet af investorerne (skønsmæssig porteføljepleje) og accessoriske tjenesteydelser, omfattende investeringsrådgivning, opbevaring og forvaltning i forbindelse med aktier eller andele i institutter for kollektiv inve-

stering samt modtagelse og formidling af ordrer vedrørende finansielle instrumenter.

Forvaltningsydelserne omfattet af bilag 1, nr. 1 og 2, er porteføljepleje, risikostyring, administration, markedsføring og aktiviteter vedrørende den forvaltede alternative investeringsfond.

2.11.2. Ministeriets overvejelser

Forslaget gennemfører artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, som ændrer i reglerne om grænseoverskridende forvaltning af alternative investeringsfonde samt grænseoverskridende udbydelse af tjenesteydelser i artikel 33 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, herefter benævnt FAIF-direktivet. Artikel 33 er gennemført i dansk ret i §§ 89-95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.11.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre §§ 89 og 90 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. således, at det også tillades, at forvaltere grænseoverskridende kan udbyde tjenesteydelserne omfattet af bilag 1, nr. 3, uden samtidigt at levere forvaltningsydelserne omfattet af bilag 1, nr. 1 og 2. Som en konsekvens af ændringerne i §§ 89 og 90 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. foreslås det at ændre §§ 91-93 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Endvidere foreslås § 95 ændret således, at forvaltere af alternative investeringsfonde fra andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, får de samme muligheder i Danmark, som danske forvaltere af alternative investeringsfonde får i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

2.12. Mulighed for at Vækstfonden kan investere i virksomheder på Færøerne og i Grønland

2.12.1. Gældende ret

Vækstfonden er en uafhængig fond med en selvstændig bestyrelse reguleret i lov om Vækstfonden. Fondens formål er at fremme vækst og fornyelse i små og mellemstore virksomheder for på den måde at opnå større samfundsøkonomisk afkast. I samarbejde med private investorer har fonden siden 1992 investeret i over 5.000 virksomheder for et samlet tilsagn på mere end 12 mia. kr. Vækstfonden investerer med egenkapital i partnerskab med private investorer og finansierer med lån og kautioner i samarbejde med danske finansieringsinstitutter. De virksomheder, der er medfinansieret siden 1992, havde i 2013 tilsammen mere end 33.000 ansatte.

Færøerne og Grønland har som en del af deres selvstyre hjemtaget en række områder, herunder erhvervsfremmeområdet. Dette bevirker, at Vækstfonden i dag ikke kan investere i virksomheder med hjemsted på Færøerne og i Grønland.

2.12.2. Ministeriets overvejelser

I forbindelse med indgåelse af aftale om Vækstpakke 2014 blev Regeringen, Venstre, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten og Det Konservative Folkeparti enige om en række initiativer rettet mod bedre regulering, styrket offentlig virksomhedsservice, forskning og uddannelse samt bedre erhvervsbeskatning m.v. Som en del af dette blev det aftalt, at Vækstfonden skal gives hjemmel til at investere i virksomheder med hjemsted i Grønland eller på Færøerne. Endvidere blev det aftalt, at den statsgaranterede låneramme etableret til ydelse af Vækstlån og Ansvarlige lån i Vækstfonden udvides til også at kunne anvendes til at yde Vækstlån og Ansvarlige lån til virksomheder med hjemsted i Grønland eller på Færøerne. Endelig blev der aftalt en udvidelse af Vækstkautionsordningen under Vækstfonden med en særlig tabsramme på i alt 10 mio. kr., heraf 5 mio. kr. til virksomheder på Færøerne og 5 mio. kr. til virksomheder i Grønland.

2.12.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås at give Vækstfonden lov hjemmel til at yde medfinansiering til virksomheder på Færøerne og i Grønland. Det foreslås konkret, at Vækstfonden kan investere i og yde lån og garantier til virksomheder på Færøerne og i Grønland inden for sin almindelige drift. Det foreslås endvidere, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler for, hvilke af Vækstfondens produkter, virksomheder med hjemsted i Grønland eller på Færøerne kan ansøge om.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indebærer, at alle virksomheder, som til brugere enten formidler eller yder kredit med sikkerhed i fast ejendom til beboelse, skal underlægges Finanstilsynets tilsyn. Lovforslaget medfører, at Finanstilsynet skal oprette et offentligt register over henholdsvis boligkreditformidlers ledelse og de ansvarlige for boligkreditformidlingen, og ejendomskreditselskabers ledelse og de ansvarlige for kreditgivning i ejendomskreditselskabet. Det vurderes, at disse økonomiske konsekvenser kan holdes inden for Finanstilsynets økonomiske rammer.

Lovforslaget indebærer endvidere, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med, at bankerne tilbyder en basal indlånskonto, at kontoen indeholder de funktioner, der hører til en sådan konto, og at denne tilbydes til højst 180 kr. om året. Det vurderes, at disse økonomiske konsekvenser kan holdes inden for Finanstilsynets økonomiske rammer.

Forslaget om at forenkle processen for godkendte prospekter for offentlige udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro, således at det fremover alene er Finanstilsynet og ikke Er-

hvervsstyrelsen, der fører en liste over godkendte prospekter, vil indebære en mindre administrativ lettelse for det offentlige.

Endelig foreslås det med lovforslaget at give Vækstfonden mulighed for at investere i virksomheder på Færøerne og i Grønland. Den foreslåede ændring vurderes at have økonomiske konsekvenser for staten, idet der er afsat en tabsramme til Vækstfondens investeringer på Færøerne og i Grønland, som vil betyde merudgifter på i alt 10 mio. kr. for staten. Denne del af lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for staten.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for regioner og kommuner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

4.1. Beskrivelse af lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

4.1.1. Gennemførelse af direktiv 2013/50/EU (ændringer af gennemsigtighedsdirektivet)

Lovforslaget indeholder regler om investorers pligt til at give meddelelse om større besiddelser af aktier og aktieafledte finansielle instrumenter. Pligten udvides til at omfatte flere finansielle instrumenter samt større besiddelser af en kombination af aktier og finansielle instrumenter. Denne ændring medfører en mindre forøgelse af den administrative byrde for investorer.

Lovforslaget indeholder ændringer, som indebærer en administrativ lettelse for udstedere af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, idet de ikke længere er forpligtet til to gange årligt enten at offentliggøre en periodemeddelelse eller en kvartalsrapport.

4.1.2. Ophævelse af registrering af små prospekter i og offentliggørelse af Erhvervsstyrelsen

Det er en administrativ lettelse, at kravet om registrering af prospekter for offentlige udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro hos Erhvervsstyrelsen ophæves.

Det forhold, at Finanstilsynet i modsætning til Erhvervsstyrelsen ikke vil kræve et gebyr for behandlingen af prospekter for offentlige udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro, medfører tillige en økonomisk lettelse for erhvervslivet. Gebyret for registrering og offentliggørelse er i dag på 1.250 kr. Der er i 2014 godkendt to prospekter omfattet af reglerne. I 2013 blev der godkendt ni prospekter.

4.1.3. Basal indlånskonto

For så vidt angår forslaget om en basal indlånskonto vurderes gennemførelsen af lovforslaget at have samfundsmæssige konsekvenser, fordi det herved sikres, at alle forbrugere får ret til en basal indlånskonto til et lavt beløb. Et gebyrloft over den indlånskonto, der ifølge forslaget skal udbydes til et lavt beløb, sikrer ikke pengeinstitutterne dækning for de

omkostninger, der er forbundet med at udbyde en sådan konto.

4.1.4. Indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen

Forslaget om at ophæve pligten for finansielle virksomheder m.v. til systematisk at indsende samtlige dattervirksomheders årsrapporter til Finanstilsynet betyder en administrativ lettelse for de finansielle virksomheder m.v.

4.1.5. Gennemførelse af direktiv 2014/17/EU (boligkreditdirektivet)

Boligkreditformidlere og ejendomskreditselskaber vil fremover skulle betale en årlig afgift til Finanstilsynet, som skal dække udgifterne til Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Der foreslås en årlig afgift på 7.500 kr. i 2004-niveau for de virksomheder, der er boligkreditformidlere og en årlig afgift på 13.600 kr. i 2004-niveau for de virksomheder, der er ejendomskreditselskaber.

I det omfang virksomhedernes aktiviteter medfører, at forbrugeres midler er i virksomhedernes varetægt, vil der skulle stilles sikkerhed over for forbrugerne for disse midler. Der vil desuden være udgifter til tegning af den ansvarsforsikring, som boligkreditformidlere skal stille som følge af en kommende forordning om størrelsen på ansvarsforsikringen udstedt med hjemmel i boligkreditdirektivet.

Forslaget vil medføre administrative omstillingsomkostninger for de eksisterende boligkreditformidlere og ejendomskreditselskaber, herunder også omstillingsomkostninger for de pantebrevsselskaber, som fremover skal kaldes ejendomskreditselskaber. De boligkreditformidlere og ejendomskreditselskaber, der ikke tidligere har været under tilsyn, skal ansøge Finanstilsynet om tilladelse og indrette virksomheden, så den fremover overholder lovenes krav, herunder god skik-krav, aflønnings- og kompetencekrav. I det omfang virksomhederne ikke opfylder kompetencekrav, kan der tillige være uddannelsesomkostninger. Hertil kommer løbende administrative byrder til overholdelse af god skik-krav, kompetencekrav og indsendelse af en årlig garantiattest for kundemidler.

4.1.6. Ændringer af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

Med lovforslaget skal virksomheder, der udbyder lån baseret på realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, indskrive nye vilkår i fremtidige udstedelser af obligationer, der afspejler lovændringen i form af udarbejdelse af tillægsprospekter. Virksomhederne vil i den forbindelse opleve en række omstillingsomkostninger. Da disse vilkår vil kunne indarbejdes efter en elektronisk standardformular, vurderes der ikke at være løbende administrative byrder forbundet med dette krav.

Virksomhederne vil endvidere skulle tilpasse interne forretningsgange og processer, så de stemmer overens med de nye regler. Disse justeringer vurderes også at medføre en række omstillingsomkostninger.

Lovændringen skaber en større klarhed over vilkårene for obligationssalg, hvilket kan påvirke efterspørgslen positivt.

4.1.7. Mulighed for at Vækstfonden kan investere i virksomheder på Færøerne og i Grønland

Forslaget, om at give Vækstfonden mulighed for at investere i virksomheder på Færøerne og i Grønland, vurderes at have positive konsekvenser for erhvervslivet på Færøerne og i Grønland. Dette skyldes, at der med forslaget åbnes for yderligere muligheder for adgang til finansiering for de omfattede virksomheder, hvilket vil medvirke til at øge vækst og fornyelse i virksomhederne.

4.2. Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering vurdering af lovforslaget

Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER). Lovforslaget medfører både administrative byrder og lettelser for dansk erhvervsliv. Samlet set vurderer TER, at lovforslaget medfører administrative byrder.

F.eks. indføres der nye informationsforpligtelser for kreditgivere i lov om kreditaftaler. Kreditgivere skal som noget nyt skriftligt underrette forbrugeren forud for en eventuel auktion om den forestående procedure, hvis forbrugeren overvejer at refinansiere et variabelt lån med pant i fast ejendom. Desuden skal kreditgivere fremsende dokumentation og oplysninger til en låntager, hvis denne overvejer at frigøre sig for sine forpligtelser før det hidtil planlagte udløb.

Derudover indføres der også en række hjemler til yderligere regler, som TER vurderer kan medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet. Bl.a. vil boligkreditformidlere fremover blive omfattet af lov om finansielle rådgivere, med dertilhørende krav til bl.a. god skik og kompetencer. De nærmere krav vil blive fastlagt i en kommende bekendtgørelse, men det er TERs vurdering, at kravene kan medføre store administrative byrder for virksomhederne. TER vil vurdere de administrative konsekvenser når hjemlerne udmøntes i bekendtgørelser.

TER vurderer, at de samlede administrative byrder ikke overstiger 4 mio. kr. på samfundsniveau årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget indeholder regler om investorers pligt til at give meddelelse om større besiddelser af aktier og aktieafledte finansielle instrumenter. Pligten udvides til at omfatte flere finansielle instrumenter samt større besiddelser af en kombination af aktier og finansielle instrumenter. Denne ændring medfører en mindre forøgelse af den administrative byrde for investorer.

Lovforslaget vurderes herudover ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder konsekvensændringer i lov om værdipapirhandel m.v. som følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF. Efter det foreslåede § 29, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovforslagets § 1, nr. 15, fastsættes regler om, hvilke grænser en besiddelse skal krydse for, at flagningspligten indtræder. Efter forslaget skal der give meddelelse, når besiddelsen udgør, overstiger eller falder under grænserne 5, 10, 15, 20, 25, 50 eller 90 pct. og grænserne 1/3 eller 2/3 af aktiekapitalen eller stemmerettighederne. Flagingsgrænsen på 90 pct. er overimplementeret i forhold til artikel 9, stk. 1 og 3, i direktivet. Kravet om flagning af andele af aktiekapitalen er ligeledes en overimplementering, idet artikel 9 i direktivet alene kræver flagning af aktier, hvortil der er knyttet stemmerettigheder. Direktivets artikel 12, stk. 2, giver mulighed for at fastsætte en absolut tidsfrist på fire handelsdage for en flagningspligtig frist til at give meddelelse til det selskab, der har udstedt aktien, og til Finanstilsynet. Med lovforslagets forslag til nyaffattelse af § 29 i lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås det at fastsætte et krav om, at meddelelse skal ske straks. Det foreslås derfor at overimplementere artikel 12, stk. 2, i direktivet.

Lovforslaget gennemfører herudover Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.

Derudover gennemfører lovforslaget artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU. Artikel 92 ændrer i FAIF-direktivet, der er gennemført i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Lovforslagets del vedrørende Vækstfondens adgang til at investere i virksomheder med hjemsted på Færøerne og i Grønland skal, som den øvrige del af Vækstfondens virksomhed, gennemføres i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler. Vækstfondens produkter er alle enten godkendt af EU-Kommissionen, anmeldt i overensstemmelse med en

gruppefritagelse, omfattet af Kommissionens Forordning (EU) Nr. 1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte eller i overensstemmelse med det markedsøkonomiske investorprincip, hvorfor investeringer på Færøerne og i Grønland vil være det samme.

Endelig indeholder lovforslaget en ændring af reglerne om ombytning af garantkapital eller andelskapital ved omdannelser af sparekasser og andelskasser for at sikre overensstemmelse med reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Udkastet til lovforslaget har ad tre omgange i perioder fra den 18. september 2014 til den 21. oktober 2014, fra den 29. oktober 2014 til den 26. november 2014 og fra den 15. til den 23. januar 2015 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrøvsforening, Dansk Kredit Råd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finansektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikrings-selskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, KL, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale

Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Beskæftigelsesministeriet, Datatilsynet, Erhvervsstyrelsen, Erhvervs- og Vækstministeriet, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Klima, Energi- og Bygningsministeriet, Konkurrence- og Forbrugersty-

relsen, Kulturministeriet, Miljøministeriet, Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter, Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Transportministeriet, Udbetaling Danmark – International Pension & Social Sikring, Uddannelses- og Forskningsministeriet, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindredgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Finanstilsynets tilsyn med boligkreditformidlere og ejendomskreditselskaber samt oprettelse af et offentligt register vurderes at kunne holdes inden for Finanstilsynets økonomiske rammer. Finanstilsynets tilsyn med, at bankerne tilbyder en basal indlånskonto vurderes, at kunne holdes inden for Finanstilsynets økonomiske rammer. Tabsrammen afsat til Vækstfondens investeringer på Færøerne og i Grønland, som vil betyde merudgifter på i alt 10 mio. kr. for staten.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Den forenklede proces for godkendte prospekter vil indebære en mindre administrativ lettelse for det offentlige.	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Finanstilsynet vil i modsætning til Erhvervsstyrelsen ikke kræve et gebyr for behandlingen af prospekter for udbud mellem 1 mio. og 5. mio. euro, hvilket medfører en økonomisk lettelse for erhvervslivet. Ændringerne af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. skaber en større klarhed over vilkårene for obligationssalg, hvilket kan påvirke efterspørgslen positivt. Med mulighed for at Vækstfonden kan investere i virksomheder på Færøerne og i Grønland gives der yderligere muligheder for adgang til finansiering for de omfattede virksomheder, hvilket vil medvirke til at øge vækst og fornyelse i virksomhederne.	Et gebyrloft over den indlånskonto, der skal udbydes til et lavt beløb, sikrer ikke pengeinstitutterne dækning for de omkostninger, der er forbundet med at udbyde en sådan konto.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Det er en administrativ lettelse for udstedere af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, at de ikke længere er forpligtet til to gange årligt enten at offentliggøre en periodemeddelelse eller en kvartalsrapport.	Investorerers pligt til at give meddelelse udvides til at omfatte flere finansielle instrumenter samt større besiddelser, hvilket medfører en mindre forøgelse af den administrative byrde for investorerne.

	<p>Det er en administrativ lettelse, at kravet om registrering af prospekt for offentlige udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro hos Erhvervsstyrelsen ophæves.</p> <p>Forslaget om at ophæve pligten for finansielle virksomheder m.v. til systematisk at indsende samtlige dattervirksomheders årsrapporter til Finanstilsynet betyder en administrativ lettelse for de finansielle virksomheder m.v.</p>	<p>Boligkreditformidlere og ejendomskreditselskaber vil fremover skulle betale en årlig afgift til Finanstilsynet. Der vil tillige være udgifter til at stille sikkerhed over for forbrugerne og udgifter til tegning af ansvarsforsikring.</p> <p>Forslaget vil medføre administrative omstillingsomkostninger for de eksisterende boligkreditformidlere og ejendomskreditselskaber samt eksisterende pantebrevsselskaber, til f.eks. ansøgning om tilladelse og overholdelse af lovens krav.</p> <p>Virksomheder, der udbyder lån baseret på realkreditobligationer m.v., skal indskrive nye vilkår i fremtidige udstedelser af obligationer, der afspejler lovændringen i form af udarbejdelse af tillægsprospekter. Virksomhederne vil endvidere skulle tilpasse interne forretningsgange og processer, så de stemmer overens med de nye regler.</p> <p>Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER). Lovforslaget medfører både administrative byrder og lettelser for dansk erhvervsliv. Samlet set vurderer TER, at lovforslaget medfører administrative byrder, men at disse ikke samlet overstiger 4 mio. kr. på samfundsniveau årligt.</p>
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Investorers pligt til at give meddelelse udvides til at omfatte flere finansielle instrumenter samt større besiddelser, hvilket medfører en mindre forøgelse af den administrative byrde for investorerne.
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget indeholder konsekvensændringer i lov om værdipapirhandel m.v. som følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.</p> <p>Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF.</p> <p>Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse</p>	

og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.

Lovforslaget gennemfører artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

Lovforslagets del vedrørende Vækstfondens adgang til at investere i virksomheder med hjemsted på Færøerne og i Grønland skal, som den øvrige del af Vækstfondens virksomhed, gennemføres i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler. Vækstfondens produkter er alle enten godkendt af EU-Kommissionen, anmeldt i overensstemmelse med en gruppefritagelse, omfattet af Kommissionens Forordning (EU) Nr. 1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte eller i overensstemmelse med det markedsøkonomiske investorprincip, hvorfor investeringer på Færøerne og i Grønland vil være det samme.

Lovforslaget indeholder en ændring af reglerne om ombytning af garantkapital eller andelskapital ved omdannelser af sparekasser og andelskasser for at sikre overensstemmelse med reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres som konsekvens af, at der med lovforslaget foreslås gennemført dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF, EU-Tidende 2013, L 294, side 13, herefter benævnt direktiv 2013/50/EU.

Til nr. 2 (§ 4 g i lov om værdipapirhandel m.v.)

Med lov nr. 1613 af 26. december 2013 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel stabilitet og lov om tinglysning blev der fastsat regler for anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelser og andre kollektive gældsforhold i Danmark. Formålet med de nye regler var at bidrage til at udvikle markedet for erhvervsobligationer af enkeltvirksomheder i Danmark.

De gældende regler i § 4 f, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. gør det muligt for repræsentanter at holde sikkerheder på vegne af obligationsejerne og andre, som repræsentanten repræsenterer i relation til den pågældende obligationsudstedelse. Efter § 4 g finder § 4 f, stk. 1, tilsvarende anvendelse for så vidt angår andre kollektive gældsforhold end obligationsudstedelser, der har tilknytning til en konkret ob-

ligationsudstedelse. § 4 g afgrænser dog repræsentanters muligheder for at holde sikkerheder til alene at være på vegne af långivere og omfatter således ikke andre tilknyttede kreditorer eller repræsentanten selv. Den personkreds, som repræsentanten kan repræsentere efter § 4 g er derfor snævrere end efter § 4 f, stk. 1. Det har ikke været hensigten med bestemmelsen, at der skulle være forskel på, hvilken personkreds repræsentanten skal kunne holde sikkerheder på vegne af i forbindelse med kollektive gældsforhold i forhold til obligationsudstedelser.

I andre kollektive gældsforhold end obligationsudstedelser anvendes ofte garanti- og hedgingfaciliteter m.v., der giver udbydere heraf et krav mod skyldner, som ikke kan karakteriseres som et lån. En garantistiller vil have et regreskrav mod skyldner, mens en udbyder af en hedgingfacilitet kan have et krav mod skyldner som følge af udsving i værdien af et finansielt instrument. Disse tilknyttede kreditorer repræsenteres ofte af den samme repræsentant som långiverne i en obligationsudstedelse og omfattes endvidere ofte af de pantsætningsaftaler, der indgås i forbindelse med det kollektive gældsforhold. Ved at slette henvisningen til långivere i § 4 g fastslås det, at repræsentanten ikke kun kan holde sikkerheder på vegne af långiverne, men også på vegne af tilknyttede kreditorer og repræsentanten selv.

Det bemærkes, at det alene er § 4 f, stk. 1, der finder anvendelse på andre kollektive gældsforhold end obligationer. I andre kollektive gældsforhold, som ikke har tilknytning til en obligationsudstedelse, finder resten af lovens kapitel 2 a derfor ikke anvendelse. Det betyder bl.a., at repræsentanter i andre kollektive gældsforhold ikke skal være registreret hos Finanstilsynet, jf. § 4 a, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.

Til nr. 3 (§ 14, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den gældende § 14, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. kræver, at en virksomhed, som omfattet af § 7, stk. 1,

dvs. operatører af et reguleret marked, clearingcentraler og værdipapircentraler, skal indsende deres årsrapport i to eksemplarer til Finanstilsynet, hvoraf Finanstilsynet videregiver det ene eksemplar til Erhvervsstyrelsen, som derefter offentliggør årsrapporten i styrelsens it-system. Disse regler bærer præg af at være udformet i en tid, hvor årsrapporterne typisk blev indsendt på papir. I dag bliver årsrapporterne oftest indsendt digitalt, og kravet om indsendelse i to eksemplarer og videregivelse til Erhvervsstyrelsen til brug for offentliggørelse er ikke længere tidssvarende.

Ved § 2, nr. 2, i lov nr. 1490 af 23. december 2014 blev § 7, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. ændret til kun at definere en operatør af et reguleret marked. Det skyldes, at definitionen af en clearingcentral og en værdipapircentral bliver flyttet til § 7 a i lov om værdipapirhandel m.v., jf. § 2, nr. 5, i lov nr. 1490 af 23. december 2014. Bestemmelsen blev ændret med henblik på, at § 7, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. skal forbeholdes virksomheder med en tilladelse, der har hjemmel i lov om værdipapirhandel m.v. De to typer af virksomheder, der således udgår af bestemmelsen, er allerede eller bliver fremadrettet baseret på en tilladelse med hjemmel i en forordning. Se nærmere herom i bemærkningerne til lov nr. 1490 af 23. december 2014 (lovforslag nr. L 73 af 11. november 2014). De nævnte ændringer i lov nr. 1490 af 23. december 2014 er ikke trådt i kraft endnu. Ikrafttrædelsestidspunktet fastsættes af erhvervs- og vækstministeren, jf. § 14, stk. 3, i lov nr. 1490 af 23. december 2014. Den foreslåede ændring af § 14, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., vil således gælde såvel operatører af et reguleret marked som clearingcentraler og værdipapircentraler, indtil de to sidstnævnte udgår af § 7, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.

Det foreslås derfor at ændre bestemmelsen i § 14, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. således, at virksomhederne uden ugrundet ophold efter godkendelse på generalforsamlingen og senest 5 måneder efter regnskabsårets afslutning skal indsende deres endeligt godkendte årsrapporter direkte til Erhvervsstyrelsen med henblik på offentliggørelse. Ændringen vedrørende indsendelse af årsrapporter svarer til den foreslåede ændring af § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 14, stk. 1, kræver, at en virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, skal indsende den eksterne revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt den interne revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten til Finanstilsynet samtidig med indsendelse af årsrapporten.

Revisionsprotokollaterne skal indsendes til Finanstilsynet og ikke til Erhvervsstyrelsen. Denne indsendelse sker ikke med henblik på offentliggørelse, men med henblik på brug i tilsynsarbejdet. Det foreslås derfor, at det eksisterende krav om indsendelse af revisionsprotokollaterne til Finanstilsynet indsættes i et nyt særskilt stk. 2 for at holde kravet adskilt fra kravet om indsendelse af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen efter stk. 1.

Til nr. 4 (§ 14, stk. 7, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring af § 14, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovforslagets § 1, nr. 3, om indsendelse af årsrapporter for en virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, dvs. operatører af et reguleret marked, clearingcentraler og værdipapircentraler, nødvendiggør fastsættelsen af en række praktiske forhold om opsætning, indsendelsesformater og mailadresser m.v., der skal lette fremgangsmåden i forbindelse med indsendelse, modtagelse og offentliggørelse af årsrapporterne.

Det foreslås derfor i § 14, stk. 7, at Finanstilsynet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen samt regler om offentliggørelse af årsrapporter fra en virksomhed omfattet af § 7, stk. 1. Erhvervsstyrelsen har et system under opbygning, hvorefter årsrapporter fra finansielle virksomheder kan indsendes digitalt videre i PDF-format. Det er hensigten, at det nye system skal muliggøre, at de indsendte årsrapporter uden videre bliver tilgængelige for offentligheden i det indsendte format. Det er ikke hensigten, at ændringerne af indsendelsesreglerne skal nødvendiggøre anvendelse af it-systemer, som virksomhederne ikke allerede besidder. Hvis der opstår behov for sådanne ændringer på et senere tidspunkt, vil de først blive gennemført efter nærmere drøftelse med virksomhederne.

Til nr. 5 (§ 23, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v.)

De foreslåede ændringer i § 23, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v. er en konsekvens af, at det følger af de gældende EU-regler, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EF af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, at Finanstilsynet ikke længere skal godkende fysiske personer eller små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer eller føre et register over fysiske personer og små og mellemstore virksomheder, der er godkendt som kvalificerede investorer.

Den pågældende bemyndigelse til at fastsætte regler om godkendelse og registrering har ikke været udnyttet. Det skyldes, at der ikke har været efterspørgsel på at blive registreret som kvalificeret investor.

Til nr. 6 (§ 27, stk. 7, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås i § 27, stk. 7, i lov om værdipapirhandel m.v. gennemfører artikel 4 og 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF, herefter benævnt gennemsigtighedsdirektivet, der indeholder den overordnede pligt for udstedere til at offentliggøre henholdsvis årsrapporter og halvårsrapporter.

Det foreslås, at bestemmelsen affattes på ny, idet bestemmelsen skal ændres på flere punkter, blandt andet som følge af, at artikel 4 og 5 i gennemsigtighedsdirektivet er blevet ændret ved direktiv 2013/50/EU.

Efter det foreslåede *1. pkt.* skal en udsteder af omsættelige værdipapirer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., og som er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning offentliggøre den af det øverste ledelsesorgan godkendte årsrapport.

Efter det nugældende *1. pkt.* skal årsrapporten ud over 4 måneders fristen også offentliggøres senest 8 dage før generalforsamlingen. Denne 8 dages frist udgår af den nye affattelse af *1. pkt.* Det skyldes, at 8 dages fristen er en reminiscens, der hang sammen med § 73, stk. 6, i den tidligere aktieselskabslov, hvorefter bl.a. dagsordenen og årsrapporten skulle fremlægges til eftersyn for aktionærerne på selskabets kontor og samtidig tilstilles enhver noteret aktionær, som havde fremsat anmodning herom senest 8 dage før den ordinære generalforsamling. Efter den nugældende § 99 i selskabsloven skal et aktieselskab, som har aktier optaget til handel på et reguleret marked, senest 3 uger før generalforsamlingen gøre årsrapporten tilgængelig for sine aktionærer på sin hjemmeside. Udstedere omfattet af tidsfristen i selskabsloven eller eventuelle andre frister i lovgivningen skal naturligvis overholde sådanne frister, men de vil ikke blive gentaget i § 27, stk. 7, i lov om værdipapirhandel m.v.

Udstederen skal være opmærksom på de krav, der gælder til måden, hvorpå offentliggørelse skal ske, som er fastsat dels i § 27 a, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. og dels i regler fastsat i medfør af § 30.

Halvårsrapporten skal ifølge det foreslåede *2. pkt.* dække de første 6 måneder af regnskabsåret.

I både *1. og 2. pkt.* foreslås det at ændre den af bestyrelsen godkendte årsrapport/halvårsrapport til den af det øverste ledelsesorgan godkendte årsrapport/halvårsrapport. Ændringen sikrer overensstemmelse med selskabsloven, hvorefter det er muligt at vælge mellem flere ledelsesstrukturer. § 5, nr. 5, i selskabsloven definerer, hvilket ledelsesorgan, der er det øverste ledelsesorgan alt efter hvilken ledelsesstruktur, der er valgt. I aktieselskaber med en bestyrelse er det bestyrelsen, som skal godkende årsrapporten, mens det i aktieselskaber med tilsynsråd er tilsynsrådet, der skal godkende årsrapporten. At årsrapporter og halvårsrapporter skal være godkendt af det øverste ledelsesorgan er desuden en gennemførelse af artikel 7 i gennemsigtighedsdirektivet, som fastsætter, at ansvaret for de oplysninger, der skal gives og offentliggøres i henhold til bl.a. artikel 4 og 5, påhviler udstederen eller dennes administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer.

Det foreslås i *3. pkt.*, at offentliggørelsen af halvårsrapporten skal ske hurtigst muligt efter udløbet af halvårsperioden, dog senest 3 måneder efter. I forhold til gældende ret forlænges fristen for at offentliggøre halvårsrapporten fra 2 må-

neder til 3 måneder. Bestemmelsen gennemfører artikel 5, stk. 1, i gennemsigtighedsdirektivet, således som den er ændret ved direktiv 2013/50/EU.

Udstedere skal opfylde såvel fristerne for offentliggørelse i lov om værdipapirhandel m.v. som eventuelle andre frister for offentliggørelse af års- og halvårsrapporter, som gælder efter de regler, udstederen aflægger regnskab efter. Det betyder, at hvis fristen efter den relevante regnskabslovgivning er kortere end fristen i § 27, stk. 7, i lov om værdipapirhandel m.v., så skal den kortere frist overholdes.

Med *4. pkt.* foreslås det, at udstederen skal sikre, at årsrapporter og halvårsrapporter er tilgængelige for offentligheden i mindst 10 år. I forhold til den tilsvarende nugældende § 27, stk. 7, 6. pkt., præciseres det, at det er udstederen, som skal sikre tilgængeligheden. Desuden forlænges perioden, hvori rapporterne skal være offentligt tilgængelige, fra 5 år til 10 år. Dette er en gennemførelse af artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 1, 2. pkt., i gennemsigtighedsdirektivet, således som disse bestemmelser er ændret ved direktiv 2013/50/EU. Det kan f.eks. være på udstederens hjemmeside, at rapporterne er offentligt tilgængelige i mindst 10 år. For rapporter, der er offentliggjort i Erhvervsstyrelsens it-system, anses kravet dog også som opfyldt, idet rapporterne i så fald er offentligt tilgængelige, jf. § 154, stk. 2, i årsregnskabsloven.

Efter *5. pkt.*, som svarer til det nugældende § 27, stk. 7, 4. pkt., skal de offentliggjorte årsrapporter og halvårsrapporter for udstedere her fra landet og fra andre lande inden for Den Europæiske Union og fra lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, være udarbejdet i overensstemmelse med regnskabslovgivningen i det land, hvor udstederen har sit registrerede hjemsted. Det er i forhold til det nugældende *4. pkt.* tilføjet, at der heri også ligger, at de krav, der stilles i artikel 4 og 5 i gennemsigtighedsdirektivet og i artikel 3 og 4 i Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, herefter benævnt direktiv 2007/14/EF, til henholdsvis årsrapporter og halvårsrapporter, skal være opfyldt.

Kravene til de offentliggjorte årsrapporter findes i artikel 4, stk. 2-5, og artikel 5, stk. 2-5, i gennemsigtighedsdirektivet og i artikel 3 og 4 i direktiv 2007/14/EF, som er gennemført i dansk ret i de regnskabsregler, der gælder for forskellige typer virksomheder. Det vil blandt andet sige i årsregnskabsloven og lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør heraf. For Danmark gælder for ikke finansielle virksomheder § 7, stk. 1, nr. 4, i årsregnskabsloven, hvorefter disse udstedere skal aflægge årsrapport efter reglerne for regnskabsklasse D.

Efter *6. pkt.* skal årsrapporter og halvårsrapporter fra udstedere fra lande uden for Den Europæiske Union og lande som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område være udarbejdet i overensstemmelse med de regler, der fastsættes i medfør af det foreslåede stk. 12.

Til nr. 7 (§ 27, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at § 27, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves. Efter den gældende bestemmelse skal udstedere af aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, offentliggøre periodemeddelelser i løbet af både første og anden halvårsperiode. En udsteder, som offentliggør kvartalsrapporter, er dog ikke forpligtet til at offentliggøre periodemeddelelser.

Ophævelsen af denne forpligtelse sker med henblik på at lette de administrative byrder for udstedere, og er en gennemførelse af direktiv 2013/50/EU. Det forventes især, at ophævelsen bliver en lettelse for små og mellemstore virksomheder, mens større virksomheder fortsat forventes at offentliggøre finansielle oplysninger ud over de obligatoriske helårs- og halvårsrapporter.

Uanset ophævelsen af det obligatoriske krav for udstedere af aktier til at offentliggøre periodemeddelelser eller kvartalsrapporter, skal udstedere stadig være opmærksomme på pligten til at offentliggøre opdaterede finansielle eller økonomiske oplysninger, f.eks. forventninger til årets resultat, som intern viden efter § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., hvis der sker væsentlige ændringer i forhold, til hvad udstedere tidligere har offentliggjort. Ved intern viden forstås specifikke oplysninger, som ikke er offentliggjort, om udstedere af værdipapirer, værdipapirer eller markedsforhold vedrørende disse, som må antages mærkbart at få betydning for kursdannelsen på et eller flere værdipapirer, hvis oplysningerne blev offentliggjort, jf. § 34, stk. 2, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.

Periodiske selskabsmeddelelser, det vil sige års- og halvårsrapporter, og indtil § 27, stk. 8, ophæves også periodemeddelelser og kvartalsrapporter, er karakteriseret ved at være tilbagevendende ensartede oplysninger, som udsteder er pålagt at udsende indenfor fristerne i § 27, stk. 7 og 8, i lov om værdipapirhandel m.v. ud fra det hensyn, at investorerne skal have adgang til en række standardiserede oplysninger om udstederne. Disse periodiske oplysninger differentierer sig derfor fra lejlighedsvis oplysninger om intern viden, som udsteder er forpligtiget til at offentliggøre hurtigst muligt efter § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., med henblik på at sikre informationsparitet på værdipapirmarkedet. Periodiske selskabsmeddelelser og lejlighedsvis selskabsmeddelelser er således forskellige måder at informere markedet på og kan ikke betegnes som substitutter.

Markedet kan, for eksempel på baggrund af de selskabsmeddelelser som udstederen tidligere har offentliggjort, analyser af brancheforhold samt generelle økonomiske tendenser m.v., have en forventning om indholdet af den næstkommende periodiske selskabsmeddelelse fra udstederen. En udsteders periodiske selskabsmeddelelser anses derfor som væsentligt anderledes end de lejlighedsvis selskabsmeddelelser, som udstedere offentliggør i henhold til § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. Sidstnævnte vedrører viden, som markedet som udgangspunkt ikke har en forventning om bliver offentliggjort eller kan antages at være vidende om.

Hvis en udsteder for eksempel under udarbejdelsen af en intern finansiell rapportering bliver opmærksom på, at selskabets nøgletal afviger fra tidligere udmeldte nøgletal i en sådan grad, at det må antages mærkbart at få betydning for kursdannelsen på de værdipapirer, udstederen har udstedt, vil det medføre, at udstederen er forpligtet til at offentliggøre denne viden hurtigst muligt efter § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.

Ophævelsen af lovgivningens krav om at offentliggøre periodemeddelelser eller kvartalsrapporter er ikke til hinder for, at operatører af regulerede markeder i deres regler for udstedere kan fastsætte krav om yderligere finansiell rapportering end års- og halvårsrapporter for udstedere, som har værdipapirer optaget til handel på deres marked.

Til nr. 8 (§ 27, stk. 10, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring, hvor henvisninger til § 27, stk. 8, udgår, er en konsekvens af, at udsteders pligt til at offentliggøre periodemeddelelser eller kvartalsrapporter, der hidtil har fremgået af § 27, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v., ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 9 (§ 27, stk. 10, nr. 5, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 5 i § 27, stk. 11, der bliver stk. 10, i lov om værdipapirhandel m.v. Efter det foreslåede nummer undtages den europæiske finansielle stabilitetsfacilitet (EFSF), den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM) og andre mekanismer, der er oprettet med henblik på at opretholde Den Europæiske Monetære Unions finansielle stabilitet ved at yde midlertidig finansiell bistand til de medlemslande, der har euroen som valuta, fra at skulle offentliggøre årsrapporter og halvårsrapporter. Den foreslåede ændring indebærer således, at disse stabiliseringsmekanismer i lighed med blandt andet centralbanker ikke er forpligtet til at offentliggøre års- og halvårsrapporter.

EFSF blev oprettet af medlemslandene, der benytter euroen som valuta, i maj 2010. EFSF's mandat er at sikre finansiell stabilitet i Europa ved at yde finansiell bistand til medlemslande, der benytter euroen som valuta, inden for rammerne af et makroøkonomisk tilpasningsprogram. EFSF blev oprettet som en midlertidig redningsmekanisme. I oktober 2010 blev det besluttet at oprette en permanent redningsmekanisme, den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM). ESM trådte i kraft den 8. oktober 2012. ESM har herefter været det vigtigste instrument til at finansiere nye programmer. Sideløbende med ESM vil EFSF fortsætte med de igangværende programmer for Grækenland, Portugal og Irland. For at opfylde sit formål har EFSF og ESM udstedt obligationer, pengemarkedsinstrumenter og andre gældsbreve på kapitalmarkederne. Provenuet af disse udstedelser er efterfølgende udlånt til lande under et program. Fra midten af 2013 har EFSF ikke engageret sig i nye finansieringsprogrammer eller indgået nye lånefacilitetsaftaler men fortsætter forvaltningen og tilbagebetaling af udestående gæld. EFSF vil ophøre med at eksistere, når alle udestående lån under EFSF's bistandsprogrammer er blevet tilbagebetalt,

og alle finansieringsinstrumenter udstedt af EFSF og enhver tilbagebetaling af skyldige beløb til garantier er sket fuldt ud. ESM vil så blive den eneste og permanente mekanisme til at reagere på nye anmodninger om finansiel bistand fra medlemslande, der benytter euroen som valuta.

Bestemmelsen gennemfører artikel 8, stk. 1, litra a, i gennemsigthedsdirektivet, som ændret ved direktiv 2013/50/EU. I direktivteksten er det kun EFSF, der er nævnt, men eftersom ESM er den permanente mekanisme, der er oprettet efterfølgende, synes det naturligt, at ESM også nævnes udtrykkeligt i lovtæksten.

Til nr. 10 (§ 27, stk. 10, nr. 6, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring, hvor henvisninger til § 27, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v. udgår, er en konsekvens af, at udsteders pligt til at offentliggøre periodemeddelelser eller kvartalsrapporter, der hidtil har fremgået af § 27, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v., ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 11 (§ 27, stk. 12, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås at indsætte et nyt § 27, stk. 12, i lov om værdipapirhandel m.v., som giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte regler om, hvilke krav årsrapporter og halvårsrapporter fra udstedere med hjemsted i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, herefter benævnt tredjelande, skal opfylde. Bestemmelsen er en delvis videreførelse af det gældende § 27, stk. 7, 5. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.

De nuværende regler for udstedere fra tredjelande findes i § 14 i bekendtgørelse nr. 1442 af 13. december 2013 om udsteders oplysningsforpligtelser, herefter bekendtgørelse om udsteders oplysningsforpligtelser. Disse regler gennemfører artikel 23 i gennemsigthedsdirektivet. Efter de regler, der er fastsat med hjemmel i den gældende § 27, stk. 7, 5. pkt., og regler der vil blive fastsat med hjemmel i den foreslåede § 27, stk. 12, vil års- og halvårsrapporter fra udstedere fra tredjelande som udgangspunkt skulle udarbejdes efter samme regnskabsregler som de, der ville gælde, hvis udstederen havde registreret hjemsted i Danmark. De dele af års- og halvårsrapporten, der ikke skal følge de internationale regnskabsstandarder som vedtaget i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder, herefter benævnt IFRS-forordningen, vil dog efter tilladelse fra Finanstilsynet kunne udarbejdes efter et andet regnskabsregelsæt, når Finanstilsynet vurderer, at det pågældende regelsæt er ækvivalent med det regelsæt, der gælder for udstedere med registreret hjemsted i Danmark. Når EU-Kommissionen i overensstemmelse med artikel 3 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1569/2007 af 21. december 2007 om indførelse af en mekanisme til konstatering af, om de regnskabsstandarder, som tredjelandsudstedere af værdipapirer anvender, er ækvivalente, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det

prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirerne udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF, herefter benævnt prospektdirektivet, og gennemsigthedsdirektivet har afgjort, at et andet regnskabsregelsæt er ækvivalent med de internationale regnskabsstandarder, som vedtaget i medfør af IFRS-forordningen, kan dette andet regnskabsregelsæt dog anvendes af tredjelandsudstedere ved udarbejdelse af koncernregnskabet og halvårskoncernregnskabet.

I artikel 13-18 i direktiv 2007/14/EF er der fastsat regler om, hvornår et tredjeland anses for at opstille ækvivalente krav svarende til artikel 4, stk. 2, litra b og c, og stk. 3, samt artikel 5, stk. 2, litra d, og stk. 4, i gennemsigthedsdirektivet. Det vil være disse regler, der vil ligge til grund for Finanstilsynet vurdering af, om et regnskabsregelsæt er ækvivalent med det regelsæt, der gælder for udstedere med registreret hjemsted i Danmark.

Til nr. 12 (§ 27 a, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at henvisningen i § 27 a, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v. til § 29, stk. 1, 3. pkt., ændres til § 29, stk. 1, 2. pkt. Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at § 29 i lov om værdipapirhandel m.v. affattes på ny, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 13 (§ 28 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at § 28 i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves. Dette er en konsekvens af, at udsteders pligt til at offentliggøre oplysninger om besiddelser af egne aktier fremover foreslås at skulle fremgå udelukkende af § 29 i lov om værdipapirhandel m.v., som affattes på ny, jf. lovforslagets § 1, nr. 15. Baggrunden for ændringen er, at der hidtil har været usikkerhed om, hvorvidt udstedere har pligt til at flage besiddelser af egne aktier efter både §§ 28 og 29.

Til nr. 14 (§ 28 a, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at § 28 a, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at henvisningen til § 28, stk. 3, udgår og erstattes af en henvisning til regler fastsat i medfør af § 30. Ændringen er en konsekvens af, at § 28 i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, og reglerne om hjemland vil blive fastsat i en revideret bekendtgørelse om udsteders oplysningsforpligtelser eller en revideret storaktionær bekendtgørelse, som Finanstilsynet kan udstede med hjemmel i § 30 i lov om værdipapirhandel m.v.

Til nr. 15 (§ 29 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at § 29 i lov om værdipapirhandel m.v. affattes på ny. Bestemmelsen omhandler investorers flagningspligt, det vil sige pligt til at give meddelelse om store besiddelser af aktier m.v., til selskaber, der har udstedt aktier, som er optaget til handel på et reguleret marked eller på en alternativ markedsplads.

§ 29 i lov om værdipapirhandel m.v. gælder ud over flagningsreglerne i selskabsloven, men bestemmelsen gælder

kun i forhold til besiddelser af aktier m.v. i selskaber, som har udstedt aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked eller en alternativ markedsplads. Anvendelsesområdet er nærmere uddybet og beskrevet nedenfor.

§ 29 gennemfører dele af artikel 9, 10, 12, 13, 13a, 14 og 19 i gennemsigtighedsdirektivet.

Formålet med, at bestemmelsen affattes på ny, er at gennemføre de seneste ændringer af flagningsreglerne i gennemsigtighedsdirektivet, som er sket ved direktiv 2013/50/EU. Formålet med ændringerne er at modernisere og effektivisere reglerne om gennemsigtighed om udsteders ejerstrukturer, hvorved skjult ejerskab søges hindret. Flagingsregler er regler om, at den, der direkte eller indirekte besidder aktier m.v., skal give meddelelse herom til aktieudstederen, når besiddelsen udgør, overstiger eller falder under de grænser, der er nævnt i bestemmelsen.

Hidtil har forpligtelsen til at flage visse finansielle instrumenter været gennemført i bekendtgørelse nr. 668 af 25. juni 2012 om storaktionærer, herefter benævnt storaktionærbekendtgørelsen. Det foreslås nu at denne flagningspligt fremgår direkte af § 29 i lov om værdipapirhandel m.v. samtidig med, at kredsen af omfattede finansielle instrumenter på baggrund af direktivændringen udvides. Herudover flyttes flagningspligten for rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder, som i dag findes i § 4 i storaktionærbekendtgørelsen, til loven, jf. forslaget til § 29, stk. 3. Desuden indføres en samlet flagningspligt for besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter. Denne samlede flagningspligt er ny og gennemfører artikel 13a i gennemsigtighedsdirektivet, som er indsat ved direktiv 2013/50/EU.

Fremover vil der være tre kurve, der skal flages. Den første kurv omfatter dels aktier og dels stemmerettigheder, som den flagningspligtige er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve svarende til det, der skal flages efter stk. 1 og 3. Den anden kurv omfatter aktieafledte finansielle instrumenter, der skal flages efter stk. 4. Den tredje kurv er den første og anden kurv tilsammen, som skal flages efter stk. 5.

Det foreslåede *stk. 1* gennemfører artikel 9, stk. 1 og 2, artikel 12, stk. 2 og 6, og artikel 19, stk. 3, i gennemsigtighedsdirektivet.

Ifølge det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, skal enhver, der direkte eller indirekte besidder aktier i et selskab straks give meddelelse til selskabet og Finanstilsynet om besiddelser af aktier i selskabet, når besiddelsen når op på, overstiger eller falder under de tærskler eller grænser, der er nævnt i stk. 2.

Ved enhver forstås fysiske personer, offentligtretlige eller privatretlige juridiske personer, registrerede virksomheds-sammenslutninger uden status som juridiske personer og truster. Denne forståelse stammer fra artikel 2, stk. 1, litra e, og stk. 2a, i gennemsigtighedsdirektivet.

Meddelelsespligten gælder, uanset om vedkommende har bopæl eller hjemsted i Danmark eller udlandet, og i tilfælde af at det er en fysisk person, uanset om vedkommende er dansk eller udenlandsk statsborger.

Ved direkte besiddelser forstås, at den flagningspligtige selv besidder aktierne på egne vegne og for egen regning eller på egne vegne, men for en andens regning.

Ved indirekte besiddelser forstås, at den flagningspligtige ikke er direkte ejer af aktien, men eksempelvis via indirekte ejerskab af et selskab besidder aktierne. Det gælder eksempelvis for et moderselskab, hvis datterselskab ejer aktier i et selskab, hvor der efter stk. 1 er flagningspligt for besiddelser over grænserne i stk. 2. I det tilfælde besidder moderselskabet indirekte aktierne. Nærmere regler vedrørende koncerner fastsættes ved bekendtgørelse efter forslaget til § 29, stk. 7.

Ved vurderingen, af om en af flagningsgrænserne i stk. 2 er nået eller krydset, skal den direkte eller indirekte besiddelse af aktier efter nærværende stykke lægges sammen med de stemmerettigheder, aktionæren eventuelt har flagningspligt for efter stk. 3.

Når en flagningsgrænse passerer, skal der gives meddelelse dels til det selskab, der har udstedt aktien, dels til Finanstilsynet. Flagningspligten indtræder, selv om der ikke er tale om en aktiv handling fra aktionærens side, der forårsager, at grænsen passerer. Passerer en aktionærs besiddelse en flagningsgrænse, f.eks. som følge af at et selskabs totale antal stemmerettigheder og den samlede aktiekapital ændres, fordi selskabet enten foretager en kapitalforhøjelse eller en kapitalnedsættelse, er aktionæren således også forpligtet til at give meddelelse.

I artikel 12, stk. 2, i gennemsigtighedsdirektivet anvendes udtrykket omgående om den flagningspligtiges tidsfrist for at give meddelelse til selskabet. Hidtil har fristen for at give flagningsmeddelelse til selskabet i § 29, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. været anført som hurtigst muligt. Denne angivelse har givet anledning til tvivl om, hvilken tidsfrist dette reelt indebar for investor til at sende meddelelsen til udsteder og Finanstilsynet. Det foreslås at anvende udtrykket straks i den foreslåede § 29 i lov om værdipapirhandel m.v., da det er det udtryk, der generelt er anvendt i lov om værdipapirhandel m.v. Der er med ændringen ikke tiltænkt nogen ændring i den hastighed, hvorved storaktionærer skal flage deres ejerbesiddelser. Ændringen foreslås indført af præcisionsmæssige og sproglige hensyn. Den nye formulering understreger, at den flagningspligtige skal give meddelelse med det samme og ikke kan vente til den flagningspligtige har bedre tid eller investor har kontrolleret, at aktien er modtaget. Hensynet bag bestemmelsen er, at markedet straks skal kende til ændringerne i ejerforholdene. Kravet om straks indebærer derfor, at investor umiddelbart efter at have foretaget investeringen i det pågældende finansielle instrument skal sende meddelelse herom til selskabet og Finanstilsynet.

I medfør af den gældende § 29, stk. 4, i lov om værdipapirhandel m.v. er der i § 2, stk. 3-6, i storaktionærbekendtgørelsen fastsat regler om, hvad der skal forstås ved hurtigst muligt. Udgangspunktet i storaktionærbekendtgørelsen er, at investor i de tilfælde flagningsgrænsen krydses ved aktiv handel, senest skal sende meddelelse herom indenfor handelsdagen, dvs. inden midnat den dag transaktionen foretages. Hvis en flagningspligt opstår uden at investor selv har

foretaget en transaktion skal meddelelsen sendes inden for den handelsdag, hvor investor får kendskab til eller burde vide, at en flagningsgrænse er krydset. Uanset at tidsfristen i lovteksten ændres fra hurtigst muligt til straks, forventes reglerne i § 2, stk. 3-6, i storaktionærbekendtgørelsen alene rettet sprogligt, men med fastholdelse af, at flagning skal ske indenfor den handelsdag, hvor investor foretager handlen, og for tilfælde hvor krydsning af en grænse ikke sker ved aktiv handel fra investor side, den handelsdag, hvor investor får kendskab til eller burde vide at en flagningsgrænse er krydset.

Da gennemsigtighedsdirektivet giver mulighed for at fastsætte en absolut tidsfrist på fire handelsdage, er fastsættelse af et krav, om at meddelelse skal ske straks, en overimplementering af artikel 12, stk. 2, i gennemsigtighedsdirektivet. Vigtigheden af at kende til ejerforholdene i selskaber og tidsfaktoren for flagningsmeddelelser vurderes, især i forbindelse med overtagelsestilbud og forud for generalforsamlinger, at være væsentlig. Af hensyn til behovet for en hurtig, effektiv kursdannelse og gennemsigtighed er muligheden for en absolut tidsfrist på fire handelsdage derfor ikke udnyttet i loven. Muligheden er i øvrigt ikke ny i gennemsigtighedsdirektivet, og den blev heller ikke udnyttet i forbindelse med den oprindelige gennemførelse af gennemsigtighedsdirektivet ved lov nr. 108 af 7. februar 2007 om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om aktieselskaber, årsregnskabsloven, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, lov om forsikringsformidling og forskellige andre love.

De nærmere krav til indholdet af den meddelelse, som den flagningspligtige skal give til selskabet, vil blive fastsat i en bekendtgørelse, som udstedes med hjemmel i den foreslåede § 29, stk. 7. De nugældende indholdskrav til flagningsmeddelelser fremgår af § 16 i storaktionærbekendtgørelsen, som er udstedt med hjemmel i den nugældende § 29, stk. 4, i lov om værdipapirhandel m.v. Det følger heraf, at meddelelsen til selskabet blandt andet skal indeholde oplysninger om den ved ændringen følgende situation, datoen, hvor grænserne nås eller ikke længere er nået, og identiteten på aktionæren. Indholdskravene er gennemførelse af regler fra gennemsigtighedsdirektivet og direktiv 2007/14/EF.

Meddelelsen til Finanstilsynet skal også opfylde visse krav. Disse vil blive fastsat ved bekendtgørelse med hjemmel i forslaget til § 29, stk. 7. De nuværende krav fremgår af § 15 i storaktionærbekendtgørelsen og indebærer blandt andet, at oplysningerne skal indsendes digitalt og ved brug af en standardformular, som er medtaget som bilag til bekendtgørelsen. Standardformularen findes i en udfyldbar elektronisk udgave på Finanstilsynets hjemmeside.

Ifølge det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, skal selskabet hurtigst muligt offentliggøre indholdet af meddelelsen, som de har modtaget fra investoren. Dette er en videreførelse af gældende ret. Ved hurtigst muligt forstås, at der ikke må gå et længere tidsrum, end hvad der er nødvendigt for, at selskabet kan udarbejde en selskabsmeddelelse på baggrund af

indholdet af den meddelelse, som selskabet har modtaget fra den flagningspligtige.

Tidsfristen hurtigst muligt er overimplementeret i forhold til artikel 12, stk. 6, i gennemsigtighedsdirektivet, hvor fristen er senest tre handelsdage efter, selskabet har modtaget meddelelsen fra den flagningspligtige. Vigtigheden af at kende til ejerforholdene i selskaber og tidsfaktoren for flagningsmeddelelser vurderes, især i forbindelse med overtagestilbud og forud for generalforsamlinger, at være væsentlig. Af hensyn til behovet for en hurtig, effektiv kursdannelse og gennemsigtighed er muligheden for en absolut tidsfrist på tre handelsdage derfor ikke udnyttet i loven.

Ifølge det foreslåede *stk. 1, 3. pkt.*, gælder flagningspligten og offentliggørelsespligten efter henholdsvis 1. og 2. pkt. i forhold til selskaber, som har udstedt aktier, der er optaget til handel enten på et reguleret marked i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis selskabet har registret hjemsted i Danmark eller af anden årsag har Danmark som hjemland ifølge regler fastsat i medfør af § 30, eller på en alternativ markedsplads i Danmark, uanset hvor selskabet har registreret hjemsted.

Et reguleret marked og en alternativ markedsplads er en handelsplads for værdipapirer. Det kræver tilladelse fra Finanstilsynet at drive et reguleret marked og en alternativ markedsplads. Markedspladserne kan overordnet beskrives som de steder, hvor købere og sælgere på en organiseret måde kan mødes og indgå handler om overdragelse af værdipapirer. De nærmere regler om regulerede markeder og alternative markedspladser findes i kapitel 3, 4 og 11 b i lov om værdipapirhandel m.v. I Danmark er der to regulerede markeder, Nasdaq Copenhagen og GXG Official List. Der findes én alternativ markedsplads i Danmark, First North, som drives af Nasdaq Copenhagen som accesorisk virksomhed, jf. § 17, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.

Reglerne om regulerede markeder i lov om værdipapirhandel m.v. gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF, herefter benævnt MiFID. I andre lande inden for den Europæiske Union og lande som Union har indgået aftale med på det finansielle område findes der således tilsvarende regler. Det kræver altså også tilladelse fra den kompetente myndighed at drive et reguleret marked i disse lande.

Reglerne om alternative markedspladser er nationale danske regler.

Det følger af hjemlandsdefinitionen i artikel 2, stk. 1, litra i, i gennemsigtighedsdirektivet, således om det er ændret ved direktiv 2013/50/EU, at et selskab, som har registret hjemsted i Danmark, altid har Danmark som hjemland, hvis selskabet har udstedt aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, uanset i hvilket land det regulerede marked ligger inden for den Europæiske Union og lande, som

Union har indgået aftale med på det finansielle område. Desuden kan selskaber fra tredjelande have Danmark som hjemland, hvis det har valgt Danmark som hjemland. Danmark kan vælges som hjemland, hvis selskabets aktier er optaget til handel på et reguleret marked i Danmark. Ved tredjeland forstås lande uden for den Europæiske Union og lande, som Union ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Har et selskab registeret hjemsted og hjemland i et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Union har indgået aftale med på det finansielle område, vil flagningspligten være reguleret i lovgivningen i hjemlandet uanset, at selskabet har udstedt aktier, som er optaget til handel på et reguleret marked i Danmark.

Hvis et selskab har aktier optaget til handel på en alternativ markedsplads, vil flagningspligterne efter § 29 gælde uanset, hvor selskabet har hjemsted. Det skyldes, at reglerne om alternative markedspladser er nationale danske regler. Der findes således ikke EU-regulering på dette område.

Flagningspligten gælder for alle aktieklasser i et selskab, uanset om aktieklassen er optaget til handel på et reguleret marked eller en alternativ markedsplads eller ej. Det er dog en forudsætning, at mindst én aktieklasser er optaget til handel.

Det foreslåede *stk. 2* gennemfører artikel 9, stk. 1 og 3, i gennemsigtighedsdirektivet. Bestemmelsen fastsætter, hvilke grænser en besiddelse skal krydse, for at flagningspligten indtræder. Forslaget ændrer ikke ved de gældende regler, hvorefter der skal gives meddelelse, når besiddelsen udgør, overstiger eller falder under grænserne 5, 10, 15, 20, 25, 50 eller 90 pct. og grænserne 1/3 eller 2/3 af aktiekapitalen eller stemmerettighederne.

Flagningsgrænsen på 90 pct. er overimplementeret i forhold til artikel 9, stk. 1 og 3, i gennemsigtighedsdirektivet. Overimplementering skyldes, at besiddelse af 90 pct. af aktiekapitalen og stemmerettighederne i et selskab giver aktionæren nogle rettigheder og pligter, som kan have stor indflydelse på de øvrige aktionærer. For eksempel giver det storaktionæren mulighed for at bestemme, at de øvrige aktionærer skal lade deres aktier indløse af storaktionæren, jf. § 70 i selskabsloven. Omvendt giver det også mindretalsaktionærene en ret til at fordre sig indløst af storaktionæren, jf. § 73 i selskabsloven.

Stemmerettighederne beregnes på grundlag af alle de aktier, til hvilke der er knyttet stemmerettigheder, også når udøvelsen er suspenderet. Selv om selskabet selv ejer egne aktier, og der derfor ikke kan stemmes på disse aktier, skal stemmerettigheder knyttet til disse aktier også indgå i beregningsgrundlaget af, om en grænse er nået.

Der skal også gives meddelelse, selvom der er fastsat stemmeretsbegrænsninger i det udstedende selskabs vedtægter.

Der er også flagningspligt i forhold til besidderens andel af aktiekapitalen. Dette er en overimplementering af artikel 9 i gennemsigtighedsdirektivet. Årsagen til, at der er flagningspligt i forhold til besidderens andel af aktiekapitalen,

er, at det efter selskabsloven er muligt at udstede aktier i flere aktieklasser. En andel af aktiekapitalens pålydende værdi svarer således ikke nødvendigvis til andelen af aktiekapitalens stemmerettigheder. Selskabsloven giver også mulighed for, at der kan udstedes stemmeløse aktier. Hvis der er udstedt stemmeløse aktier indgå disse i beregningsgrundlaget for, hvor stor en andel en aktionær besidder af den samlede aktiekapital.

Det udstedende selskab har pligt til ved udgangen af hver kalendermåned at offentliggøre det samlede antal stemmerettigheder og den samlede aktiekapital i selskabet, hvis der er sket ændringer heri. Det kan ske, hvis selskabet har gennemført en kapitalforhøjelse eller kapitalnedsættelse i løbet af måneden. Denne oplysningspligt fremgår af artikel 15 i gennemsigtighedsdirektivet, som med hjemmel i § 30 i lov om værdipapirhandel m.v. er gennemført i den nugældende § 6 i bekendtgørelse om udsteders oplysningsforpligtelser. Investorer skal være opmærksomme på sådanne offentliggørelser, da de ifalder flagningspligt, hvis deres besiddelse af aktier m.v. når eller krydser en flagningsgrænse som følge af ændringer i det samlede antal stemmerettigheder eller den samlede aktiekapital.

Det foreslåede *stk. 3* gennemfører artikel 10 i gennemsigtighedsdirektivet. Artikel 10 er ikke ændret, men har hidtil været gennemført i § 4 i storaktionærbekendtgørelsen. Det er imidlertid fundet hensigtsmæssigt at medtage bestemmelsen direkte i loven. Der sker ikke herved materielle ændringer i retstilstanden.

Bestemmelsen vedrører pligt til at give meddelelse efter stk. 1 i det tilfælde, hvor der er indgået aftaler mellem flere aktionærer om at samordne deres brug af stemmerettigheder, hvor der mellem fysiske og/eller juridiske personer er indgået en aftale om en midlertidig overdragelse af stemmerettighederne til gengæld for en modydelse, hvor aktierne er stillet til sikkerhed forudsat at den, der har aktierne til sikkerhed, erklærer at ville udnytte stemmerettighederne, og hvor den fysiske eller juridiske person har livslang dispositionsret over aktierne. Fælles for de nævnte situationer er, at pligten også gælder, hvor aktierne besiddes eller stemmerettighederne udøves af en virksomhed, der kontrolleres af den pågældende fysiske eller juridiske person. Endvidere vedrører bestemmelsen tilfælde, hvor aktier er deponeret og den fysiske eller juridiske person, hvortil de er deponeret, kan udøve stemmerettighederne efter eget skøn, hvor aktierne besiddes af en tredjemand på vegne af en fysisk eller juridisk person og for dennes regning, og hvor der er givet fuldmagt til en fysisk eller juridisk person, der selv kan bestemme, hvorledes der skal stemmes.

Ved beregning af, om en af flagningsgrænserne i stk. 2 er overskredet, skal de stemmerettigheder, for hvilke der gælder flagningspligt efter stk. 3, lægges sammen med stemmerettigheder, der er knyttet til aktier som eventuelt måtte besiddes direkte eller indirekte og for hvilke, der gælder flagningspligt for efter stk. 1.

Aftaler om stemmerettigheder, som nævnt i *stk. 3, nr. 1*, omfatter både skriftlige og mundtlige aftaler mellem aktionærer om at stemme ens. Aftalen skal forpligte parterne til

ved samordnet brug af deres stemmeret at føre en langsigtet, fælles politik over for selskabets ledelse. Den omfatter således ikke samordnet brug af stemmerettigheder i enkeltstående tilfælde, som f.eks. hvis nogle aktionærer aftaler, hvordan de skal stemme i hold til en konkret beslutning, der skal træffes på selskabets generalforsamling. Begrebet samordnet brug vil i relation til aktionærer, der handler i forståelse med hinanden efter reglerne om overtagelsestilbud i § 31, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., medføre, at aktionærer, der handler i forståelse med hinanden, vil være forpligtet til at flage efter reglerne om samordnet brug, hvis de krydser en flagningsgrænse.

Aftaler om midlertidig overdragelse af stemmerettigheder, som nævnes i *stk. 3, nr. 2*, omfatter f.eks. aftaler om aktielån, hvor aktierne lånes for en modydelse f.eks. vederlag i form af penge. Det afgørende er, at adgangen til at udøve stemmerettighederne overdrages og ikke, om aktierne overdrages til eje. En aktielånsaftale medfører ofte, at ejendomsretten til et antal aktier overdrages fra långiver til låntager kombineret med, at låntager skal levere det samme antal aktier tilbage til långiver. Det er ikke nødvendigvis præcis de samme aktier, men aktier af samme generiske type. Overdrages ejendomsretten til aktierne ifaldes flagningspligten efter *stk. 1*.

Det foreslåede *stk. 3, nr. 3*, fastsætter, at der skal gives meddelelse for stemmerettigheder, som er knyttet til aktier, der er stillet til sikkerhed overfor den fysiske eller juridiske person, hvis denne kontrollerer stemmerettighederne og erklærer at have til hensigt at udøve dem.

Det foreslås efter *stk. 3, nr. 4*, at der skal gives meddelelse, når den fysiske eller juridiske person har livslang dispositionsret til stemmerettigheder, som er knyttet til aktier, der besiddes af en anden person.

Det foreslåede *stk. 3, nr. 5*, fastsætter, at der skal gives meddelelse for stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, der besiddes eller kan udøves efter nr. 1-4 af en juridisk person, som den fysiske eller juridiske person har kontrol over.

Efter *stk. 3, nr. 6*, foreslås det, at der skal gives meddelelse for stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, som er deponeret hos den fysiske eller juridiske person, og som denne kan udøve efter eget skøn, når der ikke foreligger specifikke instrukser om stemmeudøvelsen fra aktionærerne. At der ikke foreligger specifikke instrukser indebærer, at den fysiske eller juridiske person har diskretionær råderet over de til aktierne knyttede stemmerettigheder.

Det foreslåede *stk. 3, nr. 7*, fastsætter, at der skal gives meddelelse for stemmerettigheder, som besiddes af en anden på dennes egne vegne, men for den fysiske eller juridiske persons regning.

Efter *stk. 3, nr. 8*, skal der gives meddelelse for stemmerettigheder, den fysiske eller juridiske person kan udøve ved fuldmagt efter eget skøn, det vil sige hvor der ikke foreligger specifikke instrukser fra aktionærerne. Eksempelvis skal der efter denne bestemmelse gives meddelelse, hvis den fysiske eller juridiske person har modtaget blankofuldmagter fra en eller flere aktionærer, hvorved tærsklerne som nævnt i

stk. 2 er krydset. Hvis den fysiske eller juridiske person derimod har modtaget instruktionsfuldmagt fra aktionærerne, hvor den enkelte aktionær for hvert enkelt punkt på generalforsamlingens dagsorden har angivet, hvordan den fysiske eller juridiske person skal stemme, skal der ikke gives meddelelse.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter flagningspligten for visse finansielle instrumenter. Bestemmelsen gennemfører artikel 13, stk. 1, i gennemsigtheddirektivet. Direktivets bestemmelser herom er ændret i forbindelse med den ændring af gennemsigtheddirektivet, som blev gennemført ved direktiv 2013/50/EU.

Hidtil har kun finansielle instrumenter, der gav ret til at erhverve aktier, som f.eks. aktieoptioner, været omfattet, hvilket fremgår af § 6 i storaktionærbekendtgørelsen. Denne flagningspligt foreslås flyttet fra bekendtgørelsen over i loven. Samtidig udvides flagningspligten til at dække flere finansielle instrumenter, der er baseret på aktier, uanset om de giver ret til fysisk overdragelse af aktier eller ej. Fremover vil f.eks. differencekontrakter (cfd'er) være omfattet.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at enhver, der direkte eller indirekte besidder finansielle instrumenter, der i henhold til aftale giver indehaveren ubetinget ret til at erhverve eller valgfrihed til at erhverve allerede udstedte aktier i selskaber nævnt i *stk. 1, 3. pkt.*

Det foreslås i *stk. 4, nr. 2*, at enhver, der direkte eller indirekte besidder finansielle instrumenter, der ikke er omfattet af nr. 1, men som er baseret på allerede udstedte aktier i selskaber nævnt i *stk. 1, 3. pkt.*, og som har økonomisk virkning, der kan sidestilles med virkningen af de i nr. 1 omfattede finansielle instrumenter, uanset om de giver ret til at erhverve aktierne.

Et finansielt instrument anses for eksempel for at have økonomisk virkning, der kan sidestilles med finansielle instrumenter omfattet af nr. 1, når instrumentet giver indehaveren en fortjeneste ved en stigende kurs på aktien og/eller tab ved en faldende kurs på aktien. Værdien af det finansielle instrument er således positivt afstemt med den underliggende aktie. Et sådant finansielt instrument giver indehaveren mulighed for at få en økonomisk fordel ved at erhverve eller at opnå adgang til de underliggende aktier.

Forudsat at de finansielle instrumenter opfylder en eller flere af betingelserne i nr. 1 eller 2 anses omsættelige værdipapirer, optioner, futures, swaps, fremtidige renteaftaler, cfd'er og alle andre kontrakter eller aftale med lignende økonomiske virkninger, som kan afvikles fysisk eller afregnes kontant for omfattet af *stk. 4*.

Det er kun finansielle instrumenter, der er afledt af allerede udstedte aktier, der er omfattet af *stk. 4*. Tegningsretter til endnu ikke udstedte aktier er således ikke omfattet.

Det følger desuden af artikel 13, stk. 1a, at Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, ESMA, skal oprette og periodisk ajourføre en vejledende liste over finansielle instrumenter, som er underlagt meddelelsespligt. Den vejledende liste over finansielle instrumenter vil være of-

fentligt tilgængelig på ESMA's hjemmeside, www.esma.europa.eu.

I henhold til artikel 13, stk. 1a, i gennemsigtighedsdirektivet skal flagningsgrænserne i stk. 2 i forhold til finansielle instrumenter, der udelukkende giver mulighed for kontantafregning, beregnes på deltajusteret grundlag ved at multiplicere det nominelle antal underliggende aktier med instrumentets delta. Dette vil blive fastsat i regler, som udstedes i medfør af det foreslåede stk. 7.

EU-Kommissionen har i medfør af blandt andet artikel 13 i gennemsigtighedsdirektivet EU-Kommissionens delegerede forordning af 17. december 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår visse reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende større besiddelser, herefter benævnt gennemførelsesforordningen. Idet den delegerede retsakt er udstedt som en forordning, er den direkte gældende i Danmark, og skal derfor tages i betragtning ved beregning af anmeldelsestærskler i henhold til den foreslåede § 29.

Artikel 4 i gennemførelsesforordningen fastlægger en metode, der skal anvendes til at beregne antallet af stemmerettigheder knyttet til finansielle instrumenter baseret på en kurv af aktier eller et indeks. Artikel 5 i gennemførelsesforordningen fastlægger en metode til bestemmelse af delta med henblik på beregning af stemmerettigheder vedrørende finansielle instrumenter, der udelukkende giver mulighed for kontant afregning.

I det foreslåede *stk. 5*, der gennemfører artikel 13a, stk. 1, i gennemsigtighedsdirektivet udvides flagningsreglerne også.

Efter det foreslåede *stk. 5, 1. pkt.*, indføres således flagningspligt, når en direkte og indirekte besiddelse af aktier, rettigheder til at udøve stemmerettigheder og aktieafledte finansielle instrumenter tilsammen passerer en flagningsgrænse. Aktieafledte finansielle instrumenter skal forstås som en samlebetegnelse for de finansielle instrumenter, der er omfattet af forslaget til *stk. 4*.

Fremover vil der med andre ord være tre kurve, der skal flages. Den første kurv omfatter både aktier og stemmerettigheder, som den flagningspligtige er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve uden at eje aktierne, svarende til det, der skal flages efter *stk. 1* og *3*. Den anden kurv omfatter aktieafledte finansielle instrumenter, der skal flages efter *stk. 4*. Den tredje kurv er den første og anden kurv tilsammen, som skal flages efter *stk. 5*.

Hvis en investor eksempelvis ejer aktier svarende til 4,4 pct. af stemmerettighederne og af aktiekapitalen i et selskab og 2,2 pct. optioner til at erhverve aktier i det samme selskab, vil investoren være forpligtet til at flage den tredje kurv, fordi når de 4,4 pct. aktier lægges sammen med de 2,2 pct. finansielle instrumenter, bliver det i alt 6,6 pct., hvorved flagningsgrænsen på 5 pct. passeres.

Uanset om en fysisk eller juridisk person har flagningspligt for én eller flere kurve, kan det gøres i én samlet flagningsmeddelelse.

Ud over at angive, hvor stor en procent den samlede besiddelse i den tredje kurv udgør, skal meddelelsen ifølge *stk. 5, 2. pkt.*, også indeholde en opdeling i andelen af stemmerettigheder og af aktiekapitalen, der direkte eller indirekte besiddes i henhold *stk. 1* og *3*, og andelen af stemmerettigheder og af aktiekapitalen, som er knyttet til finansielle instrumenter i henhold til *stk. 4*.

Hvis man tager udgangspunkt i eksemplet ovenfor, betyder det, at det skal fremgå af investorens meddelelse, at den samlede andel på 6,6 pct. af stemmerettighederne og af aktiekapitalen, er de 4,4 pct. knyttet til aktier og de 2,2 pct. knyttet til finansielle instrumenter. Disse andele på henholdsvis 4,4 pct. og 2,2 pct., skal oplyses uanset, at disse besiddelser ikke i sig selv medfører flagningspligt efter *stk. 1* eller *4*, fordi de ikke krydser en flagningsgrænse i *stk. 2*.

Det foreslåede *stk. 6* om flagning af egne aktier mv. gennemfører artikel 14 i gennemsigtighedsdirektivet, der ikke er ændret ved direktiv 2013/50/EU.

Det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, præciserer, at flagningspligten efter *stk. 1* også gælder for et selskabs besiddelse af egne aktier, stemmerettigheder, som selskabet er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve, og finansielle instrumenter, jf. *stk. 1-5*.

Reglerne om selskabets pligt til at offentliggøre besiddelser af egne aktier står nu delvist i § 28, som med forslagets § 2, nr. 13, foreslås ophævet. Forslaget skyldes, at der er tvivl om, hvorvidt der for selskaber, der besidder egne aktier, skal flages efter reglerne både i §§ 28 og 29. For at fjerne denne tvivl foreslås reglerne herom præciseret i *stk. 6*, således at det fremgår klart, at der kun skal gives én meddelelse.

Bestemmelsen har til formål at skabe gennemsigtighed omkring selskabers beholdning af egne aktier, hvis selskabets har aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked. Det kan være af betydning for øvrige aktionærers indflydelsesmulighed på en generalforsamling, da et selskab ikke kan stemme på egne aktier ifølge § 85 i selskabsloven. Hvis selskabet ejer en stor andel egne aktie kan øvrige aktionærer gennem udøvelse af deres stemmerettigheder opnå større indflydelse.

Som det fremgår af bemærkningerne til *stk. 2* ovenfor, beregnes stemmerettighedernes grundlag af alle de aktier, til hvilke der er knyttet stemmerettigheder, også når udøvelsen er suspenderet. Så selvom et selskab ejer egne aktier, skal stemmerettigheder knyttet til disse aktier også indgå i beregningsgrundlaget af, om en af flagningsgrænserne i *stk. 2* er nået.

Efter det foreslåede *stk. 6, 2. pkt.*, er selskaber, som udelukkende har aktier optaget til handel på en alternativ markedsplads her i landet, undtaget fra kravet om at flage beholdning af egne aktier. Dette er en videreførelse af gældende ret, idet disse selskaber ikke er omfattet af den nugældende § 28.

Pligten til at give meddelelse om besiddelser af egne aktier og finansielle instrumenter afledt af egne aktier gælder således udelukkende for selskaber, som har aktier optaget til handel på et reguleret marked.

I *stk. 7* foreslås Finanstilsynet tildelt hjemmel til at udstede yderligere regulering vedrørende storaktionærer m.v. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 29, stk. 4. Hjemmelsbestemmelsen følger princippet i den gældende lovgivning, hvor de overordnede bestemmelser om storaktionærer findes i lov om værdipapirhandel m.v., mens bestemmelser af teknisk karakter er fastsat på bekendtgørelsesniveau.

I *stk. 7, 1. pkt.*, foreslås, at Finanstilsynet får hjemmel til at fastsætte yderligere regulering af besiddelse og meddelelse om besiddelse af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter efter stk. 1-6. Som det fremgår af bemærkningerne til stk. 1, er der en række begreber, der vil blive nærmere reguleret i bekendtgørelse, som det også er tilfældet på nuværende tidspunkt. Det drejer sig blandt andet om flagning for koncerter, de nærmere krav til meddelelserne og betydningen af tidsfristen straks.

For så vidt angår indholdet af reglerne om betydningen af de flagningspligtiges pligt til straks at give meddelelse til selskabet om besiddelse henvises til bemærkningerne til stk. 1, 1. pkt., ovenfor.

De regler, der skal fastsættes om meddelelsen til selskabet, vil blandt andet stille krav om, at meddelelsen skal indeholde oplysninger om identiteten på aktionæren, hvilke(n) flagningsgrænse(r), der er nået eller ikke længere er nået, den ved ændringen følgende situation samt datoen, hvor flagningsgrænsen er passeret. Indholdskravene er gennemførelse af regler fra gennemsigtighedsdirektivet og direktiv 2007/14/EF. De gældende indholds krav til flagningsmeddelelser fremgår af § 16 i storaktionærbekendtgørelsen.

Der skal endvidere fastsættes regler om, hvilke krav meddelelsen til Finanstilsynet skal opfylde. De nuværende krav fremgår af § 15 i storaktionærbekendtgørelsen og indebærer blandt andet, at oplysningerne skal indsendes digitalt og ved brug af en standardformular, som er medtaget som bilag til bekendtgørelsen. Standardformularen findes i en udfyldbar elektronisk udgave på Finanstilsynets hjemmeside. De regler, der skal fastsættes, vil være en videreførelse af de nu gældende krav med de tilpasning og udvidelser, der følger af, at der fremover foreslås flagning af tre kurve, idet der i forslaget til § 29, stk. 5, foreslås indført en tredje kurv i form af flagningspligt for besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og aktieafledte finansielle instrumenter til sammen.

Der gives i det forslåede *stk. 7, 1. pkt.*, også hjemmel til, at Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om beregningsgrundlaget for besiddelser af finansielle instrumenter. Ifølge artikel 13, stk. 1a, i gennemsigtighedsdirektivet skal flagningsgrænserne i *stk. 2* i forhold til finansielle instrumenter, der udelukkende giver mulighed for kontantafregning, beregnes på deltajusteret grundlag ved at multiplicere det nominelle antal underliggende aktier med instrumentets delta. Bemyndigelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler herom. Der bliver udstedt regler i en forordning i medfør af blandt andet artikel 13, stk. 1a, i gennemsigtighedsdirektivet om dels den metode, der skal anvendes til beregning af antal

stemmerettigheder, når der er tale om finansielle instrumenter, som er baseret på en kurv af aktier eller et indeks, og dels metoderne til bestemmelse af delta med henblik på beregning af stemmerettigheder vedrørende finansielle instrumenter, der udelukkende giver mulighed for kontant afregning. Det forventes, at EU-Kommissionen vil udstede forordningen i løbet af 1. halvår 2015. Gennemsigtighedsdirektivet fastsætter kun flagningspligt i forhold til stemmerettigheder. De metoder, der fastsættes regler om i forordningen, vil derfor også kun gælde i forhold til stemmerettigheder. De regler, det foreslås, at Finanstilsynet skal fastsætte, skal således også kunne indeholde, at metoderne i forordningen ligeledes skal kunne finde anvendelse i forhold til beregningen af finansielle instrumenters andel af den samlede kapital, fordi der efter den foreslåede § 29, stk. 2, også foreslås flagningspligt i forhold til den samlede aktiekapital.

Endelig foreslås det i *stk. 7, 2. pkt.*, at give Finanstilsynet mulighed for at fastsætte regler om fravigelse af flagningspligterne i *stk. 1-6* og meddelelsespligten i *stk. 1*. Med bestemmelsen gives mulighed for at gennemføre undtagelsesbestemmelserne i artikel 9, 11 og 12 i gennemsigtighedsdirektivet i en bekendtgørelse, idet disse er af en art og kompleksitet, der er bedst egnet til regulering ved bekendtgørelse.

I overensstemmelse hermed vil Finanstilsynet i medfør artikel 9, stk. 4 i gennemsigtighedsdirektivet fastsættes regler om undtagelse for erhvervelse af aktier, der udelukkende sker med henblik på clearing og afvikling inden for den sædvanlige korte afviklingscyklus og for depositarer, der besidder aktier i deres egenskab af depositarer. Yderligere vil Finanstilsynet i overensstemmelse med artikel 9, stk. 5 og 6, fastsætte regler om undtagelse for en prisstillers erhvervelse eller afhændelse af en større besiddelse, når denne handler i sin egenskab af prisstiller samt undtagelse for handelsbeholdningen i et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab, et kreditinstitut eller i et investeringsselskab, forudsat besiddelserne omfattet af artikel 9, stk. 5 og 6 holdes under 5 pct. af stemmerettighederne i udsteder. Artikel 2 og 3 i gennemførelsesforordningen fastlægger krav til sammenlægning af besiddelser med henblik på at beregne 5 pct.-tærsklen i de for prisstillere og for handelsbeholdningen i henhold til artikel 9, stk. 5 og 6, i gennemsigtighedsdirektivet gældende undtagelser.

Finanstilsynet vil endvidere fastsætte regler om undtagelse i overensstemmelse med artikel 9, stk. 6a, i gennemsigtighedsdirektivet vedrørende transaktioner knyttet til aktier der erhverves til stabiliseringsformål i overensstemmelse med EU-Kommissionens forordning (EF) nr. 2273/2003 af 22. december 2003, samt om undtagelse vedrørende aktier, der stilles til rådighed for eller af medlemmerne af ESCB, som er sammenslutningen af europæiske centralbanker, jf. artikel 11 i gennemsigtighedsdirektivet, eller for en virksomhed, hvis moderselskab har foretaget anmeldelse om erhvervelse eller afhændelse af større besiddelser, jf. artikel 12 i gennemsigtighedsdirektivet.

Der er tale om en videreførelse af de regler, der allerede er fastsat i den gældende storaktionærbekendtgørelse med de

tilpasninger, der følger af ændringerne i gennemsigthedsdirektivet, som følger af direktiv 2013/50/EU. Herunder skal undtagelserne også finde anvendelse i forhold til de nye finansielle instrumenter, som bliver omfattet af flagningspligten for finansielle instrumenter, samt at flagningspligten ikke finder anvendelse for aktier, der erhverves til stabiliseringsformål i overensstemmelse med Kommissionens forordning (EF) nr. 2273/2003 af 22. december 2003 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF med hensyn til tilbagekøbsprogrammer og stabilisering af finansielle instrumenter, forudsat at stemmerettigheder, der er knyttet til sådanne aktier, ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse.

Til nr. 16 (§ 29 a i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås at indsætte en ny § 29 a i lov om værdipapirhandel m.v. Bestemmelsen giver mulighed for, at Finanstilsynet kan sanktionere grove og gentagne overtrædelser af flagningsregler med suspension af stemmerettigheder knyttet til aktionærens aktiebesiddelser i et selskab, som der skal gives flagningsmeddelelse til. Bestemmelsen gennemfører artikel 28b, stk. 2, i gennemsigthedsdirektivet.

Formålet med bestemmelsen er at sikre markedet bedst mulige vilkår ved, at investorerne er i stand til at erhverve eller afhænde aktier m.v. med kendskab til ejerforholdene i det pågældende selskab. Hvis der ikke er givet meddelelse efter de foreslåede regler i § 29, stk. 1-5, har investorer ikke denne mulighed. Der gives med bestemmelsen mulighed for, at stemmerettighederne i grove eller gentagne tilfælde af overtrædelse af reglerne kan suspenderes, så aktionæren ikke kan udøve stemmeretten for de aktier, som aktionæren besidder.

Overtrædelser af flagningsreglerne kan være manglende, for sen eller mangelfuld meddelelse til udsteder eller Finanstilsynet. En meddelelse anses for mangelfuld dels i tilfælde, hvor der mangler oplysninger og dels i tilfælde, hvor der er givet urigtige oplysninger.

Det er grove eller gentagende overtrædelser af flagningsreglerne i § 29, stk. 1-5, overtrædelser af de regler, der kan fastsættes i medfør af § 29, stk. 7, der kan sanktioneres med suspension af stemmerettigheder. Grove overtrædelser kan f.eks. være groft uagtsomme overtrædelser, manglende flagning af besiddelser, langvarige overtrædelser af tidsfristen eller flagningsmeddelelser, som mangler væsentlige oplysninger eller indeholder urigtige oplysninger. Det kan også være tilfælde, hvor aktionæren er blevet vejledt eller rådgivet om sine forpligtelser og uanset dette ikke har fulgt vejledningen eller rådgivningen. Gentagne overtrædelser kan dels være tilfælde, hvor aktionæren tidligere har fået en eller flere påtaler eller andre tilsynsreaktioner eller sanktioner for overtrædelser af flagningsreglerne, dels tilfælde hvor reglerne er blevet overtrådt flere gange, uden det er blevet opdaget, men hvor det efterfølgende konstateres, f.eks. i forbindelse med Finanstilsynets undersøgelse af en aktuel sag.

Det vil bero på en konkret vurdering, om en aktionærs udøvelse af stemmerettigheder skal suspenderes, herunder proportionalitetsovervejelser om for eksempel den tidsmæs-

sige udstrækning af suspensionen. Den person, som har fået suspenderet sine stemmerettigheder, kan således ikke udnytte sine stemmerettigheder på generalforsamlingen for nogen del af sin aktiepost, før flagning af den relevante grænse er foretaget. Uanset at en aktionærs stemmerettigheder er suspenderet, beholder aktionæren sine økonomiske beføjelser, herunder retten til udbytte.

Afgørelser om suspension af stemmerettigheder skal efter forslaget til § 84 l offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside.

Afgørelser truffet af Finanstilsynet om suspension af stemmerettigheder vil efter § 88 kunne indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt.

Til nr. 17 og 18 (§ 30 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås at ændre § 30, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. således, at bemyndigelsen, til at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indholdet af periodemeddelelser, udgår. Dette er en konsekvensændring som følge af, at udstederes forpligtelse til efter § 27, stk. 8, at offentliggøre periodemeddelelser eller kvartalsrapporter ophæves, og der således ikke længere er behov for at fastsætte nærmere regler om indholdet af periodemeddelelser. I bekendtgørelse om udstederes oplysningsforpligtelser er der fastsat regler om bl.a. indholdet af periodemeddelelser. Disse regler vil derfor blive ophævet.

Det foreslås endvidere at ændre § 30, 2. pkt., således, at henvisningen til § 27, stk. 8, udgår. Dette er en konsekvensændring af, at § 27, stk. 8, foreslås ophævet.

Definitionen på hjemland i artikel 2, stk. 1, litra i, i gennemsigthedsdirektivet er blevet ændret med direktiv 2013/50/EU. I dag er der fastsat regler om hjemland i bekendtgørelse om udstederes oplysningsforpligtelser, som har hjemmel i § 30 i lov om værdipapirhandel m.v. Direktiv 2013/50/EU medfører, at muligheden for at udstedere kan vælge hjemland eller vælge nyt hjemland udvides.

Det foreslås derfor, at Finanstilsynet får bemyndigelse til at fastsætte regler i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra i, i gennemsigthedsdirektivet. Det betyder bl.a., at der fastsættes regler om krav til udstederes valg af hjemland, herunder de tilfælde, hvor udstederen alene må vælge ét medlemsland som hjemland. Herudover fastsættes regler om, at udstedere fra tredjelande får mulighed for at vælge hjemland og vælge et nyt hjemland, hvis en udsteder f.eks. ikke længere har værdipapir optaget til handel på et reguleret marked i det land, som udstederen første gang valgte som hjemland. Desuden fastsættes regler om, hvilket land eller hvilke lande, der er hjemland, hvis en udsteder, der har valgmulighed, undlader selv at vælge hjemland. Endelig skærpes kravene om offentliggørelse og underretning af kompetente myndigheder om valg af hjemland. Fremover skal udstedere altid offentliggøre sit hjemland. Endvidere skal udstederen oplyse sit hjemland til den kompetente myndighed i det land, hvor udstederen har sit hjemsted, når det er relevant, til den kompetente myndighed i hjemlandet og

til de kompetente myndigheder i samtlige værtslande. Hvis udstederen undlader at offentliggøre sit hjemland inden for en frist på tre måneder fra den dato, hvor udstederens værdipapirer første gang optages til handel på et reguleret marked, er hjemlandet det medlemsland, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Når udstederens værdipapirer er optaget til handel på regulerede markeder, der er beliggende i et medlemsland, eller udstederen udøver virksomhed i mere end ét medlemsland, er disse medlemslande udstederens hjemlande, indtil udstederen har truffet valg om et enkelt hjemland og har offentliggjort dette.

Af lovtekniske årsager er det fundet hensigtsmæssigt direkte at anføre i § 30, 3. pkt., at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler om udstederes hjemland.

Til nr. 19 (§ 37, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at § 37, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at henvisningen til § 28, stk. 3, udgår og erstattes af en henvisning til regler fastsat i medfør af § 30. Ændringen er en konsekvens af, at § 28 i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, og reglerne om hjemland vil blive fastsat i en revideret bekendtgørelse om udstederes oplysningsforpligtelser, som Finanstilsynet kan udstede med hjemmel i § 30 i lov om værdipapirhandel m.v.

Til nr. 20 (§ 44, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af, at § 46 ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 21.

Til nr. 21 (§§ 45 og 46 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ophævelse af §§ 45 og 46 i lov om værdipapirhandel m.v. medfører, at godkendte prospekter for offentlige udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro ikke længere skal registreres i og offentliggøres af Erhvervsstyrelsen, jf. § 45, stk. 3. Der vil derfor heller ikke blive opkrævet gebyr herfor. Forslaget medfører også, at Finanstilsynet ikke fremover vil kunne kræve gebyr for behandling af prospekter for udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro, jf. § 45, stk. 4.

Et prospekt for offentlige udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro skal i dag indsendes til Finanstilsynet, jf. § 45, stk. 1. Af § 45, stk. 2, fremgår, at Finanstilsynet påser, at prospektet opfylder betingelserne i § 44 i lov om værdipapirhandel m.v. De samme krav fremgår af § 44, stk. 2, hvorefter Finanstilsynet træffer beslutning om prospektets godkendelse.

Af § 45, stk. 5, fremgår, at Erhvervsstyrelsen fastsætter regler om offentliggørelse af modtagelse af prospekter omfattet af kapitel 12 i lov om værdipapirhandel m.v. og om betaling af gebyr for offentliggørelse. Hjemlen er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 961 af 1. december 2003 om Erhvervs- og Selskabsstyrelsens offentliggørelse af prospekter ved første offentlige udbud af visse værdipapirer. Med den foreslåede ophævelse af § 45 vil den nævnte bekendtgørelse ligeledes blive ophævet.

Udbud til offentligheden mellem 1 mio. og 5 mio. euro må, jf. § 46, stk. 1, ikke finde sted, før prospektet er offentliggjort efter reglerne i medfør af § 45, stk. 5, jf. § 46, stk. 1. Efter § 46, stk. 2, kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om indholdet af udbudsmaterialet. Den samme hjemmel fremgår af § 44, stk. 6, hvorefter Finanstilsynet fastsætter regler om prospektets indhold, sprog, indsendelse, gyldighed og annoncering.

Henset til at Finanstilsynet under alle omstændigheder offentliggør alle godkendte prospekter på tilsynets hjemmeside, vurderes det ikke længere hensigtsmæssigt, at der skal ske registrering og offentliggøres i Erhvervsstyrelsen. Registreringen hos Erhvervsstyrelsen blev indført, da Erhvervsstyrelsen stod for godkendelse af de relevante prospekter. Reglen blev videreført da kompetencen til at godkende de relevante prospekter blev overført til først Fondsrådet og herefter til Finanstilsynet.

Den foreslåede ændring vil forenkle processen for at få offentliggjort et godkendt prospekt samt fjerne gebyret herfor, der på nuværende tidspunkt udgør 1.250 kr. I forlængelse af lovforslaget vil bekendtgørelse om prospekter ved offentlige udbud mellem 1 mio. og 5 mio. euro af visse værdipapirer blive revideret i overensstemmelse med forslaget. Det betyder, at reglerne om oversendelse af prospekter til Erhvervsstyrelsen, vil blive ophævet. Der vil endvidere blive fastsat regler i bekendtgørelsen om, hvordan udsteder skal offentliggøre prospektet.

Til nr. 22 (§ 83, stk. 1, 4. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

Finanstilsynets generelle tilsynsbestemmelse i lov om værdipapirhandel m.v. er fastlagt i § 83. Efter gældende ret påser Finanstilsynet overholdelsen af lov om værdipapirhandel m.v. samt regler udstedt i medfør af loven, dvs. bekendtgørelser udstedt med hjemmel i lov om værdipapirhandel m.v. Der er dog enkelte undtagelser, som er opregnet i bestemmelsen. Desuden påser Finanstilsynet overholdelsen af specifikt nævnte forordninger.

I direktiv 2013/50/EU er der en række bemyndigelser, hvorefter EU-Kommissionen kan udstede delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder. Det forventes, at disse retsakter og tekniske standarder (niveau 2-regulering) vil udgøre forordninger, som vil være direkte gældende i medlemslandene, og som derfor ikke skal implementeres i dansk lovgivning.

Finanstilsynet skal som kompetent myndighed ud over at påse overholdelsen af de bestemmelser, der er implementeret i dansk ret i medfør af gennemsigtighedsdirektivet, ligeledes påse overholdelsen af de retsakter og tekniske standarder, der er udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet, og som er umiddelbart gældende i medlemslandene. Tilsynsforpligtelsen følger af artikel 24 i gennemsigtighedsdirektivet.

Det foreslås derfor at udvide opregningen i stk. 1 med et nyt 4. pkt. således, at Finanstilsynet ligeledes påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af gennemsigtig-

hedsdirektivet. Tilføjelsen sikrer, at Finanstilsynet kan sanktionere og udstede tilsynsreaktioner for virksomhedernes manglende efterlevelse af bestemmelser i forordninger udstedt i medfør af gennemsigthedsdirektivet.

Til nr. 23 (§ 83, stk. 3, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at § 83, stk. 3, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at henvisningen til § 28, stk. 3, nr. 2, udgår og erstattes af en henvisning til regler fastsat i medfør af § 30. Ændringen er en konsekvens af, at § 28 i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, og reglerne om hjemland vil blive fastsat i en revideret bekendtgørelse om udsteders oplysningsforpligtelser, som Finanstilsynet kan udstede med hjemmel i § 30 i lov om værdipapirhandel m.v.

Til nr. 24 (§ 83 a, stk. 1, nr. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Med forslaget til § 83 a, stk. 1, nr. 1, foretages en nyaffattelse af lovtekniske grunde da ændringerne i bestemmelsen har forskellige ikrafttrædelsestidspunkter, jf. lovforslagets § 1, nr. 25.

Ved denne ændring ophæves henvisningen til § 45, stk. 1, 2 og 4, og § 46, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. Der er tale om konsekvensrettelser som følge af, at §§ 45 og 46 foreslås ophævet, jf. forslaget § 1, nr. 21. Herudover videreføres bemærkningerne til § 83, stk. 1, nr. 1, i sin helhed, som disse fremgår af lov nr. 604 af 24. juni 2005 (L 155 af 2004/2005, 2. samling) med senere ændringer som disse bl.a. fremgår af lov nr. 1460 af 22. december 2004 og lov nr. 108 af 7. februar 2007.

Til nr. 25 (§ 83 a, stk. 1, nr. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Med forslaget til § 83 a, stk. 1, nr. 1, foretages en nyaffattelse af lovtekniske grunde, da ændringerne i bestemmelsen har forskellige ikrafttrædelsestidspunkter, jf. lovforslagets § 1, nr. 24.

Denne ændring er en konsekvens af, at § 29 affattes på ny. Henvisningen i § 83, stk. 1, nr. 1, til § 29, stk. 4, foreslås således ændret til § 29, stk. 7. Der er tale om en konsekvensrettelse, da indholdet af den nugældende § 29, stk. 4, foreslås flyttet til stk. 7 i forslaget til nyaffattelsen af § 29. Herudover videreføres bemærkningerne til § 83, stk. 1, nr. 1, i sin helhed, som disse fremgår af lov nr. 604 af 24. juni 2005 (lovforslag nr. L 155 af 2004/2005, 2. samling) med senere ændringer som disse bl.a. fremgår af lov nr. 1460 af 22. december 2004 og lov nr. 108 af 7. februar 2007.

Til nr. 26 (§ 83 a, stk. 1, nr. 4, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring af § 83 a, stk. 1, nr. 4, i lov om værdipapirhandel m.v. er en konsekvens af, at § 29 i lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovforslagets § 1, nr. 15, affattes på ny. Der er tale om en konsekvensrettelse.

Til nr. 27 (§ 83 a, stk. 1, nr. 5, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring af § 83 a, stk. 1, nr. 5, i lov om værdipapirhandel m.v. er en konsekvens af, at § 28 i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der er tale om en konsekvensrettelse.

Til nr. 28 (§ 84, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det fremgår af § 84, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., at Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, beslutning om at overgive sager omfattet af nr. 1 til politimæssig efterforskning og godkender regler og vejledninger, der skal udstedes af Finanstilsynet. Af § 84, stk. 2, fremgår det, at stk. 1 ligeledes finder anvendelse for sager om efterlevelse af specifikt nævnte forordninger.

I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af gennemsigthedsdirektivet er der en række bemyndigelser, hvorefter EU-Kommissionen kan udstede delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder. Det forventes, at disse retsakter og tekniske standarder (niveau 2-regulering) vil udgøre forordninger, som vil være direkte gældende i medlemslandene, og som derfor ikke skal implementeres i dansk lovgivning.

Bestyrelsen skal ud over at kunne træffe beslutninger efter de bestemmelser, der er implementeret i dansk ret i medfør af gennemsigthedsdirektivet, ligeledes kunne træffe beslutninger efter de retsakter og tekniske standarder, der er udstedt i medfør af gennemsigthedsdirektivet, og som forordninger er umiddelbart gældende i medlemslandene.

Derfor foreslås det at udvide opregningen i stk. 2 således, at stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for sager om efterlevelse af forordninger udstedt i medfør af gennemsigthedsdirektivet.

Til nr. 29 (§ 84 a, stk. 6, nr. 23, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 23 i § 84 a, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at tavshedspligtsbestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, herefter benævnt CRD IV, blev ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, herefter benævnt boligkreditdirektivet. Det fremgår således af artikel 54a i CRD IV, at artikel 53 og 54 ikke berører de undersøgelsesbeføjelser, der

er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF. Artikel 53 og 54 i CRD IV indeholder regler om tavshedspligt og anvendelse af fortrolige oplysninger. Den foreslåede ændring svarer til den foreslåede ændring af tavshedspligtsbestemmelsen i § 354 i lov om finansiel virksomhed samt øvrige hovedlove og foreslås af hensyn til at ensrette bestemmelserne.

I henhold til artikel 226 i TEUF kan Europa-Parlamentet, efter anmodning fra en fjerdedel af sine medlemmer, nedsætte et midlertidigt undersøgelsesudvalg, der skal undersøge påstande om overtrædelser eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten. For at kunne foretage de hjemlede undersøgelser er det nødvendigt, at undersøgelsesudvalget har adgang til at få udleveret fortroligt materiale.

Det fremgår af artikel 198 i Europa-Parlamentets forretningsorden (juli 2014), at Europa-Parlamentet kan anvende bestemmelsen til at nedsætte et undersøgelsesudvalg til at undersøge påstande om overtrædelser af EU-retten eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten, hvad enten disse skulle være begået af en EU-institution eller et EU-organ, af en offentlig myndighed i en medlemsstat eller af personer, som i henhold til EU-retten er bemyndiget til at anvende denne.

Finanstilsynets ansatte er i medfør af § 84 a i lov om værdipapirhandel pålagt en særlig tavshedspligt. Denne skærpede tavshedspligt går videre end den tavshedspligt, der i medfør af § 27, stk. 1, i forvaltningsloven påhviler alle offentligt ansatte. § 84 a, stk. 4-7, i lov om værdipapirhandel beskriver de kernetilfælde, hvor der inden for rammerne af tavshedspligtsbestemmelsen kan videregives fortrolige oplysninger.

§ 84 a i lov om værdipapirhandel indeholder ikke hjemmel til, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet. Det foreslås derfor med § 84 a, stk. 6, nr. 23, i lov om værdipapirhandel at etablere en mulighed for Finanstilsynet til at videregive fortrolige oplysninger til disse undersøgelsesudvalg. Bestemmelsens krav om, at undersøgelsesudvalget skal være nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF betyder, at andre former for undersøgelsesorganer ikke kan få oplysninger om fortrolige forhold i henhold til denne bestemmelse.

Til nr. 30 (§ 84 a, stk. 11, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 1, nr. 29, indsættes et nyt nr. 23 i § 84 a, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., ændres henvisningerne i stk. 11 fra nr. 24-27 til nr. 25-28.

Til nr. 31 (§ 84 a, stk. 12, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 1, nr. 29, indsættes et nyt nr. 23 i § 84 a, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., ændres henvisningerne i stk. 12 fra nr. 24-27 til nr. 25-28, og nr. 20 og 27 ændres til nr. 21 og 28.

Til nr. 32 (§ 84 b, stk. 2, nr. 5, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at § 84 b, stk. 2, nr. 5, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at det fremgår, at det er alle typer investorer, der har pligt til at give flagningsmeddelelser efter § 29 i lov om værdipapirhandel m.v., som kan anses som part i forhold til Finanstilsynets afgørelse.

Til nr. 33-35 (§ 84 d, stk. 1 og 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Ændringerne til § 84 d, stk. 1, foreslås som en konsekvens af de ændringer, som foreslås i stk. 2.

Det foreslås, at § 84 d, stk. 2, nr. 2-5, 8 og 9, i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves. Ophævelsen er en konsekvens af, at reglerne om Finanstilsynets offentliggørelse af overtrædelser af regler, som stammer fra gennemsigtighedsdirektivet, fastsættes i en ny § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovforslagets § 1, nr. 37.

Til nr. 36 (§ 84 d, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring af § 84 d, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v. er en konsekvens af, at § 27, stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og § 28, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, ophæves. Der er tale om en konsekvensrettelse.

Til nr. 37 (§ 84 l i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås at indsætte en ny § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., der regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af specifikke overtrædelser af loven, regler fastsat i medfør af loven og forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 29 i gennemsigtighedsdirektivet, således som bestemmelsen er affattet ved direktiv 2013/50/EU.

Formålet med forslaget er at sikre en styrkelse og indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning vedrørende sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af vigtige bestemmelser i gennemsigtighedsdirektivet, herunder at øge de nationale sanktioners og foranstaltningers effektivitet og præventive virkning ved bl.a. at indføre krav om, at der skal ske offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger vedrørende både juridiske og fysiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen af de i forslaget til § 84 l, stk. 2, nævnte bestemmelser.

Det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, fastsætter, at Finanstilsynet i de i stk. 2 nævnte sager skal offentliggøre påtalen, påbuddet, det administrative bødeforelæg, tvangsbøden eller afgørelsen om suspension af stemmerettigheder samt navnet på den virksomhed eller den fysiske person, som meddeles sanktionen eller foranstaltningen for overtrædelse af loven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf. Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at Finanstilsynet i de i stk. 2 nævnte sager skal offentliggøre politianmeldelser og navnet på den juridiske person. Der skal ikke ske offentliggørelse af politianmeldelser af fysiske personer. Offentliggørelsen skal ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Finanstilsynet offentliggør i dag i vidt omfang sådanne reaktioner i medfør af § 84 c. Hidtil har Finanstilsynet imidlertid alene offentliggjort med navns nævnelse for så vidt angår juridiske personer. Med forslaget skal Finanstilsynet nu tillige offentliggøre med navns nævnelse i de i stk. 2 nævnte sager, for så vidt angår fysiske personer, og også i sager, som ikke træffes af Finanstilsynets bestyrelse. I tilfælde af at der på Finanstilsynets hjemmeside skal ske offentliggørelse efter både § 84 c og denne bestemmelse, skal offentliggørelse alene ske efter § 84 l.

Bestemmelsen skal gælde tilsvarende for Finanstilsynets bestyrelses afgørelser om påtaler, påbud, administrative bødeforelæg, tvangsbøder og politianmeldelser i de i stk. 2 nævnte sager og afgørelser om suspension af stemmerettigheder. Finanstilsynets bestyrelse er en del af Finanstilsynet og ikke en selvstændig myndighed. Da § 84 c, stk. 1, specifikt omhandler offentliggørelse af reaktioner fra Finanstilsynets bestyrelse, er henvisningen medtaget her for at understrege, at bestyrelsens afgørelser om påtaler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder skal offentliggøres med navns nævnelse i de i stk. 2 nævnte sager og ved afgørelser om suspension af stemmerettigheder for så vidt angår fysiske personer, og ikke blot juridiske personer som omhandlet generelt i § 84 c, stk. 1. Der skal alene ske offentliggørelse af politianmeldelser af juridiske personer, jf. det foreslåede stk. 1, 2. pkt. Juridiske personer, som er virksomheder under tilsyn, skal fortsat på deres hjemmeside offentliggøre reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger efter § 84 c.

Det foreslåede stk. 1 gennemfører artikel 29, stk. 1, 1. pkt., i gennemsigtighedsdirektivet, således som bestemmelsen er affattet ved direktiv 2013/50/EU. Ifølge artikel 29 skal der ske offentliggørelse af alle beslutninger om sanktioner og foranstaltninger, som pålægges for overtrædelse af direktivet.

Finanstilsynets almindelige offentliggørelse af afgørelser m.v., jf. bl.a. § 84 c i lov om værdipapirhandel m.v., afventer i dag ikke en eventuel indbringelse for Erhvervsankenævnet eller domstolene, og ud fra lighedsbetragtninger findes det ikke hensigtsmæssigt med lovforslagets offentliggørelsesbestemmelse at fravige dette.

Det bemærkes, at oplysninger om at fysiske personer har overtrådt strafsanktioneret lovgivning, herunder modtaget påbud og påtaler m.v., vil kunne være oplysninger om andre rent private forhold i henhold til persondatalovens § 8, og offentliggørelse, som forudsat i artikel 29, findes ikke i alle tilfælde at kunne ske inden for persondatalovens rammer. Den foreslåede bestemmelse indebærer således i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt offentliggørelse kan ske, en fravigelse af persondatalovens regler. Persondatalovens regler finder i øvrigt anvendelse, herunder eksempelvis regler om behandlingssikkerhed, indsigt m.v. Der henvises i den forbindelse også til betragtning 27 i præambelen til direktiv 2013/50/EU, hvoraf det bl.a. fremgår, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplys-

ninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger i alle enkeltheder finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med gennemsigtighedsdirektivet. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at Finanstilsynet i henhold til det foreslåede *stk. 1* skal offentliggøre oplysninger om beslutninger om sanktioner og foranstaltninger i forbindelse med overtrædelse af de oplistede bestemmelser.

Det fremgår således af det foreslåede *stk. 2, nr. 1*, at offentliggørelse efter *stk. 1* for det første skal ske i sager om overtrædelse af reglerne om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter efter § 27, stk. 7, og regler herom udstedt i medfør af § 27, stk. 12, og § 30 i lov om værdipapirhandel m.v. samt forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Det kan eksempelvis være, hvis en udsteder undlader at offentliggøre en års- eller halvårsrapport inden for de tidsfrister på henholdsvis 4 måneder og 3 måneder, der gælder for offentliggørelse af disse rapporter efter § 27, stk. 7.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 2*, skal der endvidere ske offentliggørelse ved overtrædelse af reglerne om offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysninger efter § 27 a, stk. 1-3, i lov om værdipapirhandel m.v., og regler herom udstedt i medfør af § 30 i lov om værdipapirhandel m.v. samt forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Det kan eksempelvis være, hvis en udsteder ikke offentliggør oplysninger på en måde, som sikrer, at de i videst muligt omfang når ud til offentligheden i hele Den Europæiske Union og lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Et andet eksempel kan være, at en udsteder undlader at indsende offentliggjorte oplysninger til Finanstilsynet.

Videre foreslås det i *stk. 2, nr. 3*, at der skal ske offentliggørelse i sager om overtrædelse af reglerne om meddelelse af større besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter efter § 29 i lov om værdipapirhandel m.v., og af regler herom udstedt i medfør af § 29, stk. 7, og § 30 i lov om værdipapirhandel m.v. samt forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Det kan eksempelvis være, hvis en storaktionær undlader at give meddelelse om aktiebesiddelser eller giver for sen eller mangelfuld meddelelse om besiddelser af aktier m.v. til en udsteder.

Endelig foreslås det i *stk. 2, nr. 4*, at der skal ske offentliggørelse af sager om overtrædelse af reglerne om udsteders oplysningsforpligtelser, hjemland og ligebehandling af og kommunikation med aktionærer og indehavere af obligationer eller andre former for omsættelige gældsinstrumenter udstedt i medfør af § 30 i lov om værdipapirhandel m.v. og forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Det kan eksempelvis være, hvis en udsteder af aktier undlader at offentliggøre det samlede antal stemmerettigheder og den samlede kapital i selskabet ved udgangen af en

måned, i hvilken der er sket en stigning eller et fald som følge af en kapitalforhøjelse eller kapitalnedsættelse.

Finanstilsynet skal dermed på sin hjemmeside offentliggøre samtlige påtaler, påbud, administrative bødeforelæg, tvangsbøder og afgørelser om suspension af stemmerettigheder vedrørende en fysisk eller juridisk persons overtrædelse af de ovenfor nævnte regler samt politianmeldelser af en juridisk persons overtrædelse af de ovenfor nævnte regler.

Det vil være oplysninger om sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af forordninger udstedt i medfør af artikel 2, stk. 3, artikel 4, stk. 7, artikel 5, stk. 6, artikel 9, stk. 6b og 7, artikel 12, stk. 8 og 9, artikel 13, stk. 1a, 2, 3 og 4, artikel 14, stk. 2, artikel 17, stk. 4, artikel 18, stk. 5, artikel 19, stk. 4, artikel 21, stk. 4, artikel 22, stk. 1, artikel 23, stk. 4 og 5, og artikel 23, stk. 7, i gennemsigtighedsdirektivet, som vil skulle offentliggøres. For en gennemgang af de artikler, der giver hjemmel til at udstede forordninger, henvises til bemærkningerne til forslaget til ændringen af § 88 a i lov om værdipapirhandel m.v. Der er på nuværende tidspunkt endnu ikke udstedt forordninger i medfør af de nævnte bestemmelser. ESMA har i medfør af artikel 9, stk. 6b, artikel 13, stk. 1a, litra a og b, og artikel 13, stk. 4, i gennemsigtighedsdirektivet udarbejdet udkast til forordning om visse reguleringsmæssige tekniske standarder om større aktiebesiddelser. Udkastet indgår i ESMA dokument 2014/1187 Final Report on draft Regulatory Technical Standards on major shareholdings and an indicative list of financial instruments subject to notification requirements under the revised Transparency Directive af 29. september 2014, som er sendt til EU-Kommissionen.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, at offentliggørelse efter stk. 1 skal udskydes eller ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller den fysiske person, efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, eller offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet. Dette gælder ligeledes i tilfælde, hvor der er tale om offentliggørelse vedrørende en fysisk person, hvis de samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse med navns nævnelse må vurderes ikke at være proportionale i forhold til hensynet til personen.

Det forhold at offentliggørelse af en virksomheds navn vil kunne medføre fald i kursen på en virksomheds aktier, tab af kunder, eller at offentliggørelse vil kunne bane vej for et erstatningskrav mod virksomheden eller den fysiske person, vil ikke i sig selv være nok til, at offentliggørelse skal ske i anonymiseret form. Undtagelsen finder således kun anvendelse på de tilfælde, hvor virksomhedens fortsatte drift vil blive truet, eller meget væsentlige interesser krænkes. Endvidere må offentliggørelse udskydes eller ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelse vil kunne skade en efterfølgende strafferetlig efterforskning. Ved tvivl vil spørgsmålet om offentliggørelse blive forelagt den relevante politimyndighed. Udskydes offentliggørelsen vil udskydelsen være, til der ikke længere er hensyn, der kan begrunde udskydelsen. Derudover må offentliggørelse udskydes eller ske i anonymiseret

form i tilfælde af, at offentliggørelse vil medføre en trussel mod den finansielle stabilitet.

Såfremt der er tale om offentliggørelse af navnet på en fysisk person, skal der ligeledes ske offentliggørelse i anonymiseret form, hvis offentliggørelse af navnet på en fysisk person i det konkrete tilfælde må vurderes ikke at være proportionalt i forhold til hensynet til personen. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor en offentliggørelse med navns nævnelse må vurderes ikke at ville have en tilstrækkelig præventiv effekt i forhold til det indgreb, som offentliggørelsen vil være i vedkommendes personlige integritet.

Hvis der er tale om et tilfælde, hvor der efter bestemmelsen skal ske offentliggørelse i anonymiseret form, men offentliggørelse ikke kan ske i anonymiseret form, fordi der ikke kan ske en effektiv anonymisering, vil offentliggørelsen ikke skulle foretages efter denne bestemmelse. Det er for eksempel tilfældet, hvis beskrivelsen af de konkrete forhold i sagen gør, at det vil være muligt entydigt at identificere den virksomhed eller fysiske person afgørelsen er rettet imod, uanset at denne ikke er nævnt ved navn.

Stk. 3 gennemfører artikel 29, stk. 1, litra a-c, i gennemsigtighedsdirektivet, således som bestemmelsen er affattet ved direktiv 2013/50/EU.

Det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, fastsætter, at hvis en afgørelse omfattes af bestemmelsen, dvs. et påbud, en påtale eller suspension af stemmerettigheder for overtrædelse af de i stk. 2 nævnte forhold, samt tvangsbøder indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene, jf. § 88 i lov om værdipapirhandel m.v., skal dette fremgå af offentliggørelsen. Stk. 4, 1. pkt., gennemfører artikel 29, stk. 2, i gennemsigtighedsdirektivet, således som bestemmelsen er affattet ved direktiv 2013/50/EU.

Efter det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, skal status og det efterfølgende resultat ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt. Status kan f.eks. være, at parten efterfølgende trækker sin klage tilbage, eller at sagen afvises, hvorimod status quo ikke skal offentliggøres.

Finanstilsynet offentliggør i dag efter § 84 c i lov om værdipapirhandel m.v. bl.a. domme over juridiske personer i sager, der har været overgivet til politimæssig efterforskning, samt status om anke og resultatet heraf. Med forslaget skal Finanstilsynet tillige offentliggøre status samt det efterfølgende resultat af anken, hvis et påbud, en påtale, en afgørelse om suspension af stemmerettigheder eller en tvangsbøde for overtrædelse i de i stk. 2 nævnte forhold indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene.

Af det foreslåede *stk. 4, 3. pkt.*, følger, at Finanstilsynet skal offentliggøre udfaldet af en straffesag, når der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde. Det betyder, at Finanstilsynet skal offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på tilsynets hjemmeside. Af forslaget følger, at offentliggørelsen skal ske hurtigst muligt.

Det foreslåede *stk. 5, 1. pkt.*, fastsætter, at offentliggørelse i henhold til stk. 1-4 skal ske hurtigst muligt efter, at den fysiske eller juridiske person er underrettet om sanktionen eller foranstaltningen, og offentliggørelsen skal fremgå af Fi-

nanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år fra offentliggørelsen. Hurtigst muligt i § 84, stk. 5, 1. pkt., skal ikke fortolkes i overensstemmelse med § 27, stk. 1, og § 29, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., som omhandler udstederes oplysningsforpligtelser.

§ 5 i persondataloven indeholder en række grundlæggende principper, der gælder for alle behandlinger af personoplysninger, herunder fastsætter bestemmelsen bl.a., at indsamlede oplysninger ikke må opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere den registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil oplysningerne behandles. For at iagttage § 5, stk. 5, i persondataloven, foreslås det i *stk. 5, 2. pkt.*, at offentliggjorte oplysninger, som vedrører fysiske personer, kun skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen. Vurderingen skal foretages ud fra, at de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen er at sikre en styrkelse og indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning vedrørende sanktioner for overtrædelse af vigtige bestemmelser i gennemsigtighedsdirektivet, herunder øge de nationale sanktioners og foranstaltningers effektivitet og præventive virkning.

Til nr. 38 (§ 87, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Finanstilsynet fik ved lov nr. 491 af 9. juni 2004 hjemmel til at indhente og videreformidle oplysninger til tilsynsmyndigheder i EU/EØS-lande, som de nævnte myndigheder havde behov for. Lov nr. 133 af 24. februar 2009 nyaffattede § 84 a, stk. 6, og foretog i den forbindelse ændringer i numrene i stk. 6, hvorfor loven tillige ændrede i henvisningerne i § 87, stk. 6, til § 84 a, stk. 6. Efterfølgende er der imidlertid foretaget flere ændringer i § 84 a, stk. 6, uden at der er sket konsekvensrettelse af § 87, stk. 6. Med den foreslåede ændring foretages de nødvendige konsekvensrettelser. Ændringen giver bl.a. hjemmel til, at Finanstilsynet indhenter oplysninger til brug for en udenlandsk myndigheds undersøgelser af en potentiel overtrædelse af storaktionærreglerne i en udenlandsk virksomhed. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til ændringerne af § 87, stk. 6, i lov nr. 491 af 9. juni 2014 (lovforslag nr. L 214 af 31. marts 2004) og lov nr. 133 af 24. februar 2009 (lovforslag nr. L 91 af 12. december 2008).

Til nr. 39 (§ 88, stk. 1,1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

Efter gældende ret kan afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen på Finanstilsynets vegne i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven eller efter specifikt nævnte forordninger indbringes for Erhvervsankenævnet.

I gennemsigtighedsdirektivet er der en række bemyndigelser, hvorefter EU-Kommissionen kan udstede delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske. Det forventes, at langt hovedparten af disse retsakter og tekniske standarder (niveau 2-regulering) ligeledes vil udgøre forordninger, som

vil være direkte gældende i medlemslandene, og som derfor ikke skal implementeres i dansk lovgivning.

I henhold til den foreslåede ændring af § 88, stk. 1, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. påser Finanstilsynet virksomhedernes overholdelse af gennemsigtighedsdirektivet, jf. også bemærkningerne til den foreslåede ændring af § 83, stk. 1, 4. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 22. Idet Finanstilsynet skal påse overholdelsen, kan Finanstilsynet ligeledes træffe afgørelser i forhold til virksomhedernes manglende efterlevelse af bestemmelserne. I den forbindelse foreslås det i stk. 1 at udvide, hvilke afgørelser der kan indbringes for Erhvervsankenævnet, således at også afgørelser truffet i medfør af forordninger og regler udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet kan indbringes.

Til nr. 40 (§ 88 a i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen foreslås ændret for at tilvejebringe det fornødne hjemmelsgrundlag for erhvervs- og vækstministeren til om nødvendigt at fastsætte administrative bestemmelser til opfyldelse af de afgørelser eller retsakter (niveau 2-regulering), som EU-Kommissionen måtte vedtage efter proceduren i artikel 27-27 b i gennemsigtighedsdirektivet og efter proceduren i artikel 10-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), herefter benævnt ESMA-forordningen, hvilket følger af de bestemmelser i gennemsigtighedsdirektivet, som indeholder bemyndigelser til EU-Kommissionen til udstedelse af retsakter på området. Bestemmelserne fremgår nedenfor.

Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, hvad indholdet af EU-Kommissionens niveau 2-regulering bliver, herunder om det er nødvendigt at foretage implementering eller supplerende regulering vedrørende niveau 2-reguleringen. Der kan være behov for at kunne gennemføre niveau 2-reguleringen eller vedtage supplerende regulering hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelse af lovforslag. Da indholdet af niveau 2-reguleringen fra EU-Kommissionen på tidspunktet for lovforslagets udarbejdelse er ukendt, er det ikke muligt at redegøre nærmere for, hvordan disse bemyndigelser vil blive udnyttet.

Erhvervs- og vækstministeren skal kun udnytte den foreslåede bemyndigelse, såfremt det er nødvendigt med henblik på at gennemføre den omhandlede niveau 2-regulering, eller hvis det er nødvendigt at fastsætte danske regler, der supplerer de bestemmelser, som EU-Kommissionen har vedtaget som niveau 2-regulering.

Nedenfor angives de bestemmelser i gennemsigtighedsdirektivet, som indeholder bemyndigelser til EU-Kommissionen til udstedelse af retsakter på området. Heraf ses det tillige, når det følger af gennemsigtighedsdirektivet, at ESMA skal udarbejde udkast til retsakterne.

Det fremgår af artikel 2, stk. 3, i gennemsigtighedsdirektivet, at EU-Kommissionen vedtager foranstaltninger vedrørende definitionerne, som fremgår af artikel 2, stk. 1, og at EU-Kommissionen navnlig skal:

- a) fastlægge de procedurer, hvorefter en udsteder kan træffe sit valg med hensyn til hjemland, jf. stk. 1, litra i, nr. ii
- b) i givet fald med henblik på valget af hjemland som omhandlet i stk. 1, litra i, nr. ii, tilpasse den treårige periode efter udstederens resultater under hensyntagen til eventuelle nye fællesskabsretlige krav i forbindelse med optagelse til handel på et reguleret marked, og
- c) med henblik på stk. 1, litra l, fastlægge en vejledende liste over, hvilke midler der ikke skal betragtes som formidling ad elektronisk vej, under hensyntagen til bilag V i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester efter forskriftsproceduren i artikel 27, stk. 2.

Videre fremgår det, at de foranstaltninger, der henvises til i litra a og b, fastsættes ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b.

Det fremgår af artikel 4, stk. 7, i gennemsigthedsdirektivet, at ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at specificere det elektroniske rapporteringsformat med behørig henvisning til nuværende og fremtidige teknologiske muligheder. Inden vedtagelsen af udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder udfører ESMA en passende vurdering af mulige elektroniske rapporteringsformater og gennemfører passende afprøvninger i markedet. ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for EU-Kommissionen senest den 31. december 2016. EU-Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Det fremgår af artikel 5, stk. 6, i gennemsigthedsdirektivet, at EU-Kommissionen vedtager foranstaltninger vedrørende definitionerne i artikel 5, stk. 1, og at EU-Kommissionen navnlig skal:

- a) fastsætte, under hvilke tekniske omstændigheder en offentliggjort halvårsrapport, herunder revisors review, skal forblive offentligt tilgængelig
- b) præcisere karakteren af revisors review
- c) fastsætte minimumsindholdet i balancen og resultatopgørelsen i sammendrag samt de forklarende noter her til, hvis de ikke er udarbejdet i overensstemmelse med de internationale regnskabsstandarder, vedtaget efter proceduren i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1606/2002.

Det fremgår videre, at de foranstaltninger, der henvises til i litra a, vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 27, stk. 2. De foranstaltninger, der henvises til i litra b og c, fastsættes ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b. EU-Kommissionen kan i givet fald også justere den i stk. 1 nævnte femårsperiode ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b.

Det fremgår af artikel 9, stk. 6b, i gennemsigthedsdirektivet, at ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den metode, der under hensyntagen til artikel 12, stk. 4 og 5, skal anvendes til at beregne 5 pct.-tærsklen i stk. 5 og 6, også når der er tale om en koncern. ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for EU-Kommissionen senest den 27. november 2014. EU-Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Det fremgår af artikel 9, stk. 7, i gennemsigthedsdirektivet, at EU-Kommissionen fastsætter den maksimale længde af den i artikel 9, stk. 4, omhandlede korte afviklingscyklus samt passende kontrolmekanismer, der forvaltes af hjemlandets kompetente myndighed, ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b.

Det fremgår af artikel 12, stk. 8, i gennemsigthedsdirektivet, at EU-Kommissionen vedtager foranstaltninger med henblik på at:

- b) fastsætte en »handelsdagskalender« for samtlige medlemslande
- c) fastsætte, i hvilke tilfælde aktionæren eller den fysiske person eller juridiske enhed som omhandlet i artikel 10 eller begge parter skal foretage den nødvendige anmeldelse til udstederen
- d) præcisere, under hvilke omstændigheder aktionæren eller den fysiske person eller juridiske enhed som omhandlet i artikel 10 burde have været bekendt med erhvervelsen eller afhændelsen
- e) klarlægge, hvilke betingelser for uafhængighed administrationselskaber og deres moderselskaber eller investeringsselskaber og deres moderselskaber skal opfylde for at kunne drage fordel af undtagelserne i stk. 4 og 5.

Det fremgår af artikel 12, stk. 9, i gennemsigthedsdirektivet, at ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer til brug ved anmeldelse af de krævede oplysninger til udstederen, jf. artikel 12, stk. 1, eller ved indgivelse af oplysninger i henhold til artikel 19, stk. 3. EU-Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit nævnte gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Det fremgår af artikel 13, stk. 1a, i gennemsigthedsdirektivet, at antallet af stemmerettigheder beregnes på grundlag af det fulde nominelle antal aktier, der ligger til grund for det finansielle instrument, men hvis det finansielle instrument udelukkende giver mulighed for kontant afregning, beregnes antallet af stemmerettigheder på deltajusteret grundlag ved at multiplicere det nominelle antal underliggende aktier med instrumentets delta. Med henblik herpå sammenlægger og anmelder indehaveren alle finansielle instrumenter, der har samme underliggende udsteder. Kun lange positioner tages i betragtning ved beregningen af stem-

merettigheder. Lange positioner må ikke nettes med korte positioner, der har samme underliggende udsteder.

Det fremgår endvidere, at ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den metode, der skal anvendes til beregning af de omhandlede antal stemmerettigheder, når der er tale om finansielle instrumenter, som er baseret på en kurv af aktier eller et indeks, og metoderne til bestemmelse af delta med henblik på beregning af stemmerettigheder vedrørende finansielle instrumenter, der udelukkende giver mulighed for kontant afregning, som krævet i første afsnit. ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for EU-Kommissionen senest den 27. november 2014. EU-Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Det fremgår af artikel 13, stk. 2, i gennemsigtighedsdirektivet, at EU-Kommissionen tillægges beføjelse til ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a-2c, og med forbehold af betingelserne fastsat i artikel 27a og 27b at vedtage foranstaltninger med henblik på at fastlægge indholdet af den anmeldelse, der skal foretages, anmeldelsesperioden, og hvem der skal modtage anmeldelsen.

Det fremgår af artikel 13, stk. 3, i gennemsigtighedsdirektivet, at ESMA kan udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer til brug ved anmeldelse af de krævede oplysninger til udstederen, jf. artikel 13, stk. 1, eller ved indgivelse af oplysninger i henhold til artikel 19, stk. 3. EU-Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Det fremgår af artikel 13, stk. 4, i gennemsigtighedsdirektivet, at undtagelserne i artikel 9, stk. 4-6, og i artikel 12, stk. 3-5, finder tilsvarende anvendelse på anmeldelseskravene i artikel 13. Det fremgår endvidere, at ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, i hvilke tilfælde de i første afsnit omhandlede undtagelser finder anvendelse på finansielle instrumenter, som besiddes af en fysisk person eller en juridisk enhed, som udfører kundeordrer eller imødekommer kundeansøgninger om at udføre handler på et andet grundlag end ejerskab, eller afdækker positioner, der er resultatet af sådanne handler. ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for EU-Kommissionen senest den 27. november 2014. EU-Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Det fremgår af artikel 14, stk. 2, i gennemsigtighedsdirektivet, at EU-Kommissionen for at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og præcisere de i artikel 14, stk. 1, fastsatte krav vedtager foranstaltninger ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med arti-

kel 27, stk. 2a-2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b.

Det fremgår af artikel 17, stk. 4, i gennemsigtighedsdirektivet, at EU-Kommissionen for at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og udviklingen inden for informations- og kommunikationsteknologi og præcisere de i artikel 17, stk. 1, 2 og 3, fastsatte krav vedtager foranstaltninger ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b. EU-Kommissionen præcisere navnlig, gennem hvilke typer pengeinstitutter aktionærer kan udøve deres finansielle rettigheder, som omhandlet i stk. 2, litra c.

Det fremgår af artikel 18, stk. 5, i gennemsigtighedsdirektivet, at EU-Kommissionen for at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og udviklingen inden for informations- og kommunikationsteknologi og præcisere de i artikel 18, stk. 1-4, fastsatte krav vedtager foranstaltninger ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a-2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b. EU-Kommissionen præcisere navnlig, gennem hvilke typer pengeinstitutter gældsbevisindehavere kan udøve deres finansielle rettigheder, som omhandlet i stk. 2, litra c.

Det fremgår af artikel 19, stk. 4, i gennemsigtighedsdirektivet, at EU-Kommissionen for at præcisere de i artikel 19, stk. 1, 2 og 3 fastsatte krav vedtager foranstaltninger ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a-2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b. EU-Kommissionen præcisere navnlig, efter hvilken procedure en udsteder, en aktionær eller en indehaver af andre finansielle instrumenter eller en person eller enhed som omhandlet i artikel 10 skal indgive oplysninger til den kompetente myndighed i hjemlandet i henhold til henholdsvis stk. 1 eller 3, med henblik på at gøre det muligt at indgive oplysninger i elektronisk form i hjemlandet.

Det fremgår af artikel 21, stk. 4, i gennemsigtighedsdirektivet, at EU-Kommissionen tillægges beføjelse til ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a-2c, og med forbehold af betingelserne fastsat i artikel 27a og 27b at vedtage foranstaltninger med henblik på at fastsætte minimumsstandarder for udbredelse af regulerede oplysninger, minimumsstandarder for den centrale opbevaringsmekanisme og regler for at sikre interoperabilitet mellem de informations- og kommunikationsteknologier, som de nævnte mekanismer anvender, og for adgang til de deri omhandlede regulerede oplysninger på EU-plan. EU-Kommissionen kan ligeledes opstille og ajourføre en liste over medier til udbredelse af oplysninger til offentligheden.

Det fremgår af artikel 22, stk. 1, i gennemsigtighedsdirektivet, at ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at udforme og præcisere følgende tekniske krav vedrørende adgangen til regulerede oplysninger på EU-plan: de tekniske krav vedrørende den kommunikationsteknologi, som de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismer anvender, de tekniske krav til driften af den centrale adgangsportale til søgning af regulerede op-

lysninger på EU-plan, de tekniske krav vedrørende de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismers anvendelse af en entydig identifikator for hver udsteder, det fælles format for de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismers levering af regulerede oplysninger og den fælles klassificering af regulerede oplysninger hos de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismer og den fælles liste over forskellige former for regulerede oplysninger. Det fremgår videre af artikel 22, stk. 2, at ESMA ved udarbejdelsen af udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder skal tage hensyn til de tekniske krav til systemet til sammenkobling af selskabsregistre, der er indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/17/EU af 13. juni 2012. ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for EU-Kommissionen senest den 27. november 2015. EU-Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Det fremgår af artikel 23, stk. 4, i gennemsigthedsdirektivet, at EU-Kommissionen efter proceduren i artikel 27, stk. 2, vedtager gennemførelsesforanstaltninger:

- i) hvorved der etableres en mekanisme, der sikrer ækvivalens mellem oplysninger, der kræves i henhold til dette direktiv, herunder årsregnskaber og oplysninger, der kræves i henhold til et tredjelandets love eller administrative bestemmelser
- ii) som fastslår, at det tredjeland, hvor udsteder er registreret, som følge af sine nationale love og administrative bestemmelser eller praksis eller procedurer baseret på de internationale standarder som er opstillet af internationale organisationer, sikrer ækvivalens med oplysningskravene i dette direktiv.

Det fremgår videre, at med henblik på første afsnit, nr. ii, vedtager EU-Kommissionen ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a-2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b foranstaltninger vedrørende vurdering af standarder, som er relevante for udstedere i mere end et land. EU-Kommissionen træffer efter proceduren i artikel 27, stk. 2, de nødvendige afgørelser om ækvivalens med de regnskabsstandarder, som benyttes af tredjelandsudstedere på de i artikel 30, stk. 3, fastsatte betingelser. Fastslår EU-Kommissionen, at regnskabsstandarderne i et tredjeland ikke er ækvivalente, kan den give den pågældende udsteder tilladelse til fortsat at benytte disse regnskabsstandarder i en passende overgangsperiode. Med henblik på tredje afsnit vedtager EU-Kommissionen også ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b foranstaltninger med henblik på at fastsætte generelle ækvivalenskrav for regnskabsstandarder, som er relevante for udstedere i mere end et land.

Det fremgår af artikel 23, stk. 5, i gennemsigthedsdirektivet, at for at præcisere de i artikel 23, stk. 2, fastsatte krav kan EU-Kommissionen ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a-2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b vedtage foranstaltninger, som definerer, hvilken type oplysninger offentlig-

gjort i et tredjeland der har betydning for offentligheden i Den Europæiske Union.

Det fremgår af artikel 23, stk. 7, i gennemsigthedsdirektivet, at EU-Kommissionen for at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og sikre ensartet anvendelse af artikel 23, stk. 6, efter proceduren i artikel 27, stk. 2, vedtager gennemførelsesforanstaltninger, som fastslår, at et tredjeland som følge af sine nationale love eller administrative bestemmelser har sikret ækvivalens med uafhængighedskravene i dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne hertil. EU-Kommissionen vedtager også ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a-2c, og med forbehold af betingelserne i artikel 27a og 27b foranstaltninger med henblik på at fastsætte generelle ækvivalenskrav, for så vidt angår første afsnit.

Til nr. 41 (§ 93, stk. 1, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

Med forslaget til § 93, stk. 1, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. foretages en nyaffattelse af bestemmelsen. Dette sker af lovtekniske grunde, da ændringerne i bestemmelsen har forskellige ikrafttrædelsestidspunkter, jf. lovforslagets § 1, nr. 42, jf. § 12, stk. 1.

Ved denne ændring ophæves henvisningen til §§ 45 og 46 i lov om værdipapirhandel m.v., som konsekvens af, at §§ 45 og 46 i lov om værdipapirhandel m.v. foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 21. Herudover videreføres bemærkningerne til § 93, stk. 1, i sin helhed, som disse fremgår af lov nr. 1072 af 20. december 1995 (lovforslag nr. L 250 af 1994/1995) med senere ændringer, som disse bl.a. fremgår af lov nr. 1460 af 22. december 2004 og lov nr. 108 af 7. februar 2007.

Til nr. 42 (§ 93, stk. 1, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

Med forslaget til § 93, stk. 1, 1. pkt., foretages en nyaffattelse af bestemmelsen. Dette sker af lovtekniske grunde, da ændringerne i bestemmelsen har forskellige ikrafttrædelsestidspunkter, jf. lovforslagets § 1, nr. 41, jf. § 12, stk. 4.

Denne ændring er en konsekvens af, at § 27, stk. 8, og § 28 ophæves, jf. hhv. lovforslagets § 1, nr. 7 og nr. 13, og at § 29 affattes på ny, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Med forslaget til § 93, stk. 1, 1. pkt., gennemføres tillige gennemsigthedsdirektivets artikel 28, jf. nærmere nedenfor.

§ 93, stk. 1, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. fastsætter, hvilke overtrædelser af lovens bestemmelser der straffes med bøde. Straf efter stk. 1 forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser, som er nævnt i bestemmelsen.

Det følger af § 93, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven. Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den

juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige strafsubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Overtrædelse af § 29 i lov om værdipapirhandel m.v. kan være manglende, for sen eller mangelfuld meddelelse eller offentliggørelse af flagningsmeddelelse. Strafsubjekterne for overtrædelse af § 29, stk. 1-6, er de fysiske eller juridiske personer, der er forpligtet til at give meddelelse efter flagningsreglerne.

Formålet med at strafbelægge overtrædelse af § 29 i lov om værdipapirer m.v. er at sikre en effektiv håndhævelse af flagningsreglerne. Artikel 28 i gennemsigtighedsdirektivet, der angår administrative foranstaltninger og sanktioner, foreslås gennemført ved anvendelse af strafferetlige sanktioner. Sanktionsniveauet for administrative sanktioner angivet i gennemsigtighedsdirektivet er derfor ikke bindende.

Herudover videreføres bemærkningerne til § 93, stk. 1, i sin helhed, som disse fremgår af lov nr. 1072 af 20. december 1995 (lovforslag nr. L 250 af 1994/1995) med senere ændringer, som disse bl.a. fremgår af lov nr. 1460 af 22. december 2004 og lov nr. 108 af 7. februar 2007.

Til § 2

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede ændring af fodnoten til lov om finansiel virksomhed indsættes en henvisning til, at der med denne lov foretages en gennemførelse af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34 (boligkreditdirektivet). Med lovforslaget foreslås således ændringer for, at gennemføre direktivets krav til boligkreditgivere og boligkreditformidlere som nærmere beskrevet i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 29, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Ved den foreslåede ændring af § 29, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed ophæves kravet om varig anbringelse af midlerne i forhold til forsikringsselskabernes opførelse, eje og drift af fast ejendom. Ændringen giver forsikringsselskaberne mulighed for i højere grad at deltage i opførelsen, ejerskabet og driften af faste ejendomme.

Endvidere får forsikringsselskaberne mulighed for at opføre, eje og drive infrastruktur. Infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg forstås som opførelse, ejerskab og drift af de fysiske anlæg, der er nødvendige for, at samfundet kan fungere. Som fysiske anlæg kan eksempelvis nævnes veje, jernbaner, havne, broer, tunneller, dæmninger, kanaler, kabelnet, fibernet, telefonforbindelser, vandrør, elkabler, fjernvarme m.v.

Infrastrukturinvesteringer er kendetegnet ved en lang tids horisont, og såvel konstruktion som drift kan outsources. Investeringer i både fast ejendom og infrastruktur er ofte kendetegnet ved obligationslignende karakteristika, hvilket gør investeringerne interessante for forsikringsselskaberne, der ofte har langsigtede forpligtelser over for forsikringstagerne.

Forsikringsselskaberne skal i deres investeringer i såvel fast ejendom som infrastruktur være opmærksomme på, at de overholder de generelle investeringsregler i §§ 158-168 i lov om finansiel virksomhed. Reglerne fastsætter både kvantitative og kvalitative begrænsninger.

De kvalitative begrænsninger gælder for samtlige investeringer i forsikringsselskaber, dvs. for investeringer, der modsvares af egenkapitalen, investeringer, hvor forsikringsselskabet bærer investeringsrisikoen og investeringer, hvor forsikringstageren selv bærer investeringsrisikoen. Det fremgår af de generelle investeringsregler, at midlerne skal investeres på en hensigtsmæssig og på en for forsikringstagerne tjenlig måde, således at der er betryggende sikkerhed for, at selskaberne kan opfylde deres forpligtelser.

Når et forsikringsselskab bærer investeringsrisikoen, er selskabet underlagt nogle kvantitative begrænsninger i forhold til de investeringsaktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser. Investeringer i infrastruktur via en unoteret kapitalandel vil eksempelvis være omfattet af § 162, stk. 1, nr. 13, i lov om finansiel virksomhed. Aktiver, der udgør en risiko på en enkelt virksomhed omfattet af denne bestemmelse, må samlet højst udgøre 2 procent af de forsikringsmæssige hensættelser.

Det forventes, at der fra den 1. januar 2016 vil blive indført nye regler på forsikringsområdet som følge af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), herefter benævnt solvens II-direktivet. Med solvens II-direktivet ændres investeringsreglerne væsentligt. Placerings- og spredningsreglerne udgår og i stedet indføres risikobaserede solvenskapitalkrav og prudent person-princippet, der er et overordnet princip for forsikringsselskabernes forvaltning af aktiver, hvorefter disse selskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagerens og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Til nr. 3 (§ 43, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den eksisterende bestemmelse i § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed indeholder hjemmel til at udstede regler om god skik for finansielle virksomheder, herunder adgang til en indlånskonto. Bestemmelsen indeholder imidlertid ik-

ke hjemmel til at fastsætte regler om størrelsen af et eventuelt gebyr for en sådan konto.

Med forslaget til § 43, stk. 2, 2. pkt., indføres en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om indholdet af en almindelig indlånskonto, herunder om størrelsen af et eventuelt årligt gebyr, der må opkræves som betaling for kontoen.

Reglerne om en basal indlånskonto vil blive gennemført ved en ændring af den nugældende bekendtgørelse nr. 928 af 28. juni 2013 om god skik for finansielle virksomheder.

Indlånskontoen skal som minimum give adgang til kredittransaktioner til kontoen, eksempelvis løn, pension m.v., et debetkort med saldokontrol eller et hævekort, mulighed for at indsætte og hæve kontanter samt at kontoen skal kunne anvendes som NEM-konto.

De pengeinstitutter, der har en aftale om udstedelse af debetkort med saldokontrol, skal tilbyde kunden et sådant kort. De få institutter, der ikke i dag har en sådan aftale, skal tilbyde et hævekort, med henblik på at lette adgangen til kontanter.

Det er ikke hensigten at ændre i det enkelte pengeinstituts forretningsmodel, hvorfor pengeinstitutter uden kassefunktion ikke skal etablere en sådan. Tilsvarende gælder for pengeinstitutter, der ikke tilbyder indlånskonti eller kun tilbyder en opsparingskonto. Såfremt f.eks. indsættelse af penge på kontoen derimod skal ske ved henvendelse ved kassen, kan pengeinstituttet begrænse disse henvendelser til en ekspedition pr. uge.

Det vil blive fastsat i bekendtgørelsen, at denne konto enten skal være gebyrfri eller højst må koste 180 kr. om året svarende til 15 kr. om måneden. Beløbet reguleres med nettoprisindekset pr. 10. januar. Første regulering af gebyret gennemføres den 1. februar 2016. Finanstilsynet offentliggør årligt gebyrets størrelse efter reguleringen efter nettoprisindekset.

For at holde omkostningerne på et rimeligt niveau skal det være muligt at tilbyde denne konto uden, at kunden skal have personlig betjening. Såfremt pengeinstituttet selv vælger at tilknytte flere funktioner til denne konto, kan instituttet ikke opkræve et gebyr for disse ekstra funktioner ud over de 180 kr.

Pengeinstituttet kan dog tilbyde forbrugeren at tilkøbe yderligere funktioner eller serviceydelser til kontoen mod gebyrbetaling, f.eks. et ekstra kort eller kontoudtog, men forbrugeren skal altid have mulighed for at vælge en konto, der kun indeholder de tre ovennævnte funktioner til maksimalt 180 kr. om året.

Til nr. 4 (§ 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændringen af § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 9 i boligkreditdirektivet. Med ændringen gives der hjemmel til, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke kompetencer den enkelte ansatte i et penge- og realkreditinstitut skal besidde, når denne præsenterer, tilbyder, rådgiver om og administrerer boligkreditaftaler.

I dag har erhvervs- og vækstministeren efter den gældende § 43, stk. 4, bemyndigelse til at fastsætte regler om kompetencekrav for finansielle rådgivere. § 43, stk. 4, blev indsat ved lov nr. 1556 af 21. december 2010 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om værdipapirhandel m.v., møntloven og forskellige andre love. Af bemærkningerne til lov nr. 1556 af 21. december 2010 (lovforslag nr. L 49 af 9. november 2010) fremgår, at bestemmelsens formål var at sikre, at der kunne udstedes en bekendtgørelse om kompetencekrav til rådgivere, der yder rådgivning om finansielle ydelser. Det fremgår videre, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at stille krav om, at de omfattede virksomheder er forpligtede til at sikre, at deres medarbejdere har kompetence til at yde forsvarlig rådgivning om finansielle ydelser. Bekendtgørelse nr. 346 af 15. april 2011 om kompetencekrav til personer, der yder rådgivning om visse investeringsprodukter er udstedt i medfør af den gældende § 43, stk. 4.

Det bemærkes, at begrebet finansielle rådgivere i lov om finansiel virksomhed ikke er identisk med begrebet i lov om finansielle rådgivere, hvor Finanstilsynet i dag har bemyndigelsen til at udstede regler om kompetencekrav. I sidstnævnte lov defineres finansielle rådgivere som en virksomhed, der som led i dennes erhvervsmæssige hoved- eller bibe-skæftigelse yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere.

For at sikre, at kompetencekravene fremover koordineres af én myndighed, ændres bemyndigelsen til at fastsætte regler om kompetencekrav for boligkreditgivere og boligkreditformidlere i forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet, så den tillægges erhvervs- og vækstministeren i såvel lov om finansiel virksomhed, lov om ejendomskreditselskaber og lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

Bestemmelsen gennemfører artikel 9 i boligkreditdirektivet. Erhvervs- og vækstministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om kompetencekrav udvides således til også at gælde for ansatte i penge- eller realkreditinstitut som præsenterer, tilbyder, rådgiver om og administrerer boligkreditaftaler, som defineret i artikel 4, nr. 11, i boligkreditdirektivet.

Med ansatte menes der i den henseende, i overensstemmelse med boligkreditdirektivets definition af personale i artikel 4, nr. 11:

- a) Enhver fysisk person, der arbejder for kreditgiver eller kreditformidler og som er direkte involveret i de af dette direktiv omfattede aktiviteter eller har kontakt til forbrugere i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter.
- b) Enhver fysisk person, der arbejder for en udpeget repræsentant og har kontakt til forbrugere i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter.
- c) Enhver fysisk person, der direkte leder eller fører tilsynet med de fysiske personer, der er omfattet af litra a eller b.

Minimumskravene for de personer, der i boligkreditdirektivet benævnes kreditgivere og kreditformidlere, vil blive fastsat i overensstemmelse med det i boligkreditdirektivets bilag III, som det nærmere er beskrevet under de almindelige bemærkninger i afsnit 2.8.1.1.3.

Bemyndigelsesbestemmelsen i § 43, stk. 4, vil forsat kun anvendes til at fastsætte kompetencekrav for ansatte i finansielle virksomheder, der yder investeringsrådgivning.

Til nr. 5 (§ 77 f i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede § 77 f, stk. 1, stilles der krav om, at penge- og realkreditinstitutter skal sikre, at aflønningen af instituttets ansatte ikke er i strid med instituttets forpligtelser efter § 43 i lov om finansiel virksomhed. Forslaget er en gennemførelse af artikel 7 i boligkreditdirektivet.

De ansatte i penge- og realkreditinstitutter, der er omfattet af den foreslåede § 77 f, er defineret i artikel 4 nr. 11, i boligkreditdirektivet. Her anføres det, at ansatte er:

- a) Enhver fysisk person, der arbejder for kreditgiver eller kreditformidler og som er direkte involveret i de af dette direktiv omfattede aktiviteter eller har kontakt til forbrugere i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter.
- b) Enhver fysisk person, der arbejder for en udpeget repræsentant og har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter.
- c) Enhver fysisk person, der direkte leder eller fører tilsynet med de fysiske personer, der er omfattet af litra a eller b.

Reglerne finder således anvendelse på alle ansatte, der til forbrugere deltager i arbejdet med at rådgive om samt yder eller bevilger kredit mod pant eller ved anden tilsvarende sikkerhedsstillelse i fast ejendom. Forbrugere skal forstås i overensstemmelse med definition i § 2, nr. 5 i den gældende lov om finansielle rådgivere, der med lovforslaget bliver § 2, nr. 7. En forbruger er efter denne definition en person, der i forbindelse med rådgivning omfattet af lov om finansielle rådgivere, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

Bestemmelsen er udtryk for et ønske om at sikre en klar sammenhæng mellem lovens regler om forbrugerbeskyttelse og reglerne om aflønning af de ansatte i institutterne, da de ansatte i praksis kommer i situationer, hvor der er behov for at sikre, at de varetager forbrugernes interesser.

Det følger allerede af den gældende § 71, stk. 1, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, at penge- og realkreditinstitutter skal have en lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Med det foreslåede § 77 f, stk. 2, som er en implementering af artikel 7, stk. 3, i boligkreditdirektivet, præciseres det, at lønpolitikken skal sikre, at aflønningen af de ansatte ikke må tilskynde til risikotagning, som overskrider penge- eller realkreditinstituttets risikoprofil.

Formålet med artikel 7 i boligkreditdirektivet er at sikre, at den ansatte handler redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne udformer, bevilger eller yder kredit, herunder når der foretages kreditvurdering. Aflønningsstruk-

turen hos et penge- eller realkreditinstitut må som følge heraf således ikke kunne påvirke personalet til ikke at handle i forbrugers interesse.

Lønpolitikken skal endvidere sikre, at aflønningsstrukturen er i overensstemmelse med det pågældende penge- eller realkreditinstituts forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser. Med dette menes, at lønpolitikken skal afspejle instituttets overvejelser i forhold til, hvordan instituttet vil indrette sin virksomhed med henblik på opfyldelse af sine langsigtede målsætninger, herunder hvilke aflønningsstrukturer, bonusprogrammer eller andre elementer virksomheden benytter. På denne måde fastslås det, at institutternes bestyrelse skal sikre en sammenhæng mellem aflønning af medarbejderne på den ene side og instituttets langsigtede interesser på den anden.

Endelig følger det af den foreslåede § 77 f, stk. 3, at lønpolitikken skal indeholde foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter. Navnlig skal lønpolitikken være med til at sikre, at aflønning af ansatte hos et penge- eller realkreditinstitut ikke er betinget af antallet af imødekomne ansøgninger om boligkredit eller andre former for salgsmål. Bestemmelsen er en implementering af artikel 7, stk. 3, litra b, og artikel 7, stk. 4, i boligkreditdirektivet.

Baggrunden for bestemmelsen er, at der er et særligt beskyttelseshensyn i de tilfælde, hvor der er en sammenhæng mellem salgsmål baseret på aftaler indgået med forbrugere og variable løndelev til de ansatte, der er involveret i instituttets rådgivning samt ydelse eller bevilling af kredit mod pant i fast ejendom til forbrugere. En aflønningsstruktur, der giver mulighed for at opnå variable løndelev baseret på rådgivning eller salg til forbrugere, kan således ikke være i overensstemmelse med en forsvarlig interessekonfliktpolitik for et penge- eller realkreditinstitut.

Forslaget indebærer en pligt til at sikre, at lønpolitikken ikke giver mulighed for, at aflønning af den ansatte hos det enkelte penge- eller realkreditinstitut er afhængig af specifikke salgsmål eller krav om imødekomme af låneansøgninger i forhold til forbrugere. Dette gælder også for konkrete salgsmål for den nærmeste salgsafdeling, som den enkelte ansatte indgår i.

Det vil dog være muligt at basere en mulighed for opnåelse af variabel løn på eksempelvis instituttets overskud. Dette medfører, at det fortsat vil være muligt at have salgsmål, der er baseret på ønsker og målsætninger til instituttets vækst og muligheder for udvikling. Dette skal dog under alle omstændigheder ske indenfor henholdsvis reglerne om interessekonflikt og om variabel løn.

For så vidt angår det foreslåede stk. 4, er der tale om et forslag, der svarer til de gældende bestemmelser om aflønning i § 77 a, stk. 1-7, i lov om finansiel virksomhed, som ikke finder anvendelse på ansættelsesforhold, der er omfattet af kollektive overenskomster, dog således at stk. 1-7 finder anvendelse på bonusordninger og andre aftaler om variabel løn for overenskomstansatte, i det omfang sådanne ordninger ikke er fastsat i overenskomsten.

EU-reguleringen bag de danske aflønningsregler i lov om finansiel virksomhed er blevet til under forudsætning af en respekt for forskelle i de nationale arbejdsretlige forhold. Det fremgår af betragtning 9 i Kommissionens henstilling af 29. april 2009 om aflønning i den finansielle sektor, at henstillingen ikke har til hensigt at berøre de rettigheder, som arbejdsmarkedets parter har i forbindelse med overenskomstforhandlinger.

Den danske implementering af henstillingen omfatter således alene de ansættelsesforhold, der ikke er omfattet af kollektive overenskomster, men som i stedet bygger på individuelle ansættelseskontrakter samt aflønningsformer, der går ud over de rammer, der er fastsat i henhold til overenskomsterne, eksempelvis hvis et kreditinstitut vælger at give medarbejderne betydelige bonusser, uden kreditinstituttet i overenskomsten er forpligtet hertil.

De samme hensyn gør sig gældende for dette forslag, hvorfor det i stk. 4 foreslås at indsætte en bestemmelse svarende til den gældende § 77 a, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, således at den samme undtagelse for variable løndele finder anvendelse på ansatte hos penge- og realkreditinstitutter, der er omfattet af den foreslåede § 77 f. Det foreslåede stk. 1 og 3 finder således ikke anvendelse på aflønning, der er fastsat i kollektive overenskomster.

Til nr. 6 (§ 143, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 143, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelse af fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers faste omkostninger samt visse moderselskabers og koncerners faste omkostninger.

Af bemærkningerne til den gældende § 143, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014 (lovforslag nr. L 133 af 7. februar 2014), fremgår det, at artikel 97, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012, herefter benævnt CRR, giver EU-Kommissionen hjemmel til, efter forelæg af udkast fra EBA, at vedtage bindende tekniske standarder med henblik på at præcisere kravet til de fondsmæglerselskaber, som er omfattet af artikel 97 i CRR, om at have et kapitalgrundlag på mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger m.v. Ifølge artikel 97, stk. 4, i CRR vil EU-Kommissionens bindende tekniske standarder omfatte regler om betingelserne for den kompetente myndigheds tilpasning af kravet om, at et selskab skal have et kapitalgrundlag på mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger.

Det fremgår tillige af bemærkningerne til den gældende § 143, stk. 1, nr. 5, at Finanstilsynet, for så vidt angår investeringsforvaltningsselskaber, visse fondsmæglerselskaber og de i § 143, stk. 1, nr. 5, nævnte moderselskaber og koncerner, som ikke er omfattet af kravet i artikel 97, stk. 1, i CRR, skal kunne fastsætte nærmere regler om opgørelsen af faste omkostninger samt fastsætte supplerende regulering for de fondsmæglerselskaber, der er omfattet af artikel 97, stk. 1, i

CRR, i det omfang dette er nødvendigt og muligt i henhold til EU-retten.

Det foreslås med ændringen af § 143, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed at udvide den eksisterende bemyndigelse således, at Finanstilsynet tillige bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om betingelserne for, at Finanstilsynet kan tilpasse kravet om, at et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab skal have et kapitalgrundlag på mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger i tilfælde af væsentlige ændringer i selskabets virksomhed.

Det fremgår af § 125, stk. 3, 2. pkt., og § 126 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan tilpasse kravet om, at visse fondsmæglerselskaber, jf. § 125, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, samt investeringsforvaltningsselskaber skal have et kapitalgrundlag på mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger i tilfælde af væsentlige ændringer i selskabets virksomhed siden det foregående år. Af bemærkningerne til § 126 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014 (lovforslag nr. L 133 af 7. februar 2014), fremgår det, at Finanstilsynet med hjemmel i § 143, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed vil fastsætte nærmere regler for opgørelse af investeringsforvaltningsselskabers faste omkostninger svarende til de bindende tekniske standarder, som vil blive udstedt af EU-Kommissionen med hjemmel i artikel 97, stk. 4, CRR.

Investeringsforvaltningsselskaber og visse fondsmæglerselskaber er ikke omfattet af artikel 97 i CRR. For investeringsforvaltningsselskaberne skal artikel 97 i CRR dog finde tilsvarende anvendelse, idet der i artikel 7, stk. 1, litra a, nr. iii, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af lov og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), herefter benævnt UCITS-direktivet, henvises til artikel 21 i det ophævede direktiv 2006/49/EF af 14. juni 2006 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag, hvilket skal forstås som en henvisning til artikel 97 i CRR, som erstatter artikel 21 i direktiv 2006/49/EF. For de fondsmæglerselskaber, der ikke er omfattet af artikel 97 i CRR, er der i § 125, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsat nationale regler, som svarer til dem, der gælder for de fondsmæglerselskaber, der er direkte omfattet af CRR.

Med den foreslåede ændring af § 143, stk. 1, nr. 5, sikres det, at Finanstilsynet har den fornødne hjemmel til også at udstede regler om betingelserne for, at Finanstilsynet kan tilpasse kravet om, at et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab skal have et kapitalgrundlag på mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger i tilfælde af væsentlige ændringer i selskabets virksomhed, så kravet til kapitalgrundlagets størrelse afspejler selskabets aktiviteter.

Finanstilsynet forventer at fastsætte bestemmelser, der lægger sig op ad de bestemmelser, som EU-Kommissionen fastsætter med hjemmel i artikel 97, stk. 4, i CRR, med de

tilpasninger der naturligt følger af de forskellige virksomhedstyper.

Til nr. 7 (§ 184, stk. 2, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget er en konsekvens af forslaget om ændring af § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter virksomhederne skal indsende deres godkendte årsrapport direkte til Erhvervsstyrelsen. Virksomhederne skal fortsat som hidtil indsende den af bestyrelsen godkendte årsrapport til Finanstilsynet efter § 194, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås desuden for overskuelighedens skyld at indsætte en henvisning til henholdsvis § 194, stk. 1, og § 195, stk. 1, hvoraf pligten til at indsende årsrapporten fremgår, i bestemmelsen.

Til nr. 8 (§ 194, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås i § 194, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed at kravet om indsendelse af den af bestyrelsen godkendte årsrapport i to eksemplarer udgår. Den nugældende regel er udformet i en tid, hvor årsrapporter typisk blev indsendt på papir. I dag bliver årsrapporterne oftest indsendt digitalt, hvorfor kravet om indsendelse i to eksemplarer ikke længere er relevant. Kravet om indsendelse af den bestyrelsesgodkendte årsrapport til Finanstilsynet skal sikre, at Finanstilsynet modtager den af virksomhedernes ledelser udarbejdede årsrapport samtidig med, at den bliver tilgængelig for ejerne (aktionærerne) inden generalforsamlingen. Der er ingen formkrav til denne indsendelse.

Til nr. 9 (§ 195, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

De gældende regler i § 195, stk. 1 og 4, i lov om finansiel virksomhed kræver, at de finansielle virksomheder, de finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomhederne skal indsende deres årsrapport i tre eksemplarer til Finanstilsynet, hvoraf Finanstilsynet videregiver det ene eksemplar til Erhvervsstyrelsen, som derefter offentliggør årsrapporten i styrelsens it-system. Disse regler bærer præg af at være udformet i en tid, hvor årsrapporterne typisk blev indsendt på papir. I dag bliver årsrapporterne oftest indsendt digitalt, og kravet om indsendelse i tre eksemplarer og videregivelse til Erhvervsstyrelsen til brug for offentliggørelse er ikke længere tidssvarende.

Det foreslås derfor at ændre bestemmelsen således, at de finansielle virksomheder, de finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomhederne i henhold til § 195, stk. 1, 1. pkt., uden ugrundet ophold skal indsende deres endeligt godkendte årsrapporter direkte til Erhvervsstyrelsen med henblik på offentliggørelse, og at Erhvervsstyrelsen samtidig med modtagelsen, i medfør af det foreslåede stk. 1, 3. pkt., sender en kopi af årsrapporten til Finanstilsynet til brug for tilsynsarbejdet.

Den indsendte årsrapport skal være godkendt af virksomhedens øverste myndighed, hvilket eksempelvis for et aktieselskab vil sige generalforsamlingen. Forskellen i forhold til årsrapporten indsendt efter § 194 er således, at den i § 194

omhandlede årsrapport er godkendt af bestyrelsen, mens den i § 195 omhandlede årsrapport er godkendt af virksomhedens øverste myndighed.

Derudover foreslås i § 195, stk. 1, 2. pkt., at de finansielle virksomheder, de finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomhederne ligeledes skal indsende deres halvårsrapporter til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter halvårsperiodens afslutning. Halvårsrapporterne vil herefter blive offentliggjort i Erhvervsstyrelsens it-system i lighed med halvårsrapporterne fra andre virksomhedstyper, der har pligt til at udarbejde halvårsrapporter. Dette er en ændring i forhold til de gældende regler, hvorefter de finansielle virksomheders, de finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomhedernes halvårsrapporter ikke offentliggøres i Erhvervsstyrelsens it-system, men udelukkende på virksomhedernes egne hjemmesider og indsendes til Finanstilsynet i henhold til de i medfør af § 196, stk. 1-3, udstedte bekendtgørelser om finansielle rapporter.

Det foreslås at fastsætte fristen for indsendelse af halvårsrapporter til 3 måneder således, at der er samme frist i såvel lov om værdipapirhandel m.v. som i lov om finansiel virksomhed. Der er tale om en forlængelse af den gældende frist for offentliggørelse af halvårsrapporter, som er på 2 måneder.

Det foreslås i § 195, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed at indsætte en undtagelse for investeringsforvaltningsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra d, i lov om finansiel virksomhed, således at disse selskaber skal indsende deres halvårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest 2 måneder efter halvårsperiodens afslutning. Årsagen, til at det foreslås at give disse selskaber en kortere frist end de øvrige selskaber, jf. det foreslåede § 195, stk. 1, skyldes, at der i artikel 68 i UCITS-direktivet, er fastsat en frist på 2 måneder for indsendelse af halvårsrapporter for investeringsforvaltningsselskaber. Fristen for indsendelse af halvårsrapporter på 2 måneder er uændret i forhold til de gældende regler for offentliggørelse af halvårsrapporter, som er fastsat i bekendtgørelse nr. 281 af 26. marts 2014 om finansielle rapporter for kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber m.fl.

Til nr. 10 (§ 195, stk. 4 og 5, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 195, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed indeholder et krav om, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal indsende årsrapporten for samtligge de af virksomhedernes dattervirksomheder, der ikke er finansielle virksomheder omfattet af Finanstilsynets tilsyn. Hermed forstås, at samtligge udenlandske dattervirksomheders og samtligge danske ikke-finansielle dattervirksomheders årsrapporter skal indsendes. I mange tilfælde er det et omfattende materiale, der herefter skal indsendes til Finanstilsynet. Det vurderes, at virksomhedernes administrative omkostninger ved i alle tilfælde at skulle indsende samtligge dattervirksomheders årsrapporter ikke står mål med fordelene. Kun i få tilfælde er der et tilsynsmæssigt behov for at kunne gennemse dattervirksomheders årsrapporter, og i sådanne tilfælde vil de kunne rekvireres særskilt ud fra Fi-

nanstilsynets generelle hjemmel til at kræve oplysninger fra de finansielle virksomheder, når det er nødvendigt for Finanstilsynets virksomhed, jf. § 347 i lov om finansiell virksomhed. Det foreslås derfor, at stk. 3, som bliver *stk. 4*, ophæves.

Efter den gældende § 195, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed videregiver Finanstilsynet det ene eksemplar af den reviderede og godkendte årsrapport til Erhvervsstyrelsen. Stk. 4, som bliver *stk. 5*, foreslås ophævet. Baggrunden herfor er den foreslåede ændring af § 195, stk. 1, hvorefter årsrapporten alene skal indsendes i ét eksemplar til Erhvervsstyrelsen, hvorfor den gældende bestemmelse i stk. 4 ikke længere er relevant.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4*. Ændringen af § 195, stk. 1, i dette lovforslag om indsendelse af årsrapporterne for finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder nødvendiggør fastsættelsen af en række praktiske forhold om opsætning, indsendelsesformater og e-mailadresser m.v., der skal lette fremgangsmåden i forbindelse med indsendelse, modtagelse og offentliggørelse af årsrapporterne. Det foreslås derfor i det foreslåede stk. 4, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om indsendelse til samt offentliggørelse af årsrapporter og halvårsrapporter i Erhvervsstyrelsen. Erhvervsstyrelsen har et system under opbygning, hvorefter årsrapporter og halvårsrapporter fra finansielle virksomheder kan indsendes digitalt, indtil videre i PDF-format.

Forslaget ligger i forlængelse af lov nr. 341 af 27. april 2011 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, som indførte mulighed for, at Erhvervsstyrelsen for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven, kan fastsætte regler om, at årsrapporter og andre dokumenter, som efter loven skal indsendes til Erhvervsstyrelsen, skal indsendes digitalt. Den foreslåede bestemmelse indfører således regler for de finansielle virksomheder, som allerede gælder for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven med hensyn til digital indsendelse af års- og halvårsrapporter. Den bemyndigelse, som foreslås til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om indsendelse, modtagelse og offentliggørelse af års- og halvårsrapporter vil blive udnyttet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen om udformningen af reglerne. Reglerne vil således blive udformet med udgangspunkt i og ud fra erfaringerne med de regler, som allerede gælder for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven, herunder eventuelt om mulighed for fritagelse fra pligten til digital indberetning.

Det er hensigten, at det skal være obligatorisk at indsende digitalt, men det er ikke hensigten, at ændringerne af indsendelsesreglerne skal nødvendiggøre anvendelse af it-systemer, som de finansielle virksomheder ikke allerede besidder. Hvis der opstår behov for sådanne ændringer på et senere tidspunkt, vil de først blive gennemført efter nærmere drøftelser med de finansielle virksomheders brancheorganisationer.

Til nr. 11 (§ 196, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed)

Den gældende § 196, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed indeholder en undtagelse fra kravet om indsendelse af årsrapporterne i mere end et eksemplar, når indsendelsen sker digitalt. De foreslåede ændringer af § 195, stk. 1, hvorefter årsrapporten alene skal indsendes i ét eksemplar til Erhvervsstyrelsen, som videregiver til Finanstilsynet, medfører, at § 196, stk. 4, ikke længere er relevant, hvorfor bestemmelsen foreslås ophævet.

Til nr. 12 (§ 208, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Ændringen af bestemmelsen har til formål at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med reglerne i CRR, hvorefter egentlig kernekapitals hovedstol i pengeinstitutter alene må reduceres eller indfries ved instituttets likvidation eller diskretionært efter myndighedens forudgående tilladelse. Det er bestyrelsen i sparekassen eller andelskassen, der på baggrund af instituttets kapitalforhold samt forventninger til det omdannede instituts kapitalforhold, beslutter, om der skal tilbydes indløsning af garantkapital eller andelskapital i forbindelse med omdannelsen.

Såfremt garanterne eller andelshaverne tilbydes kontant indløsning, skal bestyrelsen sikre, at garanterne og andelshaverne kan træffe beslutning om kontant indløsning på et tilstrækkeligt oplyst grundlag, som udgangspunkt svarende til oplysningsgrundlaget i et prospekt. Det foreslås i 2. *pkt.*, at kontant indløsning skal ske inden fusionsplanen underskrives, således at kapitalforholdene i det omdannede institut efter en eventuel indløsning er kendt, når fusionsplanen underskrives.

Hvis garanterne eller andelshaverne vælger ikke at tage imod tilbud om kontant indløsning, vil der i stedet ske ombytning til markedskurs af garantbeviser og andelsbeviser til aktier i aktieselskabet, således at garanten eller andelshaveren bliver aktionær i det omdannede institut.

Hvis garanterne eller andelshaverne ønsker sig kontant indløst i større omfang, end bestyrelsen finder forsvarligt af hensyn til instituttets samlede kapitalforhold, skal bestyrelsen tilkendegive, hvordan indløsning vil blive fordelt imellem garanten og andelshaveren.

Sparekassens repræsentantskab eller andelskassens generalforsamling skal træffe beslutning om, hvorvidt omdannelsen skal gennemføres på de af bestyrelsen fremlagte vilkår.

Finanstilsynet skal efter artikel 77 og 78 i CRR og artikel 27-32 i Kommissionens delegerede forordning nr. 241/2014/EU af 7. januar 2014 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kapitalgrundlagskrav for institutter give tilladelse til en eventuel indløsning af garantkapital eller andelskapital i forbindelse med omdannelsen. En eventuel indløsning af garantkapital eller andelskapital er efter det foreslåede 3. *pkt.* betinget af omdannelsens gennemførelse. Baggrunden for dette er, at der med gennemførelsen af CRR er gennemført tiltag, der skal sikre kapitalens bevarelse i pengeinstitutter.

Til nr. 13 (§ 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede ændring af § 308, stk. 2, præciseres det, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmægler-selskaber I skal overskride én eller flere af de grænseværdier nævnt i § 308, stk. 2, nr. 1-3, i to på hinanden følgende år for at blive identificeret som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI). Det fremgår ikke klart af formuleringen af bestemmelsen i dag, at de nævnte grænseværdier skal være overskredet i to på hinanden følgende år. Der er ikke til-tænkt indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 14 (§ 343 d, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet foreslås titlen til lov om finansielle rådgivere ændret til lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovforslaget § 4, nr. 1. Da der er en henvisning til lov om finansielle rådgivere i § 343 d, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, foreslås henvisningen ændret til lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

Til nr. 15 (§ 354, stk. 6, nr. 28, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 28 i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at tavshedspligtsbestemmelserne i CRD IV blev ændret ved boligkreditdirektivet. Det fremgår således af artikel 54a i CRD IV, at artikel 53 og 54 ikke berører de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF. Artikel 53 og 54 i CRD IV indeholder regler om tavshedspligt og anvendelse af fortrolige oplysninger.

I henhold til artikel 226 i TEUF kan Europa-Parlamentet, efter anmodning fra en fjerdedel af sine medlemmer, nedsætte et midlertidigt undersøgelsesudvalg, der skal undersøge påstande om overtrædelser eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten. For at kunne foretage de hjemlede undersøgelser er det nødvendigt, at undersøgelsesudvalget har adgang til at få udleveret fortroligt materiale.

Det fremgår af artikel 198 i Europa-Parlamentets forretningsorden (juli 2014), at Europa-Parlamentet kan anvende bestemmelsen til at nedsætte et undersøgelsesudvalg til at undersøge påstande om overtrædelser af EU-retten eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten, hvad enten disse skulle være begået af en EU-institution eller et EU-organ, af en offentlig myndighed i en medlemsstat eller af personer, som i henhold til EU-retten er bemyndiget til at anvende denne.

Finanstilsynets ansatte er i medfør af § 354 i lov om finansiel virksomhed pålagt en særlig tavshedspligt. Denne skærpede tavshedspligt går videre end den tavshedspligt, der i medfør af § 27, stk. 1, i forvaltningsloven påhviler alle offentligt ansatte. § 354, stk. 3-6, i lov om finansiel virksom-

hed beskriver de kernetilfælde, hvor der inden for rammerne af tavshedspligtsbestemmelsen kan videregives fortrolige oplysninger.

§ 354 i lov om finansiel virksomhed indeholder ikke hjemmel til, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet. Det foreslås derfor med § 354, stk. 6, nr. 28, i lov om finansiel virksomhed at etablere en mulighed for Finanstilsynet til at videregive fortrolige oplysninger til disse undersøgelsesudvalg. Bestemmelsens krav om, at undersøgelsesudvalget skal være nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF betyder, at andre former for undersøgelsesorganer ikke kan få oplysninger om fortrolige forhold i henhold til denne bestemmelse.

Til nr. 16 (§ 354, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 2, nr. 15, indsættes et nyt nr. 28 i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, ændres henvisningen i stk. 9 fra nr. 28 til nr. 29.

Til nr. 17 (§ 354, stk. 11, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 2, nr. 15, indsættes et nyt nr. 28 i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, ændres henvisningerne i stk. 11 fra nr. 36 til nr. 37, og nr. 37 ændres til nr. 38.

Til nr. 18 (§ 354, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 2, nr. 15, indsættes et nyt nr. 28 i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, ændres henvisningerne i stk. 12 fra nr. 29-32 til nr. 30-33.

Til nr. 19 (§ 354, stk. 13, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 2, nr. 15, indsættes et nyt nr. 28 i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, ændres henvisningerne i stk. 13 fra nr. 29-32 til nr. 30-33, og nr. 38 ændres til nr. 39.

Til nr. 20 (§ 361, stk. 1, nr. 13, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 361, stk. 1, nr. 13, i lov om finansiel virksomhed ophæves. Efter den nugældende bestemmelse hjemles der mulighed for at opkræve en afgift for anmodning om optagelse i et register for kvalificerede investorer, jf. § 23, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v. Med lovforslagets § 1, nr. 5, ophæves reglerne om et register for kvalificerede investorer i § 23, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v., hvorfor der ikke længere skal kunne opkræves afgift herfor. Der er således tale om en konsekvensændring som følge af, at dele af § 23, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves.

Til nr. 21 (§ 361, stk. 1, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede nyaffattelse af § 361, stk. 1, nr. 23, som med lovforslaget bliver nr. 22, i lov om finansiel virksomhed er en konsekvens af, at betegnelsen pantebrevsselskab erstattes med betegnelsen ejendomskreditselskab. Med ændringen indsættes en hjemmel til at opkræve en årlig afgift for virksomheder, der giver boligkredit som et ejendomskreditselskab i henhold til lov om pantebrevsselskaber, som foreslås ændret til lov om ejendomskreditselskaber ved dette lovforslags § 5.

I dag opkræves der for et pantebrevsselskab for en finansiel rådgiver årligt 10.000 kr. i 2004-niveau. Henset til at betegnelsen pantebrevsselskab dækker et mindre forretningsområde end den med forslaget indførte betegnelse ejendomskreditselskab, vil Finanstilsynet skulle tilsyn med et bredere forretningsområde for de selskaber, som fremadrettet benævnes ejendomskreditselskaber. Dette medfører derfor en højere afgift for ejendomskreditselskaber, end hvad der i dag gælder for pantebrevsselskaber.

Der foreslås på den baggrund en årlig afgift på 13.600 kr. i 2004-niveau svarende til ca. 28.200 kr. årligt i 2014-niveau.

Til nr. 22 (§ 361, stk. 1 nr. 35, i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede § 361, stk. 1, nr. 35, i lov om finansiel virksomhed indsættes en hjemmel til at opkræve en årlig afgift for virksomheder, der formidler boligkredit i henhold til lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovforslagets § 4.

Der foreslås en årlig afgift på 7.500 kr. i 2004-niveau svarende til ca. 15.500 kr. årligt i 2014-niveau. Det tilsvarende beløb for en finansiel rådgiver er 12.000 kr. årligt i 2004-niveau. Boligkreditformidlere vil imidlertid have et smallere forretningsområde, hvilket bør medføre en lavere afgift, end hvad der gælder for de finansielle rådgivere.

Til nr. 23 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af, at § 195, stk. 4, ophæves, jf. lovforslagets § 2, nr. 10.

Til nr. 24 (§§ 384, 385 og § 386, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§§ 384, 385 og § 386, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed er overgangsbestemmelser, der foreslås ophævet, da de er forældede.

Det følger således af § 384 i lov om finansiel virksomhed, at indtil den 1. januar 2006 finder § 123 kun anvendelse på kundeforhold etableret efter den 1. januar 2002, eller hvis kunden indgår nye aftaler med den finansielle virksomhed. Det fremgår af § 385, at for kundeforhold etableret før den 1. januar 2002 kan sædvanlige oplysninger om kundeforhold indtil den 1. januar 2006 videregives til koncernforbundne finansielle virksomheder, medmindre kunden indgår nye af-

taler med den finansielle virksomhed eller kunden fremsætter indsigelse herimod. Det fremgår endelig af § 386, stk. 2, at Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk senest den 1. juli 2004 skal opfylde likviditetskravet i lovens § 152.

Til nr. 25 (§ 415, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed)

Ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 blev »engagementer med« ændret til »eksponeringer mod«. I § 415 i lov om finansiel virksomhed står engagement med i ental. Det foreslås, at dette konsekvensrettes, så der rettelig kommer til at stå eksponering mod i ental. Der er alene tale om en konsekvensrettelse.

Til § 3

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om kreditaftaler)

I overensstemmelse med Justitsministeriets vejledning nr. 20 af 28. februar 2011 om notehenvvisninger i love og administrative forskrifter, der gennemfører EU-retsakter, m.v., foreslås fodnoten til lovens titel ændret, således at den tillige indeholder en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.

Til nr. 2 (§ 7 a, stk. 2, nr. 16, i lov om kreditaftaler)

Efter den gældende § 7 a, stk. 2, nr. 16, skal oplysningerne, der gives til forbrugeren forud for indgåelsen af en kreditaftale, indeholde oplysning om retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og om, hvordan denne kompensation fastsættes i overensstemmelse med § 26.

Som konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 10, hvorefter der i kreditaftaleloven indsættes en ny § 26 a om ret til førtidig tilbagebetaling af pantebreve i fast ejendom, foreslås det, at der i § 7 a, stk. 2, nr. 16, efter »§ 26« indsættes: »eller § 26 a«.

Forslaget indebærer, at oplysningerne, der gives til forbrugeren forud for indgåelsen af en kreditaftale på samme måde som ved kreditaftaler, der er omfattet af § 26 i kreditaftaleloven, skal indeholde oplysning om retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og om, hvordan denne kompensation fastsættes i overensstemmelse med § 26 a. Oplysningerne gives ved hjælp af oplysningsskemaet ESIS, jf. forslaget til § 7 a, stk. 10, og bilag 5 (§ 3, nr. 4 og 11).

Til nr. 3 (§ 7 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om kreditaftaler)

Den foreslåede § 7 a, stk. 4, 2. pkt., gennemfører artikel 14, stk. 10, i boligkreditdirektivet om oplysningspligtens omfang og anvendelse af ESIS i tilfælde, hvor der anvendes taletelefoni mellem kreditgiveren og forbrugeren. Taletelefoni skal forstås i sammenhæng med den teknologiske udvikling og dækker eksempelvis også anvendelse af internetbaserede talekommunikationsformer, såsom IP-telefoni.

I overensstemmelse hermed foreslås det i bestemmelsen, at beskrivelsen af karakter og væsentligste egenskaber for en finansiell tjenesteydelse, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, i stedet for de i § 7 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte oplysninger, ved anvendelse af taletelefoni mindst skal indeholde de oplysninger, der fremgår af del A, afsnit 3-6, i oplysningsskemaet ESIS i det foreslåede bilag 5 til loven.

Ved anvendelse af taletelefoni ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses karakter og vigtigste egenskaber således som minimum indeholde oplysning om hovedtrækkene ved lånet, rentesats og andre omkostninger, betalningernes hyppighed og antal og ydelsens størrelse, som nærmere angivet i del A, afsnit 3-6, i oplysningsskemaet ESIS i det foreslåede bilag 5 til loven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 7 a, stk. 10, til lov om kreditaftaler)

Den foreslåede § 7 a, stk. 10, indebærer, at kreditgiveren ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, skal give oplysninger ved hjælp af oplysningsskemaet ESIS i lovens bilag 5, jf. lovforslagets § 3, nr. 11.

Den foreslåede § 7 a, stk. 10, indebærer endvidere, at de anførte oplysninger skal gives efter, at forbrugeren har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer i overensstemmelse med § 7 c.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 1 og 2, i boligkreditdirektivet, hvorefter de individuelle oplysninger, som kreditgiver og i givet fald kreditformidler er forpligtet til at give forbrugeren forud for aftaleindgåelsen, gives via ESIS, jf. direktivets bilag II (forslaget til § 3, nr. 11). Oplysningerne skal gives uden unødigt forsinkelse efter, at forbrugeren i overensstemmelse med direktivets artikel 20 har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer, jf. artikel 14, stk. 1, litra a, og i god tid inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, jf. artikel 14, stk. 1, litra b.

Det følger af direktivets artikel 14, stk. 1, litra a, at oplysningerne skal gives uden unødigt forsinkelse efter, at forbrugeren har afgivet de nødvendige oplysninger til brug for kreditvurderingen. Formuleringen uden unødigt forsinkelse er ikke medtaget i lovforslaget, men det forudsættes, at kreditgiveren eller i givet fald kreditformidleren giver de pågældende oplysninger til forbrugeren snarest muligt.

Bestemmelsen tilsigter ikke at hindre, at ESIS som hidtil gives i forbindelse med lånetilbuddet, forudsat at lånetilbuddet gives til forbrugeren snarest muligt, efter at denne har afgivet de nødvendige oplysninger i overensstemmelse med § 7 c.

Kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, omfatter kreditaftaler eller tilsagn om kreditaftaler, som er sikret enten ved pant eller ved en

anden sikkerhed i fast ejendom, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom, jf. artikel 3, stk. 1, litra a, i boligkreditdirektivet. Begrebet fast ejendom i bestemmelsen omfatter grundstykker med tilhørende bestanddele, herunder ubebyggede grunde og grunde med tilhørende bygninger. Ejerlejligheder og bygninger på lejet grund er endvidere omfattet af begrebet. Den foreslåede bestemmelse finder således anvendelse, uanset om den faste ejendom anvendes til beboelse eller ej.

Det er en betingelse, at kreditaftalen er sikret ved pant eller anden rettighed knyttet til en fast ejendom. Der skal således være tale om en rettighed, der nyder tinglig beskyttelse, og som kan gøres gældende i tilfælde af misligholdelse af kreditaftalen.

Boliglån (banklån og realkreditlån) og kassekreditter er således omfattet, hvis kreditten er sikret ved pant i form af pantebrevslån i fast ejendom, underpant i ejerpantebrev i fast ejendom eller skadesløsbrev i fast ejendom. Tilsvarende vil forbrugerens lån til andelsbolig med sikkerhed i andelen være omfattet, idet sikkerheden i disse tilfælde er knyttet til den faste ejendom, som andelsboligforeningen ejer.

Kreditaftaler, der ikke er sikret ved en rettighed knyttet til fast ejendom, er derimod ikke omfattet af bestemmelsen. Det vil gælde uanset, hvad formålet med kreditaftalen er for forbrugeren. Dette indebærer bl.a., at kreditaftalelovens bilag 2 som hidtil skal anvendes i disse tilfælde. Det vurderes, at medlemslandene har mulighed for at gennemføre direktivet på den anførte måde.

Er en kreditaftale sikret både ved rettighed knyttet til fast ejendom og på anden måde (f.eks. ved sikkerhed i en bil), anvendes ESIS i det omfang, rettigheden knyttet til fast ejendom må antages at være den primære sikkerhedsstilling i forhold til det aktuelle lån. I andre tilfælde anvendes kreditaftalelovens bilag 2. Således må pant i bilen eksempelvis antages at være den primære sikkerhedsstilling ved et bil-lån, uanset om forbrugeren samtidig har underpantsat et ejerpantebrev i fast ejendom til banken »for alt nuværende og fremtidigt mellemværende«, og ESIS ville ikke skulle anvendes i en sådan situation.

I tilfælde, hvor der stilles flere former for sikkerhed, og hvor sikkerheden knyttet til fast ejendom må antages at være den primære sikkerhed, skal kreditgiver udover oplysningen om sikkerheden knyttet til den faste ejendom i ESIS, give forbrugeren oplysninger om den øvrige sikkerhed i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS. I tilfælde, hvor sikkerheden knyttet til fast ejendom ikke må antages at være den primære sikkerhed, skal kreditgiver i stedet oplyse om den primære sikkerhed såvel som sikkerheden i den faste ejendom under pkt. 2 i formularen i kreditaftalelovens bilag 2.

Den foreslåede bestemmelse indebærer desuden, at bekendtgørelse nr. 1160 af 3. oktober 2010 om godkendelse af oplysningsskema efter § 7 a i kreditaftaleloven bortfalder som konsekvens af ændringen af § 7 a, stk. 10, med virkning fra den 21. marts 2016.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nr. 11 (forslag til bilag 5) og til pkt. 2.8.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 7 b, stk. 3, 3. og 4. pkt., i lov om kreditaftaler)

Den foreslåede § 7 b, stk. 3, 3. og 4. pkt. implementerer artikel 14, stk. 2, i boligkreditdirektivet, der bestemmer, at de individuelle oplysninger, som kreditgiver og i givet fald kreditformidler er forpligtet til at give forbrugeren i medfør af artikel 14, stk. 1, gives via ESIS, jf. direktivets bilag II, for så vidt angår kreditaftaler omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, og stk. 2, i kreditaftaleloven. Kreditgiveren eller kreditformidleren skal således anvende ESIS i stedet for kreditaftalelovens bilag 3 ved kreditaftaler omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, og stk. 2, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom. Endvidere indebærer det foreslåede 4. pkt., at oplysningerne på samme måde som efter den foreslåede § 7 a, stk. 10, skal gives efter, at forbrugeren har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer i overensstemmelse med kreditaftalelovens § 7 c.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nr. 4 (forslag til § 7 a, stk. 10) og til pkt. 2.8.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 7 b, stk. 5, 3. pkt., i lov om kreditaftaler)

Den foreslåede § 7 b, stk. 5, 3. pkt., gennemfører artikel 14, stk. 10, i boligkreditdirektivet om oplysningspligtens omfang og anvendelse af ESIS i tilfælde, hvor der anvendes taletelefoni mellem kreditgiveren og forbrugeren for så vidt angår kreditaftaler omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, og stk. 2, i kreditaftaleloven.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nr. 3 (forslag til § 7 a, stk. 4, 2. pkt.), og til pkt. 2.8.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 7 d i lov om kreditaftaler)

Indsættelsen af en overskrift efter § 7 c er følge af den nye bestemmelse, der foreslås indsat som § 7 d før overskriften før § 8.

Den foreslåede § 7 d gennemfører artikel 14, stk. 6, i boligkreditdirektivet og fastsætter en ret til betænkningstid ved indgåelse af kreditaftaler om lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse.

Bestemmelsens *stk. 1*, indebærer således, at kreditgiver ikke kan fastsætte en frist på mindre end 7 dage for forbrugers antagelse af et tilbud om lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse.

Den lovbestemte betænkningstid tilsigter ikke at afkorte kreditgivers hidtidige acceptfrister, der sædvanligvis er længere end 7 dage, eller at ændre på, fra hvilket tidspunkt fristen for forbrugers accept af tilbuddet regnes.

Det foreslås, at den lovbestemte betænkningstid alene skal gælde ved tilbud om lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse. For øvrige lån med

pant i fast ejendom finder bestemmelsen om fortrydelsesret i § 19 i kreditaftaleloven således fortsat anvendelse.

Anvendelsesområdet for den foreslåede § 7 d er det samme, som for den gældende bestemmelse i § 19, stk. 7, i kreditaftaleloven om, at fortrydelsesretten efter § 19, stk. 1-6, ikke finder anvendelse på lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 12, i lovforslag nr. L 91 af 16. december 2009 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet), jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A.

Den lovbestemte betænkningstid tilsigter ikke at være til hinder for, at forbrugeren accepterer tilbuddet umiddelbart efter, at denne i fornødent omfang har haft lejlighed til at sætte sig ind i kredittilbuddet. Ved sin accept af lånetilbuddet fraskriver forbrugeren sig således den eventuelt resterende del af betænkningstiden.

Den lovbestemte betænkningstid gælder alene for antagelse af tilbuddet om de anførte lån mod pant i fast ejendom og tilsigter ikke at være til hinder for, at der i tilknytning til en sådan kreditaftale indgås en aftale om fastkurs, der således som hidtil vil kunne indgås med kort frist for accept af fastkursaftalen.

Det fastsættes i det foreslåede *stk. 2*, at debitorrenten og de øvrige omkostninger kan variere fra det, der er angivet i tilbuddet, i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 9 stk. 4, i lov om kreditaftaler)

Den foreslåede § 9, *stk. 4, 1. pkt.*, gennemfører artikel 27, stk. 4, i boligkreditdirektivet og fastsætter, at kreditgiver ved refinansiering af et variabelt forrentet lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, forud for auktionen skriftligt skal underrette forbrugeren på papir eller andet varigt medium om den forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten. Den foreslåede § 9, *stk. 4, 2. pkt.*, svarer til den gældende § 9, stk. 4, og forpligter således fortsat kreditgiver til at underrette forbrugeren om ændringer i debitorrenten, når ændringen er trådt i kraft. Der findes ikke en tilsvarende pligt i boligkreditdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at kreditgiver forpligtes til forud for refinansieringen af et variabelt forrentet lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, skriftligt at underrette forbrugeren om den forestående refinansiering. Samtidig fastholdes forpligtelsen til at underrette forbrugeren om ændringen i debitorrenten, når ændringen er trådt i kraft.

Formuleringen »i god tid« i direktivbestemmelsen er ikke medtaget i lovforslaget, men det forudsættes, at oplysningerne meddeles på et sådant tidspunkt forud for refinansieringen (auktionen), at forbrugeren har tilstrækkelig tid til at sætte sig ind i oplysningerne.

Der tilsigtes ikke ændringer i det hidtidige anvendelsesområde for § 9, stk. 4, i kreditaftaleloven, herunder i forhold til omfattede låntyper. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til § 1, nr. 8 (forslag til §§ 8-10), i lovforslag nr. L 91 af 16. december 2009 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet), jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 16 a i lov om kreditaftaler)

Indsættelsen af en overskrift efter § 16 er en følge af den nye bestemmelse, der foreslås indsat som § 16 a før § 17.

Den foreslåede § 16 a svarer til artikel 17 i boligkreditdirektivet og omhandler beregningen af de årlige omkostninger i procent ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom.

Om begrebet kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, kan der henvises til § 3, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

Stk. 1 indebærer, at de årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i det foreslåede bilag 4. Formlen svarer til den formel, der i medfør af kreditaftalelovens bilag 1 anvendes ved andre kreditaftaler.

Stk. 2 indebærer, at omkostningerne ved at åbne og forvalte en bestemt konto og ved at anvende et betalingsmiddel i forbindelse med både transaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden for denne konto og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkrediten, hvis det er obligatorisk at åbne og opretholde en konto for at kunne opnå kreditten eller for at kunne få kreditten på de oplyste betingelser.

Bestemmelsen sonderer mellem obligatoriske omkostninger, som skal medregnes i de årlige omkostninger i procent, og omkostninger, som er frivillige og ikke skal medregnes. Uanset en lidt anden ordlyd svarer indholdet til § 16, stk. 4, i kreditaftaleloven. Der henvises i den forbindelse til § 1, nr. 10 (§§ 16 og 17), i lovforslag nr. L 91 af 16. december 2009 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet), jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A.

Stk. 3 indebærer, at beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiver og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

Bestemmelsen svarer til § 16, stk. 5, i kreditaftaleloven. Der henvises i den forbindelse til § 1, nr. 10 (§§ 16 og 17), i lovforslag nr. L 91 af 16. december 2009 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet), jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A.

Stk. 4 indebærer, at i forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten, og i påkommende tilfælde i de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til niveauet på tidspunktet for indgåelsen af aftalen.

Uanset en lidt anden ordlyd, svarer indholdet af bestemmelsen til § 16, stk. 6, i kreditaftaleloven. Der henvises i den forbindelse til § 1, nr. 10 (§§ 16 og 17), i lovforslag nr. L 91 af 16. december 2009 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet), jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A.

Stk. 5 fastsætter en forpligtelse til at underrette forbrugeren om de mulige konsekvenser af variationerne i de beløb, der skal betales, og i de årlige omkostninger i procent ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom. Underretningen sker som minimum ved hjælp af oplysningsskemaet ESIS ved at give forbrugeren en yderligere årlig omkostningsprocent, der illustrerer de mulige risici forbundet med en væsentlig stigning i debitorrenten. Hvis der ikke er et loft over debitorrenten, ledsages oplysningerne af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger for forbrugeren, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig.

Bestemmelsen finder anvendelse, uanset om debitor gennem førtidig tilbagebetaling kan undgå at blive undergivet de fulde konsekvenser af en rentestigning.

For så vidt angår beregningen af det yderligere illustrative eksempel på de årlige omkostninger i procent, henvises til det foreslåede bilag 5, del B, om vejledning til udfyldelse af ESIS, hvor det af afsnit 4, nr. 2, litra a, fremgår, at eksemplet – når der er et loft over debitorrenten – skal bygge på, at debitorrenten stiger ved førstkommande lejlighed til det højeste niveau, der er fastsat i kreditaftalen. Når der ikke er noget loft, skal eksemplet illustrere de årlige omkostninger i procent med den højeste debitorrente i mindst de sidste 20 år, eller, hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencesats, der anvendes til beregning af debitorrenten, når den er til rådighed, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af Finanstilsynet eller Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten.

Stk. 6 vedrører kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, hvori der er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst 5 år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode. Det fastsættes heri, at beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i oplysningsskemaet ESIS, kun omfatter den indledende periode med fast rente,

og at den baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.

Begrebet debitorrente er defineret i § 4, nr. 10, i kreditaftaleloven og skal anvendes i overensstemmelse hermed. Der henvises i den forbindelse til det foreslåede bilag 5, del B, om vejledning til udfyldelse af ESIS, hvor de enkelte elementer nærmere er beskrevet. Det fremgår bl.a. af del B, afsnit 4, at debitorrenten angives i procent. Hvis debitorrenten er variabel og baseret på en referencesats, kan kreditgiver angive debitorrenten i form af en referencerente og kreditgivers rentespænd i procent. Kreditgiver bør imidlertid angive værdien af den gældende referencesats på den dag, hvor ESIS udsendes. Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne omfatte de antagelser, der er anvendt, hvis relevant de gældende renteloft og minimumssatser og en advarsel om, at udsvinget vil kunne påvirke de faktiske årlige omkostninger i procent. Advarslen ledsages af et illustrativt eksempel på de årlige omkostninger i procent.

For så vidt angår beregningen af det yderligere illustrative eksempel på de årlige omkostninger i procent, henvises til det foreslåede bilag 5, del B, om vejledning til udfyldelse af ESIS, hvor det af afsnit 4, nr. 2, litra c, fremgår, at eksemplet - ved kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger - skal beregnes i henhold til § 16 a, stk. 4. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten.

Endelig henviser *stk. 7* til, at der ved beregningen af de årlige omkostninger i procent om nødvendigt kan gøres brug af de supplerende antagelser, som er medtaget i det foreslåede bilag 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 26 a i lov om kreditaftaler)

Den foreslåede § 26 a tilsigter at gennemføre artikel 25 i boligkreditdirektivet om retten til førtidig indfrielse.

Det bemærkes, at udtrykket førtidig indfrielse i boligkreditdirektivet anvendes i samme betydning, som udtrykket førtidig tilbagebetaling i kreditaftaleloven.

Det fastsættes i *stk. 1*, at kreditgiver ikke kan indgå en kreditaftale omfattet af § 26, stk. 7 (pantebreve i fast ejendom), med en forbruger, uden at forbrugeren indrømmes en ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine forpligtelser i henhold til aftalen, før denne udløber.

Selv om der efter gældende ret ikke er en lovbestemt ret til førtidig tilbagebetaling ved pantebreve i fast ejendom, er det i almindelighed sådan for de relevante kreditaftalers vedkommende, at der allerede på aftaleretligt grundlag i vidt omfang indrømmes forbrugeren en ret til førtidig tilbagebetaling. Det er derfor ikke hensigten med lovforslaget, at der grundlæggende skal laves om på den måde, som retten til førtidig tilbagebetaling i dag sikres i de aftalebestemmelser, der sædvanligvis gælder på realkreditområdet mv., og be-

stemmelsen indeholder således ikke krav om, at indrømmelsen skal fremgå af pantebrevet. Det afgørende er, at forbrugeren kan støtte ret herpå.

Bestemmelser omfatter realkreditlån, men også andre kreditaftaler med pant i fast ejendom, herunder pantebreve, som en forbruger udsteder til et pengeinstitut. Bestemmelsen gælder dog ikke kreditaftaler, hvor lånet sikres ved underpant sætning af ejerpantebrev eller ved udstedelse af skadesløsbrev. I disse tilfælde finder retten til førtidig tilbagebetaling i § 26, stk. 1-6, jf. § 26, stk. 7, i kreditaftaleloven modsætningsvist anvendelse.

I den foreslåede *stk. 2* bestemmes det, at en sådan kreditaftale skal indeholde vilkår om, at forbrugeren i tilfælde af førtidig tilbagebetaling har ret til en reduktion af forbrugers samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

Bestemmelsen fastsætter ikke, hvordan vilkårene for retten til førtidig tilbagebetaling skal meddeles forbrugeren. Ved kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom, følger det imidlertid af kreditaftalelovens § 8 a, stk. 1, at de oplysninger, der i medfør af § 8, herunder § 8, stk. 2, nr. 18, om retten til førtidig tilbagebetaling, skal angives i kreditaftalen, og aftalens øvrige væsentlige vilkår i stedet gives forud for kreditaftalens indgåelse, jf. § 7 a. Kreditgiveren - eller kreditformidleren hvis denne præsenterer eller indgår kreditaftalen på kreditgiverens vegne - skal således ved hjælp af ESIS forud for aftaleindgåelsen give forbrugeren oplysning om retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og om, hvordan denne kompensation beregnes, jf. § 7 a, stk. 1, jf. stk. 2, nr. 16, og denne lovs § 3, nr. 4 (forslaget til § 7 a, stk. 10).

Det foreslås i *stk. 3*, at aftalen kan indeholde vilkår om, at kreditgiver i tilfælde af førtidig tilbagebetaling har ret til kompensation for eventuelle omkostninger, der er direkte forbundet med den førtidige tilbagebetaling. Kompensationen skal - i de tilfælde, hvor kreditgiver betinger sig en sådan - være rimelig og fastsættes ud fra objektive kriterier. Kompensationen må ikke overstige kreditgivers økonomiske tab, og forbrugeren må ikke pålægges en sanktion som følge af, at denne udnytter sin ret til hel eller delvis førtidig tilbagebetaling.

Sætningerne »i den henseende overstiger kompensationen ikke kreditgivers økonomiske tab« og »men pålægger ikke forbrugeren en sanktion« i direktivets artikel 25, stk. 3, er ikke medtaget i den foreslåede bestemmelse, idet det forudsættes at være indeholdt i betingelsen om, at kompensationen skal være rimelig og fastsættes ud fra objektive kriterier.

For så vidt angår fastsættelsen af kompensationen, afhænger dette af den konkrete kreditaftale og måden, hvorpå den førtidige tilbagebetaling gennemføres, og hvilke omkostninger der er direkte forbundet hermed. Kompensationen skal fastsættes ud fra objektive kriterier. Bestemmelsen er ikke begrænset til at finde anvendelse ved tilbagebetaling af realkreditlån, hvor realkreditinstituttet skal opkøbe eller opsiges obligationer, som svarer til dem, der blev udstedt ved lånets

udbetaling, og finder således også anvendelse i forbindelse med andre låntyper, hvor kreditgiveren har omkostninger forbundet med den førtidige tilbagebetaling. Ved SDO-lån og andre pantebrevslån vil der således også være adgang for kreditgiveren til at betinge sig kompensation. Der henvises i øvrigt til § 26, stk. 1, i kreditaftaleloven og til det foreslåede bilag 5, del A, afsnit 9, og den tilhørende vejledning til udfyldelse af ESIS (lovforslagets § 3, nr. 11).

I den foreslåede *stk. 4* bestemmes det, at hvis en forbruger ønsker at frigøre sig fra sine forpligtelser i overensstemmelse med *stk. 1*, skal kreditgiver efter modtagelse af anmodningen på papir eller andet varigt medium give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at overveje denne mulighed. Oplysningerne skal mindst indeholde en angivelse af de konsekvenser, som den førtidige tilbagebetaling vil have for forbrugeren, og hvilke antagelser der i den forbindelse er anvendt.

Bestemmelsen tilsigter at gennemføre artikel 25, stk. 4, i boligkreditdirektivet, som må antages at have til formål at give forbrugeren et oplyst grundlag, på hvilket forbrugeren kan træffe sin beslutning om at udøve retten til førtidig tilbagebetaling af det pågældende lån.

Bestemmelsen tilsigtes på denne baggrund at finde anvendelse i de tilfælde, hvor en forbruger forhører sig hos kreditgiver om muligheden for og konsekvenserne af at frigøre sig fra en tidligere indgået kreditaftale på det pågældende tidspunkt. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis forbrugeren anmoder kreditgiveren om et tilbud om låneomlægning (tilbagebetaling af et lån i tilknytning til optagelse af et nyt lån), men en forespørgsel fra forbrugeren om muligheden for at frigøre sig fra sine forpligtelser i henhold til en låneaftale med kreditgiveren vil i lyset af bestemmelsens formål være tilstrækkelig.

Såfremt forbrugeren allerede har modtaget de nævnte oplysninger på papir eller andet varigt medium ved kreditaftalens indgåelse eller i et tilbud om en ny kreditaftale til erstatning for den aftale, der ønskes indfriet, tilsigtes den foreslåede *stk. 4* ikke at være til hinder for, at kreditgiveren kan opfylde sin forpligtelse ved at henvise hertil. Det er dog en forudsætning herfor, at oplysningerne fortsat er retvisende og fyldestgørende.

I de tilfælde, hvor forbrugeren ikke forhører sig om mulighederne for førtidig tilbagebetaling, men i stedet i henhold til den i *stk. 1* omhandlede aftale afgiver en for kreditgiver bindende viljeserklæring om førtidig tilbagebetaling, tilsigter bestemmelsen ikke at være til hinder for, at kreditgiver – uden at meddele forbrugeren yderligere oplysninger – effektuerer forbrugers beslutning i overensstemmelse med den aftale, der er indgået. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis forbrugeren eller en anden på dennes vegne (f.eks. et andet kreditinstitut) overfører obligationer svarende til restgælden på et realkreditlån mv. til kreditgiveren med en tilkendegivelse om, at lånet herved indfris.

Det foreslåede *stk. 4* indebærer nærmere, at forbrugeren skal meddeles de oplysninger, der er nødvendige for, at forbrugeren kan overveje at udnytte retten til førtidig tilbagebe-

taling. Hvilke oplysninger, der er nødvendige vil bl.a. afhænge af, hvilken lånetype der er tale om. Oplysningerne skal dog mindst indeholde en angivelse af de konsekvenser, som den førtidige tilbagebetaling vil have for forbrugeren, og hvilke antagelser der i den forbindelse er anvendt. Det forudsættes, at de eventuelle antagelser, der er anvendt, skal være rimelige og berettigede, jf. artikel 25. stk. 4, selv om denne formulering ikke er medtaget i lovforslaget. Formuleringerne »hvor store konsekvenser« og »en klar redegørelse« i artikel 25, stk. 4, er endvidere ikke medtaget i lovforslaget, men det forudsættes, at angivelsen af konsekvenser så vidt muligt sker ved at sætte tal på de omkostninger og besparelser, som den førtidige tilbagebetaling konkret vil indebære for forbrugeren, og at de eventuelle antagelser, der i den forbindelse er anvendt, fremstår tydeligt for forbrugeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8.2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (Bilag 4 og 5 til lov om kreditaftaler)

Der foreslås indsat to nye bilag til loven.

Det foreslåede *bilag 4* indeholder den matematiske formel og de bemærkninger og supplerende antagelser, der i medfør af boligkreditdirektivets bilag I skal anvendes ved beregning af de årlige omkostninger i procent ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslåede *bilag 5* svarer til boligkreditdirektivets bilag II og indeholder europæisk standardiseret informationsark ESIS samt vejledning til udfyldning af ESIS.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1 (Lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås at ændre lovens titel til lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, så det fremgår af lovens titel, at loven efter de foreslåede ændringer tillige vil indeholde regler om boligkreditformidlere.

Til nr. 2 (Fodnoten til lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Fodnoten indsættes, da der med lovforslaget foreslås ændringer for at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv om 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34 (boligkreditdirektivet), herunder bestemmelser om krav til og tilsyn med boligkreditformidlere samt krav til kompetence, ansvarsforsikringsforhold og regler om god skik for boligkreditformidlere.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Ændringen er en del af gennemførelsen af boligkreditdirektivet, som forudsætter, at EU-landene etablerer en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Der vil som følge af lovforslaget være virksomheder, som ikke tidligere har været under tilsyn, som vil blive omfattet af regelsættet.

Det foreslås med ændringen af lovtæksten at udvide lovens anvendelsesområde til også at omfatte formidling af boligkreditaftaler. Af artikel 1 i boligkreditdirektivet fremgår det, at direktivet fastlægger en fælles ramme for dele af medlemslandenes love og administrative bestemmelser for forbrugerkredit, som er sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med erhvervelse af fast ejendom til beboelse. Herunder en forpligtelse til at foretage en vurdering af kreditværdigheden inden ydelsen af kreditten, som skal danne grundlag for udviklingen af effektive standarder for kreditgivning i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Endvidere skal der fastlægges visse forsigtigheds- og tilsynskrav, herunder regler om etablering som og tilsyn med boligkreditformidlere.

Det typiske område for boligkreditformidlingsvirksomhed, vil være rådgivning om lån med pant i fast ejendom. Hovedparten af de virksomheder, som er omfattet af begrebet boligkreditformidlere, vil derfor i Danmark være ansatte i pengeinstitutter, der formidler realkreditlån. Pengeinstitutter er omfattet af lov om finansiell virksomhed og er dermed allerede underlagt Finanstilsynets tilsyn. Pengeinstitutter er derfor undtaget fra lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere. Der vil ligeledes kunne være eksempelvis advokater, som formidler boligkreditaftaler i forbindelse med rådgivningen af klienter, som vil kunne blive omfattet af loven i det omfang, der ikke alene er tale om accessorisk virksomhed. Udbredelsen af selvstændige boligkreditformidlere, som omfattes af den nye regulering, forventes således at være forholdsvist begrænset henset til den måde, som boligkredit ydes på i Danmark.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Med den foreslåede lovændring fastslås det, at også boligkreditformidlere på samme måde som det gælder finansielle rådgivere, kun kan udøve virksomhed i de former, som er opregnet i den gældende § 1, stk. 2. De former bestemmelsen opregner, er følgende; aktie- og anpartsselskaber, partnerselskaber (kommanditaktieselskaber), kommanditselskaber, interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder. Det vil sige, at boligkreditformidlere kun kan udøve virksomhed i juridiske enheder, der yder formidling på et kommercielt grundlag. Det er en forudsætning, at boligkreditformidleren modtager betaling fra forbrugeren for udførelsen af, præsentationen af eller tilbuddet af boligkreditaftaler på vegne af en kreditgiver, eller når boligkreditformidleren bistår forbrugeren med administration eller andet forberedende arbejde forud for indgåelsen af boligkreditaftaler. Det er uden betydning, om formidlingen af boligkreditaftaler udgør virksom-

hedens erhvervsmæssige hovedvirksomhed eller bibeskæftigelse.

Til nr. 5 (§ 1, stk. 3, nr. 2 og 3, § 2, nr. 2, og § 9, nr. 1 og 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af en tilsynsordning efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Det følger derfor af lovforslaget, at undtagelserne i § 1, stk. 3, nr. 2 og 3, også skal omfatte formidling af boligkreditaftaler.

Med forslaget til ændringen af § 1, stk. 3, nr. 2, vil rådgivning om boligkreditaftaler til en boligkreditformidlers medarbejdere eller til medarbejdere i en modervirksomhed, dattervirksomhed eller et af modervirksomhedens andre dattervirksomheder være undtaget fra lovens bestemmelser. Dette er i overensstemmelse med, hvad der gælder i dag, for så vidt angår finansielle rådgiveres rådgivning om finansielle produkter.

Ved fastlæggelse, af hvad der forstås ved en moder- og dattervirksomhed, finder § 5, stk. 1, nr. 7 og 8, i lov om finansiell virksomhed anvendelse. Det følger af disse bestemmelser, at en modervirksomhed er en virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder. En dattervirksomhed er en virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.

Med forslaget til ændringen af § 1, stk. 3, nr. 3, undtages, på samme måde som det gælder for finansielle rådgivere efter den gældende lov, rådgivning om formidling af boligkredit, der kun ydes lejlighedsvis eller som accessorium i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed, når denne anden erhvervsvirksomhed er reguleret ved lov eller professionen i øvrigt er adfældsreguleret, herunder eksempelvis advokater, som er underlagt de advokatetiske regler. I det tilfælde omfattet af den boligkreditsformidlingsvirksomhed, der foretages af f.eks. advokater, kan betegnes som mere end accessorisk, vil advokaten skulle indhente en tilladelse som boligkreditformidler. Dette er tillige i overensstemmelse med, hvad der gælder i dag, for så vidt angår finansielle rådgivere.

I lovens definition af begrebet rådgivning tydeliggøres det med ændringen til § 2, nr. 2, hvor rådgivning om boligkreditaftaler tilføjes, at også denne form for rådgivning er omfattet af begrebet. Præciseringen er nødvendig som en konsekvens af udvidelsen af lovens område i forbindelse med gennemførelsen af dele af boligkreditdirektivet.

Med ændringen af § 9, nr. 1 og 2, vil uafhængighedskravet, som efter de gældende regler gælder for en finansiel rådgiver, også komme til at gælde for en boligkreditformidlers formidling af boligkreditaftaler. Se i øvrigt bemærkningerne nedenfor til lovforslagets § 4, nr. 22 og 23.

Til nr. 6 (§ 1, stk. 3, nr. 4, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

De opregnede numre i § 1, stk. 3, er undtagelser til lovens anvendelsesområde. Undtagelsen til lovens anvendelsesområde i § 1, stk. 3, nr. 4, skal således fremadrettet gælde både finansielle produkter, som hidtil, og boligkreditaftaler. Finansielle virksomheders rådgivning om finansielle produkter er således undtaget. Som følge af den omfattende regulering, som den finansielle branche allerede er underlagt, undtages også finansielle virksomheders rådgivning om boligkreditaftaler fra kravet om en særlig tilladelse som boligkreditformidler af samme grund.

Til nr. 7 (§ 2, nr. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I denne bestemmelse defineres den aktivitet som en finansiel rådgiver udøver for en forbruger. Med gennemførelsen af boligkreditdirektivet separeres rådgivningen om boligkreditaftaler fra den aktivitet, som en finansiel rådgiver udøver, da det fremadrettet vil kræve en selvstændig tilladelse til at formidle og rådgive om boligkreditaftaler jf. lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.8.3.1.

Til nr. 8 (§ 2, nr. 2 og 3, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

§ 2 indeholder definitioner af en række af lovens begreber. Med gennemførelsen af boligkreditdirektivet indføres to nye definitioner.

Det foreslås ved affattelsen af § 2, nr. 2, at der ved en boligkreditformidler skal forstås en virksomhed, herunder en enkeltmandsvirksomhed, omfattet af lovens § 1, stk. 1, der erhvervsmæssigt som led i dennes hoved- eller bibeskæftigelse og mod vederlag til forbrugere præsenterer eller tilbyder boligkreditaftaler, indgår boligkreditaftaler med forbrugeren på kreditgivers vegne, yder rådgivning om eller administrerer boligkreditaftaler.

Ved indførelsen af denne definition gennemføres artikel 4, stk. 5, i boligkreditdirektivet. Boligkreditformidleren kan således deltage i såvel det forberedende arbejde med boligkreditaftalen, før forbrugeren underskriver denne, men også forestå indgåelsen af en sådan boligkreditaftale på vegne af en kreditor og den efterfølgende administration af boligkreditaftalen. Rådgivningsdelen omkring boligkreditaftaler har tidligere krævet en tilladelse som finansiel rådgiver. Fremadrettet vil det være muligt at have en tilladelse som boligkreditformidler alene eller en tilladelse som både boligkreditformidler og finansiel rådgiver, såfremt der også ydes rådgivning om andre produkter end boligkreditaftaler.

Med forslaget til affattelsen af § 2, nr. 3, defineres en boligkreditaftale, som en aftale eller et tilsagn fra en kreditgi-

ver til en forbruger om at yde kredit mod pantesikkerhed eller tilsvarende sikkerhed eller anden rettighed knyttet til fast ejendom til beboelse. Anden tilsvarende sikkerhed kan f.eks. være skadesløsbreve. Kreditaftaler, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer eller projekterede bygninger, er ligeledes omfattet af definitionen i det omfang, disse indgås, eller der ydes tilsagn herom mellem en kreditgiver og en forbruger. Dette vil sige, at også kreditaftaler uden pant knyttet til den faste ejendom i dette tilfælde vil være dækket af definitionen på en boligkreditaftale. Ønsker en virksomhed at rådgive om boligkreditaftaler, vil dette, jf. forslaget til affattelsen af § 3, stk. 1, 2. pkt. i lovforslagets § 4, nr. 11, kræve en tilladelse som boligkreditformidler.

Til nr. 9 (§ 2, nr. 5, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I § 2, nr. 3, der bliver nr. 5, defineres finansielle produkter. Definitionen skal fremover være den samme som i dag dog således, at boligkreditaftaler undtages fra begrebet. Årsagen er, at boligkreditaftaler defineres selvstændigt, jf. lovforslagets § 4, nr. 8, således, at det udskilles som et selvstændigt produkt i henhold til disse regler. Udskillelsen sker med gennemførelsen af boligkreditdirektivet, hvor rådgivning om boligkreditaftaler separeres fra den aktivitet, som en finansiel rådgiver udøver, da denne aktivitet udskilles som en selvstændig virksomhed.

Til nr. 10 (Overskriften til kapitel 2 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Overskriften til kapitel 2 foreslås nyaffattet, så den afspejler, at kapitlet nu udover tilladelse til finansielle rådgivere også kommer til at omfatte tilladelse som boligkreditformidlere.

Til nr. 11 (§ 3, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af en tilsynsordning efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Det følger derfor af det foreslåede § 3, stk. 1, at både virksomheder, herunder enkeltmandsvirksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter og virksomheder, der yder rådgivning om boligkreditaftaler til forbrugere, skal have Finanstilsynets tilladelse som enten finansiel rådgiver eller boligkreditformidler. Såfremt en virksomhed yder rådgivning om både finansielle produkter og boligkreditaftaler

til forbrugere, skal den pågældende virksomhed således have to tilladelser fra Finanstilsynet.

Ved indførelsen af et krav om, at også boligkreditformidlere skal have Finanstilsynets tilladelse, gennemføres artikel 29, stk. 1, i boligkreditdirektivet. Overtrædelse af § 3, stk. 1, er strafbelagt, jf. § 26, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere.

I § 3, stk. 2, opregnes de betingelser, som skal være opfyldt for at opnå tilladelse til at drive virksomhed som henholdsvis finansiell rådgiver og boligkreditformidler efter stk. 1. Betingelserne for at opnå tilladelse som finansiell rådgiver og boligkreditformidler er ens. Således gælder der de samme krav om, at virksomheden skal have hovedkontor og hjemsted i Danmark. Ved hjemsted forstås det sted, hvor virksomheden har sit hovedkontor, det vil sige det sted, hvorfra virksomheden faktisk ledes. Der gælder også ensartede krav om, at såvel finansielle rådgivere som boligkreditformidlere skal have forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder. Der henvises i § 3, stk. 2, nr. 2, til § 8 vedrørende forretningsgange for håndtering af interessekonflikter, men omfanget af forretningsgange er ikke begrænset hertil. Eksempelvis vil virksomhederne skulle have forretningsgange for gennemførelsen af et rådgivningsforløb, såfremt der rådgives, herunder dokumentation for hvilke råd virksomheden giver til sine kunder. Ved vurderingen, af om kravet til forretningsgange er opfyldt, vil der blive taget hensyn til den enkelte virksomheds størrelse.

Endvidere følger det af bestemmelsen, at der gælder regler om egnethed og hæderlighed for medlemmer af bestyrelsen og direktionen, ligesom virksomheden skal have en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti, der dækker de erstatningskrav, som virksomheden måtte ifalde. Endelig gælder der særlige krav til virksomheden i det omfang, der modtages betroede midler fra forbrugere. Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1125/2014 af 19. september 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende minimumsbeløbet for den erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti, som kreditformidlere skal have er udstedt i medfør af artikel 29, stk. 2, litra a), i boligkreditdirektivet. Af forordningen fremgår, at en boligkreditformidler som minimum skal have en erhvervsansvarsforsikring med en minimumsdækning på 460.000 EUR pr. krav og 750.000 EUR for alle krav i løbet af et kalenderår. Kravet til minimumsdækningen for erhvervsansvarsforsikringen er gældende for boligkreditformidlere i hele Unionen samt i de lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 12 (§ 3, stk. 2, nr. 5, 2. pkt., og § 4, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af en tilsynsordning efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Med ændringen til § 3, stk. 2, nr. 5, foreslås det som en konsekvens af, at der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere, at boligkreditformidlere, såfremt disse modtager betroede midler fra forbrugere, skal oprette en særlig konto for indsættelsen af disse midler samt etablere en sikkerhed for de betroede midler. Dette er i overensstemmelse med de betingelser, der i dag gælder for finansielle rådgivere. Bestemmelsen stiller således efter ændringen krav om, at såvel en finansiell rådgiver som en boligkreditformidler skal have etableret sikkerhed for midler, som en forbruger måtte indbetale til disse virksomheder som betroede.

Som eksempel kan nævnes det tilfælde, hvor en forbruger indbetaler et beløb til en finansiell rådgiver eller en boligkreditformidler, hvor denne skal videreformidle beløbet til en långiver. Virksomheden skal for at imødekomme kravet om sikkerhed efter § 3, stk. 2, nr. 5, tegne en ansvarsforsikring eller garantistillelse fra et pengeinstitut eller et forsikrings-selskab for denne særskilte konto. Hvis virksomheden ikke modtager betroede midler, skal den ikke stille sikkerhed. Virksomheden skal erklære dette overfor Finanstilsynet.

Med ændringen til § 4, stk. 1, udvides de gældende betingelser om egnethed og hæderlighed til bestyrelsen og direktionen for finansielle rådgivere til også at gælde for bestyrelsen og direktionen for boligkreditformidlere. Dette er en gennemførelse af artikel 29, stk. 2, litra b), i boligkreditdirektivet.

Det følger af den foreslåede ændring, at også medlemmer af boligkreditformidlerens bestyrelse eller direktion på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til virksomheden efter § 3, stk. 2, eller på tidspunktet for tiltrædelse af et sådan hverv eller stilling i en eksisterende virksomhed, skal opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed. Det følger af § 14 i lov om finansielle rådgivere, at Finanstilsynet kan gribe ind over for ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos henholdsvis en finansiell rådgiver eller en boligkreditformidler skal ligeledes efter § 4, stk. 1, have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan blandt andet indgå, om vedkommende har en relevant teoretisk uddannelse, før har haft ansættelse inden for den finansielle sektor eller har ledelsesmæssig erfaring.

Egnetheds- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til hvervet eller stillingen i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på grundlag af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en mindre virksomhed omfattet af denne lov, men at dette derimod ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i en stor landsdækkende virksomhed. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en virksomhed til en anden.

Ændringen til § 4, stk. 1, medfører at de hidtidige regler, om at en person som udgangspunkt ikke kan udpeges som bestyrelsesmedlem eller direktør hos en finansiel rådgiver, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, også kommer til at gælde for boligkreditformidlere. Ligeledes må et bestyrelsesmedlem eller en direktør som udgangspunkt også forlade sit hverv eller sin stilling, hvis vedkommende bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser.

I vurderingen, af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller bødevedtagelse.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben, da det er en overtrædelse af den gældende lovs § 4, stk. 2, nr. 3.

Det følger endvidere af den gældende lovs § 4, stk. 2, nr. 2, at et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke kan bestride sit hverv eller sin stilling, hvis den pågældende har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering. Med ændringen af stk. 1 omfatter bestemmelsen både et bestyrelsesmedlem eller en direktør hos en finansiel rådgiver og hos en boligkreditformidler. Bestemmelsen indebærer endvidere, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadium i de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Finanstilsynet har beføjelse til at kunne gribe ind over for et bestyrelsesmedlem eller en direktør, der ikke opfylder betingelserne i den gældende lovs § 4, stk. 2, nr. 3, hvis den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen anvendes bl.a. i den situation, hvor et bestyrelsesmedlems eller en direktørs private økonomi er i en

sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af virksomheden. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden, om at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor Finanstilsynet blandt andet kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, som eksempelvis advokater og andre professionelle bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkursruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af virksomheden sker på betryggende vis, på samme måde som det gælder efter de nugældende regler for finansielle rådgivere, og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet virksomheden, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Til nr. 13 (§ 4 a i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en ordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af tilsynsordningen efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

På denne baggrund fastlægger den foreslåede § 4 a, stk. 1, at der oprettes og føres et offentligt register for finansielle rådgivere og boligkreditformidlere. For så vidt angår finansielle rådgivere er der tale om en videreførelse af det allerede eksisterende register, som følger af den gældende lovs § 13, som i henhold til lovforslaget udgår ved indsættelsen af § 4 a.

Finanstilsynet holder registeret ajour på baggrund af de ændringer i tilladelser og personer, som Finanstilsynet får kendskab til.

Forslaget om oprettelsen af et offentligt register for boligkreditformidlere er nyt, og bestemmelsen gennemfører dermed artikel 29, stk. 4 og 6, i boligkreditdirektivet, for så vidt angår boligkreditformidlere. Når Finanstilsynet har meddelt en virksomhed tilladelse til at udøve finansiell rådgivning eller boligkreditformidling efter § 3, skal den pågældende person eller virksomhed optages i Finanstilsynets register.

Med forslaget til stk. 2 fastlægges det, at registeret for boligkreditformidlere skal indeholde oplysninger om navnene på de personer i ledelsen, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne. Dette er for så vidt angår boligkreditformidlere et krav, der følger af gennemførelsen af artikel 29, stk. 4, litra a og b, i boligkreditdirektivet. Registeret skal endvidere indeholde oplysninger om i hvilke medlemslande, den enkelte boligkreditformidler driver forretning efter reglerne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser, og som boligkreditformidleren har underrettet den kompetente myndighed i sit hjemland om.

Registeret over finansielle rådgivere og boligkreditformidlere skal være offentligt tilgængeligt på Finanstilsynets hjemmeside, jf. artikel 29, stk. 4, i boligkreditdirektivet.

Til nr. 14 (§ 5, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af tilsynsordningen efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Med ændringen til § 5, stk. 1, udvides bestemmelsen til også at omfatte boligkreditformidlere således, at en boligkreditformidler ligesom en finansiell rådgiver er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet tidligere har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse efter § 3. Dette gælder dog ikke forhold, som er omfattet af den gældende § 4, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere.

Boligkreditformidlere skal efter forslaget ligesom finansielle rådgivere en gang om året indsende en erklæring om, at de opfylder betingelserne for at få tilladelse efter § 3. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, såfremt virksomheden drives som enkeltmandsvirksomhed af den for virksomheden ledelsesansvarlige.

En virksomhed som er omfattet af lovforslaget – det vil sige finansielle rådgivere og boligkreditformidlere – er efter den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, forpligtet til løbende at sikre, at betingelserne for at opretholde en tilladelse efter § 3 er opfyldt. § 5, stk. 2, sikrer, at virksomheden en gang om året erklærer over for Finanstilsynet, at dette er tilfældet.

Udvidelsen af kravet om årlig indsendelse af erklæring, om at betingelserne for tilladelse fortsat er til stede, til også at omfatte boligkreditformidlere følger af gennemførelsen af artikel 29, stk. 7, i boligkreditdirektivet.

Til nr. 15 (§ 5, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af tilsynsordningen efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Med lovforslagets ændring af lovens § 5, stk. 3, udvides Finanstilsynets bemyndigelse til at fastsætte regler om, hvilke ændringer Finanstilsynet skal modtage underretning om til også at omfatte boligkreditformidlere. Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets udvidelse af anvendelsesområdet i § 1.

Til nr. 16 (§ 6, stk. 1 og 2, § 7, stk. 1, § 10, 1. pkt., § 10 a, stk. 1, 1. pkt., § 10 b, stk. 1, og § 20 a, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af tilsynsordningen efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Med ændringen af lovens § 6, stk. 1 og 2, overgår Finanstilsynets bemyndigelse til at fastlægge nærmere regler om kompetencekrav for finansielle rådgiver til erhvervs- og vækstministeren og denne tillægges også en bemyndigelse til at fastlægge de nærmere regler om kompetencekrav for boligkreditformidlere. Hermed sikres det, at boligkreditformidlere har tilstrækkelige kompetencer til at udøve deres virksomhed. Bemyndigelsen skal anvendes til, at erhvervs- og vækstministeren udsteder en bekendtgørelse om de kompetencekrav, der fastsættes for boligkreditformidlerne.

Som en konsekvens af gennemførelsen af boligkreditdirektivet udvides med ændringen af § 7, stk. 1, den gældende bestemmelse om, at en finansiell rådgiver skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningskik og god praksis indenfor virksomhedsområdet til også at gælde for boligkreditformidlere.

Med ændringen af § 10, 1. pkt. vil også boligkreditformidlere være omfattet af denne bestemmelse. Det betyder, at hvis en finansiell rådgiver eller boligkreditformidler ikke er uafhængig, skal det fremgå af virksomhedens hjemmeside. Virksomheden skal i den forbindelse også oplyse om størrelsen af eller beregningsgrundlaget for en eventuel provision eller anden vederlag fra virksomheder, hvorfra der tilbydes eller formidles finansielle produkter og boligkreditaftaler, jf. § 2, nr. 5, i den gældende lov om finansielle rådgivere. Hvis virksomheden ikke har en hjemmeside, skal disse oplysninger udleveres efter anmodning.

Som følge af etableringen af en tilsynsordning for boligkreditgivere udvides § 10 a, stk. 1, til også at gælde for boligkreditformidlere. Den gældende indberetningsordning for finansielle rådgivere, den såkaldte whistleblowerordning, kommer således også til at gælde for boligkreditformidlere som følge af udvidelsen af lovens anvendelsesområde og som følge af, at boligkreditformidlerne fremadrettet er under Finanstilsynets tilsyn.

Kravet om etablering af whistleblowerordninger stammer fra CRD IV, der retter sig mod kreditinstitutter, men kravet blev ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 indført for en række andre finansielle virksomheder med henblik på at sikre en ensartet regulering for virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet. Det bemærkes, at kravet om etablering af en whistleblowerordning kun vil komme til at gælde finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, som beskæftiger flere end fem ansatte.

Med forslaget til ændring af § 10 b, stk. 1, udvides beskyttelsen mod at udsætte ansatte for en ufordelagtig behandling som følge af indberetninger efter § 10 a til foruden finansielle rådgivere også at omfatte boligkreditformidlere.

Med ændringen til § 20 a, stk. 1, udvides adgangen for Finanstilsynet til også at kunne påbyde en boligkreditformidler, der offentliggør oplysninger om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende oplysninger. Denne adgang eksisterer ligeledes i dag for finansielle rådgivere og kommer som følge af gennemførelsen af boligkreditdirektivet til også at gælde boligkreditformidlere.

Til nr. 17 (§ 6, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Som en konsekvens af udvidelsen af lovens anvendelsesområde til også at omfatte boligkreditformidlere præciseres det, at der også skal fastsættes kompetencekrav i forbindelse med præsentation, tilbud, rådgivning om og administration af boligkreditaftaler. Som det fremgår af ændringen til § 6, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere, jf. lovforslagets § 4, nr. 18, bliver bemyndigelsen, som overgår fra Finanstilsynet til erhvervs- og vækstministeren, til at fastlægge nærmere regler om kompetencekrav for finansielle rådgiver udvidet til også at omfatte boligkreditformidlere. Hermed sikres det, at boligkreditformidlere har tilstrækkelige kompetencer til at rådgive om boligkreditaftaler. Erhvervs- og vækstministeren fastlægger disse regler i en bekendtgørelse.

Til nr. 18 (§ 6, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Med den foreslåede ændring af lovens § 6, stk. 2, vil Finanstilsynets bemyndigelse til at fastlægge nærmere regler om kompetencekrav for finansielle rådgivere overgå til erhvervs- og vækstministeren. Erhvervs- og vækstministeren tillægges desuden også en bemyndigelse til at fastlægge nærmere regler om kompetencekrav for boligkreditformidlere. Hermed sikres det, at boligkreditformidlere har tilstrækkelige kompetencer til at udøve deres virksomhed og, at der fastsættes enslydende krav til både finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

Kompetencekravet for boligkreditformidlere finder kun anvendelse på de ansatte i virksomheden, som udøver boligkreditformidling. Administrativt personale og personale, som ikke yder boligkreditformidling vil således ikke være omfattet af kompetencekravene. Såfremt ansatte med ledelsesansvar foretager boligkreditformidling, skal disse tillige have tilstrækkelige kompetencer i henhold til denne bestemmelse. Dette gælder, uanset om en ansat med ledelsesansvar sjældent har kundekontakt. Der er tale om en gennemførelse af artikel 29, stk. 2, i boligkreditdirektivet, hvoraf det fastlægges at hjemlandet skal fastsætte regler om kompetenceniveau i overensstemmelse med de principper, der fremgår af direktivets bilag III.

Med forslaget gennemføres ligeledes artikel 9 i boligkreditdirektivet. Finanstilsynet har i dag fastlagt kompetencekrav for finansielle rådgivere ved bekendtgørelse nr. 1251 af 1. november 2013 om kompetencekrav til finansielle rådgivere. Erhvervs- og vækstministerens udformning af de fremtidige kompetencekrav for boligkreditformidlere vil ske i overensstemmelse med de i boligkreditdirektivets bilag III anførte minimumskrav til viden og kompetencer. Som led i fastlæggelsen af kompetencekravene vil der således kunne lægges vægt på erhvervsfaglige kvalifikationer og relevant praktisk erfaring. Finanstilsynet vil indtil den 21. marts 2019 kunne basere sin vurdering af kompetencen hos en ansøger, som søger om tilladelse som boligkreditformidler, alene på baggrund af dennes erhvervs erfaring, som det fremgår af boligkreditdirektivets bilag III, pkt. 3., litra b. I bekendtgørelsen vil der blive indsat en overgangsordning så de ansatte

får en frist til at opfylde kompetencekravene. Det følger således af artikel 43, stk. 3, i boligkreditdirektivet, at en boligkreditformidler skal overholde kompetencekravene senest den 21. marts 2017.

Til nr. 19 (§ 7, stk. 2, og § 10 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af en tilsynsordning efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Med ændringen til § 7, stk. 2, gives erhvervs- og vækstministeren hjemmel til at fastsætte god skik-regler for boligkreditformidlere. Den eksisterende hjemmel gælder i dag kun for finansielle rådgivere. Udvidelsen skal ses i sammenhæng med, at lovens anvendelsesområde foreslås udvidet til også at omfatte boligkreditformidlere.

Bestemmelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler om god skik svarende til reglerne i bekendtgørelsen nr. 1582 af 18. december 2013 om god skik for finansielle rådgivere og bekendtgørelse nr. 928 af 28. juni 2013 om god skik for finansielle virksomheder.

God skik-reglerne har til formål at sikre, at kunderne har tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet og vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked. Der er tale om en dynamisk norm, som fastlægger rammerne for virksomhedernes adfærd på markedet.

Det forventes, at de eksisterende god skik-regler for boligkredit udskilles af den eksisterende god skik-bekendtgørelse og indarbejdes i en ny bekendtgørelse, som udstedes af erhvervs- og vækstministeren. Den nye bekendtgørelse vil indeholde god skik-regler, der skal gælde for både penge- og realkreditinstitutter, boligkreditgivere og boligkreditformidlere.

Bekendtgørelsen vil således indeholde regler om god skik, forbud mod vildledning og regler om købsopfordringer.

Det forventes i tillæg hertil, at god skik-bekendtgørelsen vil indeholde følgende regler for boligkredit som følge af gennemførelsen af boligkreditdirektivets bestemmelser:

Det forventes således, at bekendtgørelsen vil indeholde forpligtelsen i artikel 8 i boligkreditdirektivet om, at oplysninger, der gives til forbrugeren i forbindelse med boligkredit, skal gives forbrugeren omkostningsfrit. Af artikel 10 fremgår, at markedsføring om kreditaftaler skal være rimelige og entydige og ikke-vildledende, og at det ikke må skabe forkerte forventninger.

I artikel 11 anføres, at visse standardoplysninger, der skal gives forbrugeren, skal gives ved enhver reklame for kreditaftaler. I det omfang disse ikke allerede er dækket af den gældende prisoplysningsbekendtgørelse, vil disse ligeledes skulle indarbejdes i en kommende god skik-bekendtgørelse for boligkredit.

Herudover angiver artikel 13 i boligkreditdirektivet en række minimumsoplysninger om henholdsvis kreditgiver og kreditaftalen, som boligkreditgiveren skal stille til rådighed på en klar og forståelig måde for forbrugeren.

I den kommende god skik-bekendtgørelse for boligkredit forventes det endvidere, at denne vil skulle indeholde regler for i hvilke tilfælde kombinations- og pakkesalg, som det fremgår af direktivets artikel 12, vil kunne tillades.

I bekendtgørelsen om god skik for boligkredit forventes der ligeledes at blive indført regler i overensstemmelse med direktivets artikel 18, hvorefter en kreditgiver i det omfang det ikke allerede er gældende i henhold til anden lovgivning skal foretage en grundig kreditvurdering. Det skal tillige sikres, at der sker dokumentation, og at der er fastlagt procedure for kreditvurderingen.

Der forventes tillige i den kommende bekendtgørelse at blive fastsat regler om, at en kreditvurdering skal ske på baggrund af oplysninger, som kreditgiver er forpligtet til at indhente fra relevante interne og eksterne kilder, jf. artikel 20 i direktivet. Kreditgiveren skal præcisere de nødvendige oplysninger, som forbrugeren skal fremlægge i forbindelse med kreditvurderingen.

Der forventes endvidere fastsat regler i overensstemmelse med artikel 22 for, hvordan rådgivning om boliglån skal ydes.

I artikel 23 i direktivet anføres det, at der ved gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal udarbejdes regler, der sikrer, at forbrugeren på nærmere angivne betingelser har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta, eller at der etableres en ordning for at begrænse forbrugers valutarisiko i forbindelse med eksponeringen i en anden valuta. Reglerne herom forventes ligeledes, at blive en del af de nye god skik-regler for boligkredit.

Herudover vil der som følge af artikel 24 i direktivet skulle sikres regler om, at indeks og referencerenter til beregningen af debitorrenten er tydelige og tilgængelige og verificerbare for kreditaftalens parter. Endelig forventes bekendtgørelsen som følge af artikel 28 at fastlægge, at kreditgiver skal udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion.

Som følge af etableringen af en tilsynsordning for boligkreditgivere udvides § 10 a til også at gælde for boligkreditformidlere. Den gældende indberetningsordning for finansielle rådgivere, den såkaldte whistleblowerordning, kommer således også til at gælde for boligkreditformidlere som følge af udvidelsen af lovens anvendelsesområde og som følge af, at boligkreditformidlerne fremadrettet er under Finanstilsynets tilsyn. Med ændringen til § 10 a, stk. 3, følger det således af bestemmelsen, at kravet om etablering af en whistleblowerordning kun vil komme til at gælde for finan-

sielle rådgivere og boligkreditformidlere, som beskæftiger flere end fem ansatte.

Kravet om etablering af whistleblowerordninger stammer fra CRD IV, der retter sig mod kreditinstitutter, men kravet blev ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 indført for en række andre finansielle virksomheder med henblik på at sikre en ensartet regulering for virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet.

Til nr. 20 (§ 7 a i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Med den foreslåede § 7 a, stk. 1, stilles der krav om, at boligkreditformidlere skal sikre, at aflønningen af virksomhedens ansatte ikke er i strid med virksomhedens forpligtelser efter § 7 i lov om finansielle rådgivere. Forslaget er en gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i boligkreditdirektivet.

Bestemmelsen er udtryk for et ønske om at sikre en klar sammenhæng mellem lovens regler om forbrugerbeskyttelse og reglerne om aflønning af de ansatte i virksomhederne, da de ansatte i praksis kommer i situationer, hvor der er behov for at sikre, at de varetager forbrugernes interesser.

De ansatte i boligkreditformidlere, der er omfattet af den foreslåede § 7 a, er defineret i artikel 4, nr. 11, i boligkreditdirektivet. Her anføres det, at ansatte er:

- a) Enhver fysisk person, der arbejder for kreditgiver eller kreditformidler og som er direkte involveret i de af dette direktiv omfattede aktiviteter eller har kontakt til forbrugere i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter.
- b) Enhver fysisk person, der arbejder for en udpeget repræsentant og har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter.
- c) Enhver fysisk person, der direkte leder eller fører tilsynet med de fysiske personer, der er omfattet af litra a eller b.

Reglerne finder således anvendelse på alle ansatte, der deltager i arbejdet med at rådgive om samt yder eller bevilger kredit mod pant i fast ejendom til forbrugere. Forbrugere skal forstås i overensstemmelse med definitionen i, § 2, nr. 5, i lov om finansielle rådgivere.

Formålet med bestemmelserne i boligkreditdirektivet er at sikre, at den ansatte handler redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne udformer, bevilger eller yder kredit, herunder når der foretages kreditvurdering. Aflønningsstrukturen hos en boligkreditformidler må således ikke kunne påvirke personalet til ikke at handle i forbrugers interesse.

Med den foreslåede § 7 a, stk. 2, 1. pkt. stilles krav om, at en boligkreditformidler skal have en lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Dette understøttes af den foreslåede § 7 a, stk. 2, 3. pkt., som er en implementering af artikel 7, stk. 3, i boligkreditdirektivet. Her præciseres det, at lønpolitikken skal sikre, at aflønningen af de ansatte ikke må tilskynde til risikotagning, som overskrider virksomhedens risikoprofil.

Aflønningspolitikken skal endvidere sikre, at aflønningsstrukturen er i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser, jf. det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.* Med dette menes, at lønpolitikken skal afspejle virksomhedens overvejelser i forhold til, hvordan virksomheden vil indrette sig med henblik på opfyldelse af sine langsigtede målsætninger, herunder hvilke aflønningsstrukturer, bonusprogrammer eller andre elementer virksomheden benytter.

Endelig følger det af den foreslåede § 7 a, stk. 3, at lønpolitikken skal indeholde foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter. Navnlig skal politikken sikre, at aflønning af ansatte hos en boligkreditformidler ikke er betinget af antallet af imødekomne ansøgninger om boligkredit eller salgsmål. Bestemmelsen er en implementering af artikel 7, stk. 3, litra b, og artikel 7, stk. 4, i boligkreditdirektivet.

Baggrunden for bestemmelsen er, at der er et særligt beskyttelseshensyn i de tilfælde, hvor der er sammenhæng mellem salgsmål baseret på aftaler indgået med forbrugere og variable løndelev til de ansatte, der er involveret i virksomhedens rådgivning samt ydelse eller bevilling af kredit mod pant i fast ejendom til forbrugere. En aflønningsstruktur, der giver mulighed for at opnå variable løndelev baseret på rådgivning eller salg til forbrugere, kan ikke være i overensstemmelse med en forsvarlig interessekonfliktpolitik for en boligkreditformidler.

Forslaget indebærer en pligt til at sikre, at lønpolitikken ikke giver mulighed for, at aflønning af den ansatte hos den enkelte boligkreditformidler er afhængig af specifikke salgsmål eller krav om imødekomme af låneanmodninger i forhold til forbrugere. Dette gælder også for konkrete salgsmål for den nærmeste salgsafdeling, som den enkelte ansatte indgår i. Det vil derimod være muligt at basere en mulighed for opnåelse af variabel løn på eksempelvis virksomhedens overskud. Dette medfører, at det fortsat vil være muligt at have salgsmål, der er baseret på ønsker og målsætninger til virksomhedens vækst og muligheder for udvikling. Dette skal dog under alle omstændigheder ske indenfor henholdsvis reglerne om interessekonflikt og om variabel løn.

De gældende bestemmelser om aflønning i den finansielle lovgivning finder ikke anvendelse på ansættelsesforhold, der er omfattet af kollektive overenskomster. EU-reguleringen bag de danske aflønningsregler er blevet til under forudsætning af en respekt for forskelle i de nationale arbejdsretlige forhold. Det fremgår af betragtning 9 i Kommissionens henstilling af 29. april 2009 om aflønning i den finansielle sektor, at henstillingen ikke har til hensigt at berøre de rettighe-der, som arbejdsmarkedets parter har i forbindelse med overenskomstforhandlinger.

Den danske implementering af henstillingen omfatter således alene de ansættelsesforhold, der ikke er omfattet af kollektive overenskomster, men som i stedet bygger på individuelle ansættelseskontrakter, samt aflønningsformer, der går ud over de rammer, der er fastsat i henhold til overenskomsterne, herunder f.eks. såfremt et kreditinstitut vælger at give medarbejderne betydelige bonusser, uden kreditinstituttet i overenskomsten er forpligtet hertil.

De samme hensyn gør sig gældende for dette forslag, hvorfor det i § 7 a, stk. 4, foreslås at indsætte en bestemmelse svarende til den gældende § 77 a, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, således at den samme undtagelse for variable løn dele finder anvendelse på ansatte hos en boligkreditformidler, der er omfattet af den foreslåede § 7 a. Det foreslåede stk. 1 og stk. 3 finder således ikke anvendelse på aflønning, der er fastsat i kollektive overenskomster.

Til nr. 21 og 22 (§ 8, stk. 1, 1. pkt., og § 9, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af en tilsynsordningen efter gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Med forslaget udvides kravet derfor i § 8, stk. 1, om, at en finansiel rådgiver skal have forretningsgange for håndtering af interessekonflikter i forholdet mellem forbrugerne og virksomheden til også at omfatte boligkreditformidlere.

Der stilles med bestemmelsen ikke krav om, at boligkreditformidlere eller finansielle rådgivere ikke må modtage provision. Der stilles dog i lovens § 10 krav om, at hvis de modtager provision, skal de oplyse kunderne herom, hvilket er i overensstemmelse med reglerne for finansielle rådgivere. Forslagets ændring af § 8, stk. 1, supplerer denne bestemmelse ved at stille krav om, at virksomhederne skal have en forretningsgang for håndtering af interessekonflikter. En boligkreditformidler skal således på samme måde som det gælder en finansiel rådgiver, der modtager provision, i sin forretningsgang anføre, hvordan det sikres, at dette forhold ikke skader kundernes interesser.

§ 8, stk. 1, er ikke begrænset til interessekonflikter i forbindelse med provision og andet vederlag, men gælder alle interessekonflikter. Som eksempel kan nævnes, at en virksomhed omfattet af denne lov kan være ejet af en finansiel virksomhed. I forretningsgangen vil en boligkreditformidler derfor skulle redegøre for, at den interessekonflikt, der følger af ejerforholdet, ikke skader kundens interesser.

Med forslaget til ændring af § 9, stk. 1, fastslås, at de samme tre betingelser for, at en finansiel rådgiver må anvende betegnelsen uafhængig eller tilsvarende betegnelse, også skal gælde for boligkreditformidlere. Bestemmelsen har til formål at sikre, at en boligkreditformidler, som det tillige gælder for en finansiel rådgiver i dag, ikke har økonomiske interesser i, at en forbruger, som virksomheden rådgiver, erhverver en bestemt boligkreditaftale eller et finansielt produkt.

En boligkreditformidler må derfor, som det i dag gælder for en finansiel rådgiver, for så vidt angår finansielle produkter, som det fremgår af § 9, stk. 1, nr. 1, i lov om finansielle rådgivere, ikke modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der udbyder boligkreditaftaler. Dette omfatter både direkte og indirekte betaling som forudsætning for, at virksomheden anbefaler en bestemt boligkreditaftale. Det er ikke en betingelse, at der foreligger en sammenhæng mellem provisionens størrelse og antallet af kunder, som virksomheden anbefaler en boligkreditaftale.

Henvisningen i § 9, stk. 1, nr. 2, til § 5, stk. 1, nr. 17, i lov om finansiel virksomhed foreslås ændret til nr. 19, som en konsekvens af, at der ved § 1, nr. 7, i lov nr. 1613 af 26. december 2013 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel stabilitet og lov om tinglysning blev indsat to yderligere numre, således at nr. 17 blev nr. 19. Efter § 9, stk. 1, nr. 2, må en virksomhed ikke have snævre forbindelser til en finansiel virksomhed eller anden virksomhed, som tilbyder eller formidler finansielle produkter. Det fremgår af § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiel virksomhed, hvad der skal forstås ved snævre forbindelser.

Til nr. 23 (§ 9, stk. 1, nr. 3, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås, at der i tillæg til betingelserne om, hvornår en finansiel rådgiver må betegne sig som uafhængig, jf. den gældende lovs § 9, indføres en ny betingelse i § 9, stk. 1, nr. 3, om, at virksomheden skal tage et tilstrækkeligt stort antal finansielle produkter og kreditaftaler i betragtning, for at virksomheden kan betegne sig som uafhængig.

Med ændringen gennemføres boligkreditdirektivets krav til, hvornår en boligkreditformidler kan betegnes som uafhængig, jf. artikel 22, stk. 4, hvor betingelsen, om at virksomheden skal tage et tilstrækkeligt stort antal boligkreditaftaler i betragtning for at kunne kalde sig uafhængig, fremgår. På den baggrund udbredes kravet med den foreslåede bestemmelse også til at omfatte rådgivning om øvrige finansielle produkter.

Vurderingen af om dette nye uafhængighedskrav, om at tage et tilstrækkeligt stort antal finansielle produkter henholdsvis boligkreditaftaler i betragtning, er opfyldt, skal ske ud fra forholdets natur. Det er således ikke muligt på forhånd at angive det eksakte antal finansielle produkter eller kreditaftaler, som skal tages i betragtning af den enkelte finansielle rådgiver eller boligkreditformidler i enhver given situation henset til produkternes forskellige karakter. Kravet om, at en finansiel rådgiver og en boligkreditformidler skal benytte forskellige produktudbydere, skal fortolkes under hensyn til, hvad der til enhver tid er muligt for den enkelte produktkategori. Hvis der er tale om et nicheprodukt, vil den finansielle rådgiver eller boligkreditformidler skulle tage alle produkter på markedet i betragtning. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet ved produkter, hvor der findes et meget stort antal udbydere på markedet. Vurderingen foretages af Finanstilsynet.

Til nr. 24 (§ 9, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslåede stk. 2 i § 9, står i dag i § 9, stk. 1, nr. 3, i lov om finansielle rådgivere. Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at § 9, stk. 1, foreslås udvidet til også at gælde boligkreditformidlere, hvilket er en følge af etableringen af en tilsynsordning for boligkreditformidlere i forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet. Med forslaget er der ikke tale om en materiel ændring.

Den foreslåede § 9, stk. 2, der indeholder en betingelse om, at man ikke må udbyde egne og andres produkter til en forbruger, er alene relevant for finansielle rådgivere, da det følger af definitionen af en boligkreditformidler, jf. forslagens § 4, nr. 8, at denne bl.a. formidler lån på vegne af en kreditgiver.

Til nr. 25 (§§ 10 c og 10 d b i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Med forslaget indsættes nye bestemmelser i et nyt kapitel 4 b om boligkreditformidlers adgang til at udøve grænseoverskridende virksomhed, der gennemfører artikel 32 i boligkreditdirektivet.

Til § 10 c

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Det følger af direktivets artikel 32, at en tilladelse givet af en kompetent myndighed skal gælde for hele Unionens område og de lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede affattelse af forslaget til § 10 c gennemfører direktivets regler om, at en boligkreditformidler med tilladelse i et medlemsland har ret til at udøve virksomhed i alle medlemslande.

Med den foreslåede § 10 c, stk. 1, skal virksomheden underrette Finanstilsynet om i hvilke lande og på hvilken måde, den pågældende virksomhed ønsker at udøve sine aktiviteter. Bl.a. skal det oplyses fra hvilken adresse, aktiviteterne tænkes udøvet fra og hvilke aktiviteter, der påtænkes udøvet i det pågældende land.

Efter stk. 2 skal Finanstilsynet efter modtagelsen viderevende meddelelsen efter stk. 1 til den kompetente myndighed i værtslandet senest en måned efter modtagelsen af underretningen, herunder underrette om virksomhedens hensigt. Finanstilsynet underretter samtidig boligkreditformidleren om denne videresendelse.

Det følger af stk. 3, at boligkreditformidleren kan påbegynde sin virksomhed en måned efter den dato, hvor virksomheden af Finanstilsynet efter stk. 2 er blevet underrettet om Finanstilsynets videresendelse af oplysningerne til myndighederne i værtslandet.

Til § 10 d

Med forslaget til § 10 d, stk. 1, har boligkreditformidlere fra de øvrige medlemslande inden for Den Europæiske Union mulighed for at påbegynde virksomhed her i landet 1 må-

ned efter, at den kompetente myndighed i hjemlandet har underrettet Finanstilsynet om virksomhedens hensigt om, at den vil udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller som grænseoverskridende virksomhed. Tilsvarende gælder virksomheder fra lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Finanstilsynet vil samtidig optage filialen i Finanstilsynets register over boligkreditformidlere. En optagelse i Finanstilsynets register forudsætter, at filialen overholder de selskabsretlige regler, der gælder for filialer i henhold til selskabslovgivningen her i landet for den pågældende filial.

Det foreslås med § 10 d, stk. 2, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler om betingelser for, at boligkreditformidlere fra tredjelande kan udøve virksomhed her i landet. Af reglerne vil det fremgå, at en forudsætning herfor vil være et krav om gensidighed og ligebehandling af alle personer og virksomheder, som udøver boligkreditformidling på de respektive markeder.

Til nr. 26 (§ 11, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Med forslaget til § 11, stk. 1, 2. pkt. følger, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med, at boligkreditformidlere efter lovens regler følger de reguleringsmæssige tekniske standarder på samme måde, som Finanstilsynet fører tilsyn med gennemførelsen af boligkreditdirektivets regler i øvrigt. Reglen indføres, da der ikke tidligere har været reguleringsmæssige tekniske standarder på dette område. Efter vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) påhviler det Finanstilsynet, som kompetent myndighed, at påse overholdelsen af disse regler.

Til nr. 27 (§ 11, stk. 2 og 3, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås med det nye stk. 2, at Finanstilsynet på samme måde, som der vil blive ført tilsyn med de boligkreditformidlere, der har tilladelse fra Finanstilsynet til at udøve virksomhed i Danmark, skal føres tilsyn med de boligkreditformidlere, som driver virksomhed i Danmark på baggrund af en tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. En boligkreditformidler, der driver grænseoverskridende virksomhed i Danmark på baggrund af en tilladelse fra sit hjemland, skal således overholde bestemmelserne, der indeholder kompetencekrav og god skik, interessekonflikter og aflønningsregler, som følger af lovens kapitel 3 og 4.

Overtræder en boligkreditformidler en eller flere af de nævnte bestemmelser, kan Finanstilsynet i medfør af det foreslåede § 11, stk. 3, påbyde, at det ulovlige forhold bringes til ophør. Efterkommer den pågældende boligkreditformidler ikke Finanstilsynets påbud, underretter Finanstilsynet boligkreditformidlerens kompetente myndigheder i hjemlandet om dette forhold og de iværksatte tiltag i forhold til virksomheden. Såfremt den pågældende filial ikke bringer de

ulovlige forhold til ophør i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud, kan Finanstilsynet om nødvendigt forbyde boligkreditformidleren at udøve virksomhed i Danmark. Finanstilsynet skal give såvel boligkreditformidlerens hjemlandsmyndighed som EU-Kommissionen meddelelse om sådanne yderligere tiltag uden unødigt forsinkelse. Proceduren er en gennemførelse af artikel 34, stk. 2, i boligkreditdirektivet. Etablering af filial i Danmark forudsætter overholdelse af øvrige regler, der må gælde for den enkelte virksomhed, som ønsker at drive grænseoverskridende virksomhed ved etablering af en filial, herunder en pligt til registrering af filialen i Erhvervsstyrelsen.

Til nr. 28 (§ 11, stk. 5, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

§ 11, stk. 3, der med lovforslaget bliver stk. 5, foreslås affattet således, at den bringes i overensstemmelse med, hvad der gælder for Forbrugerombudsmandens kompetence på det finansielle område i øvrigt. En tilsvarende beføjelse findes eksempelvis i § 348 i lov om finansiel virksomhed.

Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Bestemmelsen har til formål at præcisere, at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at anlægge en civil sag, hvis en virksomhed omfattet af lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere ikke handler i overensstemmelse med god skik.

Bestemmelsen sikrer, at Forbrugerombudsmanden kan indbringe en sag for domstolene, hvis han i særlige tilfælde måtte finde, at der er behov for et sådan skridt. Det kan for eksempel være tilfældet, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være af principiel eller vidtgående betydning.

Forbrugerombudsmanden skal derimod ikke generelt behandle konkrete henvendelser fra forbrugere om overtrædelse af regler om redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7. Sådanne henvendelser skal behandles ved, at Forbrugerombudsmanden oversender henvendelserne til Finanstilsynet. Derimod kan henvendelser fra forbrugere i lighed med oplysninger i pressen, udtalelser fra organisationer og rapporter om virksomheder omfattet af lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere danne baggrund for Forbrugerombudsmandens vurdering af, om der bør anlægges en retssag.

Hvis Forbrugerombudsmanden vælger at anlægge en sag om god skik mod en finansiel rådgiver eller en boligkreditformidler, skal det ske efter de regler, som gælder for sager anlagt af Forbrugerombudsmanden i medfør af markedsføringsloven.

Ved behandlingen eller anlæggelse af sager finder § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 i markedsføringsloven tilsvarende anvendelse. Forslaget tilsigter ikke nogen ændring i det forhold, at Finanstilsynet har kompetence til at træffe afgørelser m.v. i god skik sager.

Efter § 22, stk. 2, i markedsføringsloven kan Forbrugerombudsmanden kræve oplysninger bl.a. med henblik på vurderingen af mulighederne for anlæggelse af søgsmål og afgrænsningen heraf f.eks. i forbindelse med gruppesøgsmål. Forbrugerombudsmanden kan endvidere udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. kapitel 23 a i retsplejeloven, hvorefter offentlige myndigheder kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, hvis de ved lov er bemyndiget til det.

Til nr. 29 (§ 11, stk. 6, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Med nyaffattelsen af § 11, stk. 4, der med lovforslaget bliver stk. 6, er der tale om en konsekvensændring som følge af, at lovens anvendelsesområde udvides til også at omfatte boligkreditformidlere.

Med ændringen foreslås det, at Finanstilsynet skal underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet som led i sin virksomhed bliver bekendt med, at enten en finansiel rådgivers eller en boligkreditformidlers kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt bestemmelser om redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 7, stk. 2. Som eksempel kan nævnes sager, hvor forbrugere er blevet udsat for en aggressiv markedsføring for eksempel i form af uanmodede henvendelser, hvorved en eller flere forbrugere har lidt tab.

Finanstilsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen. Hermed får Forbrugerombudsmanden mulighed for løbende at følge en sag, hvor kunderne kan have lidt tab.

I medfør af § 11, stk. 5, der med lovforslaget bliver stk. 7, har Forbrugerombudsmanden adgang til samtlige oplysninger i sager, omfattet af § 11, stk. 4, der bliver stk. 6. Denne adgang gælder uanset reglerne om Finanstilsynets tavshedspligt, jf. § 17 i den gældende lov.

Til nr. 30 (§ 11, stk. 7, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Forslaget er en konsekvens af, at der indsættes et nyt § 11, stk. 2 og 3, hvorefter det nuværende stk. 4 bliver stk. 6. Det nuværende stk. 5, der bliver stk. 7, vedrører Forbrugerombudsmandens adgang til oplysninger i Finanstilsynets sager, omfattet af stk. 4, som bliver stk. 6.

Til nr. 31 (§ 12, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af tilsynsord-

ningen efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Efter de gældende regler for finansielle rådgivere i § 12, stk. 2, fastslås det, at Finanstilsynet som et led i sit tilsyn kan udføre inspektioner på stedet hos en finansiel rådgiver. Med udvidelsen af bestemmelsen kommer dette til også at omfatte boligkreditformidlere. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet kan skaffe sig indsigt i aktiviteter inden for en virksomhed omfattet af dette lovforslag med henblik på udøvelse af tilsyn.

Til nr. 32 (§ 12, stk. 3 og § 14, stk. 1 og 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Efter det gældende § 12, stk. 3, kan Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en finansiel rådgiver med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner hos en finansiel rådgiver, som det gælder for andre virksomheder under Finanstilsynets tilsyn.

Efter det foreslåede § 12, stk. 3, udvides denne adgang, således at Finanstilsynet også får mulighed for uden retskendelse at få adgang til lokaler hos en boligkreditformidler. Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en virksomhed måtte nægte at give Finanstilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg.

Beskyttelsen efter § 72 i Grundloven, som omhandler boligens ukrænkelighed, omfatter både bolig og erhverv. Indgreb kan kun ske på grundlag af forudgående retskendelse, medmindre loven indeholder en særegen hjemmel til, at retskendelse er unødvendig. § 12 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere indeholder en særlig undtagelse fra kravet om indhentelse af forudgående retskendelse i § 72 i Grundloven.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde hvor en virksomhed er af så ringe størrelse, at dets forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger.

Finanstilsynets mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øjemed. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Når Finanstilsynet skønner det nødvendigt at få adgang til virksomheder omfattet af loven uden retskendelse, skal dette ske i overensstemmelse med retssikkerhedslovens regler.

Bestemmelsen foreslås således udvidet til også at finde anvendelse på boligkreditformidlere som følge af udvidelsen af anvendelsesområdet for lov om finansielle rådgivere.

Det fremgår af den gældende lovs § 14 stk. 1, at Finanstilsynet har mulighed for at foretage et målrettet indgreb, hvis en direktør eller et bestyrelsesmedlem ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Således kan Finanstilsynet påbyde en finansiel rådgiver at afsætte en direktør, som ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Sidder virksomheden påbuddet overhørigt, kan den straffes med bøde. § 14, stk. 1, vedrører den situation, hvor en direktør ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 4, stk. 2, nr. 1, fordi vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis. Endvidere angår § 14, stk. 1, de øvrige situationer, hvor en direktør ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 4, stk. 2, nr. 2 og 3. Det drejer sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gældssanering eller har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Lovens § 14, stk. 2, giver Finanstilsynet mulighed for at meddele et påbud direkte til et bestyrelsesmedlem i de tilsvarende situationer, som er angivet i stk. 1. Finanstilsynet har i henhold til § 14, stk. 2, endvidere mulighed for at gribe direkte ind over for et bestyrelsesmedlem, som ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, ved at påbyde vedkommende at nedlægge sit hverv. Dette vil være mindre indgribende over for virksomheden og dens fortsatte drift end at inddrage virksomhedens tilladelse. Efterlever bestyrelsesmedlemmet ikke et påbud udstedt af Finanstilsynet, kan vedkommende straffes med bøde. Det er forventningen, at virksomheden selv griber ind over for den direktør eller det bestyrelsesmedlem, der ikke længere viser sig at være egnet og hæderlig til at bestride stillingen eller hvervet. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de ganske særlige tilfælde, hvor virksomheden mod forventning ikke selv har afsat pågældende direktør eller bestyrelsesmedlem. Inden Finanstilsynet påbyder en virksomhed at afsætte en direktør eller påbyder et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af virksomheden og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør. Forinden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet for Finanstilsynets bestyrelse, som i medfør af § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, træffer afgørelser i tilsynssager af principiel karakter, og som er tillagt tilsvarende beføjelser i § 11, stk. 2, der med lovforslaget bliver stk. 4, i lov om finansielle rådgivere.

Som følge af udvidelsen af bestemmelsen vil § 14, stk. 2, fremover også finde anvendelse overfor en direktør eller et bestyrelsesmedlem hos boligkreditformidlere.

Til nr. 33 (§ 13 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Der foreslås, at § 13 ophæves henset til, at der med lovforslagets foreslås indført en ny § 4 a, hvorefter der skal oprettes et offentligt register for finansielle rådgivere og boligkreditformidlere. For så vidt angår registeret for finansielle rådgivere, er dette i dag omfattet af § 13, hvorfor denne foreslås ophævet.

Se i øvrigt bemærkningerne til den foreslåede § 4 a, som affattet ved lovforslagets § 4, nr. 13.

Til nr. 34 (§ 15, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet skal der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere. Den eksisterende ordning for finansielle rådgivere giver tillige mulighed for at rådgive om boligkredit. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at etablere en tilsynsordning for boligkreditformidlere, som den der allerede omfatter finansielle rådgivere i dag.

Gennemførelsen af boligkreditdirektivet betyder, at der vil være virksomheder, som ikke i dag er omfattet af tilsynsordningen efter de gældende regler, der vil blive pålagt tilsvarende krav, som i dag gælder for de finansielle rådgivere som en følge af, at denne type virksomheder nu skal underlægges tilsyn.

Det foreslås, at § 15, stk. 1, også skal finde anvendelse på boligkreditformidlere. Lovens § 15, stk. 1, omhandler Finanstilsynets muligheder for at inddrage en tilladelse givet i medfør af lovens § 3. I henhold til § 15, stk. 1, nr. 1, kan en tilladelse inddrages, hvis en virksomhed ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på 12 måneder. Efter stk. 1, nr. 2, kan en tilladelse inddrages, hvis en virksomhed udtrykkeligt anmoder herom og efter nr. 3, kan inddragelse ske, hvis virksomheden ikke har udøvet virksomhed som finansiel rådgiver i en periode på over 6 måneder. I henhold til § 15, stk. 1, nr. 4, kan en tilladelse endvidere inddrages, hvis den er opnået på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis. Det er en forudsætning, at forholdet har haft en vis betydning for Finanstilsynets beslutning. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det sidste ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter nr. 5, hvoraf følger, at en tilladelse kan inddrages, hvis virksomheden ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse som beskrevet i lovens kapitel 2.

Til nr. 35 og 36 (§ 18, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås, at § 18, stk. 1, 1. pkt., som i dag finder anvendelse på finansielle rådgivere på tilsvarende vis, skal finde anvendelse på boligkreditformidlere. Dette er en følge af udvidelsen af lovens anvendelsesområde, og etableringen af en tilsynsordning for boligkreditformidlere som følge af gennemførelsen af boligkreditdirektivet. Bestemmelsen sva-

rer til, hvad der i øvrigt gælder for sammenlignelige tilsynsbelagte virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet.

Det følger af § 18, stk. 1, 1. pkt., at reaktioner givet i henhold til denne lov og efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse i henhold til § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed skal offentliggøres, og at offentliggørelsen skal omfatte virksomhedens navn. Offentliggørelse skal ske på både virksomhedens og Finanstilsynets hjemmeside. Med virksomhedens hjemmeside menes den hjemmeside, som virksomheden normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om virksomheden selv ejer hjemmesiden. Kommunikerer virksomheden for eksempel via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Såfremt reaktionen eksempelvis retter sig mod et datterselskab i en koncern, er det på datterselskabets hjemmeside, at reaktionen skal offentliggøres, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab. Virksomhedens offentliggørelse af reaktionen skal ske med et link på forsiden. Med forsiden menes hjemmesidens indgangsside eller den side, som er tænkt til at være den første side, som man kommer ind på, når man vil anvende virksomhedens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis virksomheden kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af reaktionen, og kommentarerne skal være klart adskilt fra denne.

Hvis virksomheden ikke har en hjemmeside, kan offentliggørelse alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Af § 18, stk. 1, 2. pkt. følger ligeledes, at virksomhedens offentliggørelse af reaktionen skal ske hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Ved offentliggørelsen af reaktionen skal lov om værdipapirhandel m.v. iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal virksomheden efter lov om værdipapirhandel m.v. udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelse af reaktionen afvente selskabsmeddelelsen. Kan selskabet udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. § 27, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., vil offentliggørelsen af reaktionen skulle afvente, at hensynet bag hemmeligholdelsen bortfalder.

Fjernelse af reaktionen fra virksomhedens hjemmeside skal efter § 18, stk. 1, 5. pkt., finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

I loven er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en reaktion. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker senest dagen efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele reaktionen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende virksomhed, hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at

virksomheden har mulighed for at kunne forberede sig herpå.

Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en virksomhed, der er en juridisk person, hvilket følger af § 18, stk. 1, 6. pkt. Derimod kan der ikke offentliggøres reaktioner med navns nævnelser, som angår fysiske personer. Det indebærer blandt andet, at en afgørelse, om at et bestyrelsesmedlem ikke længere opfylder betingelserne om egnethed og hæderlighed, eller en afgørelse, der vedrører en investeringsrådgiver, som driver virksomhed i personligt regi, fortsat skal offentliggøres i anonymiseret form.

Ved en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning er det kun Finanstilsynet, som forpligtes til at offentliggøre en sådan beslutning på sin hjemmeside, jf. § 18, stk. 1, 8. pkt. Offentliggørelse skal ske med navns nævnelser, hvis beslutningen vedrører en juridisk person. Herudover kan der ikke ske offentliggørelse, såfremt offentliggørelse vil kunne skade den politimæssige efterforskning, eller hvis den vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden. Ved »uforholdsmæssig stor skade« forstås, at der skal være tale om oplysninger, som, hvis de offentliggøres, kan være livstruende for virksomheden. Det er dermed ikke tilstrækkeligt, at oplysningerne potentielt kan medføre større tab for virksomheden, uden at virksomhedens eksistens dermed er i fare.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring.

Den offentliggjorte reaktion vil indeholde den eller de involverede virksomheders navn(e). Derimod vil alle fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger om potentielle købere af en nødlidende virksomhed i de tilfælde, hvor overtagelsen ikke gennemføres, ikke blive offentliggjort, jf. § 18, stk. 4. Dette gælder også fortrolige oplysninger om virksomhedens interne forhold af væsentlig betydning for virksomheden, for eksempel vil ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om dens opbygning og indretning, dens økonomiske forhold og situation, dens kundemasse og dens samarbejdspartnere blive fjernet inden offentliggørelsen, medmindre oplysningerne er nødvendige for forståelsen af reaktionen. Endelig vil der ikke ske offentliggørelse af fortrolige oplysninger modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder samt oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v.

Som hidtil indebærer offentliggørelse af en reaktion ikke, at selve den underliggende sag med dertilhørende akter bliver offentlig tilgængelig. Sagen er stadig omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i henhold til § 17 i lov om finansielle rådgivere, jf. § 354 i lov om finansiel virksomhed. En eventuel anmodning om aktindsigt, herunder aktindsigt i sagsak-

ter og journalister, vil derfor være omfattet af de almindelige regler herfor.

I forbindelse med Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager om afgivelse af reaktioner træffes der også beslutning om offentliggørelse. Udkast til bestyrelsens reaktion vil derfor indeholde en indstilling vedrørende offentliggørelse. Hvis en eller flere af undtagelserne til offentliggørelsespligten gør sig gældende, vil dette således fremgå af udkastet til afgørelse. Undtagelserne til offentliggørelsespligten fremgår af § 18, stk. 4. Såfremt det indstilles, at reaktionen offentliggøres, vil et udkast til pressemeddelelse skulle vedlægges udkastet til reaktionen. Beslutningen om offentliggørelse er endelig og kan således ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Det følger endvidere af § 18, stk. 2, at bestemmelsen også omfatter reaktioner givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse samt beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, som er truffet af Finanstilsynet, uden sagen har været behandlet af Finanstilsynets bestyrelse. Finanstilsynet vil ved behandlingen af disse sager følge samme praksis som Finanstilsynets bestyrelse gør i tilsvarende sager, herunder også i forhold til eventuel høring af parten og den relevante politimyndighed. Derudover gælder i øvrigt reglerne om blandt andet erstatningspligt, anonymisering og aktindsigt i de pågældende sager, som beskrevet i bemærkningerne ovenfor.

Reaktioner givet i henhold til § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog § 18, stk. 3.

Til nr. 37 (§ 18, stk. 1, 1. og 8. pkt., og § 18, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Den foreslåede ændring til § 18, stk. 1, 1. og 8. pkt., og til § 18, stk. 2 er en konsekvens af, at der foreslås indsat et nyt § 11, stk. 2, hvorefter det nuværende § 11, stk. 2, bliver § 11, stk. 4. Den gældende § 11, stk. 2, bestemmer, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter § 11, stk. 1, med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 38 (§ 19, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af udvidelsen af lovens anvendelsesområde og etableringen af en tilsynsordning for boligkreditformidlere som en følge af gennemførelsen af boligkreditdirektivet. Bestemmelsen svarer til, hvad der i øvrigt gælder for tilsynsbelagte virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet.

Den foreslåede ændring medfører således, at § 19, stk. 2, også skal finde anvendelse på boligkreditformidlere på samme måde, som reglen gælder for finansielle rådgivere efter den nugældende lov.

Med ændringen til § 19, stk. 2, skal Finanstilsynet offentliggøre navnet på en virksomhed, der udøver virksomhed i strid med lovens § 3, det vil sige yder rådgivning om finan-

sielle produkter til forbrugere uden at have en tilladelse som finansiel rådgiver eller yder rådgivning eller formidling af boligkreditaftaler uden at have en tilladelse som boligkreditformidler. Andre oplysninger end navnet på den virksomhed, der overtræder § 3, vil derimod fortsat være underlagt reglerne om tavshedspligt. Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en virksomhed, som er en juridisk person. Derimod kan der ikke offentliggøres forbrugersager med navns nævnelser, som angår fysiske personer.

Til nr. 39 (§ 20 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås, at § 20, hvorefter erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler for finansielle rådgiveres pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden, også finder anvendelse på boligkreditformidlere, ligesom den i dag gælder for finansielle rådgivere.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at lovens anvendelsesområde udvides, og at der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere som følge af gennemførelsen af boligkreditdirektivet. Bestemmelsen svarer til, hvad der i øvrigt gælder for tilsynsbelagte virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet.

Boligkreditformidlere vil således kunne blive omfattet af de samme regler af offentlighed vedrørende deres virksomhed, som gælder for finansielle rådgivere. For så vidt angår de finansielle rådgivere, er der fastsat nærmere regler herom ved bekendtgørelse nr. 449 af 5. maj 2014 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v. I bekendtgørelsen er der endvidere fastsat nærmere regler om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomhederne i nærmere anførte tilfælde.

Bekendtgørelsen omfatter i dag virksomheder, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed samt nogle af de foreninger, der er omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. Efter bekendtgørelsen skal virksomheden eller foreningen offentliggøre de redegørelser, som Finanstilsynet udarbejder efter hver inspektion i virksomheden eller foreningen. Også andre af Finanstilsynets redegørelser skal offentliggøres efter bekendtgørelsen.

Med forslaget til ændring af § 20 kan erhvervs- og vækstministeren fastsætte nærmere regler også for boligkreditformidlere.

Der vil være behov for visse undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan for eksempel være, hvor offentliggørelse kan medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden.

Finanstilsynet skal ikke nødvendigvis afvente, at virksomheden offentliggør en redegørelse, idet der med bestemmelsen ved bekendtgørelse kan gives hjemmel til, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomhederne. Denne mulighed kan kun benyttes i de situationer, hvor virksomheden enten har rent tekniske eller

praktiske problemer, for eksempel på grund af it-nedbrud eller tilfælde, hvor den manglende offentliggørelse er begrundet i, at virksomheden ikke uden en reel begrundelse ønsker at offentliggøre redegørelsen. Hvis virksomheden efter lov om værdipapirhandel m.v. skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynets offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

Til nr. 40 (§ 21, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås med ændringen af § 21, stk. 2, at denne også skal finde anvendelse på boligkreditformidlere. Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at lovens anvendelsesområde udvides, og at der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere som følge af gennemførelsen af boligkreditdirektivet. Bestemmelsen svarer til, hvad der i øvrigt gælder for tilsynsbelagte virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet.

Med § 21, stk. 2, opregnes de øvrige personer og virksomheder, der, udover de der fremgår af lovens § 21, stk. 1, kan være part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende.

Til nr. 41 (§ 21, stk. 2, nr. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås, at § 21, stk. 2, nr. 2, også skal finde anvendelse på boligkreditformidlere. Der er tale om en konsekvensændring som følge af at lovens anvendelsesområde udvides, og at der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere som følge af gennemførelsen af boligkreditdirektivet. Bestemmelsen svarer til, hvad der i øvrigt gælder for sammenlignelige tilsynsbelagte virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet.

Efter forslaget til ændringen af § 21, stk. 2, nr. 2, vil en virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at yde rådgivning om finansielle produkter eller boligkreditaftaler til forbrugere efter lovens § 3 være part i sagen. Den pågældende har derfor forvaltningslovens partsrettigheder allerede under behandlingen af en ansøgning om tilladelse efter loven.

Til nr. 42 (§ 22 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås, at § 22 også skal finde anvendelse på boligkreditformidlere. Der er tale om en konsekvensændring som følge af at lovens anvendelsesområde udvides, og at der etableres en tilsynsordning for boligkreditformidlere som følge af gennemførelsen af boligkreditdirektivet. Bestemmelsen svarer til, hvad der i øvrigt gælder for sammenlignelige tilsynsbelagte virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet.

Ligesom det allerede gælder for finansielle rådgivere i dag skal også boligkreditformidlere betale en årlig afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Se nærmere herom i bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 22.

Til nr. 43 (§ 26, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Den foreslåede ændring i § 26, stk. 3, er en konsekvens af, at der foreslås indsat et nyt § 11, stk. 2, hvorefter det nuværende § 11, stk. 2, bliver § 11, stk. 4. Den nuværende § 11, stk. 2, bestemmer, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter § 11, stk. 1, med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

Til § 5

Til nr. 1 (Lov om ejendomskreditselskaber)

Lovens titel foreslås ændret som følge af, at pantebrevselskaber med lovforslaget skifter navn til ejendomskreditselskaber. Lovens titel vil herefter være lov om ejendomskreditselskaber.

Med ændringen af lovens benævnelse afspejler titlen nu, at loven, udover regler for selskaber der handler erhvervsmæssigt med pantebreve, tillige indeholder de bestemmelser, som er afledt af boligkreditdirektivet, og som gennemføres ved lovforslaget.

De aktiviteter, som reguleres i boligkreditdirektivet, og som vedrører kreditgivere, er boligkreditgivning. Med indsættelsen af muligheden for erhvervsmæssig ydelse af boligkreditaftaler udvides lovens anvendelsesområde herved. Da erhvervsmæssig ydelse af boligkreditaftaler ligger i naturlig forlængelse af erhvervsmæssig handel med pantebreve placeres reglerne i den eksisterende lov om pantebreve.

Af de selskaber, der i dag har tilladelse som pantebrevselskaber, vil det være størstedelen af disse selskaber, der allerede i dag tillige erhvervsmæssigt udbyder kredit mod pant fast ejendom til beboelse. Der er således tale om en mindre del af de selskaber som er reguleret af lov om pantbrevsselskaber, der udelukkende handler pantebreve erhvervsmæssigt.

Til nr. 2 (Fodnoten til lov om ejendomskreditselskaber)

Med den foreslåede fodnote til loven, indsættes en henvisning til, at der med denne lov foretages en gennemførelse af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34 (boligkreditdirektivet). Med lovforslaget foreslås således ændringer for at gennemføre dele af boligkreditdirektivets bestemmelser om krav til og tilsyn med boligkreditgivere samt krav til kompetence og regler om god skik for boligkreditgivere.

Til nr. 3 (Overskriften til kapitel 1, §§ 1 og 1 a i lov om ejendomskreditselskaber)

Det foreslås, at overskriften til kapitel 1 ændres, så det afspejler, at de i lovforslaget foreslåede definitioner er indeholdt i dette kapitel.

Til § 1

Det foreslås at nyaffatte § 1 i lov om ejendomskreditselskaber således, at det af *stk. 1* fremgår, at loven finder anvendelse på ejendomskreditselskaber, det vil sige selskaber, som udøver erhvervsmæssig handel med pantebreve, og som yder kredit med sikkerhed i fast ejendom. Disse selskaber foreslås således samlet benævnt ejendomskreditselskaber. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til ændringen af lovens titel i lovforslagets § 5, nr. 1.

Ved et ejendomskreditselskab forstås efter forslaget til affattelsen af § 1, *stk. 2, nr. 1*, et selskab, der erhvervsmæssigt køber eller sælger pantebreve i fast ejendom, herunder erhvervsmæssigt salg af pantebreve i egen fast ejendom. Der foreligger erhvervsmæssigt køb eller salg, når denne aktivitet ligger indenfor selskabets forretningsområde. Erhvervsmæssig handel vil blandt andet foreligge, når et selskab køber eller sælger allerede udstedte pantebreve, eller når et selskab sælger pantebreve udstedt i selskabets egen faste ejendom, og dette sker med henblik på en erhvervsmæssig indtjening.

Et pantebrev i fast ejendom er et gældsbevægelse, ifølge hvilket kreditors fordring på debitor er sikret ved pant i fast ejendom. Handel med løsøre pantebreve, dvs. pantebreve, der giver pant i andre aktiver end fast ejendom, såsom biler, maskiner m.v., reguleres ikke af denne lov.

Hvis et ejendomsselskab, hvis virksomhed hovedsageligt består af udvikling og udlejning af ejendomme, udsteder pantebreve i selskabets ejendomme og efterfølgende stiller de udstedte pantebreve til sikkerhed for et lån eller sælger pantebrevene til eksempelvis en bank, er det ikke omfattet af bestemmelsen.

Begrundelsen herfor er, at sådanne ejendomsselskaber ikke har det som forretningsområde at handle erhvervsmæssigt med pantebreve.

På samme måde vil staten heller ikke være omfattet, når staten yder lån til ejere af bevaringsværdige bygninger, og der udstedes statspantebreve i forbindelse med f.eks. udskiftning af tag i en sådan bygning, da denne aktivitet ikke kan betegnes som erhvervsmæssig.

Anlægsinvestorer eller ejendomsadministratorer vil heller ikke være omfattet af bestemmelsen, medmindre selskabet foruden denne virksomhed har erhvervsmæssig handel med pantebreve som en del af virksomhedens forretningsområde.

Ligeledes vil virksomheder eller personer, som lejlighedsvis handler med pantebreve eller lejlighedsvis udsteder pantebreve i egen fast ejendom og herefter videresælger disse pantebreve, ikke udøve erhvervsmæssig handel med pantebreve, i denne lovs forstand.

I det omfang et ejendomskreditselskab yder kredit med sikkerhed i fast ejendom til forbrugere, såkaldte boligkreditaftaler, omfattes denne aktivitet ligeledes af lovforslaget efter § 1, *stk. 2, nr. 2*. For en beskrivelse af begrebet boligkreditaftaler henvises til lovforslagets § 4, nr. 8, hvor en boligkreditaftale defineres som en aftale i henhold til hvilken, kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit sikret ved enten pant eller ved en anden tilsvarende

sikkerhedsstillelse eller en anden rettighed knyttet til en fast ejendom til beboelse eller kreditaftaler, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelsen af ejendomsretten til grundarealer, til eksisterende eller projekterede bygninger.

Til § 1 a

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 1 a i lov om ejendomskreditselskaber, der indeholder definitioner af en række af lovens begreber.

Begreberne foreslås indsat i forbindelse med gennemførelsen af dele af boligkreditdirektivet.

I forslaget til affattelsen af § 1 a, nr. 1, defineres en boligkreditaftale, som en aftale i henhold til hvilken, kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit sikret ved enten pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller en anden rettighed knyttet til en fast ejendom til beboelse eller kreditaftaler, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelsen af ejendomsretten til grundarealer, til eksisterende eller projekterede bygninger. Som et eksempel på tilsvarende sikkerhed eller en anden rettighed knyttet til en fast ejendom til beboelse kan f.eks. nævnes en kredit ydet mod udstedelse og tinglysning af et skadesløsbrev.

Det er i den forbindelse ikke afgørende, at der er tale om en ejendom, som er ejet af den forbruger, som modtager lånet. Endvidere omfattes de usikrede kreditaftaler, som har til formål at erhverve eller bevare ejendomsretten til grundarealer eller eksisterende eller projekterede bygninger, såfremt kreditaftalen ydes til en forbruger.

En forbruger defineres i forslagens § 1 a, nr. 2, som en person, der i forbindelse med rådgivningen omfattes af denne lov, hovedsaglig handler uden for sit erhverv. Begrebet omfatter både en fysisk og juridisk person, som ikke udelukkende, men dog hovedsagelig, handler uden for sit erhverv. Dette svarer til den sædvanlige forståelse af forbrugerbegrebet i dansk ret.

Til nr. 4 (Overskriften til kapitel 2 i lov om ejendomskreditselskaber)

Overskriften til lovens kapitel 2 foreslås ændret, så den afspejler, at begrebet pantebrevsselskab udgår af loven og erstattes med begrebet ejendomskreditselskab.

Til nr. 5 (§ 2, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber)

I forslaget til affattelsen af § 2, stk. 1, fastslås det, at erhvervsmæssig handel med pantebreve i fast ejendom og ydelse af kredit med pant i fast ejendom til forbrugere, som defineret i § 1, som udgangspunkt kun må udøves af selskaber, der har en tilladelse fra Finanstilsynet hertil.

Disse selskaber skal derfor over for Finanstilsynet kunne dokumentere at leve op til de krav, der stilles i kapitel 2 i lov om ejendomskreditselskaber, herunder at selskabets ledelse opfylder krav om egnethed, hæderlighed og erfaring, jf. §§ 4 og 5 i den gældende lov om pantebrevsselskaber.

Kravet om tilladelse betyder ikke, at enhver, som er ansat i et pantebrevsselskab, skal have tilladelse af Finanstilsynet. Det er alene selskabet, der skal have den fornødne tilladelse.

Til nr. 6 (§ 2, stk. 3, § 3, stk. 1, § 3, stk. 1, nr. 5, § 4, stk. 1, 3 og 4, § 5 a, stk. 1, 1. pkt., § 5 b, stk. 1, § 6, 2. pkt., § 7, stk. 1 og 2, § 14, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 14, stk. 2, § 14, stk. 4, 1. pkt., § 15, stk. 2, 1. pkt., og § 22, stk. 3, 1. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Som en konsekvens af forslaget om, at lov om pantebrevsselskaber ændrer navn til lov om ejendomskreditselskaber, foreslås det i en række af lovens bestemmelser at ændre pantebrevsselskab til ejendomskreditselskab. Ændringerne er en konsekvens af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område. Der henvises til bemærkningerne til ændringen af lovens titel og de almindelige bemærkninger i øvrigt.

Bestemmelsen i den gældende § 2, stk. 3, foreskriver, at selskaber, der har fået tilladelse som pantebrevsselskab, skal benytte betegnelsen pantebrevsselskab. Med ændringen af lovens titel og den følgende udfasning af begrebet pantebrevsselskab, vil det efter forslaget fremadrettet være betegnelsen ejendomskreditselskab, som skal benyttes. På samme måde som det gælder i dag, må der ikke tilføjes andre betegnelser, som registreret, godkendt, autoriseret eller lignende til selskabets navn. Som det i dag gælder for pantebrevsselskaber vil der tilsvarende fremover efter lovforslaget være eneret for ejendomskreditselskaber til at benytte betegnelsen.

Bestemmelsen i den gældende § 3, stk. 1, angiver de betingelser, som et pantebrevsselskab skal opfylde for at få tilladelse. Betingelserne gælder ikke kun ved stiftelsen, men også i den fortsatte drift, jf. den gældende lovs § 9 som ændret ved denne lov, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen, hvis betingelserne for at opnå tilladelse ikke længere er opfyldt. Efter den foreslåede ændring vil § 3, stk. 1, fremover gælde for ejendomskreditselskaber, således at også boligkreditgivere, som ikke efter de hidtidige regler havde tilladelse som pantebrevsselskab, vil skulle opfylde disse betingelser.

Efter ændringen til § 3, stk. 1, nr. 5, følger, at der også fremover ved ydelse af boligkredit stilles krav om, at der foreligger sikkerhed for opfyldelse af pengekrav, en forbruger måtte få mod selskabet i tilknytning til pantebrevshandlen eller ydelsen af boligkredit, jf. § 3, stk. 1, nr. 5, skal sikre, at forbrugere har sikkerhed for at få udbetalt det aftalte provenu, når forbrugeren sælger et pantebrev eller underskriver en boligkredit overfor ejendomskreditselskabet, og at forbrugeren har sikkerhed, hvis vedkommende forudbetaler købesummen på et pantebrev eller indfrier en boligkredit. På denne måde sikres det, at forbrugeren ikke kommer i en situation, hvor provenuet ikke kommer til udbetaling,

men at pantebrevet til trods herfor sælges videre (negotiabilitet) eller, at boligkreditte ikke indfries som aftalt.

Et ejendomskreditselskab, der handler med forbrugere, skal for at imødekomme kravet om sikkerhed tegne en garantiforsikring eller en garantistillelse fra et pengeinstitut for denne særskilte konto.

Hvis selskabet ikke handler med forbrugere, skal det ikke stille sikkerhed. Selskabet skal i den forbindelse over for Finanstilsynet erklære, at selskabet har etableret sikkerhed for forbrugernes midler.

Det følger af § 4, stk. 1, at et medlem af bestyrelsen og direktionen i et ejendomskreditselskab skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles ikke generelle kriterier for de teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen og hvilket selskab, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for den finansielle sektor eller pantebrevsmarkedet, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis større krav til en direktør end til et bestyrelsesmedlem ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om et stort og komplekst selskab. Der kan ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i ejendomskreditselskabers forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for ejendomskreditselskaber, kunne være tilstrækkelig.

Vurderingen er knyttet til en stilling i det konkrete selskab. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre selskab, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i et stort selskab. Derfor kan man ikke som udgangspunkt tage sin vurdering med sig fra et selskab til et andet. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis på det finansielle område, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Finanstilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Med ændringen af § 4, stk. 3, skal der ved vurderingen af, om et medlem af ledelsen i et ejendomskreditselskab, ligesom det før har været gældende vedrørende pantebrevsselskaber, lever op til kravene til egnethed og hæderlighed i bestemmelsens stk. 2, nr. 1 og 3, lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Bestemmelserne i stk. 2, nr. 1 og 3, vedrører tilfælde hvor et ledelsesmedlem er dømt for et strafbart forhold, og situationer, hvor et ledelsesmedlem via sine egne forhold eller via selskaber, som vedkommende er involveret i, forårsager et tab for den finansielle virksomhed, hvor den pågældende er ledelsesmedlem.

Bestemmelsen tænkes bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens økonomi er i en så-

dan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af ejendomskreditselskabet. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende. Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i selskaber, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet. Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd er situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Da ledessvigt og økonomiske problemer hos aktører på det finansielle marked har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller et selskab, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

Ændringen af § 4, stk. 4, betyder, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i et ejendomskreditselskab, som det gælder for et pantebrevsselskab i dag, har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i § 4, stk. 2, angivne forhold. Pligten består både, når den pågældende indtræder i hvervet eller stillingen og løbende under udøvelsen heraf. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af § 4, stk. 2, nr. 1. Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i § 4, stk. 2, fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Med ændringerne til § 5 a, stk. 1, 1. pkt., og § 5 b, stk. 1, vil den whistleblowerordning, der i dag gælder for pantebrevsselskaber, fremover gælde for ejendomskreditselskaber. Tilsvarende skal der gælde den samme beskyttelse for de ansatte i disse virksomheder som i resten af branchen, hvor denne ordning allerede er indført. Der henvises yderligere til bemærkningerne til § 5, nr. 13 og 14.

Af den gældende § 6 følger, at når Finanstilsynet har meddelt et selskab tilladelse til at udøve handel med pantebreve, registreres det pågældende selskab og den person, der er ansvarlig for handel med pantebreve, i Finanstilsynets register over pantebrevsselskaber. Registeret er offentligt tilgængeligt. Finanstilsynet underretter Erhvervsstyrelsen, når tilladelse til et pantebrevsselskab gives. Erhvervsstyrelsen påser, om selskabet i øvrigt opfylder de selskabsretlige betingelser for registrering, det vil sige, om de almindelige regler i selskabslovgivningen om mindstekapital og vedtægter m.m. er

overholdt. Med ændringen af § 6, 2. pkt., vil det fremover være gældende for ejendomskreditselskaber.

Ændringen i den gældende lovs § 7, stk. 1 og 2, er en følge af den generelle ændring af betegnelsen pantebrevsselskab til ejendomskreditselskab. I øvrigt henvises der til uddybende bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 16 og 17 og til bemærkningerne ovenfor om baggrunden for ændringen.

I § 14, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændres benævnelsen pantebrevsselskab til ejendomskreditselskab uden, at dette indholdsmæssigt ændrer de beføjelser, som Finanstilsynet allerede har i medfør af den gældende lov i forhold til de virksomheder, der er under tilsyn. Finanstilsynet vil således på samme måde, som det i dag efter den gældende lov er tilfældet i forhold til pantebrevsselskaber, kunne påbyde et ejendomskreditselskab, at afsætte en direktør eller den person, der er ansvarlig for handel med pantebreve, der ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Med forslaget til ændringen vil Finanstilsynet også i en tilsvarende situation kunne afsætte den ansvarlige for kreditvurdering. I øvrigt henvises til bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 26.

§ 14, stk. 2, giver Finanstilsynet mulighed for at meddele et påbud direkte til et bestyrelsesmedlem i de tilsvarende situationer, som er angivet i § 14, stk. 1, 1. pkt.

I § 14, stk. 4, 1. pkt., ændres benævnelsen pantebrevsselskab til ejendomskreditselskab uden, at dette indholdsmæssigt ændrer de beføjelser, som Finanstilsynet allerede har i medfør af den gældende lov i forhold til de virksomheder, der er under tilsyn. Ved vurderingen, af om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af stk. 4, skal Finanstilsynet på samme måde overfor ejendomskreditselskaber, som det i dag i henhold til lov om pantebrevsselskaber gælder i forhold til pantebrevsselskaber, afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Den endelige stillingtagen, til hvorvidt en person opfylder betingelserne for at være direktør, bestyrelsesmedlem eller den ansvarlige for kreditvurderingen i et ejendomskreditselskab i sager, hvor denne midlertidigt er blevet fjernet fra stillingen eller hvervet, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. § 79 i straffeloven. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domsfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

§ 15, stk. 2, 1. pkt., indeholder regler om offentliggørelse af Finanstilsynets afgørelser efter denne lov. § 15, stk. 2 og 3, fastsætter regler for offentliggørelse af afgørelser truffet af Finanstilsynets bestyrelse. Det fremgår af lovens § 12, stk. 3, der med lovforslaget bliver stk. 6, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345, i lov om finansiel virksomhed.

Således som det gælder for pantebrevsselskaber efter den gældende lovs § 22, stk. 3, betyder den foreslåede ændring af § 22, stk. 3, 1. pkt., at hvis et påbud udstedt i medfør af § 12, stk. 4 eller § 14, stk. 1 og stk. 4, 1, og 3. pkt., ikke efterkommes, kan ejendomskreditselskabet eller bestyrelsesmedlemmet straffes med bøde.

Til nr. 7 (§ 2, stk. 3, 1. pkt., § 17, stk. 1 og § 19 i lov om ejendomskreditselskaber)

Ændringerne i disse bestemmelser er en konsekvens af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område.

Det foreslås, at § 2, stk. 3, ændres, så den foreskriver, at selskaber, der har fået tilladelse som ejendomskreditselskaber, skal benytte betegnelsen ejendomskreditselskab i navnet, og at selskabet ikke må tilføje andre betegnelser som registreret, autoriseret eller godkendt til selskabets navn.

Ændringen til § 17, stk. 1, betyder, at ejendomskreditselskaber på samme måde, som det følger af de gældende regler for pantebrevsselskaber, skal være forpligtede til at give Finanstilsynet de oplysninger, som Finanstilsynet finder nødvendige for tilsynsvirksomheden. Bestemmelsen svarer til bestemmelser i den gældende tilsynslovgivning i eksempelvis § 347 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet får adgang til al information, som er nødvendig for at tilsynet kan føre kontrol med, at lovens regler overholdes.

Finanstilsynet er endvidere med forslaget berettiget til at afkræve enhver fysisk og juridisk person de nødvendige oplysninger med henblik på afgørelse af, om det pågældende selskab eller den pågældende person omfattes af lovens bestemmelser. Dette vil være relevant i situationer, hvor Finanstilsynet skal afgøre, om et selskab driver erhvervsmæssig handel med pantebreve eller yder erhvervsmæssig boligkredit og dermed burde have en tilladelse som ejendomskreditselskab.

Det følger af ændringen af § 19, at ejendomskreditselskaber på samme måde som pantebrevsselskaber i henhold til den gældende lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 2, nr. 21, om ændring af lov om finansiel virksomhed for en beskrivelse af afgifternes størrelse.

Til nr. 8 (§ 2, stk. 3, 3. pkt., § 5 a, stk. 3, 1. pkt., § 6, 1. pkt., og § 15 b i lov om ejendomskreditselskaber)

Der er tale om konsekvensændringer som følge af forslaget om, at lov om pantebrevsselskaber ændrer navn til lov

om ejendomskreditselskaber. Der henvises generelt til bemærkningerne ovenfor om baggrunden for ændringen af begrebet og til bemærkningerne til ændringen af lovens titel.

Med ændringen i § 2, stk. 3, 3. pkt., skal selskaber, der har fået tilladelse som ejendomskreditselskaber efter kapitel 2 i lov om ejendomskreditselskaber, benytte betegnelsen ejendomskreditselskab i navnet, og selskabet må ikke tilføje andre betegnelser, som registreret, autoriseret eller godkendt til selskabets navn. Det foreslås ligeledes, at ejendomskreditselskaber har eneret til at benytte betegnelsen ejendomskreditselskab. Denne bestemmelse er tilsvarende gældende for pantebrevsselskaber efter den gældende lov.

Ændringen i § 5 a, stk. 3, 1. pkt., medfører, at den almindeligt gældende whistleblowerordning for virksomheder under tilsyn også gælder for ejendomskreditselskaber. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 13 og 14.

Ændringen i § 6, 1. pkt., betyder, at Finanstilsynet opretter et register over ejendomskreditselskaber. Dette er tillige en konsekvens af, at begrebet pantebrevsselskab erstattes med begrebet ejendomskreditselskab. I dag har Finanstilsynet et register over selskaber, der har fået tilladelse til at udøve handel med pantebreve.

Til nr. 9 (§ 3, stk. 1, nr. 3, i lov om ejendomskreditselskaber)

Ændringerne er en konsekvens af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område. Det foreslås derfor at ændre § 3, stk. 1, nr. 3, således, at der fremover stilles krav til både den person som er ansvarlig for handel med pantebreve og den, der er ansvarlig for kreditgivning. Den person i ejendomskreditselskabet, som er ansvarlig for handel med pantebreve henholdsvis kreditgivning, skal opfylde kravene om egnethed og hæderlighed. Derudover skal den, der er ansvarlig for handel med pantebreve henholdsvis kreditgivning, kunne dokumentere at have en generel erfaring hermed handel med pantebreve, jf. § 5, stk. 1, som foreslås nyaffattet ved dette lovforslags § 5, nr. 11.

Til nr. 10 (§ 3, stk. 5, § 15, stk. 2, 2. pkt. og § 15, stk. 4, 7. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Ændringerne i bestemmelserne er en konsekvens af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrere-

rer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område.

I § 3, stk. 5, pålægges ejendomskreditselskaberne årligt at indsende en erklæring fra en godkendt revisor om den i stk. 1, nr. 5, nævnte sikkerhed på samme måde, som det har været gældende for pantebrevsselskaber i henhold til den gældende lov.

§ 15, stk. 2, indeholder regler om offentliggørelse af Finanstilsynets afgørelser efter lov om ejendomsselskaber. For nærmere beskrivelse af ændringen og bestemmelsen henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 14.

§ 15, stk. 4, angår sager, der er overgivet til politimæssig efterforskning. Hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning, og der er faldet helt eller delvist fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf med de undtagelser der følger af § 15, stk. 5. Hvis dommen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Ejendomskreditselskabets offentliggørelse skal ske på ejendomskreditselskabets hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter, der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal ejendomskreditselskabet indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resuméet, på forsiden af ejendomskreditselskabets hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis ejendomskreditselskabet kommenterer dommen, bødevedtagelsen eller resuméet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resuméet. Fjernelse af informationerne fra ejendomskreditselskabets hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som ejendomskreditselskabet anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Ejendomskreditselskabet skal meddele Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Ejendomskreditselskabets pligt til at offentliggøre på ejendomskreditselskabets hjemmeside gælder kun for juridiske personer.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber)

For at sikre at en eller flere personer i et ejendomskreditselskab besidder den fornødne generelle viden om handel med pantebreve, foreslås en nyaffattelse af § 5, stk. 1, således at ejendomskreditselskabet skal have en person, der er ansvarlig for handel med pantebreve, såfremt det udøver aktiviteter omfattet af lovens § 1, stk. 2, nr. 1. For at sikre at en eller flere personer i et ejendomskreditselskab besidder den fornødne generelle viden om kreditgivning, foreskriver § 5, stk. 1, ligeledes, at ejendomskreditselskabet skal have en

person, som er ansvarlig for kreditgivning, såfremt det udøver aktiviteter omfattet af lovens § 1, stk. 2, nr. 2. Betingelsen er ikke ny. for så vidt angår kravet om, at et ejendoms-kreditselskab skal have en person, der besidder den fornødne generelle viden om pantebrev, når ejendoms-kreditselskabet udøver aktiviteter omfattet af lovens § 1, stk. 2, nr. 1. Betingelsen om, at der i et ejendoms-kreditselskab, der udøver aktiviteter omfattet af lovens § 1, stk. 2 nr. 2, skal være en person, der er ansvarlig for kreditgivning, er derimod ny og er en del af gennemførelsen af boligkreditdirektivets bestemmelser om, at der skal oprettes en tilsynsordning for de boligkreditgivere, som ikke allerede er kreditinstitutter.

Den generelle viden om handel med pantebrev henholdsvis kreditgivning skal sikres ved, at personen har 3 års praktisk erfaring med handel med pantebrev fra tidligere ansættelse i enten en bank, hos en ejendomsmægler, et realkreditinstitut, et finansieringsinstitut eller lignende. Den, som er ansvarlig for handel med pantebrev, skal således være bekendt med, hvordan man i praksis gennemfører handel med pantebrev, herunder hvordan man vurderer pantebrevs værdi, hvilke sikringsakter der skal iagttages, og hvordan man mest hensigtsmæssigt tilrettelægger udvekslingen af pantebrev og det provenu, der opnås ved en handel. Dette skal sikre, at vedkommende kan tilrettelægge selskabets handel med pantebrev i overensstemmelse med almindelig praksis på området. På samme måde er det afgørende, at den person, som er ansvarlig for kreditgivning, har indgående kendskab til dette og erfaring hermed fra sit tidligere virke og ved hvordan, kreditvurdering af en forbruger og dennes aktiver skal ske, herunder et kendskab til skattelovgivningens regulering af en forbrugers skatteforhold. Finanstilsynet vil, jf. bestemmelsens henvisning til stk. 3, kunne meddele ejendoms-kreditselskabet dispensation for de i stk. 1 nævnte betingelser.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 3, i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Med ændringen til § 5, stk. 3, udvides muligheden for, at Finanstilsynet kan dispensere fra kravet om, at den ansvarlige person for handel med pantebrev skal have 3 års praktisk erfaring til også at omfatte en mulighed for dispensation fra kravet om, at den ansvarlige person for kreditgivning skal have 3 års praktisk erfaring.

Det er således muligt at opnå tilladelse til dispensation fra Finanstilsynet i situationer, hvor en person ikke opfylder kravene om 3 års praktisk erfaring. Finanstilsynet foretager en konkret bedømmelse af den pågældende person. I bedømmelsen kan indgå, at personen har anden relevant erfaring for eksempel med kreditgivning og omsætning af fast ejendom.

Til nr. 13 (§ 5 a, stk. 1, 1. pkt., § 9, nr. 6, § 14, stk. 5, 1. pkt., § 15, stk. 2, 2., 3., 4. og 5. pkt., § 15, stk. 4, 4., 5., og 6. pkt., og i § 15 b i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendoms-kreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning

for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område. Der henvises til bemærkningerne til ændringen af lovens titel og de almindelige bemærkninger i øvrigt.

Det følger af den gældende § 5 a, stk. 1, i lov om pantebrevsselskaber, at et pantebrevsselskab omfattet af loven skal have en indberetningsordning, den såkaldte whistleblowerordning, hvor dets ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning begået af selskaberne, herunder af ansatte og medlemmer af bestyrelsen. Med ændringerne i § 5 a, stk. 1, foreslås det, at denne regel skal gælde for ejendoms-kreditselskaber, således at bestemmelsen forpligter et ejendoms-kreditselskab til at etablere en whistleblowerordning. Kravet om etablering af en whistleblowerordning gælder alene ejendoms-kreditselskaber, som beskæftiger flere end fem ansatte.

Kravet om etablering af whistleblowerordninger stammer fra CRD IV, der retter sig mod kreditinstitutter, men kravet blev ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 indført for en række andre finansielle virksomheder med henblik på at sikre en ensartet regulering for virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet.

Kravet om, at der skal være en særlig kanal, skal forstås således, at kanalen skal være godkendt af Datatilsynet og være oprettet med det formål, at ansatte som minimum skal kunne indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til ordningen.

At kanalen tillige skal være uafhængig og selvstændig betyder, at der skal etableres en selvstændig funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, og hvor indberetning kan ske uden om de normale procedurer f.eks. direkte til den afdeling eller medarbejder, som behandler indberetningerne. Dette vil eksempelvis kunne være den compliance ansvarlige eller en anden funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, herunder den ansattes foresatte.

At der kan indberettes overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering betyder, at der kan indberettes om alvorlige såvel som mindre alvorlige forseelser, og der kan ligeledes indberettes om overtrædelser, som ikke er af afgørende betydning for koncernen eller selskabet som helhed. Det kan f.eks. være tilfælde, som alene kan medføre et påbud eller en påtale fra Finanstilsynet. Muligheden for indberetning af mindre alvorlige forseelser udgør en fravigelse af Datatilsynets almindelige praksis på området. Der vil tillige kunne indberettes i tilfælde af mistanke om overtrædelse af den finansielle regulering.

Den finansielle regulering omfatter den til enhver tid gældende regulering, der hører under Ministeriets ressortområde, som vedrører det område, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. § 12 i den gældende lov, og som er vedtaget af Folketinget, samt bekendtgørelser og anden lovgivning udstedt

i medfør heraf (f.eks. vejledninger) og den til enhver tid direkte gældende EU-retlige regulering på det finansielle område, heriblandt forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering (f.eks. bindende tekniske standarder), som har direkte virkning for danske virksomheder i den finansielle sektor, og som Finanstilsynet fører tilsyn med. For love, som både Finanstilsynet og andre myndigheder fører tilsyn med, omfattes den eller de bestemmelser, som andre fører tilsyn med, ikke af lovforslaget.

Et ejendomskreditselskab skal, som det gælder for et pantebrevsselskab i dag, følge persondataloven samt Datatilsynets retningslinjer og praksis på området for etablering af whistleblowerordninger. Bortset fra den ovenfor beskrevne fravigelse af Datatilsynets praksis vedrørende hvilke forhold, der kan indberettes om, tilsigter lovforslaget ikke en ændring af den eksisterende regulering på persondataområdet. På tilsvarende måde hører tilladelse til behandling af personoplysninger i forbindelse med et ejendomskreditselskabs whistleblowerordning samt tilsyn hermed fortsat under Datatilsynets kompetence.

Ordnningen skal være indrettet således, at indberetninger om et ejendomskreditselskabs overtrædelse eller potentielle overtrædelse af finansiell regulering skal kunne foretages anonymt.

At indberetninger skal kunne foretages anonymt indebærer, at den, der indberetter en overtrædelse, kan gøre dette fuldstændigt anonymt f.eks. via en løsning på ejendomskreditselskabets intranet, hvor der kan indsendes indberetninger uden angivelse af navn, uden mulighed for sporing af computerens IP-adresse og lignende. Indberetningerne bør som udgangspunkt alene være tilgængelige for den afdeling eller medarbejder, som behandler indberetningerne. Dette vil eksempelvis kunne være den compliance ansvarlige. Anonyme henvendelser til en whistleblowerordning kan svække mulighederne for at bevise, at der er sket forskelsbehandling som følge af indberetningen, da kravet om anonymitet medfører, at ejendomskreditselskabet i tilfælde af anonyme indberetninger ikke ved, hvem der har foretaget indberetningen. Det er imidlertid vigtigt at sikre, at de ansatte, der anvender ordningen, kan være fuldstændig anonyme, idet det kan være svært for en ansat at beslutte at indberette en overtrædelse til selskabet, hvis det ikke kan ske anonymt. En ansat kan eksempelvis være bange for at miste sit arbejde, imens andre ansatte kan føle, at de har handlet illoyalt overfor en kollega eller overfor virksomheden.

En overtrædelse eller en potentiel overtrædelse begået af ejendomskreditselskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen, omfatter enhver overtrædelse eller potentiel overtrædelse af selskabets forpligtelser, også selvom dette ikke kan henføres til en enkelt person men eksempelvis skyldes en grundlæggende systemfejl i selskabet. Der vil tillige kunne blive indberettet om overtrædelser, der skyldes undladelser. Hvis et ejendomskreditselskab har valgt at outsource en del af de forpligtelser, der påhviler selskabet til en ekstern virksomhed, vil de ansatte i ejendomskreditselskabet også kunne indberette til selskabets whistleblowerordning om manglende efterlevelse af forpligtelserne, som sker hos

den eksterne virksomhed. Ansatte hos den eksterne virksomhed vil kunne indberette overtrædelser til Finanstilsynet.

Et ejendomskreditselskab kan outsource en whistleblowerordning til en ekstern leverandør. Et ejendomskreditselskab kan imidlertid ikke fraskrive sig sine forpligtelser efter lovgivningen, og et ejendomskreditselskab, der benytter sig af outsourcing, er således fortsat ansvarlig for, at ordningerne lever op til lovgivningens krav. En virksomhed, som varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af et ejendomskreditselskab, skal være opmærksom på anden særlovgivning, der kan være til hinder herfor. En virksomhed, der varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af et ejendomskreditselskab, skal endvidere også være opmærksom på eventuelle lovbestemte oplysningsforpligtelser efter f.eks. hvidvaskloven, som virksomhederne kan være underlagt, idet nærværende lovforslag ikke har til hensigt at ændre herpå.

Efter lovforslagets ændringer til § 9 kan en tilladelse, som er meddelt et ejendomskreditselskab, inddrages under de samme betingelser som i den nugældende lov om pantebrevsselskaber, hvorefter Finanstilsynet i en række situationer har mulighed for at inddrage en tilladelse som pantebrevsselskab under nærmere beskrevne omstændigheder. Inddragelse af tilladelse efter § 9, nr. 6, kan ske, når den ansvarlige for pantebrevshandlens henholdsvis kreditvurderingens egnethed og hæderlighed ikke længere opfyldes, jf. §§ 4 og 5 i de gældende regler. Med ændringen af § 9, nr. 6, kommer det tilsvarende til at gælde for ejendomskreditselskaber.

Det fremgår af § 14, stk. 5, i den gældende lov om pantebrevsselskaber, at en anmodning om at indbringe en sag om et påbud om at afsætte en direktør, et bestyrelsesmedlem eller den ansvarlige for handel med pantebreve for domstolene som udgangspunkt ikke kan tillægges opsættende virkning, idet det vil stride mod at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten. Med ændringen af § 14, stk. 5, 1. pkt., følger, at bestemmelsen også skal finde anvendelse på den ansvarlige for kreditgivning.

§ 15, stk. 2, fastsætter reglerne for offentliggørelse af reaktioner givet af Finanstilsynet efter loven eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse. Ændringen af § 15, stk. 2, medfører, at det fremover er reaktioner givet til et ejendomskreditselskab under tilsyn, som skal offentliggøres med angivelse af ejendomskreditselskabets navn på samme vis, som det hidtil har været gældende for pantebrevsselskaber. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 5, nr. 14.

Bestemmelsen i § 15, stk. 4, angår offentliggørelse af sager, der er overgivet til politimæssig efterforskning. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 5, nr. 10.

Med forslaget til ændringen i § 15 b får erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om ejendomskreditselskabers pligt til at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynet vurdering af et ejendomskreditselskab og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før selskabet. Ændringerne er en konsekvens af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til et ejendomskreditselskabs ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Dette kan eksempelvis være oplysninger om Finanstilsynets vurdering af risikoplysninger, som et ejendomskreditselskab har fået gentagne gange, eller som et ejendomskreditselskab ikke vil følge op på. Det kan også være i tilfælde, hvor Finanstilsynet har givet et ejendomskreditselskab et påbud, at offentliggørelse kan komme på tale.

Der vil være behov for undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan eksempelvis være, hvor offentliggørelse af oplysningerne kan medføre uforholdsmæssig skade for selskabet.

Finanstilsynets hjemmel til at offentliggøre oplysningerne før et ejendomskreditselskab kan kun benyttes i de situationer, hvor et ejendomskreditselskab har rent tekniske eller praktiske problemer og på den baggrund ikke kan offentliggøre vurderingen eller i tilfælde, hvor den manglende offentliggørelse begrundes i, at et selskab ikke uden en reel begrundelse ønsker at offentliggøre vurderingen. Hvis selskabet efter børsreglerne skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynets offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

Med hjemmelsbestemmelsen i § 15 b skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor.

Til nr. 14 (§ 5 b, stk. 1, § 15, stk. 2, 1., 3., 5., 6. og 8. pkt., § 15, stk. 4, 3., 4., 6. og 9 pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område. Der henvises til bemærkningerne til ændringen af lovens titel og de almindelige bemærkninger i øvrigt.

Med ændringen i § 5 b, stk. 1, foreslås det, at ejendomskreditselskaber ikke må udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at den ansatte har indberettet selskabets, herunder en ansats eller et bestyrelsesmedlems, overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en whistleblowerordning i ejendomskreditselskabet. Indberetning til whistleblowerordninger etableret via kollektiv overenskomst efter den gældende bestemmelse i § 5 a, stk. 2, er også omfattet af bestemmelsen.

Indberetning omfatter bl.a. enhver anmeldelse eller meddelelse til Finanstilsynet eller til et ejendomskreditselskabs whistleblowerordning omhandlende et selskabs, herunder en ansats eller et bestyrelsesmedlems, overtrædelse eller en potentielle overtrædelse af den finansielle regulering.

Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling omfattet. Ufordelagtig behandling kan foruden afskedigelse f.eks. være degradering, forflyttelse, chikane eller lignende.

Det er en forudsætning for bestemmelsens anvendelsesområde, at den ansatte har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til ejendomskreditselskabets whistleblowerordning, og det er en forudsætning, at der er årsagssammenhæng mellem den ufordelagtige behandling eller de ufordelagtige følger og det forhold, at den ansatte har indberettet en overtrædelse til Finanstilsynet eller til selskabets whistleblowerordning. Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger omfattet. At der skal foreligge årsagssammenhæng medfører bl.a., at bestemmelsen alene finder anvendelse i forbindelse med ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som besluttet efter den ansatte har indberettet en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller et ejendomskreditselskabs whistleblowerordning.

Det følger af ændringen til § 15, stk. 2, at Ejendomskreditselskabet skal offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynets reaktioner givet efter lovens § 12, stk. 3, på sin hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at ejendomskreditselskabet har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Dette er i overensstemmelse med, hvad der gælder i dag for pantebrevsselskaber.

Samtidig med offentliggørelsen skal ejendomskreditselskabet indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af ejendomskreditselskabets hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis ejendomskreditselskabet kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra ejendomskreditselskabets hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som ejendomskreditselskabet anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på

hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Ejendoms-kreditselskabets pligt til at offentliggøre på ejendoms-kreditselskabets hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Finanstilsynet skal tilsvarende offentliggøre oplysningerne på tilsynets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til § 12, stk. 3, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af ejendoms-kreditselskabets navn, jf. dog stk. 5.

Bestemmelsen i § 15, stk. 4, angår offentliggørelse af sager, der er overgivet til politimæssig efterforskning. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 5, nr. 10.

Til nr. 15 (§ 6, 2. pkt., i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Af den gældende § 6 følger, at når Finanstilsynet har meddelt et selskab tilladelse til at udøve handel med pantebreve, registreres det pågældende selskab og den person, der er ansvarlig for handel med pantebreve, i Finanstilsynets register over pantebrevsselskaber. Registeret er offentligt tilgængeligt. Finanstilsynet underretter Erhvervsstyrelsen, når tilladelse til et pantebrevsselskab gives. Erhvervsstyrelsen påser, om selskabet i øvrigt opfylder de selskabsretlige betingelser for registrering, det vil sige, om de almindelige regler i selskabslovgivningen om mindstekapital og vedtægter m.m. er overholdt.

Med ændringen til § 6, 2. pkt., skal også den ansvarlige for kreditvurderingen i ejendoms-kreditselskabet registreres i Finanstilsynets register som en konsekvens af den af boligkreditdirektivets følgende tilladelsesordning for udøvelse af aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2. Registreringen sker i Finanstilsynets register, som fremover kommer til at være over ejendoms-kreditselskaber. Registeret er offentligt tilgængeligt.

Til nr. 16 (§ 7, stk. 1, i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Med nyaffattelsen af § 7, stk. 1, kan ejendoms-kreditselskaber på samme måde, som det er tilfældet for pantebrevsselskaber i dag, udøve anden virksomhed end henholdsvis handel med pantebreve efter § 1, stk. 2, nr. 1, og ydelse af boligkredit efter § 1, stk. 2, nr. 2, som affattet ved dette lovforslags § 5, nr. 3. Det kan f.eks. være administration af porteføljer for tredjemand eller ejendomsadministration, ydelse af kredit uden sikkerhed eller kredit mod pant i løsøre.

Til nr. 17 (7. stk. 2, i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Med ændringen af § 7, stk. 2, kan Finanstilsynet kræve, at hvis anden virksomhed udøves efter § 7, stk. 1, skal dette udøves af en selvstændig juridisk enhed.

Et krav, om at anden virksomhed skal udøves i en selvstændig juridisk enhed, kan f.eks. komme på tale, hvis der er anledning til at tro, at den anden virksomhed, der udøves, ikke kan finde sted uden at virke forstyrrende på forretningsområderne i ejendoms-kreditselskabet. Udgangspunktet er, at man kan drive anden virksomhed i tilknytning til ejen-

domskreditselskabet, og at der derfor ikke er noget til hinder for, at et ejendoms-kreditselskab foruden erhvervsmæssig handel med pantebreve og erhvervsmæssig ydelse af boligkreditaftaler f.eks. udøver anden udlånsvirksomhed. Finanstilsynet får dog som nævnt mulighed for at kræve, at anden virksomhed skal udøves i en selvstændig juridisk enhed, hvilket eksempelvis kan ske, hvis samspillet mellem de virksomheder, der udøves, kan have negative konsekvenser for markedet, for den der handler, eller der i øvrigt opstår eller består interessekonflikter ved udøvelsen af anden virksomhed for ejendoms-kreditselskabet.

Til nr. 18 (Overskriften til kapitel 3 i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Overskriften til kapitel 3 foreslås ændret således, at den afspejler, at ud over informationskrav indeholder kapitel 3 nu også regler om god skik for ejendoms-kreditselskaber.

Til nr. 19 (§§ 8 a og 8 b i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Til § 8 a

Med forslaget til indsættelse af en ny § 8 a, stk. 1, i den gældende lov om pantebrevsselskaber foreslås det, at også ejendoms-kreditselskaber, som det gælder i øvrigt på det finansielle område, skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for det respektive virksomhedsområde. God skik-reglerne har til formål at sikre, at kunderne har tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet, og vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked. Der er tale om en dynamisk norm, som fastlægger rammerne for virksomhedernes adfærd på markedet.

I stk. 2 og 3 foreslås det, at give erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastlægge nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for ejendoms-kreditselskaber samt hjemmel til at fastsætte regler om kompetencekrav til ejendoms-kreditselskaberne. I stk. 4 foreslås det, at der tillige gives bemyndigelse til at fastlægge nærmere regler om pris- og risikoplysninger.

Det er således hensigten, at alle god skik-regler om boligkredit, der gælder i dag, skal samles i en god skik-bekendtgørelse for boligkredit. I det omfang et ejendoms-kreditselskab indgår aftaler med forbrugere, skal det ske under iagttagelsen af god skik-regler. Bekendtgørelsen vil således forventeligt indeholde regler om god skik, forbud mod vildledning samt regler, der gennemfører direktivets god skik bestemmelser, som beskrevet under de almindelige bemærkninger i afsnit 2.8.4.3.3.

Af artikel 9 i boligkreditdirektivet fremgår i øvrigt, at der skal fastsættes kompetencekrav til personalet hos kreditgivere for at sikre, at disse besidder et ajourført og hensigtsmæssigt vidensniveau i forbindelse med udøvelsen af virksomheden som boligkreditgiver. Med hjemlen i forslaget til den nye § 8 a, stk. 3, vil erhvervs- og vækstministeren fastsætte regler herom i en bekendtgørelse. Hermed sikres det, at kreditgivere har tilstrækkelige kompetencer til at udøve deres virksomhed. Kompetencekravet for kreditgivere finder kun

anvendelse på de ansatte i ejendomskreditselskabet, som udøver erhvervmæssig virksomhed omfattet af forslagens affattelse af § 1, stk. 2, nr. 2. Tilsvarende gives erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for de ansatte i et ejendomskreditselskab, der yder erhvervmæssig virksomhed omfattet af lovforslagets affattelse af § 1, stk. 2, nr. 1, i lov om pantebrevsselskaber i det omfang, de handler med forbrugere. Personale, som ikke yder kreditformidlingsaktiviteter, vil ikke blive omfattet af kompetencekravene. Såfremt ansatte med ledelsesansvar hos boligkreditgiveren foretager kreditgivning, skal disse tillige have tilstrækkelige kompetencer i henhold til de kommende regler. Dette gælder uanset, om en ansat med ledelsesansvar sjældent har kundekontakt.

Fastsættelsen af kompetencekravene vil ske i overensstemmelse med de i boligkreditdirektivets bilag III anførte minimumskrav til viden og kompetencer. Som led i fastlæggelsen af kompetencekravene vil der endvidere kunne lægges vægt på relevant praktisk erfaring. I bekendtgørelsen vil der blive indsat en overgangsordning, så de ansatte får en frist til at opfylde kompetencekravene. Det følger således af artikel 43, stk. 3, i boligkreditdirektivet, at en kreditgiver skal overholde kompetencekravene senest den 21. marts 2017.

Bemyndigelsen til erhvervs- og vækstministeren i stk. 4 er en gennemførelse af artikel 11 i boligkreditdirektivet, som angiver de standardoplysninger, som skal indgå i en reklame.

Til § 8 b

Med den foreslåede § 8 b, stk. 1, stilles der krav om, at et ejendomskreditselskab skal sikre, at aflønningen af virksomhedens ansatte ikke er i strid med virksomhedens forpligtelser i medfør af den foreslåede § 8 a. Forslaget er en gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i boligkreditdirektivet.

Bestemmelsen er udtryk for et ønske om at sikre en klar sammenhæng mellem lovens regler om forbrugerbeskyttelse og reglerne om aflønning af de ansatte i virksomhederne, da de ansatte i praksis kommer i situationer, hvor der er behov for at sikre, at de varetager forbrugernes interesser.

De ansatte i ejendomskreditselskaber, der er omfattet af den foreslåede § 8 b, er defineret i artikel 4, nr. 11, i boligkreditdirektivet. Her anføres det, at ansatte er:

- a) Enhver fysisk person, der arbejder for kreditgiver eller kreditformidler og som er direkte involveret i de af dette direktiv omfattede aktiviteter eller har kontakt til forbrugere i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter.
- b) Enhver fysisk person, der arbejder for en udpeget repræsentant og har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter.
- c) Enhver fysisk person, der direkte leder eller fører tilsynet med de fysiske personer, der er omfattet af litra a eller b.

Reglerne finder således anvendelse på alle ansatte, der deltager i arbejdet med at rådgive om samt yder eller bevil-

ger kredit mod pant i fast ejendom til forbrugere. Forbrugere skal forstås i overensstemmelse med definition i den foreslåede § 1 a, nr. 2, jf. lovforslagets § 5, nr. 3.

Formålet med bestemmelserne i boligkreditdirektivet er at sikre, at den ansatte handler redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne udformer, bevilger eller yder kredit, herunder når der foretages kreditvurdering. Aflønningsstrukturen hos en boligkreditgiver må således ikke kunne påvirke personalet til ikke at handle i forbrugers interesse.

Med den foreslåede § 8 b, stk. 2, 1. pkt., stilles krav om, at et ejendomskreditselskab skal have en lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Dette understøttes af den foreslåede § 8 b, stk. 2, 3. pkt., som er en implementering af artikel 7, stk. 3, i boligkreditdirektivet. Her præciseres det, at lønpolitikken skal sikre, at aflønningen af de ansatte ikke må tilskynde til risikotagning, som overskrider virksomhedens risikoprofil.

Aflønningspolitikken skal endvidere sikre, at aflønningsstrukturen er i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser, jf. den foreslåede § 8 b, stk. 2, 2. pkt. Med dette menes, at lønpolitikken skal afspejle virksomhedens overvejelser i forhold til, hvordan virksomheden vil indrette sig med henblik på opfyldelse af sine langsigtede målsætninger, herunder hvilke aflønningsstrukturer, bonusprogrammer eller andre elementer virksomheden benytter.

Endelig følger det af den foreslåede § 8 b, stk. 3, at lønpolitikken skal indeholde foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter. Navnlig skal politikken sikre, at aflønning af ansatte hos et ejendomskreditselskab ikke er betinget af antallet af imødekomne ansøgninger eller salgsmål. Bestemmelsen er en implementering af artikel 7, stk. 3, litra b, og artikel 7, stk. 4, i boligkreditdirektivet.

Baggrunden for bestemmelsen er, at der er et særligt beskyttelseshensyn i de tilfælde, hvor der er sammenhæng mellem salgsmål baseret på aftaler indgået med forbrugere og variable løndelev til de ansatte, der er involveret i virksomhedens rådgivning samt ydelse eller bevilling af kredit mod pant i fast ejendom til forbrugere. En aflønningsstruktur, der giver mulighed for at opnå variable løndelev baseret på rådgivning eller salg til forbrugere, kan ikke være i overensstemmelse med en forsvarlig interessekonfliktspolitik for et ejendomskreditselskab.

Forslaget indebærer en pligt til at sikre, at lønpolitikken ikke giver mulighed for, at aflønning af den ansatte hos det enkelte ejendomskreditselskab er afhængig af specifikke salgsmål eller krav om imødekommelse af låneanmodninger i forhold til forbrugere. Dette gælder også for konkrete salgsmål for den nærmeste salgsafdeling, som den enkelte ansatte indgår i. Det vil derimod være muligt at basere en mulighed for opnåelse af variabel løn på eksempelvis virksomhedens overskud. Dette medfører, at det fortsat vil være muligt at have salgsmål, der er baseret på ønsker og målsætninger til virksomhedens vækst og muligheder for udvikling.

Dette skal dog under alle omstændigheder ske indenfor henholdsvis reglerne om interessekonflikt og om variabel løn.

De gældende bestemmelser om aflønning i den finansielle lovgivning finder ikke anvendelse på ansættelsesforhold, der er omfattet af kollektive overenskomster. EU-reguleringen bag de danske aflønningsregler er blevet til under forudsætning af en respekt for forskelle i de nationale arbejdsretlige forhold. Det fremgår af betragtning 9 i Kommissionens henstilling af 29. april 2009 om aflønning i den finansielle sektor, at henstillingen ikke har til hensigt at berøre de rettigheder, som arbejdsmarkedets parter har i forbindelse med overenskomstforhandlinger.

Den danske implementering af henstillingen omfatter således alene de ansættelsesforhold, der ikke er omfattet af kollektive overenskomster, men som i stedet bygger på individuelle ansættelseskontrakter, samt aflønningsformer, der går ud over de rammer, der er fastsat i henhold til overenskomsterne, herunder f.eks. såfremt et kreditinstitut vælger at give medarbejderne betydelige bonusser, uden kreditinstituttet i overenskomsten er forpligtet hertil.

De samme hensyn gør sig gældende for dette forslag, hvorfor det i stk. 4 foreslås at indsætte en bestemmelse svarende til den gældende § 77 a, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, således at den samme undtagelse for variable lønde dele finder anvendelse på forbuddet for ansatte hos et ejendoms-kreditselskab, der er omfattet af den foreslåede § 8 b. Det foreslåede stk. 1 og stk. 3 finder således ikke anvendelse på aflønning, der er fastsat i kollektive overenskomster.

Til nr. 20 (§§ 9 og 10 i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendoms-kreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område. Der henvises til bemærkningerne til ændringen af lovens titel og de almindelige bemærkninger i øvrigt.

Med ændringen til § 9 kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse, som er meddelt et ejendoms-kreditselskab, efter de samme betingelser som i den nugældende lov, hvorefter Finanstilsynet i en række situationer har mulighed for at inddrage en tilladelse som pantebrevsselskab under nærmere beskrevne omstændigheder.

Med ændringen til § 10 bortfalder et ejendoms-kreditselskabs tilladelse, hvis selskabet erklæres konkurs eller på anden måde ophører. Dette vil således komme til at gælde på samme vis, som det i dag gælder for pantebrevsselskaber. Med bestemmelsen angives de situationer, hvor en given tilladelse bortfalder på grund af begivenheder, der indtræder på et senere tidspunkt. F.eks. bortfalder tilladelsen, når skifteretten har afsagt konkursdekret over ejendoms-kreditsel-

skabet, når selskabet er sendt til tvangsopløsning, eller når ejendoms-kreditselskabet ophører af andre grunde.

Bestemmelsen indebærer ikke, at en tilladelse bortfalder, hvis ejendoms-kreditselskabet anmelder betalingsstandsning. Baggrunden herfor er, at et sådant krav vil fratage ejendoms-kreditselskabet muligheden for at forbedre selskabets økonomiske situation

Til nr. 21 (§ 9, nr. 6 og 7, i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Som konsekvens, af at der indsættes to nye numre i § 9, udgår »eller« af § 9, nr. 6, ligesom et punktum ændres til et komma i nr. 7, idet opregningen fortsætter efter nr. 7 som konsekvens af, at der i bestemmelsen indsættes nr. 8 og 9. Se nærmere herom i bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 22.

Til nr. 22 (§ 9, nr. 8 og 9, i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Der foreslås indsat to nye numre i § 9.

Efter § 9, nr. 8, kan inddragelse af tilladelse til at drive ejendoms-kreditselskab ske, hvis ejendoms-kreditselskabet ikke efterkommer et påbud om at afsætte direktøren eller den ansvarlige person for kreditgivning.

Ligeledes kan tilladelsen inddrages efter nr. 9, hvis en direktør eller den ansvarlige person for kreditgivning ikke efterkommer et af Finanstilsynet udstedt påbud.

Det følger af § 21 i lov om pantebrevsselskaber, at afgørelser, som Finanstilsynet træffer efter tilsynslovgivningen, kan ankes til Erhvervsankenævnet. Bestemmelsen omfatter kun afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven. Erhvervsankenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Til nr. 23 (§ 11 i lov om ejendoms-kreditselskaber)

Henset til den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendoms-kreditselskab er det fundet hensigtsmæssigt at nyaffatte denne bestemmelse. Der er dog ikke tale om materielle ændringer.

Med ændringen skal et ejendoms-kreditselskab tage stilling til, om selskabet skal ophøre f.eks. ved likvidation eller på anden måde, jf. § 11, stk. 1, hvis tilladelsen til at drive virksomhed er inddraget eller bortfaldet efter §§ 9 eller 10. Der stilles ikke specifikke krav til, at ejendoms-kreditselskabet skal opløses ved likvidation. Der stilles således alene krav om, at ejendoms-kreditselskabets handel med pantebreve henholdsvis den erhvervsmæssige ydelse af kredit ophører. Hvis selskabet udøver anden aktivitet ud over erhvervsmæssig handel med pantebreve og erhvervsmæssige ydelse af kredit, kan denne aktivitet dog fortsætte.

Efter stk. 2 kan et ejendoms-kreditselskab, hvis tilladelse er inddraget eller bortfaldet, dog afhænde og dermed afvikle den beholdning af pantebreve, som selskabet er i besiddelse af og på samme måde afvikle porteføljen af kreditaftaler på tidspunktet, hvor aktiviteten skal ophøre. Et ejendoms-kreditselskab har derfor mulighed for uden tilladelse at sælge de pantebreve og kreditaftaler, som selskabet forud for inddragelsen eller bortfaldet har været i besiddelse af. Finanstilsy-

net kan i en sådan situation anmode selskabet om, at der laves en opgørelse over beholdningen af pantebreve og/eller kreditaftaler på tidspunktet for selskabets ophør, så det løbende kan kontrolleres, at det alene er disse pantebreve/kreditaftaler, der sælges.

Efter *stk. 3* slettes ejendomskreditselskabets registrering i Finanstilsynets register over ejendomskreditselskaber. Desuden meddeler Finanstilsynet Erhvervsstyrelsen, at selskabets registrering som ejendomskreditselskab er ophørt, og at selskabets navn og formål skal ændres, eller at selskabet skal slettes af styrelsens register, såfremt selskabet er endeligt ophørt ved likvidation eller på anden måde ophører.

Til nr. 24 (§ 12, stk. 2-4 i lov om ejendomskreditselskaber)

Det foreslås med indsættelsen af et nyt *stk. 2*, i § 12, at Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Bestemmelsen har til formål at præcisere, at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at anlægge en civil sag, hvis en virksomhed omfattet af lov om ejendomskreditselskaber ikke handler i overensstemmelse med god skik.

En tilsvarende beføjelse findes i § 348 i lov om finansiel virksomhed.

Med bestemmelsen sikres det, at Forbrugerombudsmanden kan indbringe en sag for domstolene, hvis han i særlige tilfælde måtte finde, at der er behov for et sådan skridt. Det kan for eksempel være tilfældet, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være af principiel eller vidtgående betydning.

Forbrugerombudsmanden skal derimod ikke generelt behandle konkrete henvendelser fra forbrugere om overtrædelse af regler om redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 8 a. Sådanne henvendelser skal behandles ved, at Forbrugerombudsmanden oversender henvendelserne til Finanstilsynet. Derimod kan henvendelser fra forbrugere i lighed med oplysninger i pressen, udtalelser fra organisationer og rapporter om virksomheder omfattet af lov om ejendomskreditselskaber danne baggrund for Forbrugerombudsmandens vurdering af, om der bør anlægges en retssag.

Hvis Forbrugerombudsmanden vælger at anlægge en sag om god skik mod et ejendomskreditselskab, skal det ske efter de regler, som gælder for sager anlagt af Forbrugerombudsmanden i medfør af markedsføringsloven.

Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af det foreslåede § 8 a, stk. 4.

Ved behandlingen eller anlæggelse af sager finder § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 i markedsføringsloven tilsvarende anvendelse. Forslaget tilsigter ikke nogen ændring i det forhold, at Finanstilsynet har kompetence til at træffe afgørelser m.v. i god skik sager.

Efter § 22, stk. 2, i markedsføringsloven kan Forbrugerombudsmanden kræve oplysninger bl.a. med henblik på vur-

deringen af mulighederne for anlæggelse af søgsmål og afgrænsningen heraf f.eks. i forbindelse med gruppesøgsmål. Forbrugerombudsmanden kan endvidere udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. kapitel 23 a i retsplejeloven, hvorefter offentlige myndigheder kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, hvis de ved lov er bemyndiget til det.

Med forslaget til indsættelsen af § 12, *stk. 3*, foreslås det, at Finanstilsynet skal underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet som led i sin virksomhed bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt bestemmelser om redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 8 a, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2, der med dette lovforslag foreslås indsat, jf. § 5, nr. 18, i lovforslaget. Som eksempel kan nævnes sager, hvor forbrugere er blevet udsat for en aggressiv markedsføring for eksempel i form af uanmodede henvendelser, hvorved en eller flere forbrugere har lidt tab.

Finanstilsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen. Hermed får Forbrugerombudsmanden mulighed for løbende at følge en sag, hvor kunderne kan have lidt tab.

Med indsættelsen af § 12, *stk. 4*, får Forbrugerombudsmanden adgang til samtlige oplysninger i sager omfattet af § 12, stk. 3. Denne adgang gælder uanset reglerne om Finanstilsynets tavshedspligt, jf. § 13 i den gældende lov.

Til nr. 25 (§ 12, stk. 7, i lov om ejendomskreditselskaber)

Med ændringen til § 12, stk. 4, som med lovforslaget bliver *stk. 7*, foreslås det, på samme måde som det i øvrigt er gældende på det finansielle område, at Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med § 8 a i lov om ejendomskreditaftaler, som affattet ved § 5, nr. 18, i dette lovforslag. Følger en virksomhed ikke Finanstilsynets påbud, kan den straffes med bøde jf. den gældende bestemmelse i § 22, stk. 3.

Til nr. 26 (§ 14, stk. 1, 2. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Efter § 14, stk. 1, kan Finanstilsynet påbyde et pantebrevsselskab at afsætte en direktør eller den person, der er ansvarlig for handel med pantebreve, hvis denne ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed efter § 4, stk. 2, nr. 2. Som følge af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere foreslås bestemmelsen udvidet til også at omfatte den ansvarlige for kreditgivning. Efterkommer selskabet ikke et påbud givet efter § 14, stk. 1, kan det straffes med bøde, jf. § 22, stk. 3, 1. pkt., i den gældende lov om pantebrevsselskaber. Desuden kan Finanstilsynet inddrage selskabets tilladelse efter § 9, nr. 8 og 9, som affattet ved dette lovforslags § 5, nr. 22.

Det er forventningen, at ejendomskreditselskabet selv griber ind over for den direktør, det bestyrelsesmedlem eller den

person, der er ansvarlig for handel med pantebrev henholdsvis kreditgivning, der ikke længere viser sig at være egnet og hæderlig til at bestride stillingen eller hvervet. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de ganske særlige tilfælde, hvor ejendomskreditselskabet mod forventning ikke selv har afsat den pågældende direktør eller den person, der er ansvarlig for handel med pantebrev henholdsvis kreditgivning, eller hvis det pågældende bestyrelsesmedlem ikke selv har nedlagt sit hverv.

Inden Finanstilsynet påbyder et ejendomskreditselskab at afsætte en direktør eller den person, der er ansvarlig for handel med pantebrev henholdsvis den ansvarlige for kreditgivning, eller pålægger et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af ejendomskreditselskabet og af den, som påbuddet retter sig mod. I den fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør eller den person, der er ansvarlig for handel med pantebrev henholdsvis ansvarlig for kreditgivning. Forinden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet for Finanstilsynets bestyrelse, som træffer afgørelse i tilsynssager af principiel karakter, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

§ 14, stk. 1, vedrører den situation, hvor en direktør eller den ansvarlige person for handel med pantebrev henholdsvis den ansvarlige for kreditgivning ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 4, stk. 2, nr. 1, fordi vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, lov om ejendomskreditselskaber eller anden finansiel lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sin stilling på forsvarlig vis.

§ 14, stk. 1 angår endvidere de situationer, hvor en direktør ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 4, stk. 2, nr. 2. Det drejer sig bl.a. om de tilfælde, hvor vedkommende har anmeldt betalingsstandsning eller indgivet begæring om tvangsauktion, konkurs eller gældssanering. Endelig angår stk. 1 de situationer, hvor en direktør eller den, for handel med pantebrev ansvarlige person henholdsvis ansvarlige for kreditgivning har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sin stilling på forsvarlig vis.

Til nr. 27 (§ 14, stk. 4, 1. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af at de boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil komme under tilsyn af Finanstilsynet. Bestemmelsen kommer således fremadrettet også til at finde anvendelse på ansvarlige personer for kreditgivning, jf. kravet i § 5, stk. 1, som affattet ved lovforslagets § 5, nr. 11, om, at der skal udpeges en ansvarlig for kreditgivning, såfremt et ejendomskreditselskab har aktiviteter omfattet af det nyaffattede § 1, stk. 2, nr. 2, jf. lovforslagets § 5, nr. 3.

Med ændringen til § 14, stk. 4, 1. pkt., kan Finanstilsynet påbyde et ejendomskreditselskab midlertidigt at afsætte en direktør eller den ansvarlige person for handle med pantebrev eller den ansvarlige person for kreditgivning. Finanstilsynet kan endvidere påbyde et bestyrelsesmedlem i et ejendomskreditselskab midlertidigt at nedlægge sit hverv allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Det er en forudsætning for udstedelse af et påbud efter stk. 4, at der er rejst tiltale mod den pågældende.

Det tager i de fleste tilfælde lang tid, inden et strafansvar bliver pålagt. Imidlertid tilsiger hensynet til ejendomskreditselskabet, kunderne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag kravene om egnethed og hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et ledelsesmedlem på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører selskabet skade.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af stk. 4, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Den endelige stillingtagen til, hvorvidt en person opfylder betingelserne for at være direktør, bestyrelsesmedlem eller den for handel med pantebrev ansvarlige person henholdsvis den for kreditgivning ansvarlige person i et ejendomskreditselskab i sager, hvor denne midlertidigt er blevet fjernet fra stillingen eller hvervet, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. straffelovens § 79. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domsfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Finanstilsynets afgørelser kan sædvanligvis påklages til Erhvervsankenævnet af ejendomskreditselskabet eller det bestyrelsesmedlem eller den for handel med pantebrev ansvarlige person og ansvarlige person for kreditgivning, som påbuddet retter sig imod, jf. § 21 i lov om ejendomskreditselskaber.

Til nr. 28 (§ 14, stk. 5, 3. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af at de boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil komme under tilsyn af Finanstilsynet. Bestemmelsen kommer således fremadrettet også til at finde anvendelse på ansvarlige personer for kreditgivning, jf. kravet i § 5, stk. 1, som affattet ved lovforslagets § 5, nr. 11, om, at der skal udpeges en ansvarlig for kreditgivning, såfremt et ejendomskreditselskab har aktiviteter omfattet af det nyaffattede § 1, stk. 2, nr. 2, jf. lovforslagets § 5, nr. 3.

Med ændringen til § 14, stk. 5, 3. pkt., foreslås det, at en anmodning om at indbringe en sag for domstolene om et påbud om at afsætte en direktør, et bestyrelsesmedlem eller

den ansvarlige for handel med pantebrev eller den ansvarlige for kreditgivning, som udgangspunkt ikke kan tillægges opsættende virkning, idet det vil stride mod at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Til nr. 29 (§ 15, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber)

Det foreslås, at ændre henvisningen i § 15, stk. 1, fra »§ 12, stk. 4,« til »§ 12, stk. 7,« som en konsekvens af, at der i § 12 foreslås indsat to nye stykker, hvorefter det oprindelige stk. 4 bliver stk. 7. Der er ikke tale om en materiel ændring af bestemmelsen.

Det følger af § 15, stk. 1, at tilsynet har mulighed for at offentliggøre påbud til ejendomskreditselskaber med angivelse af selskabets navn. Bestemmelsen tænkes anvendt i de situationer, hvor Finanstilsynet konstaterer, at et ejendomskreditselskab ikke opfylder lovens informationskrav og derfor må udstede påbud til sikring af, at selskabet ændrer sin adfærd og fremadrettet følger lovgivningens krav.

Til nr. 30 (§ 15, stk. 2, 1. og 8. pkt., og § 15, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber)

Den foreslåede ændring i § 15, stk. 2, 1. og 8. pkt. samt i § 15, stk. 3, hvor henvisningen til § 12, stk. 3, foreslås ændret til § 12, stk. 6, er en konsekvens af, at der i § 12 foreslås indsat to nye stykker, hvorefter det oprindelige stk. 3 bliver stk. 6. Der er ikke tale om en materiel ændring af bestemmelsen.

§ 15, stk. 2 og 3, fastsætter regler for offentliggørelse af afgørelser truffet af Finanstilsynets bestyrelse. Det fremgår af lovens § 12, stk. 3, der med lovforslaget bliver stk. 6, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 31 og 32 (§ 15, stk. 2, 6. pkt., og § 15, stk. 4, 3. og 9. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område.

Bestemmelsen i § 15, stk. 2, fastsætter reglerne for offentliggørelse af reaktioner givet af Finanstilsynet efter loven eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets be-

styrelse. Ændringen af § 15, stk. 2, medfører, at det fremover er reaktioner givet til et ejendomskreditselskab under tilsyn, som skal offentliggøres med angivelse af ejendomskreditselskabets navn på samme vis, som det hidtil har været gældende for pantebrevsselskaber. Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 14.

Bestemmelsen i § 15, stk. 4, angår offentliggørelse af sager, der er overgivet til politimæssig efterforskning. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 10.

Til nr. 33 (§ 15 b i lov om ejendomskreditselskaber)

Med forslaget til ændringen i § 15 b får erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om ejendomskreditselskabers pligt til at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynets vurdering af et ejendomskreditselskab og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før selskabet.

Ændringerne er en konsekvens af den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab. Med ændringen af betegnelsen og etableringen af en tilsynsordning for alle boligkreditgivere gennemføres dele af boligkreditdirektivet. De boligkreditgivere som ikke tidligere har været omfattet af den nugældende lov om pantebrevsselskaber eller anden lovgivning, som Finanstilsynet administrerer, vil således komme under tilsyn af Finanstilsynet og blive omfattet af tilsynsregler, som i øvrigt gælder på det finansielle område.

Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til et ejendomskreditselskabs ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Dette kan eksempelvis være oplysninger om Finanstilsynets vurdering af risikooplysninger, som et ejendomskreditselskab har fået gentagne gange, eller som et ejendomskreditselskab ikke vil følge op på. Det kan også være i tilfælde, hvor Finanstilsynet har givet et ejendomskreditselskab et påbud, at offentliggørelse kan komme på tale.

Der vil være behov for undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan eksempelvis være, hvor offentliggørelse af oplysningerne kan medføre uforholdsmæssig skade for selskabet.

Finanstilsynets hjemmel til at offentliggøre oplysningerne før et ejendomskreditselskab kan kun benyttes i de situationer, hvor et ejendomskreditselskab har rent tekniske eller praktiske problemer, og på den baggrund ikke kan offentliggøre vurderingen, eller i tilfælde hvor den manglende offentliggørelse begrundes i, at et selskab ikke - uden en reel begrundelse - ønsker at offentliggøre vurderingen. Hvis selskabet efter børsreglerne skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynets offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

Med hjemmelsbestemmelsen i § 15 b skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor.

Til nr. 34 (§ 16, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber)

Henset til den generelle ændring og udfasning af begrebet pantebrevsselskab til den bredere betegnelse ejendomskreditselskab er det fundet hensigtsmæssigt at nyaffatte § 16, stk. 2.

I den foreslåede affattelse af § 16, stk. 2, opregnes de øvrige personer og selskaber, der kan være part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende.

Efter forslaget til affattelsen af *nr. 1* er den, der driver ejendomskreditvirksomhed, jf. § 1, stk. 2, part i en sag mod den pågældende.

Efter *nr. 2* er den, der driver ejendomskreditselskab uden tilladelse, jf. § 2, stk. 1, part i en sag mod den pågældende.

Efter *nr. 3* er et selskab, som ansøger om tilladelse til at drive ejendomskreditselskab, jf. § 3, part i sagen. Den pågældende har derfor forvaltningslovens partsrettigheder allerede under behandlingen af en ansøgning om tilladelse efter loven.

Det følger af *nr. 4*, at en person, som Finanstilsynet modtager oplysninger om i forbindelse med godkendelse efter reglerne om egnethed og hæderlighed i lovens §§ 4 og 5 har partsstatus, når tilsynet nægter et selskab tilladelse eller indtager en sådan tilladelse.

Forud for at et selskab opnår tilladelse efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber, kan Finanstilsynet, jf. § 17, som ændret ved lovforslagets § 5, nr. 7, indhente oplysninger til bedømmelse af, om selskabet er omfattet af lovens krav om tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab. En fysisk eller juridisk person, der modtager en sådan henvendelse, vil have partsstatus efter *nr. 5*.

Hvis en borger eller et selskab klager over et selskab omfattet af lov om ejendomskreditselskaber, vil denne ikke være part i sagen.

Til nr. 35 (§ 22, stk. 3, 1. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Det foreslås, at ændre henvisningen i § 22, stk. 3, 1. pkt., fra »§ 12, stk. 4,« til »§ 12, stk. 7,« som en konsekvens af, at der i § 12 foreslås indsat to nye stykker, hvorefter det oprindelige stk. 4 bliver stk. 7.

På samme måde som det gælder i henhold til den nuværende § 22, stk. 3, i lov om pantebrevsselskaber, foreslås det, at hvis et påbud udstedt efter § 12, stk. 4, der med dette lovforslag bliver § 12, stk. 7, ikke efterkommes, kan ejendomskreditselskabet eller bestyrelsesmedlemmet straffes med bøde. Der er således ikke tale om en materiel ændring af bestemmelsen.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 6, stk. 1-4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Det foreslås, at de eksisterende stk. 1-3 ophæves og erstattes af de nye stk. 1-4, som nyaffattes.

Det foreslås for salg af både fast forrentede obligationer, som omfattes af det foreslåede *stk. 1* og *2*, og variabelt forrentede obligationer omfattet af *stk. 3*, at realkreditinstituttet forud for salget skal have en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres uden den i *stk. 1, 2* og *4* beskrevne rentestigning på 5 procentpoint. Med forud for salget menes umiddelbart før salget igangsættes. Det foreslåede *stk. 4* svarer til den nuværende *stk. 3, 1. pkt.*, i uændret form.

Lovforslaget indebærer ikke, at der skal indgås nye aftaler med låntagere, hvis eksisterende lån skal refinansieres af obligationer med vilkår om tvungen løbetidsforlængelse. Den heraf følgende ændring af parternes aftale vedrørende rentevilkår for lånet følger direkte af loven. Ændringen berører ikke lånets hovedstol, afdragsprofil og løbetid. Vilkårsændringen vedrører således alene de bagvedliggende obligationer og rentevilkårene.

Henset til, at det følger direkte af loven, at der fremadrettet fortsat skal gælde et vilkår om tvungen løbetidsforlængelse for alle fremtidige obligationsudstedelser til finansiering af rentetilpasningslån, og renten i refinansieringssituationen vil skulle fastsættes under hensyntagen hertil, vil der ikke være behov for at foretage tinglysning af en sådan vilkårsændring. En sådan ændring vil skulle respekteres også af eventuelle efterstående panthavere.

De foreslåede regler om ændrede generelle obligationsvilkår i forbindelse med refinansiering vil i almindelighed have karakter af erstatningsfri regulering. Det vurderes ikke, at ændringerne vil medføre økonomiske konsekvenser for låntagerne eller realkreditinstitutterne, idet der er tale om præciseringer af allerede gældende regler. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at de foreslåede regler vil kunne ramme en låntager, der forud for lovens ikrafttræden har optaget et rentetilpasningslån, så økonomisk intensivt og atypisk hårdt, at der vil kunne være tale om et ekspropriativt indgreb mod den pågældende. Det vil bero på en konkret vurdering, om der i det enkelte tilfælde foreligger ekspropriation efter grundlovens § 73. Spørgsmålet om adgang til erstatning efter grundlovens § 73 henhører under domstolene.

Den berettigede forventning skal foreligge, før realkreditinstituttet igangsætter salget. Med igangsættelse menes, at der konkret åbnes for bud fra obligationsinvestorer. Der er ikke tale om igangsættelse, når realkreditinstituttet annoncerer auktioner, offentliggør auktionvilkår, herunder for eksempel udbudsmængder, auktionstidspunkter, auktionstype, tildelingsvilkår, eller andre beskrivelser af planlagte auktioner.

Ved berettiget forventning forstås, at realkreditinstituttet ud fra en vurdering af obligationsmarkedet finder det overvejende sandsynligt, at salget kan gennemføres uden, at der vil ske en rentestigning på mere end 5 procentpoint. Realkreditinstitutterne forventes ikke at skaffe sig et ekstraordinært overblik over det samlede obligationsmarked men at danne sig det overblik, institutterne skønner relevant og tilstrækkeligt i det konkrete marked ved at inddrage sædvanlige informationer og data m.v. Realkreditinstituttet må dog i sin vurdering af, om der foreligger en berettiget forventning, ikke lægge til grund, at instituttet selv eller selskaber, der er

koncernforbundne med instituttet, kan afgive bud på obligationerne, som tager sigte på at undgå en rentestigning på mere end 5 procentpoint. Både i situationer, hvor der er tale om generelle markedsmæssige udsving af væsentlig karakter, og i situationer, hvor der er tale om, at et realkreditinstitut ud fra institutspecifikke forhold må forvente en væsentlig påvirkning af obligationsrenten ved obligationssalg, vil der allerede forud for gennemførelse af salg være dialog herom mellem realkreditinstituttet/realkreditinstitutterne og myndighederne, herunder Nationalbanken og Finanstilsynet. Resultatet af disse drøftelser vil også kunne indgå i realkreditinstituttets vurdering af, om der foreligger en berettiget forventning.

Et realkreditinstitut vil ofte gennemføre salg af obligationer, der skal bruges til refinansiering, et stykke tid før de obligationer, der udløber og derfor skal erstattes ved refinansieringen, udløber. Såfremt realkreditinstituttet ikke har en berettiget forventning om at kunne gennemføre salget uden en rentestigning på mere end 5 procentpoint på det tidspunkt, hvor instituttet havde planlagt at igangsætte salget, kan instituttet vælge at udskyde salget med henblik på at kunne opnå en berettiget forventning på et senere tidspunkt. Først hvis de udløbende obligationer udløber, og realkreditinstituttet ikke på noget tidspunkt fra starten af den planlagte salgssperiode start og frem til de eksisterende obligationer udløber, har haft en berettiget forventning om at kunne gennemføre et salg uden en rentestigning på mere end 5 procentpoint, forlænges obligationerne.

Hvis realkreditinstituttet vurderer, at der ikke foreligger tilstrækkelige data til at foretage vurderingen af, om de har en berettiget forventning om at kunne gennemføre et salg uden en rentestigning på mere end 5 procentpoint, eksempelvis fordi der ikke har været sammenlignelige salg op til salgets igangsættelse, kan realkreditinstituttet i overensstemmelse med § 6, stk. 1, 2. pkt., stk. 2, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., gennemføre et salg af en mindre mængde obligationer med henblik på at afklare det konkrete renteniveau i markedet og for at afdække, hvordan markedet reagerer. Det salg, der gennemføres for at teste markedet, er gennemført således, at renten for låntager fastsættes ud fra resultatet af salget uagtet rentestigningen. Salget kan kun medføre en rentestigning på over 5 procentpoint for en begrænset del af den samlede refinansiering af en obligationsserie, hvis denne er underlagt reguleringen om rentetriggeren.

Realkreditinstituttet kan også vælge at gennemføre et betinget udbud af obligationer, hvor betingelsen for endelig gennemførelse af salget er, at der ikke sker en rentestigning på mere end 5 procentpoint, og hvor auktionen i modsat fald aflyses og udsættes. Hvis realkreditinstituttet vælger et betinget udbud, vil kravet, om at realkreditinstituttet skal have en berettiget forventning om, at der ikke sker en uforholdsmæssigt stor rentestigning, være opfyldt, idet instituttet på forhånd har valgt ikke at gennemføre auktionen, hvis der sker en rentestigning på mere end 5 procentpoint, og instituttet derfor konkret ved, at rentetriggeren ikke vil blive relevant.

Et realkreditinstitut kan vælge at sælge obligationer som et samlet salg, hvor den effektive rente fastsættes udelukkende på baggrund af én afregningskurs, f.eks. én skæringskurs på en auktion eller én spotkurs ved tapsalg. Et realkreditinstitut kan også vælge at opdele salget af obligationer i delsalg af samme fondskode. I sådanne tilfælde fastsættes der en gennemsnitskurs baseret på de enkelte delsalg. Når et realkreditinstitut skal vurdere, om de har en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres, uden at der sker en rentestigning på mere end 5 procentpoint, foretages vurderingen ud fra det samlede salg. Det indebærer, at realkreditinstituttet forud for, at salget kan igangsættes, skal have en berettiget forventning om, at gennemsnitsrenten efter det samlede salg ikke vil indebære en rentestigning på over 5 procentpoint.

Ved tilsvarende obligation forstås i udgangspunktet en obligation udstedt af samme realkreditinstitut med sammenlignelige karakteristika. Hvis realkreditinstituttet ikke har udstedt en obligation med en løbetid fra 12 og op til og med 24 måneder fra 11 til og med 14 måneder tidligere, vil instituttet skulle tage udgangspunkt i en tilsvarende obligation udstedt af andet realkreditinstitut. Ved vurderingen af, om en obligation kan siges at være tilsvarende, skal instituttet tage udgangspunkt i obligationer med sammenlignelige karakteristika.

§ 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. blev indført ved lov nr. 244 af 19. marts 2014 om ændring af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og lov om finansiel virksomhed. Det blev i den forbindelse bestemt, at bestemmelsen skulle være strafbelagt i lighed med tilsvarende bestemmelser i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Nærværende forslag ændrer ikke herved, hvorefter overtrædelse af bestemmelserne i de nyaffattede § 6, stk. 1-4, ligeledes er strafbelagt. Det medfører, at såfremt Finanstilsynet finder, at instituttet ikke har godtgjort at have foretaget et tilstrækkeligt ledelsesmæssigt skøn og på den baggrund have vurderet, om der forelå en berettiget forventning om at kunne gennemføre et salg uden en rentestigning på højst 5 procentpoint, kan Finanstilsynet anmelde instituttet til politiet. Det er ikke i sig selv strafbart at igangsætte et obligationssalg, hvorefter det konkrete salg medfører en rentestigning på mere end 5 procentpoint. Det afgørende er, om realkreditinstituttet har foretaget et ledelsesmæssigt skøn, der er relevant og tilstrækkeligt i det konkrete marked. Bestemmelsen indebærer, at såvel enkelte medlemmer af den finansielle virksomheds ledelse som den finansielle virksomhed som juridisk person kan pålægges et strafansvar.

Såfremt realkreditinstituttet har gennemført et obligationssalg, er dette bindende for realkreditinstituttet og obligationsinvestorerne i overensstemmelse med vilkårene for salget, uanset om der sker en rentestigning og størrelsen herpå, og uanset om realkreditinstituttet havde en berettiget forventning om en rentestigning på højst 5 procentpoint. Obligationssalget kan være opdelt i flere adskilte salg. Realkreditinstituttet skal forud for hvert enkelt salg have en berettiget forventning om, at det samlede salg kan gennemføres

uden en rentestigning på 5 procentpoint. Det gælder uanset, om renten fastsættes som gennemsnitsrente, jf. ovenfor. Forlængelse af obligationer sker således for den konkrete del af obligationerne, der ikke kan sælges, fordi realkreditinstituttet ikke har en berettiget forventning om at kunne gennemføre salget uden en rentestigning på 5 procentpoint og som følge heraf ikke gennemfører et salg, og ikke opnår den berettigede forventning, før den del af de udløbende obligationer, der konkret skal sælges, forfalder.

Det gælder i alle tilfælde, at hvor obligationssalget er gennemført, fastsættes renten for låntager ud fra resultatet af salget uagtet rentestigningen, og uagtet om det efterfølgende er vurderingen, at instituttet efter reglerne skulle have undladt at igangsætte salget.

Såfremt et realkreditinstitut ikke vurderer, at det har en berettiget forventning om at kunne igangsætte obligationsalget, uden at det vil medføre en rentestigning på mere end 5 procentpoint, vil salget ikke kunne igangsættes henset til rentetriggeren. Det vil i de tilfælde være tydeligt, at det er rentetriggeren, der udløses, idet realkreditinstituttet skal melde ud, at salget ikke igangsættes. Det følger af § 6, stk. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., der med lovændringen bliver stk. 5, at såfremt der ikke er aftagere til alle de nødvendige nye obligationer, kan der ske forlængelse af de eksisterende obligationer. Det betegnes som udløsning af den såkaldte auktionstrigger. Hvis realkreditinstituttet igangsætter salget, og der ikke er aftagere til det nødvendige antal nye obligationer, vil det være auktionstriggeren, der udløses, hvilket ligeledes vil skulle meldes ud af instituttet.

Uanset hvilken trigger, der udløses, er konsekvensen for investor og låntager den samme i forhold til rentetriggeren. Både for forlængelse i medfør af stk. 1, 2 og 4 gælder, at når de 12 måneder er gået, og der på ny skal ske refinansiering, skal dette ske til den rente, der sikrer, at der kan sælges de nødvendige nye obligationer. Det indebærer således, at det ikke kræves, at realkreditinstituttet har en berettiget forventning om at kunne gennemføre salget, uden at der sker en rentestigning på højst 5 procentpoint.

Renten på de forlængede obligationer fastsættes i overensstemmelse med § 6, stk. 6-8, som med de foreslåede ændringer bliver stk. 7-9.

Til nr. 2 (§ 6, stk. 5, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 6, stk. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. omhandler den situation, at der ved et salg ikke er aftagere til alle de nødvendige nye obligationer. Med forslaget til ændring af § 6, stk. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., der med ændringen bliver stk. 5, er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., hvor det foreslås, at stk. 1-3 ophæves og erstattes af stk. 1-4, som nyaffattes. Den foreslåede ændring medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 3 (§ 6, stk. 6, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 6, stk. 5, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. omhandler realkreditinstituttets mulighed for at forsøge salg af obligationer med en kortere løbetid end over 12 måneder. Det foreslås, at stk. 5, der med ændringen bliver stk. 6, ændres således, at muligheden for at forsøge salg af obligationer med kortere løbetid forbeholdes den situation, hvor der ved refinansieringen ikke er aftagere til alle de nødvendige nye obligationer.

Baggrunden for indsættelse af bestemmelsen ved lov nr. 244 af 19. marts 2014 om ændring af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og lov om finansiel virksomhed var at sikre realkreditinstituttet fleksibilitet i obligationsalget, så en fejlet auktion muligvis kunne undgås ved, at instituttet kunne forsøge salg af obligationer med en kortere løbetid. Med tilpasningen af bestemmelserne om forlængelse af obligationer som følge af rentestigninger, finder disse alene anvendelse i den situation, hvor realkreditinstituttet ikke på noget tidspunkt før de udløbende obligationer forfalder, har en berettiget forventning om at kunne gennemføre salget uden en rentestigning på 5 procentpoint. I og med at bestemmelsen om forlængelse som følge af uforholdsmæssigt store rentestigninger alene gælder obligationer med en løbetid op til og med 24 måneder, har bestemmelsen med den nuværende formulering en begrænset anvendelse. § 6, stk. 1, 2 og 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. foreslås ændret således, at bestemmelserne om forlængelse som følge af uforholdsmæssigt store rentestigninger fremover fungerer således, at instituttet skal have en berettiget forventning om at kunne gennemføre et salg uden uforholdsmæssigt store rentestigninger. Der er derefter tale om, at instituttet i en situation, hvor denne forventning ikke kan opnås for obligationer med en løbetid fra 12 og op til og med 24 måneder, skal vurdere, at det er muligt for obligationer med en løbetid op til og med 12 måneder. Det vil ikke være sandsynligt, at der vil kunne opnås denne berettigede forventning om salg af obligationer med en kortere løbetid inden for den periode, hvor instituttet foretager vurderingen. Det foreslås derfor, at bestemmelsen ændres, så den alene finder anvendelse i tilfælde af fejlede auktioner og ikke i tilfælde af, at realkreditinstituttet ikke kan opnå en berettiget forventning om gennemførelse af salg uden en rentestigning på 5 procentpoint. Ændringen skal derfor skabe en enklere retstilstand ved refinansiering.

Den effektive rente ved en refinansiering med obligationer med kortere løbetid skal ligeledes efter ændringen ikke kunne være højere end den effektive rente, der ville være fastlagt ved en forlængelse af obligationerne i overensstemmelse med stk. 1, 2 eller 4.

Til nr. 4 (§ 6, stk. 7, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 6, stk. 6, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. handler om rentefastsættelse for forlængede obligationer. Med forslaget til ændringen af § 6, stk. 6, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.,

der med ændringen bliver stk. 7, er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., hvor det foreslås, at stk. 1-3 ophæves og erstattes af stk. 1-4, som nyaffattes. Den foreslåede ændring medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 5 (§ 6, stk. 8, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 6, stk. 7, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. handler om rentefastsættelse for forlængede obligationer. Med forslaget til ændringen i § 6, stk. 7, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., der med ændringen bliver stk. 8, er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., hvor det foreslås, at stk. 1-3 ophæves og erstattes af stk. 1-4, som nyaffattes. Den foreslåede ændring medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 6 (§ 6, stk. 9, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 6, stk. 8, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. handler om rentefastsættelse for forlængede obligationer. Med forslaget til ændringen i § 6, stk. 8, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., der med ændringen bliver stk. 9, er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., hvor det foreslås, at stk. 1-3 ophæves og erstattes af stk. 1-4, som nyaffattes. Den foreslåede ændring medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 7 (§ 6, stk. 10, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 6, stk. 9, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. omhandler låntagers rentebetaling ved forlængelse af obligationer. Med forslaget til ændringen i § 6, stk. 9, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., der med ændringen bliver stk. 10, er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., hvor det foreslås, at stk. 1-3 ophæves og erstattes af stk. 1-4, som nyaffattes. Den foreslåede ændring medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 8 (§ 6, stk. 11, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 6, stk. 10, låntagers rentebetaling ved forlængelse af obligationer vedrører låntagers rettigheder ved forlængelse af obligationer. Med forslaget til ændringen i § 6, stk. 10, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., der med ændringen bliver stk. 11, er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., hvor det foreslås, at stk. 1-3 ophæves og erstattes af stk. 1-4,

som nyaffattes. Den foreslåede ændring medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 9 (§ 6, stk. 12, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 6, stk. 11, regulerer anvendelse af loven for realkreditlån ydet mod pant i fast ejendom beliggende uden for Danmark. Med forslaget til ændringen i § 6, stk. 11, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., der med ændringen bliver stk. 12, er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., hvor det foreslås, at stk. 1-3 ophæves og erstattes af stk. 1-4, som nyaffattes. Den foreslåede ændring medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 10 (§ 6, stk. 13, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

§ 6, stk. 12, der bliver stk. 13, er en hjemmelsbestemmelse, der giver erhvervs- og vækstministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om forlængelse af obligationer. Med ændringen af § 6, stk. 12, der med forslaget bliver stk. 13, foreslås det, at hjemmelsbestemmelsen udvides således, at ministeren fremover også kan fastsætte regler om tilrettelæggelse af obligationssalg og dispensation i forbindelse hermed. Hensigten med forslaget er at give mulighed for i en bekendtgørelse at udmønte lovens hensigt om at sikre, at gennemførte obligationssalg alene vil kunne medføre en uforholdsmæssigt stor rentestigning for en begrænset del af et givent refinansieringsbeløb. Det skal samtidig sikres, at også salg, som realkreditinstitutterne gennemfører for at afklare, om de har en berettiget forventning om at kunne gennemføre det samlede salg uden en uforholdsmæssigt stor rentestigning, kan reguleres ved bekendtgørelse, herunder fastsættelse af adgang til dispensation.

De fastsatte regler skal udarbejdes således, at realkreditinstitutterne fortsat kan tilrettelægge deres obligationsudstedelse med det tilstrækkelige hensyn til likviditet i serierne og til obligationernes rating.

Med forslaget får ministeren hjemmel til f.eks. at fastsætte regler om opdeling af salg af obligationer, så der alene kan ske overskridelse for en begrænset del af refinansieringsbeløbet. Det kan ske ved, at der indføres en generel grænse for hvor stort et beløb, der kan sælges obligationer for ved et samlet salg. Det kan også ske ved, at der fastsættes regler for, hvor store mængder obligationer, realkreditinstitutterne kan sælge i de tilfælde, hvor institutterne gennemfører et obligationssalg med henblik på at afklare det konkrete renteniveau i markedet og for at afdække, hvordan markedet reagerer.

Med et samlet salg af en fondskode menes, når den effektive rente fastsættes udelukkende på baggrund af én afregningskurs, f.eks. én skæringskurs på en auktion eller én spotkurs ved tapsalg.

Der indføres samtidig hermed mulighed for at fastsætte regler om dispensation fra den grænse, der måtte blive fast-

lagt for et samlet salg, hvis hensynet til den finansielle stabilitet, realkreditinstituttets levedygtighed, obligationsinvestorerne eller låntagerne tilsiger det.

Reglerne om opdeling af salg af obligationer forventes alene at skulle finde anvendelse for fast forrentede obligationer. Baggrunden herfor er, at der for variabelt forrentede obligationer gælder, at for hver obligationsfondskode kan der alene være ét tillæg, som fastsættes for den samlede refinansiering i fondskoden ved et samlet salg. Det er derfor som udgangspunkt nødvendigt, at disse obligationer kan sælges ved et samlet salg.

Herudover foreslås det, at henvisningerne ændres. Der er tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., hvor det foreslås, at stk. 1-3 ophæves og erstattes af stk. 1-4, som nyaffattes. Denne del af ændringen medfører ikke materielle ændringer.

Endelig ændres »jf. § 32« til »og af § 32«. Ændringen sker som følge af, at »og« ved en lovteknisk fejl blev slettet i forbindelse med Folketingsbehandlingen af lov nr. 244 af 19. marts 2014. Dette er uhensigtsmæssigt, idet det med den nuværende formulering ikke er tydeligt, at der er tale om to forskellige situationer, uanset at der sker forlængelse af obligationerne i begge situationer.

Til § 7

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Ændringen af fodnoten til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. sker som følge af ændringer i selve loven som en konsekvens af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU. Der henvises i øvrigt til bemærkninger til dette lovforslags § 7, nr. 4-19.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende § 3, stk. 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er en implementering af artikel 4, stk. 1, litra c, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, herefter benævnt FAIF-direktivet. Den foreslåede ændring af § 3, stk. 1, nr. 3, medfører, at definitionen af en forvalter af alternative investeringsfonde svarer fuldt ud til definitionen heraf i artikel 4, stk. 1, litra c, i FAIF-direktivet. Formålet med ændringen er således at skabe en mere direktivnær gennemførelse af FAIF-direktivet.

I den gældende danske bestemmelse er der i forhold til direktivbestemmelsen indsat en tilføjelse om, at en virksomhed først er omfattet af definitionen, når virksomheden påtager sig ansvaret for at forvalte en alternativ investeringsfond. Dette skaber en uhensigtsmæssig retsstilling. Ved

etablering af en forvalter af alternative investeringsfonde medfører den nuværende definition, at Finanstilsynet først kan udstede en tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde til virksomheden eller registrere virksomheden som forvalter af alternative investeringsfonde, når virksomheden har påtaget sig ansvaret for at forvalte en alternativ investeringsfond. Dette kan virksomheden imidlertid ikke gøre i overensstemmelse med lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., før virksomheden er registreret eller har modtaget tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde. Den gældende formulering af bestemmelsen skaber således en uhensigtsmæssig situation, som ikke afspejles i Finanstilsynets praksis. Med ændringen skabes der fuld konsistens med FAIF-direktivet på dette område.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 1, nr. 19, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Med den foreslåede ændring af § 3, stk. 1, nr. 19, ændres bestemmelsen, så der henvises til bilag 5, nr. 1-10, i lov om finansiel virksomhed i stedet for til § 2, stk. 1 og 2, i lov om værdipapirhandel m.v. Herved bringes bestemmelsen i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, litra n, i FAIF-direktivet, som § 3, stk. 1, nr. 19, implementerer. Artikel 4, stk. 1, litra n, i FAIF-direktivet definerer finansielle instrumenter med en henvisning til bilag 1, afsnit c, i MiFID. Dette bilag er implementeret i bilag 5, nr. 1-10, i lov om finansiel virksomhed. § 2, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. definerer hvilke instrumenter, der falder ind under reglerne i lov om værdipapirhandel m.v. Den korrekte henvisning i § 3, stk. 1, nr. 19, vil derfor være til bilag 5, nr. 1-10, i lov om finansiel virksomhed.

§ 2, stk. 1, nr. 1-10, i lov om værdipapirhandel m.v. er enslydende med bilag 5, nr. 1-10, i lov om finansiel virksomhed. § 2, stk. 1, nr. 11, i lov om værdipapirhandel m.v. omfatter omsættelige pantebreve med pant i fast ejendom eller løsøre. Disse er ikke omfattet af definitionen af finansielle instrumenter i bilag 5, nr. 1-10, i lov om finansiel virksomhed. Som følge af den foreslåede ændring vil omsættelige pantebreve, der falder ind under § 2, stk. 1, nr. 11, i lov om værdipapirhandel m.v., således skulle behandles som et ikke-finansielt instrument i relation til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

§ 2, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nærmere regler om, at andre instrumenter end dem, der er omfattet af lovens § 2, stk. 1, kan omfattes af alle eller dele af reglerne om værdipapirer i lov om værdipapirhandel m.v. Hjemmelsbestemmelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 33 af 22. januar 2015 om instrumenter omfattet af lov om værdipapirhandel m.v. Bekendtgørelsen fastslår, at kapitalforeninger, der efter deres vedtægter kun kan have én deltagende investor, er omfattet af dele af lov om værdipapirhandel m.v. Det drejer sig om bestemmelser om clearing og afvikling samt om registrering. Alle andre kapitalforeninger er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om værdipapirhandel m.v., der fastslår, at lovens bestemmelser om værdipapirer finder anvendelse på andele i kollektive investeringsordninger omfattet af lov om forvalte-

re af alternative investeringsfonde m.v. Kapitalforeninger, der efter deres vedtægter kun kan have én deltagende investor, er ikke kollektive og dermed ikke omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.

Med den foreslåede ændring af § 3, stk. 1, nr. 19, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. udgår henvisningen til hjemmelsbestemmelsen i § 2, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. Som anført oven for henviser artikel 4, stk. 1, litra n, i FAIF-direktivet til bilag 1, afsnit c, i MiFID, der er implementeret i bilag 5, nr. 1-10, i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen i § 2, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. giver, som nævnt, mulighed for, at lov om værdipapirhandel m.v. eller dele af loven kan finde anvendelse på visse instrumenter, der ikke ellers er omfattet. Dette er ikke ensbetydende med, at de omhandlede instrumenter defineres som finansielle instrumenter. Det samme vil tilsvarende være gældende med den oven for omtalte udnyttelse af hjemmelsbestemmelsen i § 2, stk. 2, til at udstede en bekendtgørelse, der omhandler kapitalforeninger, der efter deres vedtægter kun kan have én deltagende investor. Med henvisningen til § 2, stk. 2, har der således været foretaget en utilsigtet udvidelse af definitionen af finansielle instrumenter i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som ikke er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, litra n, i FAIF-direktivet.

Med de foreslåede ændringer bringes definitionen af finansielle instrumenter i § 3, stk. 1, nr. 19, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. således i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, litra n, i FAIF-direktivet.

Til nr. 4 og 5 (§ 3, stk. 1, nr. 23, litra a og b, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De foreslåede ændringer af § 3, stk. 1, nr. 23, litra a og b, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er konsekvenser af den foreslåede ændring i lovforslagets § 7, nr. 6, hvor der foreslås indsat et nyt litra c i § 3, stk. 1, nr. 23, hvorefter også lande, hvor forvalteren udelukkende leverer tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, skal betragtes som værtslande. Den foreslåede ændring i § 7, nr. 6, er en implementering af artikel 92, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, der ændrer i artikel 4, stk. 1, litra r, i FAIF-direktivet, som er implementeret i § 3, stk. 1, nr. 23. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 6.

Til nr. 6 (§ 3, stk. 1, nr. 23, litra c, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Ved indsættelse af et nyt § 3, stk. 1, nr. 23, litra c, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. foreslås det, at der ved »forvalterens værtsland« også skal forstås det eller de lande inden for Den Europæiske Union eller det eller de lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som ikke er forvalterens hjemland, hvor forvalteren leverer tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3.

Ændringen er en implementering af artikel 92, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, der ændrer i artikel 4, stk. 1, litra r, i FAIF-direktivet, som er implementeret i § 3, stk. 1, nr. 23.

Bilag 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. oplister en række funktioner, som en forvalter kan få tilladelse til at varetage udover funktioner relateret til forvaltning af alternative investeringsfonde. Det drejer sig for det første om forvaltning af investeringsporteføljer, herunder porteføljer ejet af pensionsfonde og arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser i overensstemmelse med reglerne, der gennemfører artikel 19, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed, i overensstemmelse med de mandater, som investorerne har givet på et skønsmæssigt individuelt grundlag (skønsmæssig porteføljepleje), og for det andet om accessoriske tjenesteydelser, der omfatter enten investeringsrådgivning, opbevaring og forvaltning i forbindelse med aktier eller andele i institutter for kollektiv investering eller modtagelse og formidling af ordrer vedrørende finansielle instrumenter.

Til nr. 7 (Overskriften til kapitel 14 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Overskriften til kapitel 14 foreslås tilpasset på baggrund af de foreslåede ændringer i §§ 89 og 90 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Til nr. 8 (§ 89 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede nyaffattelse af § 89 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er en implementering af de ændringer af artikel 33, stk. 1, i FAIF-direktivet, der foretages med artikel 92, stk. 2, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

Det fremgår af den foreslåede § 89, at en forvalter af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Danmark enten direkte eller ved oprettelse af en filial kan forvalte alternative investeringsfonde, der er etableret i et andet land end Danmark inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at forvalteren har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde med den pågældende type investeringsstrategi, eller kan levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, under forudsætning af at forvalteren har tilladelse til at udføre sådanne aktiviteter.

Den foreslåede nyaffattelse af § 89 vil medføre, at forvaltere både kan forvalte alternative investeringsfonde, der er etableret i et andet land end Danmark inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3. Der er hverken krav om, at forvaltnings- og tjenesteydelserne skal leveres enkeltvis eller i sammenhæng.

Hvis en forvalter af alternative investeringsfonde med tilladelse i medfør af § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. ønsker at udbyde forvaltningsydelser i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal forvalteren følge proceduren, som fremgår af § 90, stk. 1. I det tilfælde, at forvalteren ønsker at udbyde forvaltningsydelserne ved oprettelse af filial, skal forvalteren endvidere følge proceduren i § 90, stk. 2.

Til nr. 9 og 10 (§ 90, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De foreslåede ændringer af § 90, stk. 1, er en implementering af de ændringer af artikel 33, stk. 1 og 2, i FAIF-direktivet, som foretages med artikel 92, stk. 2, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU. § 90, stk. 1, foreslås ændret således, at det fremgår, at proceduren i § 90, stk. 1, også skal følges i det tilfælde, hvor en forvalter udelukkende vil tilbyde tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, i et andet land end Danmark inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Forvalteren udøver således ikke forvaltningsvirksomhed i det pågældende land.

Efter den gældende bestemmelse skal forvaltere, der ønsker at levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, i et andet land end Danmark inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, udbyde disse i sammenhæng med forvaltningen af alternative investeringsfonde i det pågældende land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

De foreslåede ændringer vil, sammen med de foreslåede ændringer i lovforslagets § 7, nr. 8 og 12-19, medføre, at forvaltere af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at yde tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, kan yde disse på tværs af landegrænserne med forbehold for passende anmeldelseskrav og i henhold til den tilladelse, der er meddelt af Finanstilsynet, uden at forvalteren samtidigt skal levere forvaltningsydelser i det pågældende land.

Til nr. 11 (§ 90, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring af § 90, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er en følge af de ændringer af artikel 33, stk. 1 og 2, i FAIF-direktivet, som foretages med artikel 92, stk. 2, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU. § 90, stk. 2, ændres således, at det fremgår, at proceduren i § 90, stk. 2, også skal følges i det tilfælde, hvor forvalteren udelukkende vil tilbyde tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, i et andet land end Danmark inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ved oprettelse af en filial.

Det fremgår af den gældende § 90, stk. 2, at en forvalter, der har til hensigt at oprette en filial i værtslandet til at forestå forvaltningen af de alternative investeringsfonde, skal indgive en række yderligere oplysninger til Finanstilsynet ud over de oplysninger, der kræves efter stk. 1. Med værtsland menes det andet land end Danmark inden for den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvori forvalteren påtænker at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 3, stk. 1, nr. 23, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Den foreslåede ændring vil medføre, at forvaltere, der opretter en filial i værtslandet til alene at levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, skal underrette om de samme forhold til Finanstilsynet som forvaltere, der opretter en filial til at forestå forvaltning af alternative investeringsfonde.

I medfør af § 90, stk. 2, nr. 2, skal forvalteren oplyse adressen i den alternative investeringsfonds hjemland, hvorfra dokumenter om fonden kan rekvireres. Efter den i lovforslagets § 7, nr. 12, foreslåede ændring skal forvalteren i de tilfælde, hvor denne udelukkende leverer tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, opfylde oplysningsforpligtelsen i § 90, stk. 2, nr. 2, ved at oplyse den adresse i værtslandet, hvorfra de relevante dokumenter for tjenesteydelserne omfattet af bilag 1, nr. 3, kan rekvireres. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 12.

Til nr. 12 (§ 90, stk. 2, nr. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Med den foreslåede ændring af § 90, stk. 2, nr. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er der tale om en konsekvensændring som følge af implementeringen af ændringerne i artikel 33, stk. 1 og 2, i FAIF-direktivet, som foretages med artikel 92, stk. 2, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

Den foreslåede konsekvensændring medfører, at en forvalter af alternative investeringsfonde, som har til hensigt at oprette en filial i værtslandet til at forestå leveringen af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, også skal oplyse den adresse i værtslandet, hvorfra de relevante dokumenter kan rekvireres.

Til nr. 13 og 14 (§ 91, stk. 1, 2. pkt., og § 91, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De foreslåede ændringer af § 91, stk. 1, 2. pkt., og § 91, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er en implementering af de ændringer af artikel 33, stk. 1 og 2, i FAIF-direktivet, som foretages med artikel 92, stk. 2, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

Ændringerne er en konsekvens af, at forvaltere af alternative investeringsfonde, som har tilladelse til at yde tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, kan yde disse på tværs af landegrænserne med forbehold for passende anmeldelses-

krav og i henhold til den tilladelse, der er meddelt af Finanstilsynet, uden at forvalteren samtidigt skal levere forvaltningsydelse.

Det fremgår af den gældende § 91, stk. 1, at Finanstilsynet senest 1 måned efter at have modtaget en fuldstændig anmeldelse, som overholder kravene i § 90, stk. 1, eller senest efter 2 måneder, hvis anmeldelsen også omfatter oplysninger efter § 90, stk. 2, skal fremsende anmeldelsen til de kompetente myndigheder i forvalterens værtslande. I medfør af den foreslåede ændring i § 91, stk. 1, 2. pkt., vil Finanstilsynet også være forpligtet til at fremsende anmeldelsen, hvor forvalterens hensigt alene er at levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, i værtslandet, når forvalterens levering af disse ydelser er i overensstemmelse med lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og regler udstedt i medfør heraf.

Det følger af den gældende § 91, stk. 2, at Finanstilsynet sammen med anmeldelsen skal vedlægge en erklæring om, at den pågældende forvalter har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde med en specificeret investeringsstrategi. I medfør af den foreslåede ændring i § 91, stk. 2, skal Finanstilsynet også ved anmeldelse til værtslandet af forvalterens hensigt om at alene levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, vedlægge en erklæring om, at forvalteren har tilladelse til at levere de pågældende tjenesteydelser.

Til nr. 15 (§ 92, 2. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring af § 92, 2. pkt., er en implementering af de ændringer af artikel 33, stk. 1 og 2, i FAIF-direktivet, som foretages med artikel 92, stk. 2, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

Ændringerne er en konsekvens af, at forvaltere af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at yde tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, kan yde disse på tværs af landegrænserne med forbehold for passende anmeldelseskrav og i henhold til den tilladelse, der er meddelt af Finanstilsynet, uden at forvalteren samtidigt skal levere forvaltningsydelse.

I medfør af den gældende § 92, 2. pkt., kan forvalteren påbegynde levering af forvaltningsydelse i værtslandet efter at have modtaget Finanstilsynets underretning om, at Finanstilsynet har sendt anmeldelsen om grænseoverskridende forvaltning til værtslandet. Den foreslåede ændring af § 92, 2. pkt., medfører, at forvalteren også kan påbegynde at levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, når Finanstilsynet har underrettet forvalteren om fremsendelse af anmeldelsen til værtslandet.

Til nr. 16 og 17 (§ 93, stk. 2 og 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De foreslåede ændringer af § 93, stk. 2 og 3, er en implementering af de ændringer af artikel 33, stk. 1 og 2, i FAIF-

direktivet, som foretages med artikel 92, stk. 2, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

Ændringerne er en konsekvens af, at forvaltere af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at yde tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, kan yde disse på tværs af landegrænserne med forbehold for passende anmeldelseskrav og i henhold til den tilladelse, der er meddelt af Finanstilsynet, uden at forvalteren samtidigt skal levere forvaltningsydelse.

I medfør af § 93, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. skal forvalteren skriftligt underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysninger, der er afgivet i henhold til § 90. Efter den gældende § 93, stk. 2, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte planlagte ændringer. Den foreslåede ændring af § 93, stk. 2, medfører, at Finanstilsynet også vil kunne påbyde forvalteren ikke at gennemføre planlagte ændringer, hvis de medfører, at forvalterens levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, ikke længere vil være i overensstemmelse med lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf.

I medfør af den gældende § 93, stk. 3, skal Finanstilsynet, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af et påbud fra Finanstilsynet i medfør af § 93, stk. 2, om, at det ikke må ske, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere overholder lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf, træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 17. Den foreslåede ændring af § 93, stk. 3, vil medføre, at Finanstilsynet også, hvor forvalteren gennemfører ændringer, som medfører, at grænseoverskridende levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, ikke sker i overensstemmelse med lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf, skal træffe de nødvendige foranstaltninger. Finanstilsynets mulige reaktioner vil være at forbyde levering af de konkrete tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, eller inddrage forvalterens tilladelse udstedt i medfør af § 11, jf. § 17.

Forbud mod, at forvalteren leverer en konkret tjenesteydelse, kan være aktuel, når forvalteren ikke længere overholder reglerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller reglerne i §§ 43 og 72 i lov om finansiel virksomhed, jf. § 8, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Finanstilsynet vil altid i sin vurdering, af hvorvidt et forbud skal udstedes, tage hensyn til, at investorerne får den tilstrækkelige beskyttelse.

Inddragelse af en forvalters tilladelse kan blive aktuel, hvor forvalteren har opnået tilladelsen på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis, hvor forvalteren ikke længere opfylder betingelserne i § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og eventuelt bestemmelser udstedt i medfør heraf for at få en tilladelse, eller

hvor forvalteren gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af regler i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf. En afgørelse om inddragelse af en forvalters tilladelse er af indgribende karakter for forvalteren, de alternative investeringsfonde, der forvaltes af forvalteren, samt de kunder, som forvalteren leverer tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. til. Medmindre forholdet er af meget væsentlig karakter, eller inddragelsen sker efter anmodning fra forvalteren, forudsættes det derfor, at inddragelse af tilladelse typisk først bliver aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet, og at dette ikke er sket.

Til nr. 18 (Overskriften til § 95)

Overskriften til § 95 foreslås tilpasset på baggrund af de foreslåede ændringer i § 95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Den nuværende overskrift til § 95 omhandler kun det tilfælde, hvor en forvalter fra et andet land end Danmark inden for Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, vil forvalte alternative investeringsfonde med hjemsted i Danmark. Idet § 95 udvides til også at omfatte levering af tjenesteydelser, vil den nuværende overskrift ikke være dækkende for indholdet af § 95, hvorfor overskriftens ordlyd foreslås ændret.

Til nr. 19 (§ 95, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede indsættelse af et nyt stk. 2 i § 95 er en implementering af de ændringer af artikel 33, stk. 1 og 2, i FAIF-direktivet, som foretages med artikel 92, stk. 2, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

Den foreslåede § 95, stk. 2, svarer til den gældende § 95, stk. 1, dog med den undtagelse, at § 95, stk. 2, omhandler levering af tjenesteydelser omfattet af artikel 6, stk. 4, i FAIF-direktivet og § 95, stk. 1, omfatter levering af forvaltningssydelser.

Det fremgår af den foreslåede § 95, stk. 2, at en forvalter med registreret hjemsted i et andet EU/EØS-land m.v., som har fået tilladelse til at levere tjenesteydelser omfattet af artikel 6, stk. 4, i FAIF-direktivet i henhold til regler, der gennemfører FAIF-direktivet, kan påbegynde leveringen af tjenesteydelserne i Danmark fra det tidspunkt, hvor de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland har underrettet forvalteren om underretning af Finanstilsynet. De kompetente myndigheder skal til Finanstilsynet fremsende de oplysninger, der fremgår af § 90, stk. 1, hvis leveringen af tjenesteydelserne skal ske direkte, og de oplysninger, der fremgår af § 90, stk. 2, hvis forvaltningen skal ske via en filial i Danmark. Endvidere skal de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland fremsende erklæring til Finanstilsynet om, at forvalteren har tilladelse til at levere de pågældende tjenesteydelser omfattet af artikel 6, stk. 4, i FAIF-direktivet.

Hvis en forvalter omfattet af den foreslåede § 95, stk. 2, påtænker direkte at levere tjenesteydelser omfattet af artikel 6, stk. 4, i FAIF-direktivet i Danmark, skal forvalteren til de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland fremsende de informationer, som fremgår af § 90, stk. 1. Disse omfatter bl.a. hvilket land, forvalteren har til hensigt at levere tjenesteydelser i og en driftsplan, som bl.a. skal beskrive, hvilke specifikke tjenesteydelser forvalteren påtænker at levere. Hvis forvalteren har til hensigt at levere tjenesteydelser omfattet af artikel 6, stk. 4, i FAIF-direktivet ved oprettelse af filial i Danmark, skal forvalteren endvidere fremsende oplysningerne, som fremgår af § 90, stk. 2, herunder filialens organisatoriske struktur, filialens adresse samt navnene på og kontaktinformationerne vedrørende de personer, som er ansvarlige for filialens ledelse.

Til nr. 20 (§ 170, stk. 7, nr. 19, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 19 i § 170, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at tavshedspligtsbestemmelserne i CRD IV blev ændret ved boligkreditdirektivet. Det fremgår således af artikel 54a i CRD IV, at artikel 53 og 54 ikke berører de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF. Artikel 53 og 54 i CRD IV indeholder regler om tavshedspligt og anvendelse af fortrolige oplysninger, og er gennemført i § 354 i lov om finansiel virksomhed. Forvaltere af alternative investeringsfonde er ikke omfattet af CRD IV, men § 170 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder regler om tavshedspligt og fortrolige oplysninger, der svarer til § 354 i lov om finansiel virksomhed. For at sikre ensartet lovgivning på det finansielle område foreslås § 170 ændret i overensstemmelse med ændringen af § 354 i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til artikel 226 i TEUF kan Europa-Parlamentet, efter anmodning fra en fjerdedel af sine medlemmer, nedsætte et midlertidigt undersøgelsesudvalg, der skal undersøge påstande om overtrædelser eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten. For at kunne foretage de hjemlede undersøgelser er det nødvendigt, at undersøgelsesudvalget har adgang til at få udleveret fortroligt materiale.

Det fremgår af artikel 198 i Europa-Parlamentets forretningsorden (juli 2014), at Europa-Parlamentet kan anvende bestemmelsen til at nedsætte et undersøgelsesudvalg til at undersøge påstande om overtrædelser af EU-retten eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten, hvad enten disse skulle være begået af en EU-institution eller et EU-organ, af en offentlig myndighed i en medlemsstat eller af personer, som i henhold til EU-retten er bemyndiget til at anvende denne.

Finanstilsynets ansatte er i medfør af § 170 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. pålagt en særlig tavshedspligt. Denne skærpede tavshedspligt går videre end den tavshedspligt, der i medfør af § 27, stk. 1, i forvaltningsloven påhviler alle offentligt ansatte. § 170, stk. 4-7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. beskriver de kernetilfælde, hvor der inden for rammerne af tavshedspligtsbestemmelsen kan videregives fortrolige oplysninger.

§ 170 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder ikke hjemmel til, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet. Det foreslås derfor med § 170, stk. 7, nr. 19, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. at etablere en mulighed for Finanstilsynet til at videregive fortrolige oplysninger til disse undersøgelsesudvalg. Bestemmelsens krav om, at undersøgelsesudvalget skal være nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF betyder, at andre former for undersøgelsesorganer ikke kan få oplysninger om fortrolige forhold i henhold til denne bestemmelse.

Til nr. 21 (§ 170, stk. 9, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Som konsekvens af, at der med lovforslagets § 7, nr. 20, indsættes et nyt nr. 19 i § 170, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., ændres henvisningen i stk. 9 fra nr. 19, 2. pkt., til nr. 20, 2. pkt.

Til nr. 22 (§ 170, stk. 10, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Som konsekvens af, at der med lovforslagets § 7, nr. 20, indsættes et nyt nr. 19 i § 170, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., ændres henvisningerne i stk. 10 fra nr. 24-27 til nr. 25-28.

Til nr. 23 (§ 170, stk. 11, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 7, nr. 20, indsættes et nyt nr. 19 i § 170, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., ændres henvisningerne i stk. 11, 1. pkt., fra nr. 21-23 og 24-27 til nr. 22-28, og i 2. pkt. ændres nr. 23 og 27 til nr. 24 og 28.

Til nr. 24 (§ 172, stk. 1, nr. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det foreslås, at § 172, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., ændres således, at der indsættes et nyt nr. 4, hvorefter Finanstilsynet også i sager om dokumenter indeholdende væsentlige investorinformation, jf. bekendtgørelse nr. 941 af 28. juni 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde, udstedt i medfør af § 5, stk. 7, skal orientere offentligheden, hvis sagerne er af almen interesse eller i øvrigt er af betydning for forståelsen af reglerne om væsentlig investorinformation.

En forvalter af alternative investeringsfonde skal ved udbud af andele i en alternativ investeringsfond eller en afdeling heraf udlevere et dokument med væsentlig investorinformation til interesserede detailinvestorer, jf. § 14 i bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer.

Ifølge § 172, stk. 1, forudsætter Finanstilsynets pligt til at orientere offentligheden om sager om væsentlig investorinformation, at sagerne har en almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglerne anvendelse. Forud for hver enkelt offentliggørelse skal der derfor foretages en vurdering af, hvorvidt denne betingelse er opfyldt. I denne vurdering skal Finanstilsynet blandt andet medtage selve afgørelsens indhold og hvilke forhold i afgørelsen, som offentligheden kan have interesse i.

Almen interesse vil for eksempel være til stede ved sager om et dokument indeholdende væsentlig investorinformation, der har fået stor offentlig interesse i medier og lignende eller ved sager, hvor detailinvestorer på baggrund af et dokument indeholdende væsentlig investorinformation er blevet vildledt. Endvidere vil sager, som vurderes at kunne højne detailinvestorerne viden omkring dokumentet indeholdende væsentlig investorinformation, være af almen interesse.

Finanstilsynet kan orientere offentligheden om sager af betydning for forståelsen af reglerne om central investorinformation. Dette vil være tilfældet, hvor sagen ikke vurderes at have almen interesse, men hvor det er afgørende ud fra et hensyn til retssikkerheden at orientere offentligheden om afgørelsen. Det vil for eksempel være særlig relevant i tilfælde af, at der er indført nye indholdsregler vedrørende dokumentet indeholde væsentlig investorinformation.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 83, stk. 2, 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Forslaget er en konsekvens af forslaget om ændring af § 94, stk. 1, hvorefter danske UCITS (omfattende investeringsforeninger, SIKAV'er, og værdipapirfonde) skal indsende deres godkendte årsrapport direkte til Erhvervsstyrelsen. Danske UCITS skal fortsat som hidtil indsende den af bestyrelsen godkendte årsrapport til Finanstilsynet efter § 93, stk. 1.

Til nr. 2 (§ 94, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

De gældende regler i § 94, stk. 1 og 3, kræver, at danske UCITS skal indsende deres årsrapport til Finanstilsynet i to eksemplarer, hvoraf Finanstilsynet videregiver det ene eksemplar til Erhvervsstyrelsen, som derefter offentliggør årsrapporten i virksomhedsregistret. Disse regler bærer præg af at være udformet i en tid, hvor årsrapporten typisk blev indsendt på papir. I dag bliver årsrapporterne oftest indsendt digitalt, og kravet om indsendelse i to eksemplarer og videregivelse til Erhvervsstyrelsen er ikke længere tidssvarende.

Det foreslås derfor at ændre bestemmelsen således, at danske UCITS i henhold til § 94, stk. 1, 1. pkt., uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning skal indsende deres endeligt godkendte årsrapporter direkte til Erhvervsstyrelsen med henblik på offentliggørelse, og at Erhvervsstyrelsen samtidig med modtagelsen, i medfør af det foreslåede stk. 1, 3. pkt., sender en kopi til Finanstilsynet til brug for tilsynsarbejdet.

Den indsendte årsrapport skal være godkendt af generalforsamlingen. Forskellen i forhold til årsrapporten, indsendt efter § 93, stk. 1, er således, at den i § 93, stk. 1, omhandlede årsrapport er godkendt af bestyrelsen, mens den i § 94, stk. 1, omhandlede årsrapport er godkendt af den danske UCITS' øverste myndighed.

Derudover foreslås i § 94, stk. 1, 2. pkt., at danske UCITS ligeledes skal indsende deres halvårsrapporter til Erhvervsstyrelsen senest 2 måneder efter halvårsperiodens afslutning. Halvårsrapporterne vil herefter blive offentliggjort i Erhvervsstyrelsens it-system i lighed med halvårsrapporterne fra andre virksomhedstyper, der har pligt til at udarbejde halvårsrapporter. Dette er en ændring i forhold til de gældende regler, hvorefter danske UCITS' halvårsrapporter ikke offentliggøres i virksomhedsregistret, men udelukkende på virksomhedernes egne hjemmesider og indsendes til Finanstilsynet. De gældende regler om halvårsrapporter er fastsat i bekendtgørelse nr. 1043 af 5. november 2009 om finansielle rapporter for investeringsforeninger og specialforeninger m.v. Ændringen vedrørende indsendelse af års- og halvårsrapporter svarer til den foreslåede ændring af § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Indsendelsesfristen på 2 måneder, til forskel fra den foreslåede 3 måneders frist for de fleste finansielle virksomheder, er et krav i henhold til artikel 68 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som fastsætter en frist på 2 måneder for offentliggørelse af UCITS' halvårsrapporter.

Til nr. 3 (§ 94, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den foreslåede ændring af § 94, stk. 1, nødvendiggør, at der fastsættes en række praktiske forhold om opsætning, indsendelsesformater og mailadresser m.v., der skal lette fremgangsmåden i forbindelse med indsendelse, modtagelse og offentliggørelse af rapporterne. Det foreslås derfor i § 94, stk. 3, at Finanstilsynet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om indsendelse til samt offentliggørelse af årsrapporter og halvårsrapporter i Erhvervsstyrelsen. Erhvervsstyrelsen har et system under opbygning, hvorefter årsrapporter og halvårsrapporter kan indsendes digitalt indtil videre i PDF-format. Det er ikke hensigten, at ændringerne af indsendelsesreglerne skal nødvendiggøre anvendelse af it-systemer, som de danske UCITS ikke allerede besidder. Hvis der opstår behov for sådanne ændringer på et senere tidspunkt, vil de først blive gennemført efter nærmere drøftelse med danske UCITS' brancheorganisation. Den foreslåede hjemmel svarer til den

hjemmel, der foreslås indsat i § 195, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 4 (§ 95, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den foreslåede ændring af § 94, stk. 1, hvorefter årsrapporten alene skal indsendes i ét eksemplar til Erhvervsstyrelsen, som videresender til Finanstilsynet, medfører, at § 95, stk. 5, hvorefter kravet om indsendelse af årsrapporter i flere eksemplarer kan fraviges ved anvendelse af digital kommunikation, ikke længere er relevant, hvorfor bestemmelsen foreslås ophævet.

Til nr. 5 (§ 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslås, at § 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. ændres således, at det fremgår, at dokumenter vedrørende central investorinformation skal leve op til de indholdsmæssige krav i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted. Dokumentet med central investorinformation skal indeholde en redelig og tydelig beskrivelse af en række centrale oplysninger om den konkrete danske UCITS. Består denne af flere afdelinger, skal der udarbejdes et dokument for hver afdeling. Dokumentet skal udleveres særskilt til potentielle investorer og må ikke beskrives som markedsføringsmateriale.

Det nærmere indhold af dokumentet er udtømmende reguleret i forordningen. Formålet med oplysningerne er at gøre det lettere for en investor at forstå den pågældende UCITS' eller afdelings opbygning og de risici, der er forbundet med at investere i denne. Der skal bl.a. angives oplysninger om selve afdelingen, om dens investeringspolitik, om risiko- og afkastprofil, om omkostninger og om tidligere resultater.

Da § 103, stk. 1, er strafsanktioneret i henhold til § 190, stk. 1, får ændringen den betydning, at ledelsen i en UCITS kan straffes med bøde eller fængsel i indtil 4 måneder, hvis den centrale investorinformation ikke lever op til kravene i forordningen.

Til nr. 6 (§ 175, stk. 6, nr. 22, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 22 i § 175, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at tavshedspligtsbestemmelserne i CRD IV blev ændret ved boligkreditdirektivet. Det fremgår således af artikel 54a i CRD IV, at artikel 53 og 54 ikke berører de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF. Artikel 53 og 54 i CRD IV indeholder regler om tav-

shedspligt og anvendelse af fortrolige oplysninger, og er gennemført i § 354 i lov om finansiel virksomhed. Danske UCITS er ikke omfattet af CRD IV, men § 175 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder regler om tavshedspligt og fortrolige oplysninger, der svarer til § 354 i lov om finansiel virksomhed. For at sikre ensartet lovgivning på det finansielle område foreslås § 175 ændret i overensstemmelse med ændringen af § 354 i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til artikel 226 i TEUF kan Europa-Parlamentet, efter anmodning fra en fjerdedel af sine medlemmer, nedsætte et midlertidigt undersøgelsesudvalg, der skal undersøge påstande om overtrædelser eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten. For at kunne foretage de hjemlede undersøgelser er det nødvendigt, at undersøgelsesudvalget har adgang til at få udleveret fortroligt materiale.

Det fremgår af artikel 198 i Europa-Parlamentets forretningsorden (juli 2014), at Europa-Parlamentet kan anvende bestemmelsen til at nedsætte et undersøgelsesudvalg til at undersøge påstande om overtrædelser af EU-retten eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten, hvad enten disse skulle være begået af en EU-institution eller et EU-organ, af en offentlig myndighed i en medlemsstat eller af personer, som i henhold til EU-retten er bemyndiget til at anvende denne.

Finanstilsynets ansatte er i medfør af § 175 i lov om investeringsforeninger m.v. pålagt en særlig tavshedspligt. Denne skærpede tavshedspligt går videre end den tavshedspligt, der i medfør af § 27, stk. 1, i forvaltningsloven påhviler alle offentligt ansatte. § 175, stk. 4-6, i lov om investeringsforeninger m.v. beskriver de kernetilfælde, hvor der inden for rammerne af tavshedspligtsbestemmelsen kan videregives fortrolige oplysninger.

§ 175 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder ikke hjemmel til, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet. Det foreslås derfor med § 175, stk. 6, nr. 22, i lov om investeringsforeninger m.v. at etablere en mulighed for Finanstilsynet til at videregive fortrolige oplysninger til disse undersøgelsesudvalg. Bestemmelsens krav om, at undersøgelsesudvalget skal være nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF betyder, at andre former for undersøgelsesorganer ikke kan få oplysninger om fortrolige forhold i henhold til denne bestemmelse.

Til nr. 7 (§ 175, stk. 11, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 8, nr. 6, indsættes et nyt nr. 22 i § 175, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v., ændres henvisningerne i stk. 11 fra nr. 23-26 til nr. 24-27.

Til nr. 8 (§ 175, stk. 12, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 8, nr. 6, indsættes et nyt nr. 22 i § 175, stk. 6, i lov om investerings-

foreninger m.v., ændres henvisningerne i stk. 12, 1. pkt., fra nr. 23-26 til nr. 24-27, og i 2. pkt. ændres nr. 26 til nr. 27.

Til nr. 9 (§ 177, stk. 1, nr. 11, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den gældende § 177, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. skal Finanstilsynet orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af en række nærmere angivne bestemmelser i loven.

Det foreslås, at § 177, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. ændres således, at der indsættes et nyt nr. 11, hvorefter Finanstilsynet også i sager om central investorinformation skal orientere offentligheden, hvis sagerne er af almen interesse eller i øvrigt er af betydning for forståelsen af reglerne om central investorinformation.

Finanstilsynets pligt til at orientere offentligheden om sager om central investorinformation forudsætter, at sagerne har en almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglerne anvendelse. Forud for hver enkelt offentliggørelse skal der derfor foretages en vurdering af, hvorvidt denne betingelse er opfyldt. I denne vurdering skal Finanstilsynet blandt andet medtage selve afgørelsens indhold og hvilke forhold i afgørelsen, som offentligheden kan have interesse i. Almen interesse vil for eksempel være til stede ved sager om et dokument indeholdende central investorinformation, der har fået stor offentlig interesse i medier og lignende, eller ved sager, hvor detailinvestorer på baggrund af et dokument indeholdende central investorinformation er blevet vildledt. Endvidere vil sager, som vurderes at kunne højne detailinvestorerens viden omkring dokumentet indeholdende central investorinformation, være af almen interesse.

Finanstilsynet kan orientere offentligheden om sager af betydning for forståelsen af reglerne om central investorinformation. Dette vil være tilfældet, hvor sagen ikke vurderes at have almen interesse, men hvor det er afgørende ud fra et hensyn til retssikkerheden at orientere offentligheden om afgørelsen. Det vil for eksempel være særlig relevant i tilfælde af, at der er indført nye indholdsregler vedrørende dokumentet indeholde central investorinformation.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 38, stk. 3, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Det fremgår af den gældende § 38, stk. 3, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, at hvert enkelt bestyrelsesmedlem har ansvar for, at årsrapporten indsendes til Finanstilsynet inden for de frister, der er fastsat i lovgivningen. Efter forslaget til ændring af § 44 e, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovforslagets § 9, nr. 3, skal den endeligt godkendte årsrapport indsendes til Erhvervsstyrelsen. Det foreslås derfor, at § 38, stk. 3, ændres således, at bestyrelsesmedlemmernes ansvar gælder for både indsendelser af årsrapporten til Finanstilsynet og til Erhvervsstyrelsen. Begge myndigheder er nævnt i bestemmelsen, fordi firmapensi-

onskasserne fortsat som hidtil skal indsende den af bestyrelsen godkendte årsrapport til Finanstilsynet efter § 44 d, stk. 1, i lov om firmapensionskasser.

Til nr. 2 (§ 44 d, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Det foreslås i § 44 d, stk. 1, at kravet om indsendelse af årsrapporten »i to eksemplarer« udgår. Den nugældende regel er udformet i en tid, hvor årsrapporter typisk blev indsendt på papir. I dag bliver årsrapporterne oftest indsendt digitalt, hvorfor kravet om indsendelse i to eksemplarer ikke længere er relevant.

Til nr. 3 (§ 44 e, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

De gældende regler i § 44 e, stk. 1 og 3, kræver, at firmapensionskasserne skal indsende deres årsrapport til Finanstilsynet i tre eksemplarer, hvoraf Finanstilsynet videregiver det ene eksemplar til Erhvervsstyrelsen, som derefter offentliggør årsrapporten i styrelsens it-system. Disse regler bærer præg af at være udformet i en tid, hvor årsrapporten typisk blev indsendt på papir. I dag bliver årsrapporterne oftest indsendt digitalt, og kravet om indsendelse i tre eksemplarer og videregivelse til Erhvervsstyrelsen er ikke længere tidssvarende.

Det foreslås derfor, at ændre bestemmelsen således, at firmapensionskasserne i henhold til § 44 e, stk. 1, 1. pkt., uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning skal indsende deres endeligt godkendte årsrapporter direkte til Erhvervsstyrelsen samtidig med modtagelsen, i medfør af det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, sender en kopi til Finanstilsynet til brug for tilsynsarbejdet.

Den indsendte årsrapport skal være godkendt af generalforsamlingen. Forskellen i forhold til årsrapporten, indsendt efter § 44 d, stk. 1, er således, at den i § 44 d, stk. 1, omhandlede årsrapport er godkendt af bestyrelsen, mens den i § 44 e omhandlede årsrapport er godkendt af firmapensionskassens øverste myndighed.

De foreslåede ændringer vedrørende indsendelse af årsrapporter svarer til den foreslåede ændring af § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 4 (§ 44 e, stk. 3, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Den foreslåede ændring af § 44 e, stk. 1, nødvendiggør, at der fastsættes en række praktiske forhold om opsætning, indsendelsesformater og mailadresser m.v., der skal lette fremgangsmåden i forbindelse med indsendelse, modtagelse og offentliggørelse af rapporter. Det foreslås derfor i § 44 e, stk. 3, at Finanstilsynet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om indsendelse til samt offentliggørelse af firmapensionskassernes årsrapporter i Erhvervsstyrelsen. Erhvervsstyrelsen har et system under opbygning, hvorefter årsrapporter og halvårs-

rapporter kan indsendes digitalt indtil videre i PDF-format. Det er ikke hensigten, at ændringerne af indsendelsesreglerne skal nødvendiggøre anvendelse af it-systemer, som firmapensionskasserne ikke allerede besidder. Hvis der opstår behov for sådanne ændringer på et senere tidspunkt, vil de først blive gennemført efter nærmere drøftelse med firmapensionskasserne. Reglerne efter den foreslåede hjemmel vil blive udfærdiget efter forhandling med Erhvervsstyrelsen. Den foreslåede hjemmel svarer til den hjemmel, der foreslås indsat i § 195, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 5 (§ 66 a, stk. 6, nr. 17, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 17 i § 66 a, stk. 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at tavshedspligtsbestemmelserne i CRD IV blev ændret ved boligkreditdirektivet. Det fremgår således af artikel 54a i CRD IV, at artikel 53 og 54 ikke berører de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF. Artikel 53 og 54 i CRD IV indeholder regler om tavshedspligt og anvendelse af fortrolige oplysninger, og er gennemført i § 354 i lov om finansiel virksomhed. Firmapensionskasser er ikke omfattet af CRD IV, men § 66 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser indeholder regler om tavshedspligt og fortrolige oplysninger, der svarer til § 354 i lov om finansiel virksomhed. For at sikre ensartet lovgivning på det finansielle område foreslås § 66 a ændret i overensstemmelse med ændringen af § 354 i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til artikel 226 i TEUF kan Europa-Parlamentet, efter anmodning fra en fjerdedel af sine medlemmer, nedsætte et midlertidigt undersøgelsesudvalg, der skal undersøge påstande om overtrædelser eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten. For at kunne foretage de hjemlede undersøgelser er det nødvendigt, at undersøgelsesudvalget har adgang til at få udleveret fortroligt materiale.

Det fremgår af artikel 198 i Europa-Parlamentets forretningsorden (juli 2014), at Europa-Parlamentet kan anvende bestemmelsen til at nedsætte et undersøgelsesudvalg til at undersøge påstande om overtrædelser af EU-retten eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten, hvad enten disse skulle være begået af en EU-institution eller et EU-organ, af en offentlig myndighed i en medlemsstat eller af personer, som i henhold til EU-retten er bemyndiget til at anvende denne.

Finanstilsynets ansatte er i medfør af § 66 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser pålagt en særlig tavshedspligt. Denne skærpede tavshedspligt går videre end den tavshedspligt, der i medfør af § 27, stk. 1, i forvaltningsloven påhviler alle offentligt ansatte. § 66 a, stk. 3-5, i lov om finansiel virksomhed beskriver de kernetilfælde, hvor der inden for

rammerne af tavshedspligtsbestemmelsen kan videregives fortrolige oplysninger.

§ 66 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser indeholder ikke hjemmel til, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet. Det foreslås derfor med § 66 a, stk. 6, nr. 17, i lov om tilsyn med firmapensionskasser at etablere en mulighed for Finanstilsynet til at videregive fortrolige oplysninger til disse undersøgelsesudvalg. Bestemmelsens krav om, at undersøgelsesudvalget skal være nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF betyder, at andre former for undersøgelsesorganer ikke kan få oplysninger om fortrolige forhold i henhold til denne bestemmelse.

Til nr. 6 (§ 66 a, stk. 8, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 9, nr. 5, indsættes et nyt nr. 17 i § 66 a, stk. 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, ændres henvisningen i stk. 8 fra nr. 23 til nr. 24.

Til nr. 7 (§ 66 a, stk. 11, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 9, nr. 5, indsættes et nyt nr. 17 i § 66 a, stk. 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, ændres henvisningerne i stk. 11 fra nr. 24-27 til nr. 25-28.

Til nr. 8 (§ 66 a, stk. 12, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Som konsekvens af at der med lovforslagets § 9, nr. 5, indsættes et nyt nr. 17, ændres henvisningerne i *stk. 12, 1. pkt.*, fra nr. 18-20 til nr. 19-21, nr. 24-27 ændres til nr. 25-28 og henvisningerne i *2. pkt.* til nr. 20 og 27 ændres til nr. 21 og 28.

Til § 10

I forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet foreslås titlen til lov om finansielle rådgivere ændret til lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovforslagets § 4, nr. 1. Da der er en henvisning til lov om finansielle rådgivere i § 12, stk. 4, i lov om forsikringsformidling, foreslås henvisningen ændret til lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

Til § 11

Med bestemmelsen foreslås det, at Vækstfonden får hjemmel til at yde medfinansiering til virksomheder med hjemsted på Færøerne eller i Grønland.

Det foreslås konkret, at Vækstfonden kan investere i og yde lån og garantier til virksomheder på Færøerne og i Grønland. Vækstfonden kan i den forbindelse give virksomheder på Færøerne og i Grønland adgang til at ansøge om Vækstlån og Ansvarlige lån indenfor den nu aftalte udvidelse af den statsgaranterede låneramme, som følger af udvik-

lingspakken fra marts 2012 og udvidet med Kreditpakken fra november 2012.

Virksomheder med hjemsted på Færøerne og i Grønland kan desuden inden for et engangsbeløb på 10 mio. kr., fordelt på 5 mio. kr. til virksomheder med hjemsted på Færøerne og 5 mio. kr. til virksomheder med hjemsted i Grønland, få adgang til Vækstkautionsordningen. Dette betyder, at når den økonomiske ramme er opbrugt, så vil virksomheder med hjemsted på Færøerne eller i Grønland ikke længere have adgang til finansieringen. Denne adgang vil først blive åbnet igen, hvis der opstår fornyet plads inden for den eksisterende økonomiske ramme, eller hvis denne udvides ved, at der bliver tilført yderligere finansiering til formålet.

Det foreslås samtidigt, at Vækstfonden yder medfinansieringen til de omfattede virksomheder i overensstemmelse med de generelle regler om additionalitet i § 2, stk. 6, finansieringsinstrumenter i § 2, stk. 7, ledelsesmæssig rådgivning i § 2, stk. 8, og formidling af kontakt mellem private investorer og virksomhederne i § 2, stk. 11, i lov om Vækstfonden.

Det foreslås endeligt, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om, hvilken form for medfinansiering, som virksomheder med hjemsted på Færøerne eller i Grønland kan ansøge om. Dette sker under hensyntagen til, at der om nødvendigt tilvejebringes den bevillingsmæssige hjemmel hertil. Dette vil være relevant i de tilfælde, hvor der er tale om medfinansiering, hvor der er tilknyttet særlige tabsrammer og/eller statsgaranterede lånerammer.

Til § 12

Det foreslås med *stk. 1*, at loven træder i kraft den 3. juli 2015, jf. dog de foreslåede *stk. 2-7*.

Det foreslås i *stk. 2*, at de foreslåede ændringer, som er affattet ved lovforslagets § 2, nr. 3, 6 og 13, træder i kraft den 1. maj 2015.

Det foreslås således med *stk. 2*, at ændringen til § 43, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved lovforslagets § 2, nr. 3, skal træde i kraft den 1. maj 2015 for at muliggøre udarbejdelse af regler om en basal indlånskonto.

Med lovforslagets § 2, nr. 6, foreslås en udvidelse af den eksisterende hjemmelsbestemmelse i § 143, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiell virksomhed med henblik på, at der kan fastsættes nærmere regler om betingelserne for, at Finanstilsynet i konkrete tilfælde kan tilpasse kravet om, at investeringsforvaltningsselskaber og visse fondsmæglerselskaber skal have et kapitalgrundlag på mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger. For at sikre, at bestemmelser herom kan udstedes hurtigst muligt efter, at EU-Kommissionen udsteder tilsvarende bestemmelser for virksomhederne omfattet af CRR, foreslås det, at bestemmelsen træder i kraft allerede 1. maj 2015.

Finanstilsynet skal i medfør af § 308 i lov om finansiell virksomhed en gang årligt senest den 30. juni udpege de danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der vurderes at være så store, at det kan have

vidtrækkende negative konsekvenser for husholdninger, virksomheder og samfundsøkonomien generelt, hvis de kommer i vanskeligheder (de såkaldte SIFI institutter). Det er fundet hensigtsmæssigt, at ændringen til § 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved lovforslagets § 2, nr. 13, træder i kraft den 1. maj 2015, inden den årlige udpegning af danske SIFI'er finder sted.

Det foreslås i *stk. 3*, at de ændringer, som er affattet ved lovforslagets § 3, nr. 2-6, 9 og 11, træder i kraft den 21. september 2015. Disse ændringer gennemfører boligkreditdirektivet (direktiv 2014/17/EU) og omhandler kreditgivers eller i givet fald kreditformidlers pligt til at meddele forbrugeren oplysninger inden aftaleindgåelsen samt beregningen af ÅOP ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettinghed knyttet til fast ejendom. Baggrunden for ikrafttrædelsestidspunktet er, at realkreditinstitutters tilbud typisk gælder i op til 6 måneder således, at tilbuddet på ethvert tidspunkt inden for denne periode kan accepteres af forbrugeren. Gennemførelsesfristen for direktivet er den 21. marts 2016, og bestemmelsen giver dermed kreditgiverne mulighed for at indrette sig på de nye krav frem mod den 21. marts 2016, uden at ændre på den acceptfrist, som kreditgiverne sædvanligvis anvender for deres tilbud. Idet direktivet ikke skal være implementeret før den 21. marts 2016 foreslås det, at der indtil den dato fortsat skal være mulighed for at anvende de hidtil gældende regler. Det foreslås derfor i *stk. 3, 2. pkt.*, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler i perioden fra den 21. september 2015 til den 21. marts 2016 kan vælge at anvende de hidtil gældende regler ved opfyldelsen af pligten til at meddele forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelse ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettinghed knyttet til fast ejendom.

Det foreslås i *stk. 4*, at de foreslåede ændringer, som er affattet ved lovforslagets § 1, nr. 1, 6-19, 22, 23, 25-28, 32-39 og 41, træder i kraft den 26. november 2015. Disse ændringer i lov om værdipapirhandel m.v. gennemfører direktiv 2013/50/EU. Gennemførelsesfristen for direktivet er i artikel 4, stk. 1, angivet som inden for et tidsrum på 24 måneder efter datoen for dets ikrafttræden. Efter artikel 6 træder direktivet i kraft på tyvendagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Offentliggørelsen fandt sted den 6. november 2013, og gennemførelsesfristen er derfor den 26. november 2015. Derfor foreslås det, at de ændringer i lov om værdipapirhandel m.v., som gennemfører direktiv 2013/50/EU, træder i kraft den 26. november 2015.

Det foreslås i *stk. 5*, at de foreslåede ændringer, som er affattet ved lovforslagets § 2, nr. 1, 4 og 5, og §§ 4 og 5 træder i kraft den 21. marts 2016. Disse ændringer gennemfører boligkreditdirektivet (direktiv 2014/17/EU). Gennemførelsesfristen for direktivet er i artikel 42, stk. 1, angivet til den 21. marts 2016.

Det foreslås i *stk. 6*, at de foreslåede ændringer, som affattet ved lovforslagets § 3, nr. 1, 7, 8, og 10 træder i kraft den 21. marts 2016 og har virkning for kreditaftaler, der indgås den 21. marts 2016 og senere. Disse ændringer gennemfører boligkreditdirektivet (direktiv 2014/17/EU). Gennemførelsesfristen for direktivet er den 21. marts 2016. Tidspunktet

for en forbrugers accept af et kredittilbud bliver således afgørende for, om de foreslåede ændringer af kreditaftaleloven finder anvendelse på den pågældende kreditaftale, hvilket svarer til direktivets artikel 43.

Det foreslås i *stk. 7*, at erhvervs- og vækstministeren bemyndiges til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for de foreslåede ændringer, som er affattet ved lovforslagets § 1, nr. 3 og 4, § 2, nr. 7 og 9-11, § 8, nr. 1-4, og § 9, nr. 1, 3 og 4. Disse ændringer vedrører indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen. Ikrafttræden af bestemmelserne afventer, at Erhvervsstyrelsens it-system er klart, således at det kan håndtere indberetninger af års- og halvårsrapporter, som foreslået i bestemmelserne.

Det foreslås i *stk. 8*, at virksomheder, som inden den 21. marts 2016 udøver boligkreditformidlingsaktiviteter uden nogen form for tilladelse fra Finanstilsynet, kan fortsætte denne aktivitet frem til den 21. marts 2017 uden, at der ansøges om tilladelse. Boligkreditformidlere som fortsætter sine aktiviteter efter den 21. marts 2016 i henhold til denne bestemmelse kan alene udføre boligkreditformidlingsaktiviteter her i landet. Ønsker virksomheden at fortsætte sine boligkreditformidlingsaktiviteter, skal boligkreditformidleren inden den 21. marts 2017 have søgt Finanstilsynet om tilladelse. Overgangsbestemmelsen er en gennemførelse af artikel 43, stk. 2, i boligkreditdirektivet.

Det foreslås i *stk. 9*, at såfremt personer, som ved lovens ikrafttrædelse kan dokumentere, at de forud for lovens ikrafttrædelse har beklædt poster i direktionen eller bestyrelsen i en virksomhed, som udøver aktiviteter omfattet af § 3, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, som affattet ved lovforslagets § 4, nr. 11, skal disse personer ikke ved en ansøgning om tilladelse i henhold til § 3 stk. 1, 2. pkt., opfylde kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 3, stk. 2, nr. 3, jf. § 4, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, forudsat at forholdene vedrørende egnethed og hæderlighed er indtruffet inden den 21. marts 2016.

Hvis der derimod for et ledelsesmedlem, som er omfattet af overgangsbestemmelsen, i *stk. 8* er indtruffet forhold i henhold til kravene til egnethed og hæderlighed i § 4, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere efter lovens ikrafttrædelse, vil Finanstilsynet ikke kunne meddele tilladelse. Tilsvarende gælder for den ledelsesansvarlige i en virksomhed, der drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed. Disse personer vil derfor kunne fortsætte i deres stilling eller hverv, uanset om de ikke på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse opfylder betingelserne, idet konsekvenserne i givet fald vil være, at vedkommende enten kan miste sit hverv, eller at selskabet ikke kan få tilladelse, så længe den pågældende bestrider stillingen. Eksempelvis, fordi vedkommende er dømt for en strafbar overtrædelse eller er gået konkurs som angivet i § 4, stk. 2, nr. 1 og 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

Det foreslås i *stk. 10*, at virksomheder, som inden den 21. marts 2016, har påbegyndt virksomhed, som efter lovens ikrafttræden kræver tilladelse som ejendomskreditselskab, jf. § 3 i lov om ejendomskreditselskaber, kan fortsætte med

denne aktivitet frem til den 21. marts 2017 uden, at der ansøges om tilladelse. Ønsker virksomheden at forsætte med at drive virksomhed, som efter lovens ikrafttræden kræver tilladelse, skal virksomheden inden den 21. marts 2017 have indgivet ansøgning til Finanstilsynet om tilladelse til at virke som ejendomskreditselskab. De omfattede virksomheder kan herefter forsætte med sine erhvervsmæssige ydelse af boligkreditaftaler, frem til Finanstilsynet har færdigbehandlet ansøgningen.

Baggrunden for forslaget er, at der er tale om regulering af et område, som ikke tidligere har været tilsynsbelagt. På den baggrund vurderes det rimeligt at give de virksomheder, som allerede har etableret sig med denne aktivitet, mulighed for at gøre sig bekendt med de nye regler og tid til at indrette sig på, hvad der kræves af at være ejendomskreditselskab under tilsyn. Med den foreslåede overgangsbestemmelse gives der således sådanne virksomheder mulighed for at fortsætte sin virksomhed i en periode efter lovens ikrafttræden, som er den 21. marts 2016.

Det foreslås med *stk. 11*, at såfremt en person eller et selskab ikke allerede har etableret sig i selskabsform, som det kræves efter § 3, stk. 1, nr. 1, i lov om ejendomskreditselskaber, og det kan dokumenteres at personen eller selskabet har udøvet virksomheden med erhvervsmæssig ydelse af kredit mod sikkerhed i fast ejendom til beboelse forud for den 21. marts 2014, kan denne virksomhed opretholdes i en periode på 5 år. I denne periode kan personen eller den pågældende virksomhed beslutte enten at ændre selskabsform i overensstemmelse med kravet om, at tilladelse som ejendomskreditselskab forudsætter at selskabet drives i selskabsform, eller helt at ophøre med aktiviteterne.

Det foreslås i *stk. 12*, at såfremt personer, som ved lovens ikrafttrædelse kan dokumentere, at de forud for lovens ikrafttrædelse har besat poster i direktionen eller bestyrelsen i en virksomhed, som udøver aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber, som affattet ved lovforslagets § 5, nr. 3, skal disse personer ikke, ved ansøgning om tilladelse i henhold til § 3 i lov om ejendomskreditselskaber opfylde kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 3, stk. 1, nr. 2, jf. § 4, i lov om ejendomskreditselskaber, forudsat at forholdene vedrørende egnethed og hæderlighed er indtruffet inden den 21. marts 2016. Tilsvarende overgangsordning gælder for den person, der er ansvarlig for kreditgivning, jf. § 3, stk. 1, nr. 3, i lov om ejendomskreditaftaler, forudsat at forholdene vedrørende egnethed og hæderlighed er indtruffet inden den 21. marts 2016.

Hvis der derimod for et ledelsesmedlem, som er omfattet af overgangsbestemmelsen i *stk. 10*, er indtruffet forhold i henhold til lov om ejendomskreditselskabers bestemmelser om egnethed og hæderlighed efter lovens ikrafttrædelse, vil Finanstilsynet ikke kunne meddele tilladelse. Tilsvarende gælder for den ledelsesansvarlige i en virksomhed, der drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed. Disse personer vil derfor kunne fortsætte i deres stilling eller hverv, uanset om de ikke på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse opfylder betingelserne, idet konsekvenserne i givet fald vil være, at vedkommende enten kan miste sit hverv, el-

ler at selskabet ikke kan få tilladelse, så længe den pågældende bestrider stillingen. Eksempelvis, fordi vedkommende er dømt for en strafbar overtrædelse eller er gået konkurs som angivet i § 4, stk. 2, nr. 1 og 2, i lov om ejendomskreditselskaber.

Det foreslås i *stk. 13*, at virksomheder, som allerede har opnået en tilladelse som pantebrevsselskab efter de nugældende regler, gives mulighed for at fortsætte sine aktiviteter under den samme betegnelse frem til 21. marts 2021. Efter denne dato vil disse aktiviteter som i dag sker under betegnelsen pantebrevsselskab alene kunne ske under den i dette forslag introducerede betegnelse ejendomskreditselskab. Overgangsordningen giver et eksisterende pantebrevsselskab tilstrækkelig tid til at foretage ændring af betegnelsen over for omverden.

For så vidt angår lovforslagets § 6, er det centralt, at ændringer i vilkårene for realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer hurtigt slår igennem på markedet, så der skabes en markedsstandard, som alle institutter skal følge. Ændringen af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. vil derfor gælde for både nye låneaftaler og for eksisterende låneaftaler, når lånene skal refinansieres.

Bestemmelsen vedrører alene fremtidige obligationsudstedelser. Obligationer, der ved lovens ikrafttrædelse er udstedt, berøres dermed ikke af lovændringen. Det indebærer, at lånetilbud, der er givet, før loven træder i kraft, men hvor der ikke er udstedt obligationer, også omfattes af lovændringen. Lånetilbud, der er givet, før loven træder i kraft, og hvor der er udstedt obligationer (f.eks. ved fastkurssikring), omfattes ikke af lovændringen.

Det foreslås i *stk. 14*, at loven først har virkning for eksisterende lån ved førstkommande refinansiering af lånet efter 3. juli 2015. Da lovændringen først finder anvendelse for fremtidige obligationsudstedelser, vil refinansieringer gennemført før lovændringen ikke kunne omfattes.

Det foreslås med *stk. 15*, at loven har virkning for udstedelse af nye lån optaget efter den 3. juli 2015 for så vidt angår lån med pant i fast ejendom uden for Danmark. Det samme gælder for omlægninger med pant i fast ejendom udenfor Danmark. Baggrunden herfor er, at det ikke kan udelukkes, at registreringen af pantet uden for Danmark vil kræve indgåelse af nye låneaftaler.

Til § 13

Den foreslåede § 13 angiver lovforslagets territoriale gyl-dighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Med *stk. 2* foreslås, at §§ 1, 2, 4, 5, 7 og 8 helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås med *stk. 3*, at §§ 3, 6, 9 og 10 helt eller delvist kan sættes i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger

Sagsområdet vedrørende formueret, hvortil lov om kreditaftaler henhører, er overtaget af Færøerne. Lovens § 3 skal derfor ikke kunne sættes i kraft for Færøerne. Forslagets §§ 9 og 10 kan endvidere ikke sættes i kraft for Færøerne, da der er tale om færøske særanliggende. Herudover er realkreditområdet et færøsk særanliggende. Lovens § 6 kan der-

for ikke sættes i kraft for Færøerne. Loven finder dog anvendelse på realkreditlån med pant i fast ejendom på Færøerne, hvis udlånet er finansieret ved udstedelse af realkreditobligationer i Danmark eller ydet af realkreditinstitutter med godkendelse i Danmark.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 831 af 12. juni 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 (finalitydirektivet), EF-Tidende 1998, nr. L 166, side 45, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001 (betingelses- og oplysningsdirektivet), EF-Tidende 2001, nr. L 184, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 14. juni 2002 (collateraldirektivet), EF-Tidende 2002, nr. L 168, side 43, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 (markedsmisbrugsdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 96, side 16, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 (prospektdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 345, side 64, Kommissionens direktiv 2003/124/EF af 22. december 2003, EU-Tidende 2003, nr. L 339, side 70, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 (overtagelsesdirektivet), EU-Tidende 2004, nr. L 142, side 12, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 (MiFID-direktivet), EU-Tidende 2004, nr. L 145, side 1, Kommissionens direktiv 2004/72/EF af 29. april 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 162, side 70, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 (gennemsigtighedsdirektivet), EU-Tidende 2004, nr. L 390, side 38, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009 (ændring af finality- og collateraldirektiverne), EU-Tidende 2009, nr. L 146, side 37, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 (ændring af pro-

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 (ændring af prospektdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 (ændring af prospektdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 (ændring af gennemsigtighedsdirektivet), EU-Tidende 2013, nr. L 294, side 13«

spektdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 (CO2-auktioneringsforordningen), EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012 (shortsellingforordningen), EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen), EU-Tidende 2012, nr. L 201, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 4 g. § 4 f, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på fuldmægtige og andre repræsentanter for långivere i andre kollektive gældsforhold end obligationsudstedelser.

§ 14. Årsrapporten for et selskab omfattet af § 7, stk. 1, ekstern revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten fra den interne revisionschef skal indsendes i to eksemplarer til Finanstilsynet. Finanstilsynet sender et eksemplar af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen, som bekendtgør modtagelsen i styrelsens edb-informationssystem. De modtagne årsrapporter er offentligt tilgængelige i Erhvervsstyrelsen.

Stk. 2-6. ---

2. I § 4 g udgår »for långivere«.

3. § 14, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Den godkendte årsrapport for et selskab omfattet af § 7, stk. 1, skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 5 måneder efter regnskabsårets afslutning.

Stk. 2. Den eksterne revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt for selskaber med intern revision tillige den interne revisionschefs revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelse af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen efter stk. 1.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

4. § 14, stk. 6, der bliver stk. 7, affattes således:

»*Stk. 7.* Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen samt regler om offentliggørelse af årsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporterne skal indsendes digitalt til Erhvervs-

§ 23. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Finanstilsynet fastsætter regler om fritagelse for pligten til at offentliggøre et prospekt, herunder regler om, at nærmere bestemte værdipapirer undtages fra pligten, og regler om godkendelse af fysiske personer og små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer. Endvidere fastsætter Finanstilsynet regler om optagelse i et register for fysiske personer og små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer.

§ 27. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. En udsteder af omsættelige værdipapirer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, og som er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal senest 8 dage før generalforsamlingen, dog senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning, offentliggøre den af bestyrelsen godkendte årsrapport. Udstederen skal ligeledes offentliggøre den af bestyrelsen godkendte halvårsrapport for regnskabsårets første 6 måneder. Offentliggørelsen af halvårsrapporten skal ske hurtigst muligt efter udløbet af halvårsperioden, dog senest 2 måneder efter. De offentliggjorte årsrapporter og halvårsrapporter for udstedere her fra landet og fra andre lande inden for Den Europæiske Union eller fra lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal være udarbejdet i overensstemmelse med regnskabslovgivningen i det land, hvor udstederen har sit registrerede hjemsted. Finanstilsynet fastsætter regler om, efter hvilke regler årsrapporter og halvårsrapporter fra udstedere fra andre lande skal være udarbejdet. Årsrapporten og halvårsrapporten skal være tilgængelige for offentligheden i mindst 5 år.

Stk. 8. En udsteder af aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal offentliggøre en periode-

styrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«

5. I § 23, *stk. 8, 1. pkt.*, udgår », og regler om godkendelse af fysiske personer og små og mellemstore virksomheder som kvalificerede investorer«, og *2. pkt.* ophæves.

6. § 27, *stk. 7*, affattes således:

»*Stk. 7.* En udsteder af omsættelige værdipapirer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, som er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning offentliggøre den af det øverste ledelsesorgan godkendte årsrapport. Udstederen skal ligeledes offentliggøre den af det øverste ledelsesorgan godkendte halvårsrapport for regnskabsårets første 6 måneder. Offentliggørelsen af halvårsrapporten skal ske hurtigst muligt og senest 3 måneder efter udløbet af halvårsperioden. Udstederen skal sikre, at årsrapporter og halvårsrapporter er tilgængelige for offentligheden i mindst 10 år. De offentliggjorte årsrapporter og halvårsrapporter for udstedere her fra landet og fra andre lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal være udarbejdet i overensstemmelse med regnskabslovgivningen i det land, hvor udstederen har sit registrerede hjemsted, herunder den lovgivning der gennemfører artikel 4 og 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF samt

meddelelse i løbet af både første og anden halvårsperiode af regnskabsåret. Meddelelsen skal offentliggøres tidligst 10 uger efter begyndelsen af den pågældende halvårsperiode og senest 6 uger inden udgangen af denne. En udsteder, der offentliggør kvartalsrapporter, er ikke forpligtet til at offentliggøre de i 1. pkt. nævnte periodemeddelelser.

Stk. 9-10. ---

Stk. 11. Stk. 7 og 8 finder ikke anvendelse på følgende udstedere:

1-5) ---

5) Udstedere, der kun udsteder gældsinstrumenter, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område for værdipapirer, og hvis pålydende værdi pr. enhed udgør mindst 100.000 euro, eller hvis pålydende værdi pr. enhed på udstedelsesdagen svarer til mindst 100.000 euro, når gældsinstrumenterne er udstedt i en anden valuta end euro. Uanset 1. pkt. finder stk. 7 og 8 i hele gældsinstrumenternes løbetid ikke anvendelse på udstedere, der kun udsteder gældsinstrumenter, hvis pålydende værdi pr. enhed udgør mindst 50.000 euro, eller hvis pålydende værdi pr. enhed på udstedelsesdagen svarer til mindst 50.000 euro, når gældsinstrumenterne er udstedt i en anden valuta end euro, hvis disse allerede var optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område inden den 31. december 2010.

Stk. 12. ---

§ 27 a. ---

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på de meddelelser om besiddelser af aktier i selskaber, der er optaget til handel på en alternativ markedsplads, som en udsteder er forpligtet til at offentliggøre efter § 29, stk. 1, 3. pkt.

artikel 3 og 4 i Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF. De offentliggjorte årsrapporter og halvårsrapporter for udstedere med registreret hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal være udarbejdet i overensstemmelse med regler, der fastsættes i medfør af stk. 12.«

7. § 27, stk. 8, ophæves.

Stk. 9-12 bliver herefter stk. 8-11.

8. I § 27, stk. 11, der bliver stk. 10, ændres »Stk. 7 og 8 finder« til: »Stk. 7 finder«.

9. I § 27, stk. 11, der bliver stk. 10, indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

»5) Den europæiske finansielle stabilitetsfacilitet (EFSF), den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM) og andre mekanismer oprettet med henblik på at opretholde Den Europæiske Monetære Unions finansielle stabilitet ved at yde midlertidig finansiel bistand til de medlemslande, der har euroen som valuta.«

Nr. 5 bliver herefter nr. 6.

10. I § 27, stk. 11, nr. 5, der bliver stk. 10, nr. 6, udgår »og 8«

11. I § 27 indsættes som stk. 12:

»Stk. 12. Finanstilsynet kan fastsætte regler om, hvilke krav årsrapporter og halvårsrapporter fra udstedere med registreret hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal opfylde.«

12. I § 27 a, stk. 5, ændres »§ 29, stk. 1, 3. pkt.« til: »§ 29, stk. 1, 2. pkt.«.

§ 28. Et selskab, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som erhverver eller afhænder egne aktier, skal hurtigst muligt offentliggøre andelen af egne aktier, hvis andelen når, overstiger eller falder under 5 pct. eller 10 pct. af stemmerettighederne.

Stk. 2. Et selskab som nævnt i stk. 1, der har Danmark som hjemland, skal tillige hurtigst muligt offentliggøre andelen af egne aktier, hvis andelen når, overstiger eller falder under grænserne 15, 20, 25, 50 eller 90 pct. og grænserne 1/3 eller 2/3 af stemmerettighederne.

Stk. 3. Danmark anses som hjemland, når selskabet

- 1) har sit hjemsted i Danmark eller
- 2) er registreret i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område og Danmark er det sted, hvor selskabet
 - a) udbød sine aktier til offentligheden for første gang efter 31. december 2003 eller
 - b) indsendte den første ansøgning om optagelse til handel på et reguleret marked.

§ 28 a. Ledende medarbejdere i selskaber, der har Danmark som hjemland, jf. § 28, stk. 3, og hvor selskabet udsteder aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller for hvilke der er indgivet anmodning om optagelse til handel på et sådant marked, skal til Finanstilsynet indberette en meddelelse om transaktioner, som de udfører for egen regning, og som vedrører selskabets aktier eller andre værdipapirer, som er knyttet til sådanne aktier. Meddelelsen skal indberettes elektronisk til Finanstilsynet senest 2 hverdage efter transaktionen. Finanstilsynet offentliggør meddelelsen straks efter modtagelsen.

Stk. 2-7. ---

13. § 28 ophæves.

14. I § 28 a, stk. 1, 1. pkt., ændres », jf. § 28, stk. 3« til: »ifølge regler fastsat i medfør af § 30«.

§ 29. Enhver, der besidder aktier i selskaber, hvor disse aktier er optaget til handel på et reguleret marked her i landet eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller er optaget til handel på en alternativ markedsplads, skal i de i stk. 2 nævnte tilfælde hurtigst muligt give meddelelse til selskabet om besiddelser af aktier i dette. Samtidig med meddelelsen til selskabet skal den pågældende indsende oplysningerne om besiddelserne til Finanstilsynet. Efter modtagelsen af meddelelsen skal selskabet hurtigst muligt offentliggøre indholdet af meddelelsen.

Stk. 2. Meddelelse om aktiebesiddelse efter stk. 1 skal gives, når

1) aktiernes stemmeret udgør mindst 5 pct. af aktiekapitalens stemmerettigheder eller deres pålydende værdi udgør mindst 5 pct. af aktiekapitalen eller

2) ændring i et allerede meddelt besiddelsesforhold bevirker, at grænserne på 5, 10, 15, 20, 25, 50 eller 90 pct. og grænserne på 1/3 eller 2/3 af aktiekapitalens stemmerettigheder eller pålydende værdi nås eller ikke længere er nået eller ændringen bevirker, at grænserne i nr. 1 ikke længere er nået.

Stk. 3. Finanstilsynet kan bestemme, at pligten til at give meddelelse i henhold til stk. 1 omfatter andre værdipapirer, der giver ret til at erhverve aktier.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om besiddelse, meddelelse om besiddelse af aktier efter stk. 1 og 2 og pligten til at give meddelelse om rettigheder til at udøve stemmerettigheder i andre tilfælde. Finanstilsynet kan endvidere fastsætte regler, som fraviger forpligtelsen i stk. 1.

15. § 29 affattes således:

»**§ 29.** Enhver, der direkte eller indirekte besidder aktier i et selskab, skal i de i stk. 2 nævnte tilfælde straks give meddelelse til selskabet og Finanstilsynet om besiddelse af aktier i selskabet. Efter modtagelsen af meddelelsen skal selskabet hurtigst muligt offentliggøre indholdet af meddelelsen. 1. og 2. pkt. gælder for selskaber, der har en eller flere aktieklasser optaget til handel

1) på et reguleret marked i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis selskabet har registret hjemsted i Danmark eller af anden årsag har Danmark som hjemland ifølge regler fastsat i medfør af § 30, eller

2) på en alternativ markedsplads i Danmark, uanset hvor selskabet har registeret hjemsted.

Stk. 2. Meddelelse om besiddelse efter stk. 1 skal gives, når besiddelsens størrelse udgør, overstiger eller falder under grænserne 5, 10, 15, 20, 25, 50 eller 90 pct. og grænserne 1/3 eller 2/3 af aktiekapitalen eller stemmerettighederne.

Stk. 3. Pligten til at give meddelelse efter stk. 1 omfatter også stemmerettigheder, som enhver fysisk eller juridisk person er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve, og som

1) besiddes af en tredjemand, med hvem den fysiske eller juridiske person har indgået en aftale, der forpligter parterne til ved samordnet brug af deres stemmeret at føre en langsigtet, fælles politik over for selskabets ledelse,

2) besiddes af en tredjemand i henhold til en aftale, der er indgået med den fysiske eller juridiske person om midlertidig overdragelse af stemmerettighederne til gengæld for en modydelse,

3) er knyttet til aktier, som er stillet til sikkerhed over for den fysiske eller juridiske person, forudsat at personen kontrollerer stemmerettighederne og erklærer at have til hensigt at udøve dem,

4) er knyttet til aktier, hvorover den fysiske eller juridiske person har livslang dispositionsret,

5) besiddes eller kan udøves som nævnt i nr. 1-4 af en virksomhed, der kontrolleres af den fysiske eller juridiske person,

6) er knyttet til aktier deponeret hos den fysiske eller juridiske person, og som denne kan udøve efter eget skøn, når der ikke foreligger specifikke instrukser fra aktionærene,

7) besiddes af en tredjemand på egne vegne for den fysiske eller juridiske persons regning, eller

8) den fysiske eller juridiske person kan udøve ved fuldmagt, og som personen kan udøve efter eget skøn, når der ikke foreligger specifikke instrukser fra aktionærene.

Stk. 4. Pligten til at give meddelelse efter stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på enhver, der direkte eller indirekte besidder

1) finansielle instrumenter, der i henhold til aftale giver indehaveren ubetinget ret til at erhverve eller valgfrihed til at erhverve allerede udstedte aktier i selskaber nævnt i stk. 1, 3. pkt., eller

2) finansielle instrumenter, der ikke er omfattet af nr. 1, men som er baseret på allerede udstedte aktier i selskaber nævnt i stk. 1, 3. pkt., og som har økonomisk virkning, der kan sidestilles med virkningen af de i nr. 1 omfattede finansielle instrumenter, uanset om de giver ret til at erhverve aktierne.

Stk. 5. Pligten til at give meddelelse efter stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på enhver fysisk eller juridisk person, hvis den andel af stemmerettighederne eller af aktiekapitalen, der direkte eller indirekte besiddes af personen i henhold til stk. 1 og 3, sammenlagt med den andel af stemmerettighederne eller aktiekapitalen, der er knyttet til finansielle instrumenter, som besiddes direkte eller indirekte i henhold til stk. 4, udgør, overstiger eller falder under grænserne i stk. 2. Meddelelsen skal indeholde en opdeling i andelen af stemmerettigheder og andelen af aktiekapitalen, der er knyttet til aktier, som besiddes i henhold til stk. 1 og 3, og andelen af stemmerettigheder og andelen af aktiekapitalen, som er knyttet til finansielle instrumenter i henhold til stk. 4.

Stk. 6. Pligten til at offentliggøre besiddelser og give Finanstilsynet meddelelse, som nævnt i stk. 1, gælder også for et selskabs besiddelse af egne aktier, stemmerettigheder, som selskabet er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve og finansielle instrumenter, jf. stk. 1-5, hvad enten selska-

bet besidder disse selv eller gennem en fysisk eller juridisk person, der handler i eget navn, men for selskabets regning. 1. pkt. gælder dog ikke for selskaber, der alene har aktier optaget til handel på en alternativ markedsplads her i landet.

Stk. 7. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om besiddelse og meddelelse om besiddelse af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter efter stk. 1-6 og om beregningsgrundlaget for besiddelser af finansielle instrumenter. Finanstilsynet kan endvidere fastsætte regler om undtagelse for flagningspligterne i stk. 1-6 og meddelelsespligten i stk. 1.«

16. Efter § 29 indsættes:

»§ 29 a. Ved manglende, for sen eller mangelfuld meddelelse efter § 29, stk. 1-5, regler fastsat i medfør af § 29, stk. 7, eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF med senere ændringer kan Finanstilsynet suspendere aktionærens udøvelse af stemmerettigheder, der er knyttet til aktiebesiddelser i et selskab, som der skal gives meddelelse til. Suspension efter 1. pkt. kan alene ske ved grove eller gentagne overtrædelser.«

§ 30. Finanstilsynet fastsætter regler om udstederes oplysningsforpligtelser, herunder om sprog, indhold, måden, hvorpå der skal ske offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysningerne, samt om indholdet af periodemeddelelser. Reglerne kan fravige lovens krav til udstedernes forpligtelser i § 27, stk. 7 og 8, og § 27 a, stk. 1-3. Finanstilsynet fastsætter endvidere regler om udsteders ligebehandling af og kommunikation med aktionærer og indehavere af obligationer eller andre former for omsættelige gældsinstrumenter.

§ 37. En udsteder, der har Danmark som hjemland, jf. § 28, stk. 3, og som har værdipapirer, som nævnt i § 34, stk. 1, nr. 1, og dennes moderselskab skal udarbejde interne regler for bestyrelsesmed-

17. I § 30, 1. pkt., udgår », samt om indholdet af periodemeddelelser«, og i 2. pkt., udgår »og 8«.

18. I § 30, 3. pkt., indsættes efter »Finanstilsynet fastsætter endvidere regler om«: »udsteders hjemland og«.

19. I § 37, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., ændres », jf. § 28, stk. 3« til: »ifølge regler fastsat i medfør af § 30«.

lemmers, tilsynsrådsmedlemmers, direktørers og andre medarbejders adgang til for egen eller tredjemands regning at handle med de af udstederen udstedte værdipapirer, jf. første led, og dertil knyttede finansielle instrumenter. Tilsvarende regler skal udarbejdes af offentlige myndigheder og virksomheder, herunder værdipapirhandlere, advokater og revisorer, som i kraft af deres virksomhedsudøvelse regelmæssigt kommer i besiddelse af intern viden. Er de i 1. og 2. pkt. nævnte virksomheder organiseret som interessentskaber, kommanditselskaber eller lignende, skal de interne regler tillige omfatte ejerne.

Stk. 2. En udsteder, der har Danmark som hjemland, jf. § 28, stk. 3, og som har værdipapirer som nævnt i § 34, stk. 1, nr. 1, skal udarbejde interne regler med det formål at hindre, at intern viden er tilgængelig for andre end dem, der har behov herfor. Tilsvarende regler skal udarbejdes af offentlige myndigheder og virksomheder, herunder værdipapirhandlere, advokater og revisorer, som i kraft af deres virksomhedsudøvelse regelmæssigt kommer i besiddelse af intern viden.

Stk. 3-10. ---

§ 44. En udbyder må ikke foretage udbud af værdipapirer til offentligheden, før der er offentliggjort et godkendt prospekt for disse værdipapirer, jf. stk. 2 og § 46, stk. 1.

Stk. 2-6. ---

§ 45. Prospekter som nævnt i § 44 skal indsendes til Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet påser, at prospekter som nævnt i § 44 opfylder forskrifterne i dette kapitel og bestemmelser fastsat i medfør heraf.

Stk. 3. Modtagelse af prospekter som nævnt i § 44 registreres i og offentliggøres af Erhvervsstyrelsen.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter regler om betaling af gebyrer for behandling af prospekter.

Stk. 5. Erhvervsstyrelsen fastsætter regler om offentliggørelse af modtagelse af prospekter omfattet af dette kapitel og om betaling af gebyrer for offentliggørelsen.

20. I § 44, stk. 1, udgår »og § 46, stk. 1«.

21. §§ 45 og 46 ophæves.

§ 46. Udbud til offentligheden må ikke finde sted, før prospektet er offentliggjort efter de regler, som er fastsat i medfør af § 45, stk. 5.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om det nærmere indhold af udbudsmateriale.

§ 83. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 11 b og 12 b, stk. 1 og 2. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder. Finanstilsynet påser overholdelsen af artikel 37-42 i Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktionerings-forordningen), Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortsellingforordningen) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra afsnit 6 og 7.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Kontrollen efter stk. 2 omfatter også kontrol af reglerne for finansiel information i års- og delårsrapporter fra udstedere, der har Danmark som hjemland efter § 28, stk. 3, nr. 2, som disse regler er fastlagt i den regnskabslovgivning, de pågældende udstedere er omfattet af, jf. § 27, stk. 7. Ved udførelsen af kontrollen kan Finanstilsynet

- 1) yde vejledning,
- 2) påtale overtrædelser,
- 3) påbyde, at fejl skal rettes, og at overtrædelser skal bringes til ophør, og
- 4) give påbud om ændring af et forhold, herunder påbud om offentliggørelse af ændrede eller supplerende oplysninger.

Stk. 4-13. ---

§ 83 a. Finanstilsynet kan bestemme, at tilsynets beføjelser efter

1) § 23, stk. 2, § 23 a, stk. 1-3 og 5, § 31, stk. 8, § 44, stk. 2 og 5, og § 45, stk. 1 og 2, og regler udstedt i medfør af § 23, stk. 7 og 8, § 24, stk. 2, § 29, stk. 4, § 32, stk. 4, § 43, stk. 3, § 44, stk. 6, § 45, stk. 4, og § 46, stk. 2, kan udøves på tilsynets vegne af en operatør af et reguleret marked henholdsvis

22. I § 83, *stk. 1*, indsættes som *4. pkt.*:

»Finanstilsynet påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.«

23. I § 83, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »efter § 28, stk. 3, nr. 2« til: »ifølge regler fastsat i medfør af § 30«.

24. § 83 a, *stk. 1, nr. 1*, affattes således:

»1) § 23, stk. 2, § 23 a, stk. 1-3 og 5, § 31, stk. 8, § 44, stk. 2 og 5, og regler udstedt i medfør af § 23, stk. 7 og 8, § 24, stk. 2, § 29, stk. 4, § 32, stk. 4, § 43, stk. 3, og § 44, stk. 6, kan udøves på tilsynets vegne af en operatør af et reguleret marked henholdsvis et selskab, der driver en alternativ markedsplads på nærmere fastsatte vilkår.«

det selskab, der driver en alternativ markedsplads på nærmere fastsatte vilkår,

2-3) ---

4) § 83, stk. 1, til at påse overholdelsen af bestemmelserne i § 29, stk. 1 og 2, § 31, stk. 1, og § 32, stk. 1 og 3, kan udøves på tilsynets vegne af en operatør af et reguleret marked henholdsvis det selskab, der driver en alternativ markedsplads på nærmere fastsatte vilkår og

5) § 83, stk. 1, til at påse overholdelsen af bestemmelserne i § 27, § 28 og § 33, stk. 1, kan udøves på tilsynets vegne af en operatør af et reguleret marked på nærmere fastsatte vilkår.

Stk. 2-6. ---

§ 84. ---

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for sager om efterlevelse af artikel 37-42 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet), Kommissionens forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortsellingforordningen) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra artikel 17.

Stk. 3-5. ---

§ 84 a. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

1-22) ---

Stk. 7-10. ---

Stk. 11. Videregivelse efter stk. 6, nr. 24-27, kan alene ske

1) på baggrund af en international samarbejdsaf-tale, og

2) under forudsætning af at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til

25. § 83 a, stk. 1, nr. 1, affattes således:

»1) § 23, stk. 2, § 23 a, stk. 1-3 og 5, § 31, stk. 8, § 44, stk. 2 og 5, og regler udstedt i medfør af § 23, stk. 7 og 8, § 24, stk. 2, § 29, stk. 7, § 32, stk. 4, § 43, stk. 3, og § 44, stk. 6, kan udøves på tilsynets vegne af en operatør af et reguleret marked henholdsvis et selskab, der driver en alternativ markedsplads på nærmere fastsatte vilkår,«.

26. I § 83 a, stk. 1, nr. 4, ændres »§ 29, stk. 1 og 2,« til: »§ 29, stk. 1-6,«.

27. I § 83 a, stk. 1, nr. 5, udgår », § 28«.

28. I § 84, stk. 2, ændres »samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra artikel 17« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra artikel 17 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked«.

29. I § 84 a, stk. 6, indsættes efter nr. 22 som nyt nummer:

»23) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

Nr. 23-30 bliver herefter nr. 24-31.

30. I § 84 a, stk. 11, ændres »nr. 24-27« til: »nr. 25-28«.

tavshedspligten i medfør af stk. 1, og har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver.

Stk. 12. Videregivelse efter stk. 6, nr. 6, 7, 11, 13, 14, 18-20 og 24-27, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 6, nr. 14, 20 og 27, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til, med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

§ 84 b. ---

Stk. 2. I nedennævnte tilfælde anses en anden end en virksomhed omfattet af stk. 1 tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

1-4) ---

5) Den, mod hvem Finanstilsynet indleder undersøgelse for overtrædelse af § 29 om indberetning af aktiebesiddelser eller for overtrædelse af kapitel 10.

6-9) ---

Stk. 3-4. ---

§ 84 d. Finanstilsynet kan i de i stk. 2 nævnte sager offentliggøre navnet på en virksomhed eller en fysisk person, som i henhold til § 83, stk. 1, meddeles en påtale for overtrædelse af loven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf. Finanstilsynet kan ligeledes offentliggøre navnet på en virksomhed eller en fysisk person, hvis det i de i stk. 2 nævnte sager konstateres, at virksomheden eller den fysiske person ikke har overtrådt loven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf. Offentliggørelse efter 1. og 2. pkt. kan ske, når det skønnes at være af interesse for investorerne at kende navnet på virksomheden eller den fysiske person. 1.-3. pkt. gælder tilsvarende for bestyrelsens afgørelser i de sagstyper, der er nævnt i stk. 2, nr. 6-8 og 12, når afgørelserne er truffet over for fysiske personer.

Stk. 2. Offentliggørelse kan ske i sager om overtrædelse af

31. I § 84 a, stk. 12, 1. pkt., ændres »24-27« til: »25-28«, og i 2. pkt., ændres »20 og 27« til: »21 og 28«.

32. I § 84 b, stk. 2, nr. 5, ændres »indberetning af aktiebesiddelser« til: »meddelelse om besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter«.

33. I § 84 d, stk. 1, 4. pkt., ændres »stk. 2, nr. 6-8 og 12,« til: »stk. 2, nr. 2, 3 og 6,«.

1) ---

2) reglerne om offentliggørelse af års- og halvårs-rapporter, jf. § 27, stk. 7,

3) reglerne om offentliggørelse af periodemeddelelser, jf. § 27, stk. 8,

4) reglerne om offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysninger, jf. § 27 a, stk. 1-3, og af bestemmelser herom udstedt i medfør af § 30,

5) reglerne om meddelelse af besiddelse af egne aktier, jf. § 28,

6)-7) ---

8) reglerne om meddelelse af større besiddelse af aktier, jf. § 29, stk. 1, og af bestemmelser herom udstedt i medfør af § 29, stk. 4,

9) regler om udstederes oplysningsforpligtelser og ligebehandling af og kommunikation med aktionærer og indehavere af obligationer eller andre former for omsættelige gældsinstrumenter udstedt i medfør af § 30,

10)-17) ---

Stk. 3-5. ---

Stk. 6. Hvis en udsteder af værdipapirer undlader at efterkomme et påbud om offentliggørelse af oplysninger, der er meddelt i henhold til § 93, stk. 3, kan Finanstilsynet offentliggøre oplysningerne. Offentliggørelse efter 1. pkt. kan ske i sager omfattet af § 27, stk. 1, 7 og 8, § 27 a, stk. 1-3, § 28 og § 29, stk. 1, og sager omfattet af regler udstedt i medfør af § 30.

34. § 84 d, stk. 2, nr. 2-5, ophæves.

Nr. 6-17 bliver herefter nr. 2-13.

35. § 84 d, stk. 2, nr. 8 og 9, der bliver nr. 4 og 5, ophæves.

Nr. 6-13 bliver herefter nr. 4-11.

36. I § 84 d, stk. 6, 2. pkt., ændres »§ 27, stk. 1, 7 og 8,« til: »§ 27, stk. 1 og 7,«, og »§ 28« udgår.

37. Efter § 84 k indsættes:

»§ 84 l. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i de sager, der er nævnt i stk. 2, påtaler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder meddelt i henhold til § 83, stk. 1, § 93, stk. 3, og § 95 og afgørelser om suspension af stemmerettigheder meddelt i henhold til § 29 a, stk. 1, samt navnet på virksomheden eller personen. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i de sager, der er nævnt i stk. 2, politianmeldelser og navnet på virksomheden. 1. og 2. pkt. gælder tilsvarende for påtaler, påbud, administrative bødeforelæg, tvangsbøder og politianmeldelser truffet af Finanstilsynets bestyrelse i de i stk. 2 nævnte sager og afgørelser om suspension af stemmerettigheder meddelt i henhold til § 29 a, stk. 1.

Stk. 2. Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ske i sager om overtrædelse af

1) reglerne om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter, jf. § 27, stk. 7, og regler herom udstedt i medfør af § 27, stk. 12, og § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,

2) reglerne om offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysninger, jf. § 27 a, stk. 1-3, og af regler herom udstedt i medfør af § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,

3) reglerne om meddelelse af større besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter, jf. § 29, og af regler herom udstedt i medfør af § 29, stk. 7, og § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og

4) reglerne om udsteders oplysningsforpligtelser, hjemland og ligebehandling af og kommunikation med aktionærer og indehavere af obligationer eller andre former for omsættelige gældsinstrumenter udstedt i medfør af § 30 og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

Stk. 3. Offentliggørelse efter stk. 1 skal udskydes eller ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelsen vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller personen, hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse,

hvis offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet, eller hvis samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse af en persons navn må vurderes ikke at være proportionale med hensynet til personen.

Stk. 4. Indbringes påtalen, påbuddet, tvangsbøden eller afgørelsen om suspension af stemmerettigheder nævnt i stk. 1, jf. stk. 2, for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Status og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolens afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt. Er en sag som nævnt i stk. 1, jf. stk. 2, overgivet til politimæssig efterforskning, og er der faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Stk. 5. Offentliggørelse efter stk. 1-4 skal ske hurtigst muligt efter, at virksomheden eller personen er underrettet om påtalen, påbuddet, politianmeldelsen, det administrative bødeforelæg, tvangsbøden eller afgørelsen om suspension af stemmerettigheder og skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år fra offentliggørelsen. Offentliggørelse, som vedrører personer, skal dog kun fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.«

§ 87. ---

Stk. 1-5. ---

Stk. 6. Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1-5 til brug for de i § 84 a, stk. 6, nr. 15 og 19, nævnte myndigheder.

Stk. 7-8. ---

§ 88. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Tilsvarende gælder for afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til artikel 37-42 i Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktionerings-forordningen), Euro-

38. I § 87, *stk. 6*, ændres »15 og 19« til: »17 og 24«.

39. I § 88, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »eller efter regler udstedt i medfør af loven« til: », regler udstedt i medfør af denne lov og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,«.

pa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortsellingforordningen) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) med de begrænsninger, der følger af forordningen, og bortset fra artikel 14 og 15. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke afgørelser efter stk. 3 eller § 87. Bestemmelserne i dette stykke finder tillige anvendelse på afgørelser truffet af Erhvervsstyrelsen på Finanstilsynets vegne, jf. § 83, stk. 2 og 3, og § 83 b, stk. 2-4, samt på afgørelser truffet af Danmarks Nationalbank efter § 57 a, stk. 7.

Stk. 2-5. ---

§ 88 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen)

§ 93. Overtrædelse af § 8, stk. 1, § 9, stk. 4, § 10, stk. 1, §§ 10 b og 10 c, § 11, § 11 a, stk. 1, § 12 a, § 12 b, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3-6 og 10, § 12 c, § 12 d, stk. 1, § 12 f, stk. 1, nr. 1, § 14, stk. 1, 1. pkt., § 15, stk. 3, § 16, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, § 18, § 18 a, stk. 1 og 2, § 18 b, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 19, § 20, stk. 4, 2. pkt., stk. 5 og stk. 6, 1. pkt., § 21, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., § 23, stk. 1 og 3, § 24, stk. 1, § 25, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 27, stk. 1, stk. 2, 1.-3. pkt., og stk. 7 og 8, § 27 a, stk. 1-3, § 28, § 28 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., stk. 3, 3. pkt., og stk. 6, § 28 b, stk. 1, § 29, stk. 1 og 2, § 31, stk. 1, § 32, stk. 1-3, § 33, stk. 2 og 4, § 33 a, stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., § 33 b, stk. 1 og 2, § 37, stk. 1-5, stk. 6, 1. pkt., stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, § 40, stk. 2, § 41, stk. 1, 2. pkt., § 42, stk. 1 og stk. 2, 2. og 3. pkt., § 42 a, § 42 b, stk. 1, § 42 c, § 42 d, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 42 e, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., § 44, stk. 1 og 3, § 45, stk. 1, § 46, stk. 1, § 51, § 52, stk. 1, 2. pkt., § 60, stk. 1, 2. pkt., § 75, stk. 2, 2. pkt., § 76, stk. 2, og § 84 c, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 3.-7. pkt., samt artikel 42 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med

40. I § 88 a indsættes efter »som vedtages af Europa-Kommissionen«: »i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked og«.

41. § 93, *stk. 1, 1. pkt.*, affattes således:

»Overtrædelse af § 8, stk. 1, § 9, stk. 5, § 10, stk. 1, §§ 10 b, 10 c og 11, § 11 a, stk. 1, § 12 a, § 12 b, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3-6 og 10, § 12 c, § 12 d, stk. 1, § 12 f, stk. 1, nr. 1, § 12 g, § 14, stk. 1, § 15, stk. 3, § 16, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, § 18, § 18 a, stk. 1 og 2, § 18 b, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 19, § 20, stk. 4, 2. pkt., stk. 5, og stk. 6, 1. pkt., § 21, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. pkt., § 23, stk. 1 og 3, § 24, stk. 1, § 25, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 27, stk. 1, stk. 2, 1.-3. pkt., og stk. 7 og 8, § 27 a, stk. 1-3, § 28, § 28 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., stk. 3, 3. pkt., og stk. 6, § 28 b, stk. 1, § 29, stk. 1 og 2, § 31, stk. 1, § 32, stk. 1-3, § 33, stk. 2 og 4, § 33 a, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., § 33 b, stk. 1 og 2, § 37, stk. 1-5, stk. 6, 1. pkt., stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, § 40, stk. 2, § 41, stk. 1, 2. pkt., § 42, stk. 1, og stk. 2, 2. og 3. pkt., § 42 a, § 42 b, stk. 1, § 42 c, § 42 d, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 42 e, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., § 44, stk. 1 og 3, § 75, stk. 2, 2. pkt., § 76, stk. 2, § 84 c, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 3.-7. pkt., samt artikel 42 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og

sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet straffes med bøde. På samme måde straffes grov eller gentagen overtrædelse af § 23, stk. 6, § 52, stk. 1, 1. pkt., og § 60, stk. 1, 1. pkt.

Stk. 2-8. ---

andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet straffes med bøde.«

42. § 93, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Overtrædelse af § 8, stk. 1, § 9, stk. 5, § 10, stk. 1, §§ 10 b, 10 c og 11, § 11 a, stk. 1, § 12 a, § 12 b, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3-6 og 10, § 12 c, § 12 d, stk. 1, § 12 f, stk. 1, nr. 1, § 12 g, § 14, stk. 1, § 15, stk. 3, § 16, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, § 18, § 18 a, stk. 1 og 2, § 18 b, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 19, § 20, stk. 4, 2. pkt., stk. 5, og stk. 6, 1. pkt., § 21, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. pkt., § 23, stk. 1 og 3, § 24, stk. 1, § 25, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 27, stk. 1, stk. 2, 1.-3. pkt., og stk. 7, § 27 a, stk. 1-3, § 28 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., stk. 3, 3. pkt., og stk. 6, § 28 b, stk. 1, § 29, stk. 1-6, § 31, stk. 1, § 32, stk. 1-3, § 33, stk. 2 og 4, § 33 a, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., § 33 b, stk. 1 og 2, § 37, stk. 1-5, stk. 6, 1. pkt., stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, § 40, stk. 2, § 41, stk. 1, 2. pkt., § 42, stk. 1, og stk. 2, 2. og 3. pkt., § 42 a, § 42 b, stk. 1, § 42 c, § 42 d, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 42 e, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., § 44, stk. 1 og 3, § 75, stk. 2, 2. pkt., § 76, stk. 2, § 84 c, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 3.-7. pkt., samt artikel 42 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet straffes med bøde.«

§ 2

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 182 af 18. februar 2015, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 1 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og § 1 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 (1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 3, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1976, nr. L 189, side 13, dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1985, nr. L 339, side 21, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 (2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1988, nr. L 172, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, dele af Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990 (ændring af 1. og 2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1990, nr. L 330, side 44, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 (3. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 209, side 46, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (forsikringsgruppedirektivet), EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 (likvidationsdirektivet for forsikring), EF-Tidende 2001, nr. L 110, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001

1. I *fodnoten* til loven titel ændres », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34 (boligkreditdirektivet)«.

(likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens 1-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, og direktiverne 79/267, 90/619, 92/96 og 2002/12, der nu er sammenskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 (livsforsikringsdirektivet), EF-Tidende 2002, nr. L 345, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (MiFID), EU-Tidende 2004, nr. L 145, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF (genforsikringsdirektivet), EU-Tidende 2005, nr. L 323, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side

1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV). I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af

en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1 (CRR). Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 29. Ud over virksomhed omfattet af §§ 24-26 må forsikringsselskaber drive følgende virksomhed:

- 1) ---
- 2) Opførelse, eje og drift af fast ejendom som varig anbringelse af midler.
- 3-4) ---

§ 43. ---

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter regler om kompetencekrav til finansielle rådgivere.

Stk. 5. ---

2. I § 29, *stk. 1, nr. 2*, ændres »som varig anbringelse af midler« til: »og infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg«.

3. I § 43, *stk. 2*, indsættes som *2. pkt.*:

»Erhvervs- og vækstministeren fastsætter, jf. 1. pkt., regler om indholdet af en basal indlånskonto og om størrelsen af et eventuelt gebyr for en sådan konto.«

4. § 43, *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om kompetencekrav til ansatte i finansielle virksomheder.«

§ 143. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for

1)-4) ---

5) opgørelse af fondsmæglerskabers og investeringsforvaltningsskabers faste omkostninger og de faste omkostninger for den øverste moder-virksomhed i Danmark og koncernen, i det omfang disse er omfattet af § 170, stk. 3 og 4,

6)-8) ---

Stk. 2-3. ---

§ 184. ---

Stk. 2. Hvert enkelt ledelsesmedlem har ansvar for, at årsrapporten udarbejdes i overensstemmelse med lovgivningen og eventuelle yderligere krav til regnskaber i vedtægter eller aftale. Endvidere har hvert enkelt medlem ansvar for, at årsregnskabet og et eventuelt koncernregnskab kan revideres i tide, og for, at årsrapporten kan godkendes i tide. Endelig har hvert enkelt bestyrelsesmedlem ansvar for, at årsrapporten indsendes til Finanstilsynet inden for de i lovgivningen fastsatte frister.

5. Efter § 77 e indsættes:

»§ 77 f. Penge- og realkreditinstitutter skal sikre, at aflønning af instituttets ansatte ikke er i strid med instituttets forpligtelser i medfør af § 43, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Penge- og realkreditinstitutter skal sikre, at instituttets lønpolitik, jf. § 71, stk. 1, nr. 9, ikke tilskynder til risikotagning, som er i strid med instituttets risikoprofil, og at lønpolitikken er i overensstemmelse med instituttets forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser.

Stk. 3. Lønpolitikken skal indeholde foranstaltninger til at undgå interessekonflikter og sikre, at aflønningen af de ansatte ikke er afhængig af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger om boligkredit eller andre former for salgsmål.

Stk. 4. For personer i ansættelsesforhold, der er omfattet af en kollektiv overenskomst, finder stk. 1 og 3 kun anvendelse på aftaler om variable lønde, hvis aftalerne om variabel løn ikke er fastsat i overenskomsten.«

6. I § 143, stk. 1, nr. 5, indsættes efter »stk. 3 og 4,«: »samt betingelserne for, at Finanstilsynet kan tilpasse kravet om, at et selskab skal have et kapitalgrundlag på mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger i tilfælde af væsentlige ændringer i selskabets virksomhed,«.

7. I § 184, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »Finanstilsynet«: », jf. § 194, stk. 1, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 195, stk. 1,«.

§ 194. Årsrapporten skal i den form, hvori den er forelagt og godkendt af bestyrelsen, indsendes i to eksemplarer til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Stk. 2. ---

§ 195. Den reviderede og godkendte årsrapport skal indsendes til Finanstilsynet i tre eksemplarer uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse. Årsrapporten skal være modtaget i Finanstilsynet senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning.

Stk. 2. Den indsendte årsrapport skal i det mindste indeholde de obligatoriske bestanddele samt den fulde revisionspåtegning. Ønsker virksomheden at få offentliggjort supplerende beretninger som nævnt i § 190, skal disse indsendes sammen med de obligatoriske bestanddele af årsrapporten, således at de obligatoriske bestanddele og de supplerende beretninger tilsammen fremstår som ét dokument betegnet »årsrapport«.

Stk. 3. Et eksemplar af årsrapporten for samtlige de af virksomhedens dattervirksomheder, der ikke er finansielle virksomheder omfattet af Finanstilsynets tilsyn, skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelsen af årsrapporten efter stk. 1.

Stk. 4. Finanstilsynet videresender det ene af de eksemplarer, der er nævnt i stk. 1, til Erhvervsstyrelsen, hvor årsrapporten er offentligt tilgængelig efter de af styrelsen herfor fastsatte regler.

§ 196. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Ved anvendelse af digital kommunikation kan kravet om indsendelse af årsrapporter i flere eksemplarer, jf. § 194, stk. 1, og § 195, stk. 1, fraviges.

§ 208. ---

Stk. 2. Garanterne i sparekassen og andelshaverne i andelskassen skal tilbydes efter eget valg enten en ombytning til markedskurs af deres garantbeviser

8. I § 194, stk. 1, udgår »i to eksemplarer«.

9. § 195, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Den godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Ligeledes skal den af virksomheden udarbejdede halvårsrapport indsendes til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter halvårsperiodens afslutning. Efter modtagelsen sender Erhvervsstyrelsen en kopi af årsrapporten og halvårsrapporten til Finanstilsynet.

Stk. 2. Investeringsforvaltningsselskaber skal uanset stk. 1 indsende den af virksomheden udarbejdede halvårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest 2 måneder efter halvårsperiodens afslutning.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

10. § 195, stk. 3 og 4, der bliver stk. 4 og 5, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og regler om offentliggørelse af årsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporter og halvårsrapporter skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«

11. § 196, stk. 4, ophæves.

12. § 208, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Garanterne i sparekassen og andelshaverne i andelskassen skal tilbydes enten en ombytning til markedskurs af deres garantbeviser og an-

og andelsbeviser til aktier i aktieselskabet eller kontant indløsning.

Stk. 3-4. ---

§ 308. ---

Stk. 2. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, udpeges som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) i 2 på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4, hvis det overskrider en eller flere af følgende indikatorer:

1-3) ---

Stk. 3-10. ---

§ 343 d. ---

Stk. 2. Investeringsrådgivere kan endvidere yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere i henhold til lov om finansielle rådgivere.

§ 354. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

1)-38) ---

Stk. 7-8. ---

Stk. 9. Fortrolige oplysninger modtaget i medfør af stk. 6, nr. 28, kan uanset tavshedspligten som nævnt i stk. 8 udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Råd for Systemiske Risici.

Stk. 10. ---

delsbeviser til aktier i aktieselskabet, kontant indløsning eller en kombination heraf. Hvis der tilbydes kontant indløsning, skal dette ske inden fusionsplanen underskrives, således at kapitalforholdene i det omdannede institut efter en eventuel indløsning er kendt, når fusionsplanen underskrives. Kontant indløsning af garantkapital eller andelskapital er betinget af, at omdannelsen gennemføres.«

13. I § 308, *stk. 2*, ændres »i 2 på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4, hvis det overskrider en eller flere af følgende indikatorer« til: », hvis det i 2 på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4, overskrider en eller flere af følgende indikatorer«.

14. I § 343 d, *stk. 2*, indsættes efter »lov om finansielle rådgivere«: »og boligkreditformidlere«.

15. I § 354, *stk. 6*, indsættes efter nr. 27 som nyt nummer:

»28) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

Nr. 28-38 bliver herefter nr. 29-39.

16. I § 354, *stk. 9*, ændres »nr. 28« til: »nr. 29«.

Stk. 11. Adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Folketingets stående udvalg i henhold til stk. 6, nr. 8, er begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter den 16. september 1995. For realkreditinstitutter gælder begrænsningen dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter den 1. juni 1995. Adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Færøernes Lagtings stående udvalg i henhold til stk. 6, nr. 36, og til Grønlands Landstings stående udvalg i henhold til stk. 6, nr. 37, er begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter den 1. januar 2006.

Stk. 12. Videregivelse efter stk. 6, nr. 29-32, kan alene ske

1) på baggrund af en international samarbejdsaf-tale, og

2) under forudsætning af at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver.

Stk. 13. Videregivelse efter stk. 6, nr. 6, 7, 12, 17, 18, 22-24, 29-32 og 38, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 6, nr. 18, 24 og 32, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til, med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

§ 361. Følgende virksomheder betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

1-12) ---

13) Fysiske eller juridiske personer, som anmoder om optagelse i et register for kvalificerede investorer, jf. § 23, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v., betaler 1.000 kr. pr. anmodning.

14)-22)

23) Pantebrevsselskaber omfattet af lov om pantebrevsselskaber betaler 10.000 kr.

24)-35) ---

17. I § 354, *stk. 11, 3. pkt.*, ændres »nr. 36« til: »nr. 37«, og »nr. 37« ændres til: »nr. 38«.

18. I § 354, *stk. 12*, ændres »nr. 29-32« til: »nr. 30-33«.

19. I § 354, *stk. 13, 1. pkt.*, ændres »29-32« til: »30-33«, og »38« ændres til: »39«.

20. § 361, *stk. 1, nr. 13*, ophæves.

Nr. 14-35 bliver herefter nr. 13-34.

21. § 361, *stk. 1, nr. 23*, som bliver nr. 22, affattes således:

»23) Ejendomskreditselskaber, jf. lov om ejendomskreditselskaber, betaler 13.600 kr.«

22. I § 361, stk. 1, indsættes som nr. 35:

»35) Boligkreditformidlere, jf. lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, betaler 7.500 kr.«

§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 3-6, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1, 2, 5 og 6, § 11, stk. 1, 3 og 4, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 2. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1 og 6, og stk. 7, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40 og 44-46, § 49, stk. 1 og 2, § 52, § 53, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, § 64 a, § 65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, §§ 75, 76, 78 og 92, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 2, og 3, §§ 103-106 og 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1, 2 og 5, § 125, stk. 1-6, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 126, stk. 1, 2 og 8, § 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9, § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1-4, § 153, stk. 1 og 3, §§ 154, 156 og 170-175 a, § 182, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200 og 201, § 202, stk. 1, 3 og 4, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 226, stk. 1 og 2, §§ 227 og 334, § 343 a, stk. 1, § 343 f, stk. 3, § 343 j, § 343 v, stk. 1, og § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, samt artikel 11, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 73, stk. 1, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 394, stk. 1, artikel 395 og 398 og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2-10. ---

§ 384. Indtil den 1. januar 2006 finder § 123 kun anvendelse på kundeforhold etableret efter den 1. januar 2002, eller hvis kunden indgår nye aftaler med den finansielle virksomhed.

23. I § 373, stk. 1, ændres »§ 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200 og 201« til: »§§ 194, 195, 200 og 201«.

24. §§ 384 og 385 og § 386, stk. 2, ophæves.

§ 385. For kundeforhold etableret før den 1. januar 2002 kan sædvanlige oplysninger om kundeforhold indtil den 1. januar 2006 videregives til koncernforbundne finansielle virksomheder, medmindre kunden indgår nye aftaler med den finansielle virksomhed eller kunden fremsætter indsigelse herimod. Kunden skal i forbindelse med udsendelse af de årlige meddelelser efter § 123 oplyses om retten til at gøre indsigelse efter 1. pkt.

§ 386. ---

Stk. 2. Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk skal senest den 1. juli 2004 opfylde likviditetskravet i § 152.

§ 415. ---

Stk. 2. Personer omfattet af § 80, stk. 2, der ved lovens ikrafttræden havde hverv i medfør af § 24 i lov nr. 660 af 7. august 2002, eller som ved lovens ikrafttræden ikke var omfattet af § 24 i lov nr. 660 af 7. august 2002, kan uden direktionens tilladelse fortsætte hermed, såfremt det pågældende hverv anmeldes til Finanstilsynet inden den 30. juni 2004. Har den finansielle virksomhed den 1. januar 2004 engagement med den virksomhed, hvori hvervet bestrides, kan den pr. 1. januar 2004 påtagede eksponering uanset § 80, stk. 4, fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Stk. 3. Med virksomheder, hvori personer omfattet af § 80, stk. 1 og 2, ved lovens ikrafttræden havde hverv i medfør af §§ 28, 29, 34 og 35 i lov nr. 660 af 7. august 2002, som den finansielle virksomhed den 1. januar 2004 havde engagement med, kan den pr. 1. januar 2004 påtagede eksponering uanset § 80, stk. 4, fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Stk. 4. ---

25. I § 415, *stk. 2, 2. pkt.*, og *stk. 3*, ændres »engagement med« til: »eksponering mod«.

§ 3

I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 347 af 2. april 2014, som ændret ved § 6 i lov nr. 737 af 25. juni 2014, foretages følgende ændringer:

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, (EU-Tidende 2008 nr. L 133, side 66) og Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14. november 2011 om ændring af del II i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF for så vidt angår supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, EU-Tidende 2011, nr. L 296, side 35.

§ 7 a. ---

Stk. 2. Oplysningerne i henhold til stk. 1 skal omfatte:

1)-15) ---

16) Retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og om, hvordan denne kompensation fastsættes i overensstemmelse med § 26.

17)-19) ---

Stk. 3. ---

Stk. 4. Ved anvendelse af taletelefoni skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelse med forbrugers samtykke alene omfatte tjenesteydelsens karakter og væsentligste egenskaber, dog mindst de oplysninger, der fremgår af stk. 2, nr. 3-6 og 8, samt de årlige omkostninger i procent illustreret ved et repræsentativt eksempel og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren.

Stk. 5-9 ---

Stk. 10. For så vidt angår lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, kan kreditgiveren i stedet for formularen i lovens bilag 2 anvende et andet oplysningsskema, som er godkendt af justitsministeren.

1. Fodnoten til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008, nr. L 133, side 66, Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14. november 2011 om ændring af del II i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF for så vidt angår supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, EU-Tidende 2011, nr. L 296, side 35, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34.«

2. I § 7 a, stk. 2, nr. 16, indsættes efter »§ 26«:
»eller § 26 a«.

3. I § 7 a, stk. 4, indsættes som 2. pkt.:

»Er der tale om en finansiell tjenesteydelse, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses karakter og væsentligste egenskaber i stedet mindst indeholde de oplysninger, der fremgår af del A, afsnit 3-6, i oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5.«

4. § 7 a, stk. 10, affattes således:

»*Stk. 10.* For så vidt angår kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, skal kreditgiveren eller i givet fald kreditformidleren i stedet for formularen i denne lovs bilag 2 anvende oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5. Skemaet skal gives efter, at forbrugeren har afgivet de nødvendige oplysninger om sine

§ 7 b. ---*Stk. 2.* ---

Stk. 3. Oplysningerne efter stk. 1 og 2 gives på papir eller på et andet varigt medium, og alle oplysningerne skal være lige fremtrædende. Oplysningerne kan gives ved hjælp af formularen i lovens bilag 3.

Stk. 4. ---

Stk. 5. Hvis der anvendes taletelefoni og forbrugeren anmoder om en kassekredit med øjeblikkelig virkning, omfatter den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika dog mindst de oplysninger, som er nævnt i stk. 2, nr. 3, 5, 6 og 8. Hvis kredittallet er omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, skal kreditaftalens løbetid endvidere angives.

Stk. 6-8. ---**§ 9.** ---*Stk. 2-3.* ---

Stk. 4. Ved refinansiering af variabelt forrentede lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, kan underretning om en ændring i debitorrenten efter stk. 1 og 2 ske, efter at ændringen er trådt i kraft.

behov, sin finansielle situation og sine præferencer i overensstemmelse med § 7 c.«

5. I § 7 b, stk. 3, indsættes som 3. og 4. pkt.:

»For så vidt angår kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, skal kreditgiveren eller i givet fald kreditformidleren dog anvende oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5. § 7 a, stk. 10, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.«

6. I § 7 b, stk. 5, indsættes som 3. pkt.:

»Er der tale om en finansiell tjenesteydelse, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika i stedet mindst indeholde de oplysninger, der fremgår af del A, afsnit 3-6, i oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5.«

7. Efter § 7 c indsættes før overskriften før § 8:

»Betækningsstid ved indgåelse af kreditaftaler om lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse

§ 7 d. For tilbud om lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, kan kreditgiver ikke fastsætte en frist på mindre end 7 dage for forbrugers antagelse af tilbuddet.

Stk. 2. Debitorrenten og de øvrige omkostninger kan variere fra det, der er angivet i tilbuddet, i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer.«

8. § 9, stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Ved refinansiering af variabelt forrentede lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, skal kreditgiver forud for auktionen skriftligt underrette forbrugeren på papir eller andet varigt medium om den

forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten. Underretning om ændring i debitorrenten efter stk. 1 og 2 kan herefter ske efter, at ændringen er trådt i kraft.«

9. Efter § 16 indsættes før overskriften før § 17:

»Beregning af de årlige omkostninger i procent for kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom

§ 16 a. De årlige omkostninger i procent for kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, beregnes ud fra den matematiske formel i denne lovs bilag 4.

Stk. 2. Omkostningerne ved at åbne og forvalte en bestemt konto og ved at anvende et betalingsmiddel i forbindelse med både transaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden for denne konto og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten, hvis det er obligatorisk at åbne og opretholde en konto for at kunne opnå kreditten eller for at kunne få kreditten på de oplyste betingelser.

Stk. 3. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiver og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

Stk. 4. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten og i påkommende tilfælde i de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til niveauet på tidspunktet for indgåelsen af aftalen.

Stk. 5. Tillader kreditaftalen variationer i debitorrenten, underrettes forbrugeren, bortset fra i de tilfælde, der er nævnt i stk. 6, om de mulige konsekvenser af variationerne på de beløb, der skal betales, og på de årlige omkostninger i procent som minimum ved hjælp af oplysningsskemaet ESIS i denne lovs bilag 5. Er der ikke et loft over

debitorrenten, ledsages oplysningerne om de mulige konsekvenser af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger for forbrugeren, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig.

Stk. 6. For kreditaftaler hvori der er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst 5 år, og ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, omfatter beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i oplysningsskemaet ESIS, jf. bilag 5, kun den indledende periode med fast rente, og den baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.

Stk. 7. De supplerende antagelser i denne lovs bilag 4 anvendes, hvor det er relevant, til beregningen af de årlige omkostninger i procent.«

10. Efter § 26 indsættes før overskriften før § 27:

»§ 26 a. Kreditgiver kan ikke indgå en kreditaftale omfattet af § 26, stk. 7, med en forbruger uden at forbrugeren indrømmes en ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine forpligtelser i henhold til aftalen, før denne udløber, jf. stk. 2 og 3.

Stk. 2. Aftalen skal indeholde vilkår om, at forbrugeren i tilfælde af førtidig tilbagebetaling har ret til en reduktion af sine samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

Stk. 3. Aftalen kan indeholde vilkår om, at kreditgiver i tilfælde af førtidig tilbagebetaling har ret til kompensation for eventuelle omkostninger, der er direkte forbundet med den førtidige tilbagebetaling. Kompensationen skal være rimelig og fastsættes ud fra objektive kriterier.

Stk. 4. Ønsker en forbruger at frigøre sig fra sine forpligtelser i overensstemmelse med stk. 1, skal kreditgiver efter modtagelse af anmodningen på papir eller andet varigt medium give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at overveje denne mulighed. Oplysningerne skal mindst indeholde en angivelse af de konsekvenser, som den førtidige tilbagebetaling vil have for forbrugeren,

og hvilke antagelser, der i den forbindelse er anvendt.«

11. Som *bilag 4* og *5*, indsættes bilag 1 og 2 til denne lov.

§ 4

I lov nr. 599 af 12. juni 2013 om finansielle rådgivere, som ændret ved § 12 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og § 13 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere**«.

2. Som *fodnote* til lovens *titel* indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34.«

3. I § 1, *stk. 1*, indsættes efter »finansielle produkter«: »og formidling af boligkreditaftaler«.

4. I § 1, *stk. 2*, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller boligkreditformidler«.

5. I § 1, *stk. 3, nr. 2 og 3*, § 2, *nr. 2*, og § 9, *nr. 1 og 2*, indsættes efter »finansielle produkter«: »eller boligkreditaftaler«.

Lov om finansielle rådgivere

§ 1. Denne lov finder anvendelse på virksomheder, der som led i deres erhvervsmæssige hoved- eller bibeskæftigelse yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, jf. dog *stk. 3*.

Stk. 2. Rådgivning efter *stk. 1* kan kun udøves af aktie- og anpartsselskaber, partnerselskaber (kommanditaktieselskaber), kommanditselskaber, interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder, som har fået tilladelse som finansiel rådgiver i medfør af § 3.

Stk. 3. ---

§ 1. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Loven finder anvendelse på:

1) ---

2) Rådgivning om finansielle produkter til virksomhedens medarbejdere eller til medarbejdere i en modervirksomhed, dattervirksomhed eller en af modervirksomhedens andre dattervirksomheder.

3) Lejlighedsvis eller accessorisk rådgivning om finansielle produkter i forbindelse med udøvelse af anden erhvervsvirksomhed, hvis denne anden virksomhed er reguleret ved lov eller professionen i øvrigt er adfærdsreguleret.

4)-6) ---

§ 2. I denne lov forstås ved:

1) ---

2) Rådgivning: Personlige anbefalinger til en forbruger om transaktioner i tilknytning til finansielle produkter.

3)-5) ---

§ 9. En finansiel rådgiver må kun anvende betegnelsen uafhængig eller tilsvarende betegnelser, der giver indtryk af, at virksomheden yder uafhængig rådgivning, hvis den opfylder følgende betingelser:

1) Virksomheden må ikke modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter.

2) Virksomheden må ikke have snævre forbindelser, jf. lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 17, til en finansiel virksomhed eller anden virksomhed, som tilbyder eller formidler finansielle produkter.

Stk. 2-5. ---

§ 1. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Loven finder anvendelse på:

1)-3) ---

4) Virksomheden har en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav.

5)-6) ---

§ 2. I denne lov forstås ved:

1) Finansiel rådgiver: En virksomhed, der som led i dennes erhvervmæssige hoved- eller bibeskæftigelse yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere.

2) ---

3) Finansielle produkter: Kreditaftaler, indlån, forsikringer, pensioner og investeringsprodukter.

4)-5) ---

6. I § 1, stk. 3, nr. 4, indsættes efter »finansielle produkter«: »og boligkreditaftaler«.

7. I § 2, nr. 1, indsættes efter »finansielle produkter«: », bortset fra boligkreditaftaler,«.

8. I § 2 indsættes efter nr. 1 som nye numre:

»2) Boligkreditformidler: En virksomhed, der som led i sin erhvervmæssige hoved- eller bibeskæftigelse præsenterer eller tilbyder boligkredit-

aftaler til forbrugere, indgår sådanne aftaler med en forbruger på vegne af en kreditgiver eller bistår en forbruger med rådgivning, administration eller andet forberedende arbejde forud for indgåelsen af en boligkreditaftale.

3) Boligkreditaftale: En aftale i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller en anden rettighed knyttet til en fast ejendom til beboelse eller kreditaftaler, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer til eksisterende eller projekterede bygninger.«

Nr. 2-5 bliver herefter nr. 4-7.

9. I § 2, nr. 3, der bliver nr. 5, indsættes efter »Kreditaftaler«: », bortset fra boligkreditaftaler,«.

10. *Overskriften* til kapitel 2 affattes således:

Kapitel 2

Tilladelse til at udføre virksomhed som finansiel rådgiver

»Kapitel 2

Tilladelse til at udføre virksomhed som finansiel rådgiver og boligkreditformidler«.

§ 3. En virksomhed, der yder rådgivning om finansielle produkter, skal have Finanstilsynets tilladelse som finansiel rådgiver, jf. stk. 2.

Stk. 2-5. ---

§ 3. ---

Stk. 2. Finanstilsynet giver tilladelse, når følgende betingelser er opfyldt:

1-4) ---

5) Virksomheden dokumenterer, såfremt denne modtager betroede midler fra forbrugere, at der er oprettet en særlig konto til indsættelse af betroede midler, og at virksomheden har etableret en sikkerhed for disse midler. En finansiel rådgiver, som ikke modtager betroede midler, skal erklære dette over for Finanstilsynet.

Stk. 3-5. ---

11. § 3, stk. 1, affattes således:

»En virksomhed der yder rådgivning om finansielle produkter, skal have Finanstilsynets tilladelse som finansiel rådgiver. En virksomhed, der yder rådgivning om eller formidling af boligkreditaftaler, skal have Finanstilsynets tilladelse som boligkreditformidler.«

12. I § 3, stk. 2, nr. 5, 2. pkt., og § 4, stk. 1, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller boligkreditformidler«.

§ 4. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en finansiel rådgiver skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2-4. ---

§ 5. En finansiel rådgiver er ud over i de tilfælde, der er omfattet af § 4, stk. 3, forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke ændringer finansielle rådgivere skal underrette Finanstilsynet om i henhold til stk. 1.

§ 6. En finansiel rådgiver skal sikre, at virksomhedens ansatte, der yder rådgivning om finansielle produkter, har tilstrækkelige kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om kompetencekrav til ansatte hos en finansiel rådgiver, jf. stk. 1.

§ 7. En finansiel rådgiver skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. ---

13. Efter § 4 indsættes:

»§ 4 a. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

Stk. 2. Registeret, jf. stk. 1, skal indeholde følgende oplysninger:

1) Navne på personer i ledelsen for den finansielle rådgivningsvirksomhed og navne på personer i ledelsen for boligkreditformidleren, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne.

2) Oplysninger om, hvilke andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, end Danmark, der ydes boligkreditformidling i.«

14. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller boligkreditformidler«.

15. I § 5, *stk. 3*, indsættes efter »finansielle rådgivere«: »eller boligkreditformidlere«.

16. I § 6, *stk. 1* og 2, § 7, *stk. 1*, § 10, *1. pkt.*, § 10 a, *stk. 1, 1. pkt.*, § 10 b, *stk. 1*, og § 20 a, *stk. 1*, indsættes efter »en finansiel rådgiver«: »eller boligkreditformidler«.

§ 10. Hvis en finansiel rådgiver ikke er uafhængig, jf. § 9, skal dette fremgå af virksomhedens hjemmeside. I givet fald skal virksomheden oplyse om størrelsen af eller beregningsgrundlaget for en eventuel provision eller andet vederlag. Hvis virksomheden ikke har en hjemmeside, skal dokumentation herfor udleveres efter anmodning.

§ 10 a. En finansiel rådgiver skal have en ordning, hvor virksomhedens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

Stk. 2-4. ---

§ 10 b. En finansiel rådgiver må ikke udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden.

Stk. 2-3. ---

§ 20 a. Videregiver en finansiel rådgiver oplysninger om virksomheden, og er oplysningerne kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

1)-2) ---

Stk. 2. ---

§ 6. En finansiel rådgiver skal sikre, at virksomhedens ansatte, der yder rådgivning om finansielle produkter, har tilstrækkelige kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om kompetencekrav til ansatte hos en finansiel rådgiver, jf. stk. 1.

§ 7. ---

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for finansielle rådgivere.

17. I § 6, *stk. 1*, indsættes efter »finansielle produkter«: »eller boligkreditaftaler«.

18. I § 6, *stk. 2*, ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«.

19. I § 7, *stk. 2*, og § 10 a, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »for finansielle rådgivere«: »og for boligkreditformidlere«.

§ 10 a. ---*Stk. 2. ----*

Stk. 3. Stk. 1 finder alene anvendelse for finansielle rådgivere, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret, senest 3 måneder efter virksomheden har ansat den sjette ansatte.

Stk. 4. ---

§ 8. En finansiel rådgiver skal have en forretningsgang for håndtering af interessekonflikter, som kan skade forbrugernes interesser i forholdet mellem forbrugerne og virksomheden. Virksomheden skal mindst én gang årligt vurdere, om forretningsgangen fungerer efter hensigten, og afhjælpe eventuelle mangler.

*Stk. 2. ---***20.** Efter § 7 indsættes:

»§ 7 a. Boligkreditformidlere skal sikre, at aflønning af virksomhedens ansatte ikke er i strid med virksomhedens forpligtelser i medfør af § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Boligkreditformidlere skal sikre, at virksomheden udarbejder en lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Lønpolitikken skal være i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser. Lønpolitikken må ikke tilskynde til risikotagning, som er i strid med virksomhedens risikoprofil.

Stk. 3. Lønpolitikken skal indeholde foranstaltninger til at undgå interessekonflikter og sikre, at aflønningen af de ansatte ikke er afhængig af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger eller andre former for salgsmål.

Stk. 4. For personer i ansættelsesforhold, der er omfattet af en kollektiv overenskomst, finder stk. 1 og 3 kun anvendelse på aftaler om variable løndele, hvis aftalerne om variabel løn ikke er fastsat i overenskomsten.«

21. I § 8, stk. 1, 1. pkt., og § 9, stk. 1, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »og en boligkreditformidler«.

§ 9. En finansiel rådgiver må kun anvende betegnelsen uafhængig eller tilsvarende betegnelser, der giver indtryk af, at virksomheden yder uafhængig rådgivning, hvis den opfylder følgende betingelser:

1) ---

2) Virksomheden må ikke have snævre forbindelser, jf. lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 17, til en finansiel virksomhed eller anden virksomhed, som tilbyder eller formidler finansielle produkter.

3) Virksomheden må ikke på egne eller andres vegne udbyde finansielle produkter til en forbruger.

22. I § 9, stk. 1, nr. 2, ændres »nr. 17,« til: »nr. 19,«.

23. § 9, stk. 1, nr. 3, affattes således:

»3) Virksomheden tager et tilstrækkeligt antal finansielle produkter på markedet i betragtning ved sin rådgivning, herunder boligkreditaftaler.«

24. I § 9 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Finansielle rådgivere må for at være omfattet af stk. 1 ikke på egne eller andres vegne udbyde finansielle produkter til forbrugere.«

25. Efter kapitel 4 a indsættes:

»Kapitel 4b

Grænseoverskridende virksomhed

§ 10 c. En boligkreditformidler, der ønsker at udøve virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af, i hvilket land eller hvilke lande boligkreditformidling ønskes påbegyndt, og hvilke aktiviteter der ønskes udøvet.

Stk. 2. Finanstilsynet videresender den meddelelse, der er nævnt i stk. 1 til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af meddelelsen og giver samtidigt underretning til boligkreditformidleren om videresendelsen.

Stk. 3. Boligkreditformidleren kan påbegynde sin virksomhed 1 måned efter den dato, hvor underretningen af boligkreditformidleren efter stk. 2 er sket.

§ 10 d. En boligkreditformidler, der er registreret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale

§ 11. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør heraf, undtagen § 10 b.

Stk.2. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

Stk.3. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 7, stk. 2, § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 i markedsføringsloven finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at behandle eller anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. kapitel 23 a i retsplejeloven.

Stk.4. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en finansiel rådgivers kunde kan have lidt tab som følge af, at den finansielle rådgiver har overtrådt § 7, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 7, stk. 2.

Stk.5. Forbrugerombudsmanden har uanset § 17 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 4.

med på det finansielle område, kan påbegynde virksomhed her i landet gennem en filial eller som udbyder af grænseoverskridende tjenesteydelse 1 måned efter, at hjemlandets kompetente myndighed har videresendt meddelelse om virksomhedens hensigt til Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler for filial- og tjenesteydelsesvirksomhed for boligkreditformidlere, der er meddelt tilladelse eller er registreret i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.«

26. I § 11, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Finanstilsynet påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af artikel 29, stk. 2, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.«

27. I § 11 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet påser, at filialer af boligkreditformidlere her i landet, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, overholder kapitel 3 og 4 og regler udstedt i medfør heraf.

Stk. 3. Overholder en boligkreditformidler ikke reglerne i kapitel 3 og 4, kan Finanstilsynet påbyde boligkreditformidleren, at det ulovlige forhold bringes til ophør. Efterkommer den pågældende boligkreditformidler ikke Finanstilsynets påbud, underretter Finanstilsynet boligkreditformidlerens kompetente myndigheder i hjemlandet herom, herunder om de iværksatte tiltag. Fortsætter filialen af boligkreditformidleren det ulovlige forhold, kan Finanstilsynet forbyde boligkreditformidleren at udøve virksomhed i Danmark. Finanstilsynet skal give boligkreditformidlerens hjemlandsmyndighed og Kommissionen meddelelse om de iværksatte tiltag uden unødigt forsinkelse.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 4-7.

28. § 11, stk. 3, der bliver stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.«

29. § 11, stk. 4, der bliver stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en finansiel rådgiver henholdsvis en boligkreditformidlers kunder kan have lidt tab, som følge af at den finansielle rådgiver henholdsvis boligkreditformidleren har overtrådt § 7, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2.«

30. I § 11, stk. 5, der bliver stk. 7, ændres: »stk. 4« til: »stk. 6«.

31. I § 12, stk. 2, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »og hos en boligkreditformidler«.

32. I § 12, stk. 3, og § 14, stk. 1 og 2, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller en boligkreditformidler«.

§ 12. ---

Stk. 2. Finanstilsynet kan udføre inspektioner på stedet hos en finansiel rådgiver.

Stk. 3. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en finansiel rådgiver med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

§ 14. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel rådgiver at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 4, stk. 2, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen hos en finansiel rådgiver at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis vedkommende efter § 4, stk. 2, ikke kan bestride hvervet.

Stk. 3-8. ---

§ 13. Finanstilsynet opretter et offentligt register over finansielle rådgivere.

33. § 13 ophæves.

§ 15. Finanstilsynet kan inddrage en finansiel rådgivers tilladelse, hvis virksomheden

1)-5) ---

Stk. 2. ---

§ 18. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 11, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en finansiel rådgiver under tilsyn skal offentliggøres med angivelse af den finansielle rådgivers navn, jf. dog stk. 4. Virksomheden skal offentliggøre oplysningerne på sin hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til tilsynsreaktionen, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis virksomheden kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside gælder kun for oplysninger om juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på Finanstilsynets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til § 11, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4.

Stk. 2. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 11, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter de-

34. I § 15, stk. 1, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller boligkreditformidlers«.

35. I § 18, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller en boligkreditformidler«.

36. I § 18, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »den finansielle rådgivers«: »eller boligkreditformidlers«.

37. I § 18, stk. 1, 1. og 8. pkt., og § 18, stk. 2, ændres »§ 11, stk. 2,« til: »§ 11, stk. 4,«.

legation fra Finanstilsynets bestyrelse til en rådgiver, der ikke er under tilsyn, skal offentliggøres med angivelse af rådgiverens navn, jf. dog stk. 4.

Stk. 3-5. ---

§ 19. --

Stk. 2. Finanstilsynet skal endvidere orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve virksomhed som finansiel rådgiver uden tilladelse, jf. § 3.

§ 20. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler for finansielle rådgiveres pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

§ 21. ---

Stk. 2. I nedennævnte tilfælde anses en anden end den finansielle rådgiver tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

1) ---

2) En virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, jf. § 3.

3)-4) ---

§ 22. Finansielle rådgivere betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

§ 26. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Undlader en virksomhed omfattet af denne lov at efterkomme et påbud givet efter § 11, stk. 1 og 2, eller § 14 eller at meddele oplysninger efter § 12, stk. 1, straffes vedkommende med bøde.

Stk. 4-6. ---

38. I § 19, stk. 2, indsættes efter »finansiel rådgiver«: »eller som boligkreditformidler«.

39. I § 20 indsættes efter »finansielle rådgiveres«: »og boligkreditformidlers«.

40. I § 21, stk. 2, indsættes efter »den finansielle rådgiver«: »eller boligkreditformidleren«.

41. I § 21, stk. 2, nr. 2, indsættes efter »finansielle produkter«: »eller boligkreditaftaler«.

42. I § 22 indsættes efter »Finansielle rådgivere«: »og boligkreditformidlere«.

43. I § 26, stk. 3, ændres »§ 11, stk. 1 og 2,« til: »§ 11, stk. 1 og 4,«.

§ 5

I lov nr. 697 af 25. juni 2010 om pantebrevsselskaber, som ændret bl.a. ved § 13 i lov nr. 1287 af 19. december 2012, § 28 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, § 13 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 12 i

lov nr. 403 af 28. april 2014, og senest ved § 12 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

Lov om pantebrevsselskaber

»Lov om ejendomskreditselskaber«.

2. »1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34.«

3. *Kapitel 1* affattes således:

Kapitel 1

»Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde

Lovens anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på erhvervsmæssig handel med pantebreve i form af erhvervsmæssigt køb eller salg af pantebreve i fast ejendom, herunder erhvervsmæssigt salg af pantebreve i egen fast ejendom.

§ 1. Denne lov finder anvendelse på ejendomskreditselskaber.

Stk. 2. Ved ejendomskreditselskaber forstås selskaber, som udøver mindst en af følgende aktiviteter:

- 1) Erhvervsmæssigt køb eller salg af pantebreve i fast ejendom, herunder erhvervsmæssigt salg af pantebreve i egen fast ejendom.
- 2) Erhvervsmæssig ydelse af boligkreditaftaler.

§ 1 a. I denne lov forstås ved:

1) Boligkreditaftale: En aftale i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, eller en anden rettighed knyttet til en fast ejendom til beboelse eller kreditaftaler, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer, til eksisterende eller projekterede bygninger.

2) Forbruger: En person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.«

Kapitel 2

Krav til pantebrevsselskaber

§ 2. Erhvervsmæssig handel med pantebreve, jf. § 1, kan kun udføres af et selskab, der har tilladelse efter reglerne i dette kapitel til at virke som pantebrevsselskab, jf. dog stk. 2.

Stk. 2-3 ---

§ 2. ---

Stk. 2 ---

Stk. 3. Pantebrevsselskaber, der har fået tilladelse efter reglerne i dette kapitel, skal benytte betegnelsen pantebrevsselskab i navnet. Udtryk som registreret, godkendt, autoriseret eller tilsvarende må ikke tilføjes navnet. Andre virksomheder må ikke anvende navne eller betegnelser for deres virksomhed, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er pantebrevsselskaber.

§ 3. Finanstilsynet giver efter ansøgning et selskab tilladelse til at udøve virksomhed som pantebrevsselskab, når

1)-4) ---

5) et pantebrevsselskab, der handler med forbrugere, dokumenterer, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 5.

Stk. 2-6. ---

§ 4. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i et pantebrevsselskab skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i det pågældende selskab.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen samt den ansvarlige for pantebrevshandel i et pantebrevsselskab lever op til kravene i stk. 2, nr. 1 og 3, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmerne af bestyrelsen og direktionen samt den ansvarlige for pantebrevshandel i et pantebrevsselskab skal meddele Finanstilsynet op-

4. I overskriften til kapitel 2 ændres »pantebrevsselskaber« til: »ejendomskreditselskaber«.

5. § 2, *stk. 1*, affattes således:

»Aktiviteter efter § 1, *stk. 2*, kan kun udøves af et selskab, der efter reglerne i dette kapitel har tilladelse til at virke som ejendomskreditselskab, jf. dog *stk. 2*.«

6. I § 2, *stk. 3*, § 3, *stk. 1*, § 3, *stk. 1*, *nr. 5*, § 4, *stk. 1*, 3 og 4, § 5 a, *stk. 1*, 1. *pkt.*, § 5 b, *stk. 1*, § 6, 2. *pkt.*, § 7, *stk. 1* og 2, § 14, *stk. 1*, 1. og 2. *pkt.*, § 14, *stk. 2*, § 14, *stk. 4*, 1. *pkt.*, § 15, *stk. 2*, 1. *pkt.*, og § 22, *stk. 3*, 1. *pkt.*, ændres »pantebrevsselskab« til: »ejendomskreditselskab«.

lysninger om forhold som nævnt i stk. 1 og 2 i forbindelse med deres indtræden i den finansielle virksomheds ledelse og om forhold som nævnt i stk. 2, hvis forholdene efterfølgende ændres.

§ 5 a. Et pantebrevsselskab skal have en ordning, hvor selskabets ansatte i pantebrevsselskabet via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af pantebrevsselskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i pantebrevsselskabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

Stk. 2-4. ---

§ 5 b. Et pantebrevsselskab må ikke udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte har indberettet pantebrevsselskabets overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i selskabet.

Stk. 2-3. ---

§ 6. Finanstilsynet opretter et register over pantebrevsselskaber, som har tilladelse efter § 3. Når Finanstilsynet har meddelt et pantebrevsselskab tilladelse efter § 3, stk. 1, registreres selskabet og den person, der er ansvarlig for handel med pantebreve, i Finanstilsynets register. Registeret er offentligt tilgængeligt.

§ 7. Et pantebrevsselskab kan udøve anden virksomhed end erhvervmæssig handel med pantebreve.

Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at et pantebrevsselskab ikke må udøve en bestemt form for virksomhed, såfremt denne virksomhed ikke er forenelig med en betryggende udøvelse af handel med pantebreve.

§ 14. Finanstilsynet kan påbyde et pantebrevsselskab at afsætte en direktør inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne efter § 4, stk. 2, ikke kan bestride stillingen. Finanstilsynet kan ligeledes påbyde et pantebrevsselskab at afsætte den person, der er ansvarlig for handelen med pantebreve, hvis

denne efter § 5, jf. § 4, stk. 2, nr. 1 og 3, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i et pantebrevsselskab at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis medlemmet efter § 4, stk. 2, ikke kan bestride hvervet.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde et pantebrevsselskab at afsætte en direktør eller den ansvarlige for pantebrevshandelen, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 2, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i et selskab omfattet af loven at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 5-6. ---

§ 15. ---

Stk. 2. Afgørelser truffet i henhold til § 345, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. denne lovs § 12, stk. 3, skal offentliggøres. 1. pkt. gælder også beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. dog stk. 3. Offentliggørelsen skal omfatte selskabets navn.

Stk. 3-6. ---

§ 22. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Med bøde straffes endvidere et pantebrevsselskab, der ikke efterkommer et påbud, som er givet efter § 12, stk. 4, og § 14, stk. 1 og stk. 4, 1. og 3. pkt. På samme vis straffes det bestyrelsesmedlem, der ikke efterkommer et påbud, som er givet efter § 14, stk. 2.

Stk. 4-5. ---

§ 2. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Pantebrevsselskaber, der har fået tilladelse efter reglerne i dette kapitel, skal benytte betegnelsen pantebrevsselskab i navnet. Udtryk som registreret, godkendt, autoriseret eller tilsvarende må ikke tilføjes navnet. Andre virksomheder må ikke anvende navne eller betegnelser for deres virksomhed, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er pantebrevsselskaber.

§ 17. Pantebrevsselskaber skal efter anmodning give Finanstilsynet de bestemte oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Stk. 2. ---

§ 19. Pantebrevsselskaber under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

§ 2. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Pantebrevsselskaber, der har fået tilladelse efter reglerne i dette kapitel, skal benytte betegnelsen pantebrevsselskab i navnet. Udtryk som registreret, godkendt, autoriseret eller tilsvarende må ikke tilføjes navnet. Andre virksomheder må ikke anvende navne eller betegnelser for deres virksomhed, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er pantebrevsselskaber.

§ 5 a. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Stk. 1 finder alene anvendelse for pantebrevsselskaber, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret, senest 3 måneder efter selskabet har ansat den sjette ansatte.

Stk. 4. ---

§ 6. Finanstilsynet opretter et register over pantebrevsselskaber, som har tilladelse efter § 3. Når Finanstilsynet har meddelt et pantebrevsselskab tilladelse efter § 3, stk. 1, registreres selskabet og den person, der er ansvarlig for handel med pantebreve, i Finanstilsynets register. Registeret er offentligt tilgængeligt.

7. I § 2, stk. 3, 1. pkt., § 17, stk. 1, og § 19 ændres »Pantebrevsselskaber« til: »Ejendomscreditselskaber«.

8. I § 2, stk. 3, 3. pkt., § 5 a, stk. 3, 1. pkt., § 6, 1. pkt., og § 15 b ændres »pantebrevsselskaber« til: »ejendomscreditselskaber«.

§ 15 b. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om pantebrevsselskabers pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af pantebrevsselskaber og om, at Finanstilsynet kan offentliggøre oplysningerne før pantebrevsselskabet.

§ 3. Finanstilsynet giver efter ansøgning et selskab tilladelse til at udøve virksomhed som pantebrevsselskab, når

1)-2) ---

3) den person i selskabet, som er ansvarlig for handelen med pantebreve, opfylder betingelserne i § 5,

4)-5) ---

Stk. 2-6. ---

§ 3. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Pantebrevsselskabet skal årligt til Finanstilsynet indsende en erklæring fra en godkendt revisor om sikkerheden nævnt i stk. 1, nr. 5.

Stk. 6. ---

§ 15. ---

Stk. 2. Afgørelser truffet i henhold til § 345, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. denne lovs § 12, stk. 3, skal offentliggøres. 1. pkt. gælder også beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. dog stk. 3. Offentliggørelsen skal omfatte selskabets navn.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 5. Hvis dommen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pantebrevsselskabets offentliggørelse skal ske på pantebrevsselskabets hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med of-

9. I § 3, *stk. 1, nr. 3*, ændres »som er ansvarlig for handelen med pantebreve,« til: »som er ansvarlig for handel med pantebrev, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, og den som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2,«

10. I § 3, *stk. 5*, § 15, *stk. 2, 2. pkt.*, og § 15, *stk. 4, 7. pkt.*, ændres »Pantebrevsselskabet« til: »Ejendomscreditselskabet«.

fentliggørelsen skal pantebrevsselskabet indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af pantebrevsselskabets hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis pantebrevsselskabet kommenterer dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resumeet. Fjernelse af informationerne fra pantebrevsselskabets hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som pantebrevsselskabet anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Pantebrevsselskabet skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Pantebrevsselskabers pligt til at offentliggøre oplysningerne på pantebrevsselskabets hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Offentliggørelse efter 1. og 2. pkt., som vedrører virksomheder, der ikke er under tilsyn, skal alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 5-6. ---

§ 5. Pantebrevsselskabet skal udpege en person, som er ansvarlig for handelen med pantebreve. Den ansvarlige for handelen med pantebreve skal have mindst 3 års praktisk erfaring med pantebrevshandel, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Finanstilsynet kan efter ansøgning tillade, at personen, som er ansvarlig for handel med pantebreve, ikke opfylder betingelsen i stk. 1.

§ 5 a. Et pantebrevsselskab skal have en ordning, hvor selskabets ansatte i pantebrevsselskabet via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indbe-

11. § 5, *stk. 1*, affattes således:

»Ejendomscreditselskabet der udøver aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, skal udpege en person, som er ansvarlig for handel med pantebreve. Udøver selskabet aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, skal det udpege en person, som er ansvarlig for kreditgivning. Den ansvarlige person for handel med pantebreve henholdsvis den ansvarlige person for kreditgivning skal have mindst 3 års praktisk erfaring med pantebrevshandel henholdsvis kreditgivning, jf. dog stk. 3.«

12. I § 5, *stk. 3*, indsættes efter »pantebreve«: »og personen, som er ansvarlig for kreditgivning«.

13. Tre steder i § 5 a, *stk. 1, 1. pkt.*, i § 9, *nr. 6, § 14, stk. 5, 1. pkt.*, § 15, *stk. 2, 2., 3., 4. og 5. pkt.*, § 15, *stk. 4, 4., 5., og 6. pkt.*, og i § 15 b ændres

rette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af pantebrevsselskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i pantebrevsselskabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

Stk. 2-4. ---

§ 9. Finanstilsynet inddrager et pantebrevsselskabs tilladelse, hvis

1-5) ---

Finanstilsynet har påbudt pantebrevsselskabet at afsætte direktøren eller den for pantebrevshandelen ansvarlige person og påbuddet ikke er efterkommet inden for den fastsatte frist, jf. § 14, stk. 1 og 3, eller

§ 14. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Påbud meddelt i henhold til stk. 1, 2 og 4 kan af pantebrevsselskabet eller den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør, det pågældende bestyrelsesmedlem eller den ansvarlige for handelen med pantebreve under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer inden 4 uger sagen for domstolene. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 6. ---

§ 15. ---

Stk. 2. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 12, stk. 3, jf. lov om finansiell virksomhed § 345, stk. 7, nr. 4, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til et pantebrevsselskab under tilsyn skal offentliggøres med angivelse af pantebrevsselskabets navn, jf. dog stk. 5. Pantebrevsselskabet skal offentliggøre oplysningerne på sin hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at pantebrevsselskabet har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapir-

»pantebrevsselskabet« til: »ejendomskreditselskabet«.

handel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal pantebrevsselskabet indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af pantebrevsselskabets hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis pantebrevsselskabet kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra tilsynsreaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra pantebrevsselskabets hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som pantebrevsselskabet anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommende generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Pantebrevsselskabets pligt til at offentliggøre oplysningerne på pantebrevsselskabets hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på tilsynets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til § 12, stk. 3, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af pantebrevsselskabets navn, jf. dog stk. 5.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 5. Hvis dommen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pantebrevsselskabets offentliggørelse skal ske på pantebrevsselskabets hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal pantebrevsselskabet indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af pantebrevsselskabets hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bøde-

vedtagelse. Hvis pantebrevsselskabet kommenterer dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resumeet. Fjernelse af informationerne fra pantebrevsselskabets hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som pantebrevsselskabet anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Pantebrevsselskabet skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Pantebrevsselskabers pligt til at offentliggøre oplysningerne på pantebrevsselskabets hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Offentliggørelse efter 1. og 2. pkt., som vedrører virksomheder, der ikke er under tilsyn, skal alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 5-6. ---

§ 15 b. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om pantebrevsselskabers pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af pantebrevsselskaber og om, at Finanstilsynet kan offentliggøre oplysningerne før pantebrevsselskabet.

§ 5 b. Et pantebrevsselskab må ikke udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte har indberettet pantebrevsselskabets overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i selskabet

Stk. 2-3. ---

§ 15. ---

Stk. 2. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 12, stk. 3, jf. lov om finansiel virksomhed § 345, stk. 7, nr. 4, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til et pantebrevsselskab under tilsyn skal offentliggøres med angivelse af pantebrevsselskabets navn, jf. dog stk. 5. Pantebrevsselskabet skal offentliggøre oplysningerne på

14. I § 5 b, stk. 1, § 15, stk. 2, 1., 3., 5., 6. og 8. pkt., § 15, stk. 4, 3., 4., 6. og 9. pkt., ændres »pantebrevsselskabets« til: »ejendomskreditselskabets«.

sin hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at pantebrevsselskabet har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal pantebrevsselskabet indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af pantebrevsselskabets hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis pantebrevsselskabet kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra tilsynsreaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra pantebrevsselskabets hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som pantebrevsselskabet anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Pantebrevsselskabets pligt til at offentliggøre oplysningerne på pantebrevsselskabets hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på tilsynets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til § 12, stk. 3, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af pantebrevsselskabets navn, jf. dog stk. 5.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 5. Hvis dommen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pantebrevsselskabets offentliggørelse skal ske på pantebrevsselskabets hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal pantebrevsselskabet indsætte et

link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af pantebrevsselskabets hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis pantebrevsselskabet kommenterer dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resumeet. Fjernelse af informationerne fra pantebrevsselskabets hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som pantebrevsselskabet anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Pantebrevsselskabet skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Pantebrevsselskabers pligt til at offentliggøre oplysningerne på pantebrevsselskabets hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Offentliggørelse efter 1. og 2. pkt., som vedrører virksomheder, der ikke er under tilsyn, skal alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 5-6. ---

§ 6. Finanstilsynet opretter et register over pantebrevsselskaber, som har tilladelse efter § 3. Når Finanstilsynet har meddelt et pantebrevsselskab tilladelse efter § 3, stk. 1, registreres selskabet og den person, der er ansvarlig for handel med pantebreve, i Finanstilsynets register. Registeret er offentligt tilgængeligt.

§ 7. Et pantebrevsselskab kan udøve anden virksomhed end erhvervmæssig handel med pantebreve.

Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at et pantebrevsselskab ikke må udøve en bestemt form for virksomhed, såfremt denne virksomhed ikke er forenelig med en betryggende udøvelse af handel med pantebreve.

15. I § 6, 2. pkt., indsættes efter »pantebreve«: »henholdsvis kreditgivning«.

16. § 7, stk. 1, affattes således:

»Et ejendomscreditselskab kan udøve anden virksomhed end aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2.«

17. I § 7, stk. 2, ændres »af handel med pantebreve« til: »aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2«.

18. I overskriften til kapitel 3 indsættes efter

Informationskrav

»Informationskrav«: »og god skik m.v.«

19. Efter § 8 indsættes i *kapitel 3*:

»§ 8 a. Ejendomscreditselskaber skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningskik og god praksis for ejendomscreditselskaber.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om kompetencekrav til ansatte i ejendomscreditselskaber.

Stk. 4. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om pris- og risikoplysninger for boligkredit.

§ 8 b. Ejendomscreditselskaber skal sikre, at aflønning af virksomhedens ansatte ikke er i strid med virksomhedens forpligtelser i medfør af § 8 a, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Ejendomscreditselskaber skal sikre, at virksomheden udarbejder en lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Lønpolitikken skal være i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser. Lønpolitikken må ikke tilskynde til risikotagning, som er i strid med virksomhedens risikoprofil.

Stk. 3. Lønpolitikken skal indeholde foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter og sikre, at aflønningen af de ansatte ikke er afhængig af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger om boligkredit eller andre former for salgsmål.

Stk. 4. For personer i ansættelsesforhold, der er omfattet af en kollektiv overenskomst, finder stk. 1 og 3 kun anvendelse på aftaler om variable lønde, hvis aftalerne om variabel løn ikke er fastsat i overenskomsten.«

§ 9. Finanstilsynet inddrager et pantebrevsselskabs tilladelse, hvis

1-5) ---

20. I §§ 9 og 10 ændres »pantebrevsselskabs« til: »ejendomscreditselskabs«.

6) Finanstilsynet har påbudt pantebrevsselskabet at afsætte direktøren eller den for pantebrevshandelen ansvarlige person og påbuddet ikke er efterkommet inden for den fastsatte frist, jf. § 14, stk. 1 og 3, eller

7) ---

§ 10. Et pantebrevsselskabs tilladelse bortfalder, hvis selskabet erklæres konkurs eller ophører på anden måde.

§ 11. Når tilladelsen til et pantebrevsselskab er inddraget eller bortfaldet, skal selskabets aktiviteter efter § 1 ophøre, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Et pantebrevsselskab, hvis tilladelse inddrages eller bortfalder, kan dog afhænde den beholdning af pantebreve, som selskabet har på tidspunktet for inddragelse eller bortfald af tilladelse. Finanstilsynet kan pålægge selskabet at udarbejde en opgørelse over beholdningen af pantebreve.

Stk. 3. Ved inddragelse eller bortfald af en tilladelse til et pantebrevsselskab slettes det pågældende selskab og den, der er ansvarlig for handelen med pantebreve, af Finanstilsynets register over pantebrevsselskaber.

§ 12. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med denne lov, jf. § 3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 5, § 7, stk. 2, § 8, stk. 1, og § 11, stk. 1.

21. I § 9, nr. 6, udgår »eller«, og i nr. 7 ændres »og 3.« til: »og 3.«.

22. I § 9 indsættes som nr. 8 og 9:

»8) selskabet ikke har en person ansat, som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, og som opfylder kravene i § 5, eller

9) Finanstilsynet har påbudt ejendomskreditselskabet at afsætte direktøren eller den person, der er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver aktiviteter omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, og påbuddet ikke er efterkommet inden for den fastsatte frist, jf. § 14, stk. 1 og 3.«

23. § 11 affattes således:

»§ 11. Inddrages eller bortfalder tilladelsen til et ejendomskreditselskab, skal selskabets aktiviteter efter § 1, stk. 2, ophøre, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Er et ejendomskreditselskab tilladelse inddraget eller bortfaldet, kan ejendomskreditselskabet dog afhænde den beholdning af pantebreve og boligkreditaftaler, som selskabet har på tidspunktet for inddragelse eller bortfald af tilladelse. Finanstilsynet kan pålægge selskabet at udarbejde en opgørelse på tidspunktet for inddragelse eller bortfald af tilladelse over beholdningen af henholdsvis pantebreve og boligkreditaftaler.

Stk. 3. Ved inddragelse eller bortfald af en tilladelse til et ejendomskreditselskab slettes det pågældende selskab og den, der er ansvarlig for handel med pantebreve, og den der er ansvarlig for kreditgivning slettes fra Finanstilsynets register over ejendomskreditselskaber.«

24. I § 12 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 8 a, stk. 1 og 2, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle

sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 8 a, stk. 4. Markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

Stk. 3. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at et ejendomskreditselskabs kunder kan have lidt tab, som følge af at ejendomskreditselskabet har overtrådt § 8 a, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2.

Stk. 4. Forbrugerombudsmanden har uanset § 13 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 3.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 5-7.

25. I § 12, *stk. 4*, der bliver *stk. 7*, indsættes efter »§ 8, stk. 1,«: »§ 8 a«.

26. I § 14, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »der er ansvarlig for handelen med pantebrev«, til: »den der er ansvarlig for handel med pantebrev eller den person, der er ansvarlig for kreditgivning«,.

27. I § 14, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »eller den ansvarlige for pantebrevshandelen« til: », den ansvarlige for handel med pantebrev eller den ansvarlige for kreditgivning«.

28. I § 14, *stk. 5, 3. pkt.*, ændres »eller den ansvarlige for handelen med pantebrev« til: », den an-

§ 14. Finanstilsynet kan påbyde et pantebrevsselskab at afsætte en direktør inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne efter § 4, stk. 2, ikke kan bestride stillingen. Finanstilsynet kan ligeledes påbyde et pantebrevsselskab at afsætte den person, der er ansvarlig for handelen med pantebrev, hvis denne efter § 5, jf. § 4, stk. 2, nr. 1 og 3, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde et pantebrevsselskab at afsætte en direktør eller den ansvarlige for pantebrevshandelen, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 2, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i et selskab omfattet af loven at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 5. Påbud meddelt i henhold til stk. 1, 2 og 4 kan af pantebrevsselskabet eller den person, som

påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør, det pågældende bestyrelsesmedlem eller den ansvarlige for handelen med pantebreve under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

§ 15. Finanstilsynet kan offentliggøre påbud meddelt efter § 12, stk. 4, jf. § 8, med angivelse af selskabets navn.

Stk. 2. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 12, stk. 3, jf. lov om finansiel virksomhed § 345, stk. 7, nr. 4, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til et pantebrevsselskab under tilsyn skal offentliggøres med angivelse af pantebrevsselskabets navn, jf. dog stk. 5. Pantebrevsselskabet skal offentliggøre oplysningerne på sin hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at pantebrevsselskabet har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal pantebrevsselskabet indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af pantebrevsselskabets hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis pantebrevsselskabet kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra tilsynsreaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra pantebrevsselskabets hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som pantebrevsselskabet anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommende generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Pantebrevsselskabets pligt til at offentliggøre oplysningerne på pantebrevsselskabets hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på til-

svarlige for handel med pantebreve eller den ansvarlige for kreditgivning«.

29. I § 15, stk. 1, ændres »§ 12, stk. 4,« til: »§ 12, stk. 7,«.

30. I § 15, stk. 2, 1. og 8. pkt., og § 15, stk. 3, ændres »§ 12, stk. 3,« til: »§ 12, stk. 6,«.

31. I § 15, stk. 2, 6. pkt., og § 15, stk. 4, 3. pkt., ændres »Pantebrevsselskabets« til: »Ejendoms-kreditselskabets«.

synets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til § 12, stk. 3, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af pantebrevsselskabets navn, jf. dog stk. 5.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 5. Hvis dommen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pantebrevsselskabets offentliggørelse skal ske på pantebrevsselskabets hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal pantebrevsselskabet indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af pantebrevsselskabets hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis pantebrevsselskabet kommenterer dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resumeet. Fjernelse af informationerne fra pantebrevsselskabets hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som pantebrevsselskabet anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Pantebrevsselskabet skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Pantebrevsselskabers pligt til at offentliggøre oplysningerne på pantebrevsselskabets hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Offentliggørelse efter 1. og 2. pkt., som vedrører virksomheder, der

32. I § 15, stk. 4, 9. pkt., ændres »Pantebrevsselskabers« til: »Ejendomscreditselskabers«.

ikke er under tilsyn, skal alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 5-6. ---

§ 15 b. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om pantebrevsselskabers pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af pantebrevsselskaber og om, at Finanstilsynet kan offentliggøre oplysningerne før pantebrevsselskabet.

§ 16. ---

Stk. 2. Som part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende, anses desuden

1) den, der driver et pantebrevsselskab uden tilladelse, jf. § 2, stk. 1,

2) et selskab, der ansøger om tilladelse til at udøve handel med pantebreve, jf. § 3,

3) et medlem af et selskabs bestyrelse eller direktion eller den person, som er ansvarlig for handelen med pantebreve, når tilsynet nægter et selskab tilladelse, jf. § 3, stk. 1, eller inddrager tilladelsen, jf. § 9, og

4) en fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet kræver oplysninger af til bedømmelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov, jf. § 17.

§ 22. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Med bøde straffes endvidere et pantebrevsselskab, der ikke efterkommer et påbud, som er givet efter § 12, stk. 4, og § 14, stk. 1 og stk. 4, 1. og 3. pkt. På samme vis straffes det bestyrelsesmedlem, der ikke efterkommer et påbud, som er givet efter § 14, stk. 2.

Stk. 4-5. ---

33. I § 15 b ændres »pantebrevsselskabers« til: »ejendomskreditselskabers«.

34. § 16, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* I nedennævnte tilfælde anses en anden end pantebrevsselskabet eller ejendomskreditselskabet tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

1) Et selskab, der udøver aktiviteter efter § 1, stk. 2.

2) Den, der driver et ejendomskreditselskab uden tilladelse, jf. § 2, stk. 1.

3) Et selskab, der ansøger om tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab, jf. § 3.

4) Et medlem af et selskabs bestyrelse eller direktion eller en person, som er ansvarlig for handel med pantebreve eller for kreditgivning, når Finanstilsynet nægter et selskab tilladelse, jf. § 3, stk. 1, eller inddrager tilladelsen, jf. § 9.

5) En fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet kræver oplysninger fra til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov, jf. § 17.«

35. I § 22, stk. 3, 1. pkt., ændres »§ 12, stk. 4,« til: »§ 12, stk. 7,«.

§ 6. Hvis løbetiden på et realkreditlån er længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og de bagvedliggende obligationer er fast forrentet og har en løbetid på op til og med 12 måneder ved refinansieringen af lånet, gælder det for de obligationer, der ved udløb skal erstattes af nye obligationer ved refinansiering, at såfremt den effektive rente i forbindelse med refinansiering bliver mere end 5 procentpoint højere end den effektive rente fastlagt i forbindelse med den seneste refinansiering, forlænges løbetiden på de pågældende obligationer med 12 måneder. Ved de pågældende obligationers udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder 1. pkt. ikke anvendelse.

Stk. 2. Hvis løbetiden på et realkreditlån er længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og de bagvedliggende obligationer er fast forrentet og har en løbetid over 12 måneder og op til og med 24 måneder ved refinansieringen af lånet, gælder det for de obligationer, der ved udløb skal erstattes af nye obligationer, at såfremt den effektive rente i forbindelse med refinansiering bliver mere end 5 procentpoint højere end den effektive rente på en tilsvarende obligation med samme restløbetid 11-14 måneder tidligere, forlænges løbetiden på de pågældende obligationer med 12 måneder. Ved de pågældende obligationers udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder 1. pkt. ikke anvendelse.

Stk. 3. Hvis løbetiden på et realkreditlån er længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og de bagvedliggende obligationer er variabelt forrentet og har en løbetid på op til og med 24 måneder ved refinansie-

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 850 af 25. juni 2014, som ændret ved § 1 i lov nr. 244 af 19. marts 2014 og § 11 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 6, *stk. 1-3*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Er løbetiden på et realkreditlån længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, og obligationerne er fast forrentet og har en løbetid på op til og med 12 måneder ved refinansieringen af lånet, må realkreditinstituttet kun igangsætte salg af obligationer, der ved refinansiering skal erstatte de udløbende obligationer, såfremt realkreditinstituttet har en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres, uden at den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den effektive rente fastlagt i forbindelse med den seneste refinansiering. Det gælder dog ikke, hvis realkreditinstituttet gennemfører et salg af en mindre mængde obligationer med henblik på at afklare, om den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den effektive rente fastlagt i forbindelse med den seneste refinansiering. Kan et salg ikke igangsættes, jf. 1. pkt., og de udløbende obligationer forfalder, forlænges løbetiden på disse obligationer med 12 måneder. Ved obligationernes udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder 1. og 2. pkt. ikke anvendelse.

Stk. 2. Er løbetiden på et realkreditlån længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, og obligationerne er fast forrentet og har en løbetid fra 12 og op til og med 24 måneder ved refinansieringen af lånet, må realkreditinstituttet kun igangsætte salg af obligationer, der ved refinansiering skal erstatte de udløbende obligationer, såfremt realkreditinstituttet har en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres, uden at den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den effektive rente på en tilsvarende obligation med samme restløbetid fra 11 til og med 14 måneder tidligere. Det gælder dog ikke, hvis realkreditinstituttet gennem-

ring af lånet, gælder det, at renten ved rentefastsættelsen ikke kan blive mere end 5 procentpoint højere end den senest fastsatte rente og skal forblive uændret i 12 måneder eller frem til næste refinansiering, medmindre der fastsættes en lavere rente inden for de 12 måneder eller inden næste refinansiering. Såfremt renten i forbindelse med refinansieringen bliver mere end 5 procentpoint højere end den senest fastsatte rente på de hidtidige obligationer, forlænges løbetiden på de pågældende obligationer med 12 måneder. Ved de pågældende obligationers udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder 2. pkt. ikke anvendelse.

Stk. 4. Hvis løbetiden på et realkreditlån er længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, gælder det for de obligationer, der ved udløb skal erstattes af nye obligationer for at refinansiere lånet, at såfremt der ikke er aftagere til alle de nødvendige nye obligationer, forlænges løbetiden på de pågældende obligationer med 12 måneder ad gangen, indtil der kan gennemføres refinansiering, hvor der er aftagere til alle de nødvendige nye obligationer.

Stk. 5. Uanset stk. 2, 3 og 4 kan der ved manglende refinansiering af lån, hvor de bagvedliggende obligationer har en løbetid på over 12 måneder ved refinansieringen af lånet, forsøges en refinansiering af lånet med obligationer med en kortere løbetid forud for forlængelsen efter stk. 2, 3 eller 4.

Stk. 6. Renten på obligationer, der er fast forrentet, og som har en løbetid på op til og med 12 måneder ved refinansieringen af lånet og er forlænget efter stk. 1 eller 4, fastsættes til den effektive rente fastlagt i forbindelse med den seneste refinansiering tillagt 5 procentpoint. Renten fastsættes, første gang når løbetiden på obligationerne forlænges. Ved yderligere forlængelser af løbetiden i medfør af stk. 4 finder renten fastsat i medfør af 1. pkt. fortsat anvendelse.

Stk. 7. Renten på obligationer, der er fast forrentet, og som har en løbetid i intervallet fra 12 til og med 24 måneder ved refinansieringen af lånet og er forlænget efter stk. 2 eller 4, fastsættes til den effektive rente på en tilsvarende obligation med sam-

fører et salg af en mindre mængde obligationer med henblik på at afklare, om den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den effektive rente på en tilsvarende obligation med samme restløbetid fra 11 til og med 14 måneder tidligere. Kan et salg ikke igangsættes, jf. 1. pkt., og de udløbende obligationer forfalder, forlænges løbetiden på disse obligationer med 12 måneder. Ved obligationernes udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder 1. og 2. pkt. ikke anvendelse.

Stk. 3. Er løbetiden på et realkreditlån længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, og de bagvedliggende obligationer er variabelt forrentet og har en restløbetid på op til og med 24 måneder første gang de bliver anvendt til at finansiere et realkreditlån, gælder det, at renten ved rentefastsættelsen ikke kan blive mere end 5 procentpoint højere end den senest fastsatte rente og skal forblive uændret i 12 måneder eller frem til næste refinansiering, hvis denne gennemføres inden 12 måneder, medmindre der fastsættes en lavere rente inden for de 12 måneder eller inden næste refinansiering.

Stk. 4. For obligationer omfattet af stk. 3 må realkreditinstituttet kun igangsætte salg af obligationer, der ved refinansiering skal erstatte de udløbende obligationer, såfremt realkreditinstituttet har en berettiget forventning om, at salget kan gennemføres, uden at renten bliver 5 procentpoint højere end den senest fastsatte rente. Det gælder dog ikke, hvis realkreditinstituttet gennemfører et salg af en mindre mængde obligationer med henblik på at afklare, om den effektive rente bliver 5 procentpoint højere end den senest fastsatte rente. Såfremt et salg ikke kan igangsættes, jf. 1. pkt., og de udløbende obligationer forfalder, forlænges løbetiden på disse obligationer med 12 måneder. Ved obligationernes udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder 1. og 2. pkt. ikke anvendelse.«

Stk. 4-12 bliver herefter stk. 5-13.

me restløbetid 11-14 måneder tidligere tillagt 5 procentpoint. Renten på obligationer, der er fast forrentet, og som har en løbetid på over 24 måneder ved refinansieringen af lånet og er forlænget efter stk. 4, fastsættes til den effektive rente på en obligation med 11-14 måneders restløbetid fastsat 11-14 måneder tidligere tillagt 5 procentpoint. Renten fastsættes, første gang løbetiden på obligationerne forlænges. Ved yderligere forlængelser af løbetiden i medfør af stk. 4 finder renten fastsat i medfør af 1. eller 2. pkt. fortsat anvendelse.

Stk. 8. Renten på obligationer, der er variabelt forrentet og forlænget efter stk. 3 eller 4, fastsættes til den senest fastsatte rente tillagt 5 procentpoint. Den fastsatte rente efter 1. pkt. skal forblive uændret i de 12 måneder, forlængelsen løber. Renten fastsættes, første gang løbetiden på obligationerne forlænges. Ved yderligere forlængelser af løbetiden i medfør af stk. 4 finder renten fastsat i medfør af 1. pkt. fortsat anvendelse.

Stk. 9. Hvis løbetiden på et realkreditlån er længere end løbetiden på de bagvedliggende realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og de bagvedliggende obligationer er variabelt eller fast forrentet, skal renten, som låntager skal betale i de situationer, hvor løbetiden på obligationerne er forlænget efter stk. 1-4, være baseret på renten fastsat efter stk. 6-8.

Stk. 10. Forlængelse i henhold til stk. 1-4 fratager ikke realkreditinstituttets låntageres retten til at foretage hel eller delvis indfrielse af lån ydet på grundlag af udstedelse af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Stk. 11. Stk. 1-3 gælder ikke for realkreditlån ydet mod pant i fast ejendom beliggende uden for Danmark.

Stk. 12. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om forlængelse af obligationer omfattet af stk. 1-3, jf. § 32.«

2. I § 6, *stk. 4, 3. pkt.*, der bliver stk. 5, 3. pkt., ændres »stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt.,« til: »stk. 1, 2 og 4«.

3. I § 6, *stk. 5*, der bliver stk. 6, ændres »stk. 2, 3 og 4« til: »stk. 5«, og »stk. 2, 3 eller 4« ændres til: »stk. 5«.

4. I § 6, *stk. 6, 1. pkt.*, der bliver stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 1 eller 4« til: »stk. 1 eller 5«, og i § 6, *stk. 6., 2. pkt.*, der bliver stk. 7, 2. pkt., ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

5. I § 6, *stk. 7, 1. pkt.*, der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 2 eller 4« til: »stk. 3 eller 5«, og i § 6, *stk. 7, 2. og 4. pkt.*, der bliver stk. 8, 2. og 4. pkt., ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

6. I § 6, *stk. 8, 1. pkt.*, der bliver stk. 9, 1. pkt., ændres »stk. 3 eller 4« til: »stk. 4 eller 5«, og i *stk. 8, 4. pkt.*, der bliver stk. 9, 4. pkt., ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

7. I § 6, *stk. 9*, der bliver stk. 10, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1, 2, 4 og 5«, og »stk. 6-8« ændres til: »stk. 7-9«.

8. I § 6, *stk. 10*, der bliver stk. 11, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1, 2, 4 og 5«.

9. I § 6, *stk. 11*, der bliver stk. 12, ændres »Stk. 1-3« til: »Stk. 1-5«.

10. I § 6, *stk. 12*, der bliver stk. 13, ændres »stk. 1-3, jf. § 32« til: »stk. 1-4, og af § 32, og om tilrettelæggelse af obligationssalg og dispensation i forbindelse hermed«.

§ 7

I lov nr. 598 af 12. juni 2013 om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som ændret ved

Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1. Loven indeholder desuden bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1.

§ 3. I denne lov forstås ved:

1-2) ---

3) Forvalter af alternativ investeringsfond: En virksomhed, hvis sædvanlige erhvervs-mæssige virksomhed består i forvaltning af en eller flere alternative investeringsfonde, og som har påtaget sig ansvaret som forvalter for en eller flere alternative investeringsfonde.

4-18) ---

19) Finansielt instrument: Et instrument som angivet i § 2, stk. 1 og 2, i lov om værdipapirhandel m.v.

20-22) ---

23) Forvalterens værtsland: Det eller de lande inden for Den Europæiske Union eller det eller de lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som ikke er forvalterens hjemland, hvor en forvalter

a) forvalter eller markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller

b) markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland.

Stk. 2-9. ---

§ 4 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 4 i lov nr. 403 af 28. april 2014, § 13 i lov nr. 1285 af 9. december 2014 og § 5 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1«: », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349«.

2. I § 3, *stk. 1, nr. 3*, udgår », og som har påtaget sig ansvaret som forvalter for en eller flere alternative investeringsfonde«.

3. I § 3, *stk. 1, nr. 19*, ændres »angivet i § 2, stk. 1 og 2, i lov om værdipapirhandel m.v.« til: »omfattet af bilag 5, nr. 1-10, i lov om finansiel virksomhed.«

4. I § 3, *stk. 1, nr. 23, litra a*, ændres »område, eller« til: »område,«.

5. I § 3, *stk. 1, nr. 23, litra b*, ændres »tredjeland.« til: »tredjeland, eller«.

6. I § 3, *stk. 1, nr. 23*, indsættes som *litra c*: »c) leverer tjenesteydelser, som er omfattet af bilag 1, nr. 3.«

Kapitel 14

Forvaltning af alternative investeringsfonde fra et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, af forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Danmark

§ 89. En forvalter af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Danmark kan forvalte alternative investeringsfonde, der er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, enten direkte eller ved oprettelse af en filial, under forudsætning af at forvalteren har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde med den pågældende type investeringsstrategi.

§ 90. Første gang en forvalter af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Danmark ønsker at forvalte alternative investeringsfonde, der er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal forvalteren indgive følgende oplysninger til Finanstilsynet:

1) Hvilket land inden for Den Europæiske Union eller land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, forvalteren har til hensigt at forvalte de alternative investeringsfonde i enten direkte eller ved oprettelse af en filial.

2) ---

Stk. 2. Hvis en forvalter af alternative investeringsfonde har til hensigt at oprette en filial i værtslandet til at forestå forvaltningen, skal forvalteren ud over oplysningerne nævnt i stk. 1 indgive følgende oplysninger til Finanstilsynet:

1) Filialens organisatoriske struktur.

2) Adressen i den alternative investeringsfonds hjemland, hvorfra dokumenter kan rekvireres.

Navnene på og kontaklinformation vedrørende de personer, som er ansvarlige for filialens ledelse.

7. I overskriften til kapitel 14 indsættes efter »alternative investeringsfonde fra«: »og levering af tjenesteydelser i«.

8. § 89 affattes således:

»§ 89. En forvalter af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Danmark kan enten direkte eller ved oprettelse af en filial:

1) Forvalte alternative investeringsfonde, der er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, såfremt forvalteren har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde med den pågældende type investeringsstrategi, jf. § 11.

2) Levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, såfremt forvalteren har tilladelse til at levere de pågældende ydelser, jf. § 11.«

9. I § 90, stk. 1, indsættes efter »område,«: »eller ønsker at levere tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,«.

10. I § 90, stk. 1, nr. 1, ændres »forvalte de alternative investeringsfonde« til: »udbyde forvaltningssydelser eller tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3,«.

11. I § 90, stk. 2, indsættes efter »forvaltningen«: »eller leveringen af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3«.

12. § 90, stk. 2, nr. 2, affattes således:

»2) Adressen i den alternative investeringsfonds hjemland eller i det værtsland, hvor forvalteren har til hensigt at udbyde tjenesteydelser omfattet

Stk. 3. ---

§ 91. Finanstilsynet fremsender senest 1 måned efter at have modtaget hele den i § 90, stk. 1, omhandlede dokumentation eller senest 2 måneder efter at have modtaget hele den i § 90, stk. 2, omhandlede dokumentation denne fuldstændige dokumentation til de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland. Finanstilsynet fremsender kun anmeldelsen, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond er i overensstemmelse med denne lov og regler udstedt i medfør heraf og forvalteren i øvrigt overholder denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Stk. 2. Finanstilsynet vedlægger en erklæring om, at forvalteren har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde med den investeringsstrategi, som den pågældende alternative investeringsfond følger.

§ 92. Når Finanstilsynet har sendt oplysningerne til de kompetente myndigheder i værtslandet, jf. § 91, underretter Finanstilsynet straks forvalteren herom. Forvalteren kan påbegynde levering af forvaltningsydelser i værtslandet efter at have modtaget denne underretning.

§ 93. ---

Stk. 2. Hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i stk. 1.

Stk. 3. Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, her-

af bilag 1, nr. 3, hvorfra dokumenter kan rekvireres.«

13. I § 91, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »investeringsfond«: »eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3,«.

14. I § 91, *stk. 2*, indsættes efter »følger«: », eller at forvalteren har tilladelse til at levere de pågældende tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3.«.

15. I § 92, *2. pkt.*, indsættes efter »forvaltningsydelser«: »eller tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3,«.

16. I § 93, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »investeringsfond«: »eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3,«.

17. I § 93, *stk. 3*, indsættes efter »hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond«: »eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3,« og »eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 17.« ændres til: », forbyde leveringen af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, eller inddrage forvalterens tilladelse i medfør af § 11, jf. § 17.«.

under om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 17.

Stk. 4. ---

Forvaltning af alternative investeringsfonde etableret i Danmark af forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område

§ 95. ---

§ 170. ---

Stk. 1-6. ---

Stk. 7. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

1)-27) ---

Stk. 8. ---

Stk. 9. Fortrolige oplysninger modtaget i medfør af stk. 7, nr. 19, 2. pkt., kan uanset tavshedspligten som nævnt i stk. 8 udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Værdipapir- og Markeds-tilsynsmyndighed og på den anden side Det Euro-

18. Overskriften før § 95 affattes således:

»Levering af forvaltnings- og tjenesteydelser i Danmark af forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«

19. I § 95 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. En forvalter med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har fået tilladelse til at udbyde tjenesteydelser i henhold til regler, der gennemfører artikel 6, stk. 4, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, kan påbegynde levering af tjenesteydelserne i Danmark fra det tidspunkt, hvor de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland har underrettet forvalteren om, at de til Finanstilsynet har fremsendt de oplysninger, der fremgår af § 90, stk. 1, hvis leveringen af tjenesteydelser skal ske direkte, og de oplysninger, der fremgår af § 90, stk. 2, hvis leveringen af tjenesteydelser skal ske via en filial i Danmark, samt en erklæring om, at forvalteren har tilladelse til at levere de pågældende tjenesteydelse omfattet af artikel 6, stk. 4, i direktiv 2011/61/EU.«

20. I § 170, *stk. 7*, indsættes efter nr. 18 som nyt nummer:

»19) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

Nr. 19-27 bliver herefter nr. 20-28.

21. I § 170, *stk. 9*, ændres *»nr. 19, 2. pkt.,«* til: *»nr. 20, 2. pkt.,«*.

pæriske Råd for Systemiske Risici samt mellem organer etableret af disse myndigheder.

Stk. 10. Videregivelse efter stk. 7, nr. 24-27, kan alene ske

1)-4) ---

Stk. 11. Videregivelse efter stk. 7, nr. 6, 7, 11, 13, 14, 21-23 og 24-27, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 6, nr. 14, 23 og 27, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til, med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

§ 172. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af følgende bestemmelser:

1)-3) ---

Stk. 2. ---

§ 83. ---

Stk. 2. Hvert enkelt ledelsesmedlem har ansvar for, at årsrapporten udarbejdes i overensstemmelse med lovgivningen og eventuelle yderligere krav til regnskaber i vedtægter, fondsbestemmelser eller aftale. Endvidere har hvert enkelt ledelsesmedlem ansvar for, at årsregnskabet kan revideres i tide, og at årsrapporten kan godkendes i tide. Endelig har hvert enkelt bestyrelsesmedlem ansvar for, at årsrapporten sendes til Finanstilsynet inden for de i lovgivningen fastsatte frister.

22. I § 170, *stk. 10*, ændres »nr. 24-27« til: »nr. 25-28«.

23. I § 170, *stk. 11, 1. pkt.*, ændres », 21-23 og 24-27« til: »og 22-28, og i 2. *pkt.*, ændres »23 og 27« til: »24 og 28«.

24. I § 172, *stk. 1*, indsættes som *nr. 4*:

»4) Dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde omfattet af regler udstedt i medfør af § 5, *stk. 7*.«

§ 8

I lov nr. 597 af 12. juni 2013 om investeringsforeninger m.v., som ændret ved § 7 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 9 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og § 4 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 83, *stk. 2, 3. pkt.*, indsættes efter »Finanstilsynet«: », jf. § 93, *stk. 1*, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 94, *stk. 1*,«.

§ 94. Den reviderede og godkendte årsrapport skal sendes til Finanstilsynet i to eksemplarer uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse. Årsrapporten skal være modtaget i Finanstilsynet senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Finanstilsynet videregiver det ene eksemplar af en investeringsforenings eller en SIKAV's årsrapport, jf. stk. 1, til Erhvervsstyrelsen, hvor årsrapporten er offentligt tilgængelig efter de regler, som styrelsen fastsætter herfor.

Stk. 4-5. ---

§ 95. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Ved anvendelse af digital kommunikation kan kravet om indsendelse af årsrapporter i flere eksemplarer, jf. § 94, stk. 1, fraviges.

§ 103. Ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde et dokument med central investorinformation for hver afdeling eller andelsklasse. Den centrale investorinformation skal udleveres til interesserede detailinvestorer og skal indeholde information om de væsentlige karakteristika ved den danske UCITS, afdelingen eller andelsklassen, så en detailinvestor kan forstå karakteren af og risiciene ved investering i de andele, som vedkommende bliver tilbudt.

Stk. 2-6. ---

§ 175. ---

Stk. 1-5. ---

Stk. 6. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

1)-26) ---

2. § 94, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Den godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Ligeledes skal den udarbejdede halvårsrapport indsendes til Erhvervsstyrelsen senest 2 måneder efter halvårsperiodens afslutning. Samtidig med modtagelsen sender Erhvervsstyrelsen en kopi af årsrapporten henholdsvis halvårsrapporten til Finanstilsynet.«

3. § 94, stk. 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 3.* Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter og halvårsrapporter til Erhvervsstyrelsen samt regler om offentliggørelse af årsrapporter og halvårsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporter og halvårsrapporter skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«

4. § 95, stk. 5, ophæves.

5. I § 103, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »andelsklasse«: », der opfylder kravene i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted«.

6. I § 175, stk. 6, indsættes efter nr. 21 som nyt nummer:

»22) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

Stk. 7-10. ---

Stk. 11. Videregivelse efter stk. 6, nr. 23-26, kan alene ske

1)-2)

Stk. 12. Videregivelse efter stk. 6, nr. 6, 7, 11-13, 17-19 og 23-26, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 6, nr. 13, 19 og 26, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til, med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

§ 177. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af følgende bestemmelser:

1-10) ---

Stk. 2. ---

§ 38. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Hvert enkelt bestyrelsesmedlem har ansvar for, at årsrapporten indsendes til Finanstilsynet inden for de frister, der er fastsat i lovgivningen.

§ 44 d. Årsrapporten skal i den form, hvori den er forelagt og godkendt af bestyrelsen, indsendes i to eksemplarer til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Nr. 22-26 bliver herefter nr. 23-27.

7. I § 175, *stk. 11*, ændres »nr. 23-26« til: »nr. 24-27«.

8. I § 175, *stk. 12, 1. pkt.*, ændres »nr. 23-26« til: »nr. 24-27«, og i *2. pkt.*, ændres »nr. 26« til: »nr. 27«.

9. I § 177, *stk. 1*, indsættes som nr. 11:

»11) Central investorinformation, jf. § 103.«

§ 9

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lov-bekendtgørelse nr. 1561 af 19. december 2007, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 615 af 12. juni 2013, § 5 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, og § 6 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 38, *stk. 3*, indsættes efter »Finanstilsynet«: », jf. § 44 d, *stk. 1*, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 44 e, *stk. 1*,«.

2. I § 44 d, *stk. 1*, udgår »i to eksemplarer«.

Stk. 2. ---

§ 44 e. Den reviderede og godkendte årsrapport skal indsendes til Finanstilsynet i tre eksemplarer uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse. Årsrapporten skal være modtaget i Finanstilsynet senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Et eksemplar af årsrapporten for samtlige de af pensionskassens dattervirksomheder, der ikke er finansielle virksomheder omfattet af Finanstilsynets tilsyn, skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelsen af årsrapporten efter stk. 1.

Stk. 4. Finanstilsynet videregiver det ene af de eksemplarer, der er nævnt i stk. 1, til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, hvor årsrapporten er offentligt tilgængelig i overensstemmelse med de regler, styrelsen fastsætter herfor.

§ 66 a. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

1)-27) ---

Stk. 7. ---

Stk. 8. Fortrolige oplysninger modtaget i medfør af stk. 6, nr. 23, kan uanset tavshedspligten udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkeds-pensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Råd for Systemiske Risici.

Stk. 9-10. ---

Stk. 11. Videregivelse efter stk. 6, nr. 24-27, kan alene ske

1)-2)

Stk. 12. Videregivelse efter stk. 6, nr. 6, 7, 11, 13, 14, 18-20 og 24-27, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må

3. § 44 e, stk. 1, ophæves og i stedet indsættes:

»Den reviderede og godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Samtidig med modtagelsen sender Erhvervsstyrelsen en kopi af årsrapporten til Finanstilsynet.«

4. § 44 e, stk. 3, ophæves og i stedet indsættes:

»Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse til Erhvervsstyrelsen samt om regler om offentliggørelse af årsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporterne skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«

5. I § 66 a, stk. 6, indsættes efter nr. 16 som nyt nummer:

»17) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

Nr. 17-27 bliver herefter nr. 18-28.

6. I § 66 a, stk. 8, ændres »nr. 23« til: »nr. 24«.

7. I § 66 a, stk. 11, ændres »24-27« til: »25-28«.

8. I § 66 a, stk. 12, 1. pkt., ændres »18-20« til: »19-21«, »24-27« ændres til: »25-28«, og i 2. pkt., ændres »20 og 27« til: »21 og 28«.

udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 6, nr. 14, 20 og 27, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til, med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

§ 12. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Uanset stk. 1 kan en forsikringsmæglervirksomhed endvidere yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere i henhold til lov om finansielle rådgivere.

§ 2. ---

Stk. 2-12. ---

§ 10

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013, som ændret ved § 10 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og § 11 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 12, *stk. 4*, indsættes efter »lov om finansielle rådgivere«: »og boligkreditformidlere«.

§ 11

I lov om Vækstfonden, jf. lovbekendtgørelse nr. 549 af 1. juli 2002, som senest ændret ved lov nr. 1233 af 18. december 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 indsættes som *stk. 13* og *14*:

»*Stk. 13.* Virksomheder med hjemsted på Færøerne eller i Grønland kan i overensstemmelse med reglerne i stk. 6-8 og 11 opnå medfinansiering til:

- 1) Perspektivrige og risikobetonede udviklingsprojekter, jf. stk. 1.
- 2) Udviklingselskaber, jf. stk. 2 og 3.
- 3) Lånegarantier, jf. stk. 4 og 5.

Stk. 14. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om hvilken form for medfinansiering, jf. stk. 13, som virksomheder med hjemsted på Færøerne eller i Grønland kan ansøge om.«

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 3. juli 2015, jf. dog stk. 2-7.

Stk. 2. § 2, nr. 3, 6 og 13, træder i kraft den 1. maj 2015.

Stk. 3. § 3, nr. 2-6, 9 og 11, træder i kraft den 21. september 2015. I perioden fra den 21. september 2015 til den 21. marts 2016 kan kreditgiver eller i givet fald kreditformidler dog vælge at anvende de hidtil gældende regler ved opfyldelsen af pligten til at meddele forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen ved kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom.

Stk. 4. § 1, nr. 1, 6-19, 22, 23, 25-28, 32-39 og 41, træder i kraft den 26. november 2015.

Stk. 5. § 2, nr. 1, 4 og 5, og §§ 4 og 5 træder i kraft den 21. marts 2016.

Stk. 6. § 3, nr. 1, 7, 8 og 10, træder i kraft den 21. marts 2016 og har virkning for kreditaftaler, der indgås den 21. marts 2016 eller senere.

Stk. 7. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 3 og 4, § 2, nr. 7 og 9-11, § 8, nr. 1-4, og § 9, nr. 1, 3 og 4. Erhvervs- og vækstministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 8. Boligkreditformidlere, der inden den 21. marts 2016, udøver aktiviteter, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse som boligkreditformidlere, jf. lovforslagets § 4, nr. 11, skal senest have indgivet ansøgning om tilladelse den 21. marts 2017. Disse boligkreditformidlere kan fortsætte den påbegyndte virksomhed i Danmark uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen. § 10 c i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, som affattet ved lovforslagets § 4, nr. 25, finder ikke anvendelse på virksomheder omfattet af 1. og 2. pkt.

Stk. 9. Betingelsen i § 3, stk. 2, nr. 3, jf. § 4, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere finder ikke anvendelse ved ansøgning om tilladelse, jf. § 3, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, for så vidt angår forhold i medfør af § 4, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, som er indtruffet inden den 21. marts 2016. 1. pkt. finder kun anvendelse for boligkreditformidlere, som ved

lovens ikrafttræden ikke udøver aktiviteter omfattet af den gældende lov om finansielle rådgivere.

Stk. 10. Virksomheder, der inden den 21. marts 2016 har påbegyndt virksomhed, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse som ejendoms-kreditselskab, jf. lovforslagets § 5, nr. 5, og som erhvervsmæssigt yder boligkreditaftaler, jf. § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendoms-kreditselskaber, som affattet ved lovforslagets § 5, nr. 3, skal senest have indgivet ansøgning om tilladelse den 21. marts 2017. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

Stk. 11. En person eller et selskab, der ikke opfylder kravene i § 3, stk. 1, nr. 1, i lov om ejendoms-kreditselskaber, og som over for Finanstilsynet kan dokumentere, at den pågældende inden den 21. marts 2014 har udøvet virksomhed med erhvervsmæssig ydelse af boligkreditaftaler, jf. § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendoms-kreditselskaber, som affattet ved lovforslagets § 5, nr. 3, kan uanset § 3, stk. 1, nr. 1, i lov om ejendoms-kreditselskaber fortsætte sin virksomhed i 5 år, selv om denne ikke udøves i de nævnte selskabsformer. Personen eller selskabet er dog forpligtet til at aflægge årsregnskab efter årsregnskabsloven. Opfyldes kravet i § 3, stk. 1, nr. 1, i lov om ejendoms-kreditselskaber ikke senest den 21. marts 2019, bortfalder retten til at udøve virksomhed som ejendoms-kreditselskab.

Stk. 12. Betingelsen i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om ejendoms-kreditselskaber finder ikke anvendelse ved ansøgning om tilladelse, jf. § 3, stk. 2, i lov om ejendoms-kreditselskaber, for så vidt angår forhold i medfør af § 4, stk. 2 og 3, i lov om ejendoms-kreditselskaber, som er indtruffet inden den 21. marts 2016. 1. pkt. finder kun anvendelse for ejendoms-kreditselskaber, som ved lovens ikrafttræden ikke udøver aktiviteter omfattet af den gældende lov om pantebrevselskaber.

Stk. 13. Virksomheder, som inden den 21. marts 2016 har opnået tilladelse til erhvervsmæssig handel med pantebreve efter de hidtil gældende regler, kan fortsætte hermed og anvende betegnelsen pantebrevsselskab frem til den 21. marts 2021.

Stk. 14. For eksisterende lån omfattet af § 6 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. har

loven først virkning fra førstkommande refinansiering efter den 3. juli 2015.

Stk. 15. For obligationer udstedt til finansiering af fast ejendom beliggende uden for Danmark har loven først virkning for obligationer til finansiering af lån optaget efter den 3. juli 2015.

§ 13

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1, 2, 4, 5 og 8 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 3, 6, 9 og 10 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/17/EU**af 4. februar 2014****om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I marts 2003 iværksatte Kommissionen en proces med det formål at fastslå, hvilke hindringer der findes for det indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og evaluere virkningen heraf. Den 18. december 2007 vedtog den en hvidbog om integration af EU's realkreditmarkeder. I hvidbogen meddelte Kommissionen, at den havde til hensigt at foretage en konsekvensanalyse af de forskellige politikvalgmuligheder med hensyn til indhentning af oplysninger forud for aftaleindgåelse, kreditdatabaser, kreditværdighed, de årlige omkostninger i procent og rådgivning om kreditaftaler. Kommissionen nedsatte en ekspertgruppe vedrørende kredithistorie, der skal bistå Kommissionen med at forberede foranstaltninger, som skal forbedre adgangen til og sammenligneligheden og fuldstændigheden af kreditoplysninger. Der blev også indledt undersøgelser af den rolle, som kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler, spiller, og de transaktioner, som de påtager sig i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

(2) I overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) omfatter det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser samt etableringsfrihed. Det er af vital betydning, at der udvikles et mere gennemskueligt og effektivt kreditmarked på dette område for at fremme udviklingen af tværnational virksomhed og skabe et indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Der findes væsentlige forskelle i lovgivningen i de forskellige medlemsstater med hensyn til forretningspraksis vedrørende kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og reguleringen af og tilsynet med de kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Sådanne forskelle skaber hindringer, som begrænser omfanget af den tværnationale aktivitet både hvad angår udbud og efterspørgsel, hvilket begrænser konkurrencen og valgmulighederne på markedet, og dermed øges omkostningerne for kreditudbydere, og de hindres endog i at udøve virksomhed.

(3) Finanskrisen har vist, at uansvarlig optræden hos markedsdeltagerne kan undergrave det finansielle system og føre til manglende tillid hos alle parter, især hos forbrugerne, og have alvorlige sociale og øko-

nomiske konsekvenser. Mange forbrugere har mistet tilliden til finanssektoren, og låntagere har oplevet, at deres lån bliver for dyre, hvilket fører til stadig flere misligholdelser og tvangsauktioner. Som følge heraf har G20 anmodet Rådet for Finansiell Stabilitet om at opstille principper for forsvarlige garantistandarder i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Selv om nogle af den finansielle krises største problemer opstod uden for Unionen, besidder forbrugere i Unionen store mængder gældspapirer, hvoraf mange er knyttet til kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er derfor hensigtsmæssigt at sikre, at Unionens reguleringsmæssige rammer på dette område er solide, overensstemmende med internationale principper og tillader hensigtsmæssig anvendelse af det til rådighed stående udvalg af redskaber, som kan omfatte forholdstal som lån-værdi (forholdet mellem lånets størrelse og ejendomsværdien), lån-indkomst (forholdet mellem lånstørrelse og indkomst), gæld-indkomst (forholdet mellem gæld og indkomst) eller tilsvarende forholdstal, minimumsniveauer, under hvilke ingen kredit anses for acceptabel, eller andre foranstaltninger, der kan kompensere for situationer, hvor de underliggende risici er højere for forbrugerne, eller som er nødvendige for at forhindre for stor gældsætning i husholdningerne. Set i lyset af de problemer, der er kommet frem under finanskrisen, og for at sikre et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked, der bidrager til finansiell stabilitet, har Kommissionen i sin meddelelse af 4. marts 2009 med titlen »Fremdrift i den europæiske genopretning« foreslået foranstaltninger for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder også solide rammer for kreditformidling med henblik på at skabe ansvarlige og pålidelige markeder for fremtiden og genetablere forbrugertilliden. Kommissionen bekræftede på ny sit tilsagn om et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked i sin meddelelse af 13. april 2011 med titlen »Akten for det indre marked — Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid«.

(4) Der er blevet indkredset en række problemer på markederne for lån med pant i fast ejendom i Unionen i forbindelse med uansvarlig långivning og låntagning og potentielt uansvarlig adfærd hos markedsdeltagerne, herunder kreditformidlere og ikkekreditinstitutter. Nogle af problemerne vedrørte kreditter i en udenlandsk valuta, som forbrugerne havde optaget i den pågældende valuta for at få den fordelagtige debitorrente, men uden tilstrækkelig oplysning om eller forståelse af valutakursrisikoen. Disse problemer skyldes markeds- og lovgivningsmæssige mangler såvel som andre faktorer, f.eks. det generelle økonomiske klima og det ringe kendskab til det finansielle område. Blandt andre problemer kan nævnes ineffektive, inkonsekvente eller ikkeeksisterende ordninger for kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Disse problemer har potentielt betydelige makroøkonomiske afsmittende virkninger, kan være til skade for forbrugeren, kan udgøre økonomiske eller juridiske hindringer for tværnational virksomhed og kan skabe ulige betingelser for de forskellige aktører.

(5) For at få etableret et velfungerende indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og for at sikre, at forbrugere, der ønsker sådanne aftaler, kan indgå disse i tillid til, at de kreditinstitutter, som de indgår aftale med, handler på en professionel og ansvarlig måde, er det nødvendigt at indføre hensigtsmæssigt harmoniserede EU-retlige rammer på en række områder under hensyntagen til forskelle mellem kreditaftaler, der navnlig skyldes forskelle på de nationale og regionale markeder for fast ejendom.

(6) Dette direktiv bør derfor udvikle et mere gennemsigtigt, effektivt og konkurrencedygtigt indre marked gennem sammenhængende, fleksible og rimelige kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og samtidig fremme bæredygtig långivning og låntagning og finansiell integration og dermed skabe et høj niveau af forbrugerbeskyttelse.

(7) For at skabe et ægte indre marked med en høj og ensartet grad af forbrugerbeskyttelse fastsætter dette direktiv bestemmelser, der harmoniseres i størst muligt omfang med hensyn til oplysninger forud for aftaleindgåelsen ved hjælp af det europæiske standardiserede informationsblad (ESIS) og beregningen af de årlige omkostninger i procent. Medlemsstaterne bør dog under hensyntagen til de særlige karakteristika

ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og forskellene i markedsudviklingen og markedsvilkårene i medlemsstaterne, navnlig med hensyn til markedsstrukturen og markedsdeltagerne, kategorierne af tilgængelige produkter og de procedurer, der er forbundet med kreditydelsesprocessen, kunne bevare eller indføre strengere bestemmelser end dem, der er fastsat i dette direktiv, på de områder, der ikke er klart angivet som områder, hvor der skal være størst mulig harmonisering. En sådan målrettet tilgang er nødvendig for at undgå negativt at påvirke beskyttelsesniveauet for forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler inden for dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne bør f.eks. kunne opretholde eller indføre strengere bestemmelser med hensyn til den viden og de kompetencer, som personalet skal have, og vejledningen i udfyldelse af ESIS.

(8) Dette direktiv bør forbedre betingelserne for etableringen af et velfungerende indre marked gennem tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning og fastsættelse af kvalitetsstandarder for visse tjenesteydelser, særlig med hensyn til distribution og formidling af kredit gennem kreditgivere og kreditformidlere og fremme af god praksis. Etableringen af kvalitetsstandarder for kreditydelsestjenester involverer nødvendigvis indførelsen af visse bestemmelser om optagelse, tilsyn og tilsynskrav.

(9) Det står medlemsstaterne frit for at beholde eller indføre national ret på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kan navnlig beholde eller indføre nationale bestemmelser på områder som aftalelov i forbindelse med kreditaftalernes gyldighed, ejendomslovgivning, tinglysning, oplysninger i forbindelse med aftaleindgåelse og, i det omfang, de ikke er reguleret af dette direktiv, anliggender efter aftaleindgåelse. Medlemsstaterne kan fastsætte, at det sagkyndige eller vurderende selskab eller notarer kan udvælges af parterne ved gensidig aftale. På grund af forskellene mellem processerne for køb eller salg af fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne kan kreditgivere og kreditformidlere forsøge at få forudbetalinger fra forbrugerne med den begrundelse, at sådanne betalinger vil kunne bidrage til at sikre indgåelsen af en kreditaftale eller købet eller salget af en fast ejendom, og der er mulighed for, at en sådan praksis kan misbruges, navnlig når forbrugerne ikke er bekendte med kravene og den sædvanlige praksis i den pågældende medlemsstat. Det er derfor hensigtsmæssigt at give medlemsstaterne tilladelse til at indføre begrænsninger med hensyn til sådanne betalinger.

(10) Dette direktiv bør finde anvendelse, uanset om kreditgiveren eller kreditformidleren er en juridisk eller en fysisk person. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes ret til i overensstemmelse med EU-retten at fastsætte, at kun juridiske personer eller visse former for juridiske personer må fungere som kreditgiver eller kreditformidler efter dette direktiv.

(11) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder gennem bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler.

(12) Definitionen af forbruger bør dække fysiske personer, der ikke handler som led i erhvervmæssig virksomhed. I tilfælde af aftaler med dobbelt formål, hvor aftalen indgås delvis som led i og delvis ikke som led i den pågældende persons erhvervmæssige virksomhed, og det erhvervmæssige formål er så begrænset, at det ikke er fremherskende i forbindelse med aftalen, bør den pågældende person imidlertid ligeledes betragtes som en forbruger.

(13) I dette direktiv fastsættes der bestemmelser om kreditaftaler, som udelukkende eller overvejende vedrører fast ejendom til beboelse, men det forhindrer ikke medlemsstaterne i at forlænge de foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med dette direktiv til beskyttelse af forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler vedrørende andre former for fast ejendom, eller i at fastsætte andre bestemmelser om sådanne kreditaftaler.

(14) Definitionerne fastsat i dette direktiv bør bestemme rækkevidden af harmoniseringen. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre dette direktiv bør derfor begrænses til dets anvendelsesområde som bestemt ved dets definitioner. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre bestemmelserne i dette direktiv begrænses f.eks. til kreditaftaler, der indgås med forbrugere, dvs. med fysiske personer, der i forbindelse med transaktioner, som er omfattet af dette direktiv, ikke handler som led i erhvervsmæssig virksomhed. Ligeledes er medlemsstaterne forpligtet til at gennemføre de bestemmelser i dette direktiv, der regulerer den aktivitet, som udføres af de personer, der optræder som kreditformidlere som defineret i direktivet. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes anvendelse af direktivets bestemmelser på områder, der ikke er omfattet af dets anvendelsesområde, i overensstemmelse med EU-retten. Desuden bør definitionerne fastsat i dette direktiv ikke berøre medlemsstaternes mulighed for i henhold til national lovgivning at vedtage underdefinitioner til særlige formål, forudsat at de stadig er i overensstemmelse med definitionerne i dette direktiv. F.eks. bør medlemsstaterne i henhold til national ret kunne fastsætte underkategorier af kreditformidlere, som ikke er identificeret i dette direktiv, hvis sådanne underkategorier f.eks. er nødvendige på nationalt plan for at differentiere de krav til kompetencer og viden, som skal opfyldes af de forskellige kreditformidlere.

(15) Formålet med dette direktiv er at sikre, at forbrugere, der indgår kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, er genstand for et højt beskyttelsesniveau. Det bør derfor finde anvendelse på kreditter sikret ved fast ejendom uanset formålet med kreditten, refinansieringsaftaler eller andre kreditaftaler, der kan medvirke til, at en ejer eller medejer fortsat kan bevare rettigheder til den faste ejendom eller grunden, og på kreditter, som anvendes til køb af en fast ejendom i nogle medlemsstater, herunder afdragsfrie kreditter eller, medmindre medlemsstaterne har etableret en passende alternativ ramme, de kreditter, som har til formål at skaffe midlertidig finansiering mellem salget af én fast ejendom og købet af en anden, og på sikrede kreditter til reovering af fast ejendom til beboelse.

(16) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på visse kreditaftaler, hvor kreditgiver bidrager med en samlet sum, periodisk betaling eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for en sum, der stammer fra salg af en fast ejendom, og hvis primære formål er at lette forbruget, f.eks. friværdibelåningsprodukter eller andre tilsvarende specialiserede produkter. Sådanne kreditaftaler har særlige karakteristika, der ligger uden for dette direktivs anvendelsesområde. En vurdering af forbrugers kreditværdighed er f.eks. irrelevant, da betalingerne sker fra kreditgiver til forbrugeren og ikke omvendt. En sådan transaktion vil bl.a. kræve væsentligt anderledes informationer forud for aftaleindgåelsen. Endvidere indebærer andre produkter inden for friværdibelåning (f.eks. »home reversions«), som kan sammenlignes med nedsparringslån eller livslange lån med pant i fast ejendom, ikke, at der ydes kredit, og forbliver således uden for dette direktivs anvendelsesområde.

(17) Dette direktiv bør ikke omfatte andre udtrykkeligt anførte former for nichekreditaftaler, som er forskellige fra standardlån med pant i fast ejendom med hensyn til deres art og forbundne risici og derfor kræver en skræddersyet tilgang, navnlig kreditaftaler, der er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ, og visse former for kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til dennes arbejdstagere i særlige tilfælde, som allerede fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler⁴⁾. Det er hensigtsmæssigt at tillade medlemsstaterne at udelukke visse kreditaftaler såsom dem, der bevilges til en begrænset del af offentligheden på fordelagtige vilkår eller udbydes af en låne- og spareforening, såfremt der er etableret passende alternative ordninger til sikring af, at de politiske målsætninger med henblik på finansiel stabilitet og det indre marked kan opfyldes, uden at dette forhindrer finansiel integration og adgang til kredit. Kreditaftaler, hvor den faste ejendom ikke skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugers familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale, har risici og karakteristika, der er forskellige fra standardkreditaftaler, og kan

derfor nødvendiggøre en mere tilpasset ramme. Medlemsstaterne bør derfor kunne udelukke sådanne kreditaftaler fra direktivet, når der findes en passende national ramme til dem.

(18) Kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR, bør være omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48/EF for at sikre en lige grad af beskyttelse af disse forbrugere og for at undgå et lovgivningsmæssigt tomrum mellem nævnte direktiv og nærværende direktiv. Direktiv 2008/48/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(19) Af hensyn til retssikkerheden bør de EU-retlige rammer på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse være i overensstemmelse med og supplere andre EU-retsakter, særlig på områderne forbrugerbeskyttelse og forsigtighedstilsyn. Visse væsentlige definitioner, herunder definitionen på »forbruger« og »varigt medium«, samt nøglebegreber, der anvendes i standardoplysningerne for at betegne de finansielle karakteristika i forbindelse med kreditten, herunder »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren« og »debitorrenten«, bør være i overensstemmelse med definitionerne fastsat i direktiv 2008/48/EF, således at den samme terminologi henviser til samme form for forhold, uanset om kreditten er en forbrugerkredit eller en kredit til fast ejendom til beboelse. Medlemsstaterne bør derfor ved gennemførelsen af dette direktiv sikre, at der er overensstemmelse med hensyn til anvendelse og fortolkning for så vidt angår disse væsentlige definitioner og nøglebegreber.

(20) For at sikre en ensartet ramme for forbrugere på kreditområdet og mindske den administrative byrde for kreditgivere og kreditformidlere bør selve rammen i dette direktiv følge strukturen i direktiv 2008/48/EF, hvor det er muligt, navnlig med hensyn til, at oplysninger i reklame for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse gives til forbrugeren ved hjælp af et repræsentativt eksempel, at detaljerede oplysninger forud for aftaleindgåelsen gives til den pågældende ved hjælp af et standardiseret informationsblad, at forbrugeren modtager fyldestgørende forklaringer inden kreditaftalens indgåelse, at der etableres et fælles grundlag for beregning af ÅOP eksklusive notaromkostninger, og at kreditgiverne vurderer forbrugeren kreditværdighed, inden der ydes kredit. På samme måde bør der gives ikkediskriminerende adgang for kreditgivere til relevante kreditdatabaser for at sikre lige vilkår i forbindelse med bestemmelserne som fastsat ved direktiv 2008/48/EF. På samme måde som direktiv 2008/48/EF bør dette direktiv sikre en passende godkendelsesproces og passende tilsyn med alle kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, og bør fastsætte krav med hensyn til etableringen af og adgangen til udenretslige tvistbilæggelsesordninger.

(21) Dette direktiv bør supplere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne⁵⁾, der dels fastlægger, at forbrugeren i forbindelse med fjernydelse skal informeres om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, dels indeholder bestemmelser om fortrydelsesret. Mens direktiv 2002/65/EF giver mulighed for, at udbyder meddeler oplysninger fra tidspunktet før aftaleindgåelsen efter aftalens indgåelse, vil dette imidlertid ikke være hensigtsmæssigt for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i betragtning af forbrugeren betydelige finansielle forpligtelser. Dette direktiv bør ikke berøre den nationale lovgivnings almindelige aftaleret såsom bestemmelserne om aftalers gyldighed, indgåelse og virkning, eftersom almindelige aftaleretlige aspekter ikke reguleres i dette direktiv.

(22) Samtidig er det vigtigt at tage de særlige karakteristika, der gør sig gældende for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, i betragtning, hvilket giver grundlag for en differentieret tilgang. I betragtning af arten af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og de eventuelle konsekvenser for forbrugeren bør reklamemateriale og individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen indeholde tilstrækkelige, specifikke risiciadvarsler, f.eks. om den potentielle indvirkning af valutakurssvingninger på det beløb, som forbrugeren skal tilbagebetale, og, hvis medlemsstaterne anser det for passende,

arten af og konsekvenserne ved sikkerhedsstillelse. Parallelt med det, som allerede fandtes som en frivillig tilgang i sektoren for boliglån, bør også de generelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen gøres tilgængelige til enhver tid sammen med de individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen. Desuden er det berettiget med en differentieret tilgang for at kunne tage erfaringerne fra finanskrisen i betragtning og sikre, at kreditoptagelse sker på et forsvarligt grundlag. I den forbindelse bør bestemmelserne om kreditværdighedsvurderingen strammes i forhold til forbrugercredit, kreditformidlere skal give mere præcise oplysninger om deres status og forhold til kreditgivere for at afsløre eventuelle interessekonflikter, og alle de parter, der er involveret i etableringen af kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom, bør meddeles adgang og underkastes tilsyn på passende vis.

(23) Det er nødvendigt at regulere visse yderligere områder for at afspejle de særlige karakteristika ved kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er i betragtning af transaktionens betydning nødvendigt at sikre, at forbrugerne har en tilstrækkelig frist på mindst syv dage til at overveje konsekvenserne heraf. Medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at give en sådan tilstrækkelig frist enten som en betænkningstid inden kreditaftalens indgåelse, en fortrydelsesret efter kreditaftalens indgåelse eller en kombination af disse. Det er hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at gøre betænkningstiden bindende for forbrugeren i en periode, der ikke overstiger ti dage, men at forbrugere, der i andre tilfælde ønsker at indgå kreditaftalen under betænkningstiden, har mulighed for det, og at medlemsstaterne af hensyn til retssikkerheden i forbindelse med ejendomstransaktioner bør kunne fastsætte, at betænkningstiden eller fortrydelsesretten bortfalder, hvis forbrugeren foretager en handling, der i henhold til national lovgivning medfører oprettelse eller overførsel af en ejendomsret, som er knyttet til eller anvender midler, der er tilvejebragt ved kreditaftalen, eller, hvis det er relevant, overfører midlerne til tredje mand.

(24) I betragtning af de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse er det almindelig praksis, at kreditgivere tilbyder forbrugerne en række produkter eller tjenesteydelser, som kan købes sammen med kreditaftalen. Derfor er det i betragtning af sådanne aftalers betydning for forbrugerne hensigtsmæssigt at fastlægge specifikke regler for kombinationssalg. Kombination af en kreditaftale med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker er en måde, hvorpå kreditgivere kan variere deres tilbud og konkurrere med hinanden, forudsat at komponenterne i pakken også kan købes særskilt. Kombination af kreditaftaler med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker kan være til forbrugernes fordel, men det kan have en negativ indvirkning på forbrugernes mobilitet og deres mulighed for at træffe informerede valg, medmindre komponenterne i pakken kan købes særskilt. Det er vigtigt at forebygge praksis såsom kombination af visse produkter, der kan tilskynde forbrugere til at indgå kreditaftaler, der ikke er i deres bedste interesse, uden dog at begrænse muligheden for at sammensætte produkter, hvilket kan være til forbrugernes fordel. Medlemsstaterne bør imidlertid fortsat overvåge detailmarkederne for finansielle tjenesteydelser nøje for at sikre, at pakkesalg ikke forvrider forbrugernes valgmuligheder og konkurrencen på markedet.

(25) Som hovedregel bør kombinationssalg ikke være tilladt, medmindre den finansielle tjenesteydelse eller det finansielle produkt, der tilbydes som led i kreditaftalen, ikke kunne tilbydes særskilt, fordi det udgør en fuldt integreret del af kreditten, f.eks. i tilfælde af en sikret kassekredit. I andre tilfælde kan det dog være berettiget, at kreditgiver tilbyder eller sælger en kreditaftale i en pakke med en betalingskonto, opsparingskonto, et investerings- eller pensionsprodukt, f.eks. hvis kapitalen på kontoen bruges til at tilbagebetale kreditten eller er en forudsætning for at samle ressourcer for at opnå kreditten, eller i situationer, hvor f.eks. et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt fungerer som en supplerende sikkerhedsstillelse for at sikre kreditten. Selv om det er berettiget, at kreditgiver kan pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring for at garantere tilbagebetaling af kreditten eller sikre værdien af sikkerhedsstillelsen, bør forbrugeren have mulighed for at vælge sin egen forsikringsgiver, forudsat at dennes forsikring har et

garantiniveau svarende til niveauet i den forsikring, som kreditgiver har foreslået. Derudover kan medlemsstaterne helt eller delvist standardisere den dækning, der tilbydes i forsikringsaftaler, for at gøre det lettere at sammenligne forskellige tilbud for forbrugere, som ønsker at foretage sådanne sammenligninger.

(26) Det er vigtigt at sikre, at den faste ejendom til beboelse er blevet behørigt vurderet både inden indgåelsen af kreditaftalen og, navnlig hvis vurderingen påvirker forbrugers tilbageværende forpligtelser, i tilfælde af misligholdelse. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at der findes troværdige vurderingsstandarder. For at de kan betragtes som troværdige, bør vurderingsstandarder tage hensyn til internationalt anerkendte vurderingsstandarder, navnlig de standarder, der er fastsat af Det Internationale Råd for Vurderingsstandarder, Den Europæiske Gruppe for Foreninger af Vurderingssagkyndige eller Royal Institution of Chartered Surveyors (det kongelige institut for statsautoriserede landmålere). Disse internationalt anerkendte vurderingsstandarder indeholder principper på højt niveau, som pålægger blandt andre kreditgivere at vedtage og følge passende processer til intern risikostyring og styring af sikkerhedsstillelse, hvilket omfatter sunde vurderingsprocesser, at vedtage vurderingsstandarder og -metoder, der medfører retvisende og velunderbyggede ejendomsvurderinger for at sikre, at alle vurderingsrapporter udarbejdes med tilstrækkelig professionel kyndighed og omhu, samt at vurderingsmænd opfylder visse kvalifikationskrav, og at opretholde passende dokumentation for vurdering af sikkerhedsstillelse, som er omfattende og troværdig. I denne henseende er det ønskværdigt at sikre passende overvågning af markederne for fast ejendom til beboelse, og at mekanismerne i sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber⁶⁾. Bestemmelserne i nærværende direktiv vedrørende standarder for ejendomsvurdering kan overholdes f.eks. gennem lovgivning eller selvregulering.

(27) I betragtning af de betydelige konsekvenser for kreditgivere, forbrugere og potentielt for den finansielle stabilitet ved tvangsauktioner er det hensigtsmæssigt, at kreditgivere på et tidligt tidspunkt opfordres til at imødegå nyopståede kreditrisici proaktivt, og at der findes nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kreditgivere udviser rimelig tilbageholdenhed og gør rimelige forsøg på at løse situationen ved hjælp af andre midler, inden der indledes en procedure for tvangsauktion. Hvis det er muligt, bør der findes løsninger, der tager hensyn til de praktiske forhold og forbrugers rimelige behov i forhold til leveomkostninger. Hvis der efter proceduren for tvangsauktion stadig består udestående gæld, bør medlemsstaterne sikre et eksistensminimum og træffe foranstaltninger til at lette tilbagebetaling og samtidig undgå overdreven gældssætning over længere tid. I hvert fald bør medlemsstaterne, når den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, opfordre kreditgivere til at træffe rimelige foranstaltninger for at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom afhængigt af markedsbetingelserne. Medlemsstaterne bør ikke forhindre parterne i en kreditaftale i at indgå en udtrykkelig aftale om, at overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiveren er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.

(28) Kreditformidlere er ofte involveret i flere aktiviteter end bare kreditformidling, især formidling af forsikringer eller investeringstjenesteydelser. Dette direktiv bør derfor også sikre en grad af sammenhæng med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling⁷⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter⁸⁾. Navnlig kreditinstitutter, der i henhold til direktiv 2013/36/EU har adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut, og andre finansielle institutter, der er underlagt en tilsvarende tilladelsesordning i henhold til national lovgivning, bør ikke afkræves en særskilt godkendelse med henblik på at operere som kreditformidlere for at forenkle etableringsprocessen som kreditformidler og gøre det lettere at arbejde tværnationalt. Det fulde og ubetingede ansvar, der pålægges kreditgivere og kreditformidlere for

de aktiviteter, der udføres af bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, bør kun udvides til at omfatte aktiviteter inden for dette direktivs anvendelsesområde, medmindre medlemsstaterne vælger at udvide ansvaret til andre områder.

(29) For at forbedre forbrugernes evne til selv at træffe kvalificerede beslutninger vedrørende lån og ansvarlig forvaltning af deres gæld bør medlemsstaterne fremme foranstaltninger med henblik på at støtte formidlingen af viden til forbrugerne vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, især i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er særlig vigtigt at give vejledning til forbrugere, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. I den forbindelse bør Kommissionen identificere eksempler på bedste praksis for at lette den videre udvikling af foranstaltninger med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

(30) På grund af den betydelige risiko, der er forbundet med at låne i en udenlandsk valuta, er det nødvendigt at foreskrive foranstaltninger til sikring af, at forbrugerne er klar over den risiko, som de påtager sig, og at forbrugerne har mulighed for at begrænse deres eksponering for valutakursrisiko i kredittens løbetid. Risikoen kan begrænses enten ved at give forbrugeren ret til at konvertere kreditten til en anden valuta eller gennem andre ordninger, f.eks. lofter eller, hvis dette er tilstrækkeligt til at begrænse valutakursrisikoen, advarsler.

(31) Den gældende retlige ramme bør give forbrugerne tillid til, at kreditgiverne, kreditformidlerne og de udpegede repræsentanter tager hensyn til forbrugernes interesser på grundlag af de oplysninger, som kreditgiver, kreditformidler og den udpegede repræsentant råder over på det pågældende tidspunkt, og på grundlag af rimelige antagelser om risiciene i forbindelse med forbrugernes situation i den foreslåede kreditaftales løbetid. Det kan også indebære, at kreditgivere bl.a. ikke bør markedsføre kreditten på en sådan måde, at markedsføringen i væsentlig grad indskrænker eller kan forventes at indskrænke forbrugernes evne til nøje at overveje at optage kreditten, eller at kreditgiver ikke bør anvende ydelse af kreditten som den vigtigste markedsføringsmetode i forbindelse med markedsføring af varer, tjenesteydelser eller fast ejendom over for forbrugere. Et centralt aspekt med hensyn til at sikre en sådan forbrugertillid er kravet om at sikre en høj grad af rimelighed, redelighed og professionel holdning inden for branchen, en passende håndtering af interessekonflikter, herunder dem, der opstår på grund af aflønning, og at kræve, at der ydes rådgivning i forbrugernes interesse.

(32) Det er hensigtsmæssigt at sikre, at kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters relevante personale har et tilstrækkeligt viden- og kompetenceniveau, for at opnå en høj grad af professionalisme. Dette direktiv bør derfor kræve, at selskaber kan godtgøre, at de har den relevante viden og kompetence, på grundlag af de minimumskrav til viden og kompetencer, der er fastsat i dette direktiv. Det bør stå medlemsstaterne frit for at indføre eller opretholde sådanne krav, der gælder for fysiske personer. Medlemsstaterne bør kunne tillade, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter sonder mellem niveauerne for minimumskrav til viden i henhold til involveringen i udførelsen af bestemte tjenester eller processer. I denne forbindelse omfatter personale eksternt personale, som arbejder for og hos kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant, samt deres ansatte. I dette direktiv bør personale, der direkte er inddraget i aktiviteter i henhold til direktivet, omfatte både personale med kundekontakt og administrativt personale, herunder ledelsen, som spiller en vigtig rolle i kreditaftaleprocessen. Personer, der varetager støttefunktioner, som ikke er knyttet til kreditaftaleprocessen (f.eks. personale, der varetager personaleadministration og informations- og kommunikationsteknologi), bør ikke betragtes som personale i dette direktiv.

(33) Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på en anden medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, bør hjemlandet være ansvarligt for at fastsætte de minimumskrav til viden og kompetencer, som gælder for personalet. De værtslande, der finder det nødvendigt, bør

dog på visse bestemte områder kunne fastsætte deres egne kompetencekrav, der gælder for kreditgivere og kreditformidlere, som yder tjenester på den pågældende medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser.

(34) På grund af betydningen af at sikre, at viden- og kompetencekravene finder anvendelse og opfyldes i praksis, bør medlemsstaterne kræve, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter, og give de kompetente myndigheder beføjelse til at indhente den dokumentation, som de har behov for for på en sikker måde at kunne vurdere opfyldelsen af kravene.

(35) Den måde, hvorpå kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter aflønner deres personale, bør være et af de centrale aspekter med hensyn til at sikre forbrugertilliden i finanssektoren. Dette direktiv fastsætter regler for aflønning af personale med henblik på at begrænse salg på tvivlsomt grundlag og for at sikre, at den måde, hvorpå personalet aflønnes, ikke er til hinder for opfyldelsen af forpligtelsen til at tage hensyn til forbrugerens interesser. Kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter bør navnlig ikke udforme deres aflønningspolitikker på en måde, der tilskynder deres personale til at indgå et bestemt antal eller en bestemt form for kreditaftaler eller til at yde særlige accessoriske tjenester til forbrugerne, uden at der udtrykkeligt er taget hensyn til forbrugernes interesser og behov. I denne forbindelse kan medlemsstaterne finde det nødvendigt at beslutte, at en særlig praksis, f.eks. bundne kreditformidlers opkrævning af gebyrer, strider mod forbrugerens interesser. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, at den aflønning, som personalet modtager, ikke afhænger af renten i den kreditaftale eller den form for kreditaftale, der er indgået med forbrugeren.

(36) Dette direktiv fastsætter harmoniserede regler for den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale bør være i besiddelse af, når de skal udforme, tilbyde, bevilge og formidle en kreditaftale. Dette direktiv indfører ikke særlige ordninger, der er direkte forbundet med anerkendelse af de erhvervsmæssige kvalifikationer, som en person har opnået i en medlemsstat med henblik på at opfylde kravene til viden og kompetencer i en anden medlemsstat. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer⁹⁾ bør derfor fortsat finde anvendelse for så vidt angår de betingelser for anerkendelse og de udligningsforanstaltninger, som et værtsland kan kræve, hvis en persons uddannelsesbevis ikke er udstedt på dets område.

(37) Kreditgivere og kreditformidlere anvender ofte reklame, hvor der hyppigt er anført særlige vilkår for at tiltrække forbrugerne til et bestemt produkt. Forbrugerne bør derfor beskyttes mod illoyal og vildledende reklamepraksis og skal kunne sammenligne reklamer. Det er nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om reklamer for kreditaftaler og med en liste over de elementer, der skal inkluderes i reklamer og markedsføringsmateriale til forbrugerne, når sådan reklame angiver rentesatser eller talstørrelser vedrørende kreditomkostninger, således at forbrugerne kan sammenligne forskellige tilbud. Det bør fortsat stå medlemsstaterne frit for at kunne fastsætte eller opretholde oplysningskrav i deres nationale lovgivning med hensyn til reklame, der ikke angiver en rentesats eller indeholder talstørrelser vedrørende kreditomkostningerne. Sådanne krav bør tage hensyn til de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Under alle omstændigheder bør det i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked¹⁰⁾ sikres, at reklame for kreditaftaler ikke giver et vildledende indtryk af produktet.

(38) Reklame har tendens til at fokusere på især et eller flere produkter, men forbrugerne bør være i stand til at træffe deres beslutninger på grundlag af viden om alle de tilbudte kreditprodukter. I denne henseende spiller generelle oplysninger en vigtig rolle, da de medvirker til at forklare forbrugeren om det brede udvalg af produkter og tjenesteydelser og de særlige kendetegn i den forbindelse. Forbrugerne bør derfor

til enhver tid kunne få adgang til generelle oplysninger om eksisterende kreditprodukter. Selv om dette krav ikke gælder for ikkebundne kreditformidlere, ændrer dette ikke ved, at ikkebundne kreditformidlere er forpligtet til at give forbrugerne individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

(39) For at sikre lige betingelser, og for at forbrugernes beslutning kan bygge på detaljerede oplysninger om de tilbudte kreditprodukter frem for på den distributionskanal, gennem hvilken der er adgang til sådanne kreditprodukter, bør forbrugerne modtage oplysninger om kreditten, uanset om de handler direkte med en kreditgiver eller med en kreditformidler.

(40) Forbrugerne bør desuden modtage individuelle oplysninger i god tid inden indgåelsen af kreditaftalen for at kunne sammenligne dem og overveje kreditprodukternes særlige karakteristika. Kommissionen gav i henhold til sin henstilling 2001/193/EF af 1. marts 2001 om oplysninger forud for indgåelse af kontrakt, der skal gives til forbrugerne af långivere, der tilbyder boliglån¹¹⁾, tilsagn om at ville overvåge efterlevelsen af den frivillige adfærdskodeks for information om boliglån forud for kontraktindgåelse, som indeholder ESIS, der giver individuelle oplysninger til forbrugeren om den kreditaftale, der tilbydes. Den dokumentation, som Kommissionen har indsamlet, viser, at der er behov for at revidere indholdet og præsentationen af ESIS for at sikre, at det er klart og forståeligt og indeholder alle de oplysninger, der anses for relevante for forbrugerne. Indholdet og præsentationen af ESIS bør omfatte de nødvendige forbedringer, der er blevet peget på i forbrugerundersøgelser i alle medlemsstaterne. ESIS' struktur, især oplysningernes rækkefølge, bør revideres, affattelsen bør være mere brugervenlig, afsnit som »nominel rente« og »årlige omkostninger i procent« bør slås sammen, og nye afsnit, f.eks. »fleksible elementer«, bør tilføjes. Forbrugeren bør modtage en illustrativ amortiseringstabel som del af ESIS, hvis kreditten er en kredit med udskudt rente, hvor tilbagebetalingen af hovedstolen udskydes i en indledende periode, eller hvor debitorrenten er fastsat for kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at en sådan illustrativ amortiseringstabel i ESIS ikke er obligatorisk for andre kreditaftaler.

(41) Forbrugerforskning har understreget betydningen af at anvende et enkelt og forståeligt sprog i forbindelse med oplysninger til forbrugerne. Som følge heraf er de begreber, der anvendes i ESIS, ikke nødvendigvis de samme som de juridiske begreber, der er defineret i dette direktiv, men har den samme betydning.

(42) Oplysningskravene i ESIS om kreditaftaler bør ikke berøre Unionens eller nationale oplysningskrav om andre produkter eller tjenesteydelser, der eventuelt tilbydes sammen med kreditaftalen som betingelse for at indgå kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom eller tilbydes for at indgå denne aftale til en lavere debitorrente, såsom brand- eller livsforsikring eller investeringsprodukter. Det bør stå medlemsstaterne frit for at kunne beholde eller indføre national ret, hvis der ikke findes harmoniserede bestemmelser, f.eks. oplysningskrav om niveauet for ågerrenter i fasen forud for aftaleindgåelse eller oplysninger, der kan være nyttige i forbindelse med formidling af finansiel viden eller med udenretslige bilæggelser af tvister. Eventuelle supplerende oplysninger bør dog gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS. Medlemsstaterne bør på deres nationale sprog kunne anvende en anderledes terminologi i ESIS uden at ændre dets indhold og den rækkefølge, hvori oplysningerne gives, hvis det er nødvendigt for at anvende et sprog, som forbrugerne muligvis lettere kan forstå.

(43) For at sikre, at ESIS giver forbrugeren alle de relevante oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, bør kreditgiveren ved udfyldelsen af ESIS følge vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør kunne uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS på grundlag af vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør f.eks. have mulighed for yderligere at præcisere de oplysninger, der skal gives for at beskrive »typen af debitorrente«, for at tage hensyn til de særlige karakteristika ved de nationale produkter og det nationale marked. Sådanne yderligere specifikationer bør imidlertid hverken være i modstrid med vejledningen i dette direktiv eller medføre ændringer i teksten til

ESIS-modellen, der bør gengives i sin helhed af kreditgiveren. Medlemsstaterne bør også kunne angive yderligere advarsler om kreditaftaler, der er tilpasset deres nationale marked og praksis, hvis sådanne advarsler ikke allerede specifikt findes i ESIS. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at kreditgiver er bundet af de oplysninger, der gives i ESIS, forudsat at kreditgiver beslutter at yde kreditten.

(44) Forbrugeren bør modtage oplysninger ved hjælp af ESIS uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren har givet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer, og i god tid, inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, så han har mulighed for at sammenligne og overveje kreditprodukternes karakteristika og om nødvendigt indhente råd fra tredjemand. ESIS bør navnlig vedlægges et bindende tilbud til forbrugeren, medmindre forbrugeren allerede har modtaget et ESIS, og tilbuddets karakteristika stemmer overens med de oplysninger, der tidligere er givet. Medlemsstaterne bør dog kunne fastsætte, at ESIS er obligatorisk både inden afgivelsen af et bindende tilbud og sammen med det bindende tilbud, hvis der ikke tidligere er givet et ESIS, der indeholder de samme oplysninger. Selv om ESIS bør persontilpasses og afspejle de præferencer, som forbrugeren har givet udtryk for, bør levering af sådanne individuelle oplysninger ikke indebære en forpligtelse til at yde rådgivning. Kreditaftaler bør kun indgå, hvis forbrugeren har haft tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, om nødvendigt indhente råd fra tredjemand og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han vil acceptere et tilbud.

(45) Hvis forbrugeren har en sikret kreditaftale i forbindelse med køb af fast ejendom eller grund, og sikkerhedsstillensens varighed er længere end kreditaftalens varighed, og hvis forbrugeren kan beslutte at få udbetalt den tilbagebetalte kapital, forudsat at han underskriver en ny kreditaftale, bør forbrugeren inden underskrivelsen af den nye kreditaftale modtage et nyt ESIS med de nye årlige omkostninger i procent, der er baseret på den nye kreditaftales specifikke karakteristika.

(46) Kreditgiveren eller, hvor det er relevant, en kreditformidler eller udpeget repræsentant bør i det mindste når der ikke er fortrydelsesret, på tidspunktet for afgivelse af et tilbud, der er bindende for kreditgiver, give forbrugeren en kopi af udkastet til kreditaftalen. I andre tilfælde bør forbrugeren i det mindste modtage en kopi af udkastet til kreditaftalen på det tidspunkt, hvor der afgives et bindende tilbud.

(47) For at sikre størst mulig transparens og forhindre misbrug som følge af interessekonflikter, når forbrugerne anvender kreditformidlers tjenesteydelser, bør kreditformidlere være underlagt visse oplysningsforpligtelser, inden de leverer deres tjenesteydelser. Sådanne oplysninger bør bl.a. omfatte deres identitet og forbindelse til kreditgivere, f.eks. om de overvejer at anvende produkter fra mange forskellige kreditgivere eller kun fra et mere begrænset antal kreditgivere. Hvis kreditgiver eller tredjemænd skal betale provision eller andre incitamentter til kreditformidleren i forbindelse med en kreditaftale, bør dette oplyses til forbrugerne inden udøvelsen af kreditformidlingsaktiviteterne, og i denne fase bør forbrugerne oplyses enten om sådanne betalingers størrelse, hvis dette vides, eller om det forhold, at beløbet vil blive oplyst i ESIS i en senere fase forud for aftaleindgåelsen, og om, at forbrugerne i denne fase har ret til at modtage oplysninger om sådanne betalingers størrelse. Forbrugerne bør også underrettes om eventuelle gebyrer, som de skal betale til kreditformidlere for deres tjenesteydelser. Uden at dette berører konkurrenceretten, bør medlemsstaterne frit kunne indføre eller beholde bestemmelser, der forbyder, at forbrugerne betaler gebyrer til nogle eller alle kategorier af kreditformidlere.

(48) En forbruger har muligvis behov for yderligere bistand for at kunne afgøre, hvilken kreditaftale blandt de foreslåede produkter der er mest hensigtsmæssig i forhold til den pågældendes behov og finansielle situation. Kreditgivere og, hvor det er relevant, kreditformidlere bør yde denne bistand i forbindelse med de kreditprodukter, som de tilbyder forbrugeren, ved at redegøre for de relevante oplysninger, herunder navnlig de vigtigste karakteristika ved de foreslåede produkter, for forbrugeren med udgangspunkt i den pågældendes personlige forhold, så forbrugeren kan forstå de virkninger, som produkterne kan få for

hans økonomiske situation. Kreditgivere og i givet fald kreditformidlere bør tilpasse den måde, som sådanne redegørelser gives på, til de omstændigheder, hvorunder kreditten tilbydes, og forbrugerens behov for bistand under hensyntagen til forbrugerens viden om og erfaring med kredit og arten af de enkelte kreditprodukter. Sådanne redegørelser bør ikke i sig selv udgøre en personlig anbefaling.

(49) For at fremme et velfungerende indre marked med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i hele Unionen er det nødvendigt på ensartet vis at sikre, at oplysningerne om de årlige omkostninger i procent er sammenlignelige i hele Unionen.

(50) De samlede omkostninger ved forbrugerkreditten bør omfatte alle de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiver har kendskab til. Omkostningerne bør derfor omfatte renter, provisioner, afgifter, gebyrer til kreditformidlere, omkostningerne ved ejendomsvurdering med henblik på et lån med pant i fast ejendom og andre gebyrer, bortset fra notarialgebyrer, der er nødvendige for at kunne opnå kreditten, f.eks. livsforsikring, eller for at kunne få den på de oplyste betingelser, f.eks. brandforsikring. Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende accessoriske produkter og tjenesteydelser (f.eks. bestemmelserne vedrørende omkostningerne i forbindelse med oprettelse og forvaltning af en bankkonto) bør ikke berøre direktiv 2005/29/EF og Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler¹²⁾. De samlede omkostninger ved forbrugerkreditten bør ikke omfatte de omkostninger, som forbrugeren betaler ved køb af fast ejendom eller grund, såsom tilknyttede afgifter og notaromkostninger eller tinglysningsomkostninger. Kreditgivers faktiske kendskab til omkostningerne bør vurderes objektivt under hensyntagen til kravene til erhvervsmæssig diligenspligt. I denne forbindelse bør kreditgiver antages at have kendskab til omkostningerne i forbindelse med accessoriske tjenesteydelser, som han selv tilbyder forbrugeren, eller som han tilbyder forbrugeren på vegne af tredjemand, medmindre prisen afhænger af forbrugerens specifikke karakteristika eller situation.

(51) Hvis der anvendes skønsmæssige oplysninger, bør forbrugeren underrettes herom, og om at oplysningerne forventes at være repræsentative for den påtænkte type aftale eller praksis. Formålet med de supplerende antagelser med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent er at sikre, at de årlige omkostninger i procent beregnes på en ensartet måde og er sammenlignelige. Supplerende antagelser er nødvendige i forbindelse med specifikke typer kreditaftaler, f.eks. hvis kredittens beløb, varighed eller omkostninger er usikre eller varierer, afhængigt af hvordan aftalen gennemføres. Hvis bestemmelserne ikke i sig selv er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiveren anvende de supplerende antagelser, der er fastsat i bilag I. Da beregningen af de årlige omkostninger i procent imidlertid afhænger af den enkelte kreditaftales vilkår, bør kun de antagelser, der er nødvendige og relevante for en given kredit, anvendes.

(52) For at sikre en høj grad af sammenlignelighed mellem tilbud fra forskellige kreditgivere med hensyn til de årlige omkostninger i procent bør tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke udtrykkes i dage, hvis de kan udtrykkes som et helt antal år, måneder eller uger. Det er i den forbindelse underforstået, at disse intervaller, hvis der anvendes bestemte tidsintervaller i formlen til beregning af de årlige omkostninger i procent, også bør anvendes ved fastlæggelse af rentesatser og andre omkostninger, der anvendes i formlen. Som følge heraf bør kreditgiver anvende den metode til måling af tidsintervaller, der er beskrevet i bilag I, for at få de korrekte tal med henblik på betaling af omkostninger. Dette gælder imidlertid kun med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent og har ingen indvirkning på de beløb, som kreditgiver faktisk opkræver i henhold til kreditaftalen. Hvis disse tal er forskellige, kan det være nødvendigt at forklare forbrugeren dem for at undgå at vildlede forbrugeren. Dette indebærer også, at de årlige omkostninger i procent i mangel af ikke-rentebærende omkostninger og under forudsætning af en identisk beregningsmetode vil være lig med kredittens effektive debitorrente.

(53) Da de årlige omkostninger i procent i markedsføringsfasen kun kan angives ved et eksempel, bør eksemplet være repræsentativt. Det bør derfor f.eks. afspejle den gennemsnitlige løbetid og det samlede kreditbeløb, der bevilges i forbindelse med den påtænkte type kreditaftale. Når det repræsentative eksempel opstilles, bør der tages hensyn til, hvor udbredte visse typer kreditaftaler er på et specifikt marked. Det kan være hensigtsmæssigt for hver kreditgiver at basere det repræsentative eksempel på et kreditbeløb, der er repræsentativt for den pågældende kreditgivers produktudvalg og forventede kundegrundlag, da disse kan variere betydeligt kredittivere imellem. For så vidt angår de årlige omkostninger i procent, der anføres i ESIS, bør der så vidt muligt tages hensyn til de præferencer og oplysninger, som forbrugeren angiver, og kreditgiver eller kreditformidler bør præcisere, om oplysningerne er illustrative eller afspejler de angivne præferencer og oplysninger. De repræsentative eksempler bør under alle omstændigheder ikke være i modstrid med kravene i direktiv 2005/29/EF. Det er vigtigt, at det i ESIS gøres klart for forbrugeren, hvis det er relevant, at de årlige omkostninger i procent bygger på antagelser og kan ændre sig, således at forbrugerne kan tage hensyn til dette, når de sammenligner produkter. Det er vigtigt, at de årlige omkostninger i procent tager hensyn til alle de udnyttede kreditmuligheder i kreditaftalen, hvad enten de er udbetalt direkte til forbrugeren eller til en tredjemand på forbrugers vegne.

(54) For at sikre overensstemmelse i beregningen af de årlige omkostninger i procent for forskellige typer kredit bør de antagelser, der anvendes til beregning af samme typer kreditaftaler, generelt være ensartede. I denne forbindelse bør antagelserne i Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14. november 2011 om ændring af del II i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF for så vidt angår supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent¹³⁾, som ændrer antagelserne til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, medtages. Selv om alle antagelserne ikke nødvendigvis finder anvendelse på de kreditaftaler, der findes i dag, er der stor produktinnovation i denne sektor, så det er nødvendigt at have fastlagt antagelserne. Med henblik på beregningen af de årlige omkostninger i procent bør fastlæggelsen af den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes, baseres på berettigede forventninger til den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes af forbrugerne i forbindelse med den type produkt, der tilbydes af den pågældende kreditgiver. For så vidt angår eksisterende produkter bør forventningen baseres på de seneste 12 måneder.

(55) Det er af afgørende betydning, at forbrugers evne og tilbøjelighed til at tilbagebetale kreditten vurderes og kontrolleres, inden der indgås en kreditaftale. Denne vurdering af kreditværdigheden bør tage hensyn til alle nødvendige og relevante faktorer, som kan påvirke forbrugers evne til at tilbagebetale kreditten i dens løbetid. Forbrugers evne til at betale renter og afdrag på og helt at tilbagebetale kreditten bør navnlig omfatte en vurdering af de fremtidige betalinger eller betalingsforøgelser, der er nødvendige på grund af negativ amortisering eller udskudte betalinger på hovedstolen eller af renter, og bør vurderes på baggrund af andre faste udgifter, gæld og andre finansielle forpligtelser samt indtægt, opsparing og aktiver. Der bør tages rimeligt hensyn til fremtidige begivenheder i den foreslåede kreditaftales løbetid, såsom en mindskelse af indtægten, hvis kreditperioden varer indtil efter pensioneringen, eller, hvis det er relevant, en forøgelse af debitorrenten eller en negativ ændring af valutakursen. Selv om værdien af den faste ejendom er et vigtigt element ved fastlæggelsen af det kreditbeløb, der kan bevilges til en forbruger i henhold til en sikret kreditaftale, bør vurderingen af kreditværdigheden fokusere på forbrugers evne til at opfylde sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen. Som følge heraf bør den mulighed, at værdien af den faste ejendom overstiger kreditbeløbet eller kan stige i fremtiden, generelt ikke være en tilstrækkelig betingelse for at yde den pågældende kredit. Hvis formålet med en kreditaftale er at opføre fast ejendom eller renovere en eksisterende fast ejendom, bør kreditgiver dog kunne tage hensyn til denne mulighed. Medlemsstaterne bør kunne give yderligere vejledning om disse eller yderligere kriterier og om metoder til at vurdere en forbrugers kreditværdighed, f.eks. ved at fastsætte grænser for belåningsprocenten eller for forholdet mellem lån og indkomst, og bør opfordres til at gennemføre Rådet for Finansiell Stabilitets principper for god praksis vedrørende optagelse af lån med pant i fast ejendom.

(56) Det kan være nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om de forskellige elementer, der kan tages i betragtning i vurderingen af kreditværdigheden i forbindelse med visse former for kreditaftaler. I forbindelse med kreditaftaler der vedrører en fast ejendom, hvori det udtrykkeligt angives, at den faste ejendom ikke må anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugeren familiemedlemmer (aftaler om køb med henblik på udlejning), bør medlemsstaterne f.eks. kunne beslutte at præcisere, at der ved vurderingen af forbrugeren evne til at tilbagebetale kreditten tages hensyn til fremtidige lejeindtægter. I de medlemsstater, hvor de nationale bestemmelser ikke indeholder en sådan præcisering, kan kreditgivere beslutte at medtage en forsigtig vurdering af de fremtidige lejeindtægter. Vurderingen af kreditværdighed bør ikke indebære overførsel af ansvar til kreditgiveren for forbrugeren eventuelle senere manglende opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

(57) Kreditgivers beslutning om at yde kreditten eller ej bør være i overensstemmelse med resultatet af kreditværdighedsvurderingen. Kreditgivers mulighed for at overføre en del af kreditrisikoen til tredjemand bør f.eks. ikke føre til, at han ignorerer kreditværdighedsvurderingens konklusioner og tilbyder en kreditaftale til en forbruger, som sandsynligvis ikke vil være i stand til at tilbagebetale kreditten. Medlemsstaterne bør kunne gennemføre dette princip ved at kræve, at de kompetente myndigheder træffer relevante foranstaltninger som led i tilsynsaktiviteterne og overvåger overholdelsen af kreditgiverens procedurer for vurdering af kreditværdighed. En positiv kreditværdighedsvurdering bør dog ikke udgøre en forpligtelse for kreditgiveren til at yde kredit.

(58) I overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet bør kreditværdighedsvurderingen bygge på oplysninger om forbrugeren finansielle og økonomiske situation, herunder indtægt og udgifter. Disse oplysninger kan indhentes fra forskellige kilder, herunder forbrugeren, og kreditgiveren bør på passende vis kontrollere oplysningerne, inden kreditten ydes. Forbrugeren bør i denne forbindelse give oplysningerne for at lette kreditværdighedsvurderingen, eftersom undladelse af at gøre dette sandsynligvis vil medføre afslag på den kredit, som forbrugeren ønsker, medmindre oplysningerne kan indhentes fra en anden kilde. Med forbehold af den private aftaleret bør medlemsstaterne sikre, at kreditgiverne ikke kan bringe en kreditaftale til ophør, fordi de efter underskrivelsen af den blev klar over, at kreditværdighedsvurderingen blev foretaget på et ukorrekt grundlag som følge af ufuldstændige oplysninger på vurderingstidspunktet. Dette bør imidlertid ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at give kreditgiverne tilladelse til at bringe en kreditaftale til ophør, hvis det kan påvises, at forbrugeren bevidst gav unøjagtige eller forkerte oplysninger på tidspunktet for kreditværdighedsvurderingen eller forsætligt ikke gav oplysninger, som ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, eller hvis der findes andre gyldige grunde, der er forenelige med EU-retten. Selv om det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge forbrugeren sanktioner for ikke at være i stand til at give visse oplysninger eller vurderinger eller for at beslutte at afbryde en ansøgningsproces med henblik på at få en kredit, bør medlemsstaterne kunne fastsætte sanktioner, hvis en forbruger bevidst giver ufuldstændige eller ukorrekte oplysninger for at opnå en positiv kreditværdighedsvurdering, navnlig hvis fuldstændige og korrekte oplysninger ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, og forbrugeren efterfølgende ikke kan opfylde aftalevilkårene.

(59) Anvendelse af en kreditdatabase er et nyttigt element i forbindelse med vurdering af kreditværdighed. Nogle medlemsstater kræver, at kreditgiverne vurderer forbrugeren kreditværdighed på grundlag af en søgning i den relevante database. Kreditgiverne bør kunne søge i kreditdatabase i kredittens løbetid for udelukkende at kunne påvise og vurdere sandsynligheden for misligholdelse. En sådan anvendelse af kreditdatabase bør være omfattet af passende sikkerhedsforanstaltninger for at sikre, at den anvendes til tidlig påvisning og styring af kreditrisikoen i forbrugeren interesse og ikke med henblik på oplysninger til forretningsmæssige forhandlinger. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁴⁾ bør forbrugere underrettes af kreditgiverne om søgning i kre-

ditdatabase, inden den foretages, og bør have ret til at få adgang til oplysninger om dem i en sådan kreditdatabase for i givet fald at foretage berigtigelse af, slette eller blokere personoplysninger om dem, såfremt disse er unøjagtige eller er blevet behandlet ulovligt.

(60) For at hindre konkurrenceforvridning blandt kreditgivere bør det sikres, at alle kreditgivere, herunder kreditinstitutter eller ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, har adgang til alle offentlige og private kreditdatabaser om forbrugere på ikkediskriminerende vilkår. Sådanne vilkår bør derfor ikke omfatte et krav til kreditgivere om etablering som kreditinstitut. Adgangsbetingelser, f.eks. gebyr for at få adgang til databasen eller krav om, at oplysninger til databasen skal tilvejebringes på grundlag af gensidighed, bør fortsat finde anvendelse. Det bør stå medlemsstaterne frit for at fastsætte, om kreditformidlere inden for deres område kan få adgang til sådanne databaser.

(61) Hvis et afslag på en kreditanmodning bygger på oplysninger fundet ved en søgning i en database eller på mangel på data heri, bør kreditgiver underrette forbrugeren herom, give oplysninger om navnet på den pågældende database og enhver anden oplysning, som kræves i direktiv 95/46/EF, således at forbrugeren kan udøve sin ret til adgang og, når det er berettiget, foretage berigtigelse af, slette eller blokere de deri behandlede personoplysninger om sig selv. Hvis et afslag på en kreditanmodning skyldes en negativ vurdering af kreditværdigheden, bør kreditgiver uden unødigt forsinkelse underrette forbrugeren om afslaget. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om de vil kræve, at kreditgivere skal give yderligere forklaringer på årsagerne til afslaget. Kreditgiver bør imidlertid ikke være forpligtet til at give sådanne oplysninger, hvis det er forbudt i henhold til anden EU-ret, f.eks. bestemmelser om hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme. Sådanne oplysninger bør ikke gives, hvis det strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, f.eks. forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgelse af straffelovsovertrædelser.

(62) Dette direktiv vedrører anvendelse af personoplysninger i forbindelse med vurdering af en forbrugers kreditværdighed. For at sikre beskyttelse af personoplysninger bør direktiv 95/46/EF finde anvendelse på databehandling, der foretages i forbindelse med sådanne vurderinger.

(63) Ydelse af rådgivning i form af en individuel anbefaling er en særskilt aktivitet, der kan, men ikke skal, kombineres med andre aspekter af ydelse eller formidling af kredit. For at forbrugerne kan forstå arten af de tjenester, som ydes, bør de derfor underrettes om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester, og hvornår der ikke ydes rådgivningstjenester, og hvad disse omfatter. På grund af den betydning, som forbrugerne tillægger anvendelsen af betegnelserne »rådgivning« og »rådgiver«, bør medlemsstaterne kunne forbyde anvendelse af disse eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne. Det bør sikres, at medlemsstaterne træffer sikkerhedsforanstaltninger, når rådgivning beskrives som uafhængig, til sikring af, at de pågældende produkter og aflønningsordninger svarer til forbrugernes forventninger til en sådan rådgivning.

(64) Leverandører af rådgivningstjenester bør overholde visse standarder for at sikre, at forbrugeren præsenteres for produkter, der passer til hans behov og forhold. Rådgivningstjenester bør baseres på en rimelig og tilstrækkeligt vidtgående analyse af de tilbudte produkter, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditgivere og bundne kreditformidlere, eller af de produkter, der findes på markedet, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditformidlere, der ikke er bundet. De, der yder rådgivningstjenester, bør kunne specialisere sig i visse nicheprodukter, såsom mellemfinansiering, forudsat at de overvejer en række produkter inden for denne bestemte niche, og at det gøres klart for forbrugeren, at de er specialiseret i disse nicheprodukter. Under alle omstændigheder bør kreditgivere og kreditformidlere oplyse forbrugeren om, hvorvidt de kun rådgiver om deres egne produkter eller om et bredt udvalg af produkter på markedet, for at sikre, at forbrugeren forstår grundlaget for en anbefaling.

(65) Rådgivningstjenester bør bygge på en passende forståelse af forbrugers finansielle situation, præferencer og målsætninger på grundlag af de fornødne ajourførte oplysninger og rimelige antagelser om risici i forbindelse med forbrugers forhold i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne præcisere, hvordan et givet produkts egnethed skal vurderes i forbindelse med ydelse af rådgivningstjenester.

(66) En forbrugers evne til at tilbagebetale en kredit, inden kreditaftalen udløber, kan spille en vigtig rolle for at fremme konkurrencen på det indre marked og EU-borgernes frie bevægelighed samt for at bidrage til at tilvejebringe den fleksibilitet i kreditaftalers løbetid, der er nødvendig for at fremme finansiell stabilitet i overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet. Der findes imidlertid væsentlige forskelle mellem de nationale principper og betingelser, i henhold til hvilke forbrugerne har evne til at tilbagebetale deres kredit, og de betingelser, på hvilke en sådan indfrielse før tiden kan finde sted. På trods af forskelligartetheden i mekanismerne bag realkreditfinansiering og det eksisterende produktudvalg er det væsentligt på EU-plan at have visse standarder for førtidig indfrielse af kredit for at sikre, at forbrugerne har mulighed for at frigøre sig for deres forpligtelser inden den aftalte dato i kreditaftalen og mulighed for at sammenligne tilbud med henblik på at finde de bedste produkter i forhold til deres behov. Medlemsstaterne bør derfor enten gennem lovgivning eller på anden måde, såsom aftalebestemmelser, sikre, at forbrugerne har ret til førtidig indfrielse. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne definere betingelserne for udøvelse af en sådan ret. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves. Hvis førtidig indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning, kan udøvelsen af denne ret gøres betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren som fastsat af medlemsstaten. En sådan legitim interesse kan f.eks. opstå i tilfælde af skilsmisse eller arbejdsløshed. De betingelser, som medlemsstaterne fastsætter, bør kunne omfatte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten. I tilfælde, hvor medlemsstaterne fastsætter, at kreditgiver har ret til kompensation, bør en sådan kompensation være en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten, i overensstemmelse med de nationale regler om kompensation. Kompensationen bør ikke overstige kreditgivers økonomiske tab.

(67) Det er vigtigt at sikre, at der er tilstrækkelig gennemsigtighed til at gøre det klart for forbrugerne, hvilken form for forpligtelser der indgås med henblik på at opretholde den finansielle stabilitet, og hvor der i kreditaftalens løbetid er fleksibilitet. Forbrugerne bør modtage oplysninger om debitorrenten i aftaleforholdets løbetid og forud for aftaleindgåelsen. Medlemsstaterne bør kunne opretholde eller indføre begrænsninger med hensyn til eller forbud mod kreditgivers ensidige ændringer af debitorrenten. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at forbrugeren har ret til at modtage en ajourført amortiseringstabel, hvis debitorrenten ændres.

(68) Selv om kreditformidlere spiller en central rolle med hensyn til distribution af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i Unionen, er der fortsat væsentlige forskelle mellem de nationale bestemmelser om udøvelse af virksomhed som kreditformidler og om tilsyn med kreditformidlere, som skaber hindringer for etablering og udøvelse af virksomhed som kreditformidler på det indre marked. Kreditformidlernes manglende mulighed for frit at udøve virksomhed i Unionen hindrer det indre marked for kreditaftaler vedrørende fast ejendom til beboelse i at fungere ordentligt. Under hensyntagen til de forskellige aktører, der er involveret i kreditformidling, er det væsentligt med visse standarder på EU-plan for at sikre en høj grad af professionalisme og service.

(69) Før kreditformidlere kan udøve deres aktiviteter, bør de være underlagt en adgangsproces ved den kompetente myndighed i deres hjemland, og underlægges løbende tilsyn for at sikre, at de opfylder strenge faglige krav i det mindste til kompetence, godt omdømme og erhvervsansvarsforsikring. Sådanne krav

bør som minimum finde anvendelse på kreditinstitutplan. Medlemsstaterne kan imidlertid præcisere, om sådanne krav om adgang gælder for kreditformidlerens enkelte arbejdstagere. Hjemlandet kan fastsætte yderligere krav, f.eks. at kreditformidlerens aktionærer har et godt omdømme, eller at en bunden kreditformidler kun kan være bundet til én kreditgiver, hvis disse krav er forholdsmæssige og forenelige med den øvrige EU-ret. Der bør optages relevante oplysninger om kreditformidlere, der er givet adgang, i et offentligt register. Bundne kreditformidlere, som udelukkende samarbejder med én kreditgiver under dennes fulde og ubetingede ansvar, bør have mulighed for at gives adgang af den kompetente myndighed under ledelse af den kreditgiver, på hvis vegne de handler. Medlemsstaterne bør have ret til at bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til visse kreditformidlers retlige form, således at de udelukkende må handle som juridiske personer eller som fysiske personer. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om alle kreditformidlere optages i ét register, eller om der kræves forskellige registre, afhængigt af om kreditformidleren er bundet eller fungerer som uafhængig kreditformidler. Desuden bør medlemsstaterne frit kunne bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til muligheden for, at kreditformidlere, der er bundet til en eller flere kreditgivere, kan opkræve gebyrer af forbrugerne.

(70) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere beslutte at anvende udpegede repræsentanter til at udøve aktiviteter på deres vegne. Medlemsstaterne bør have mulighed for at anvende den specifikke ordning for udpegede repræsentanter i dette direktiv. Medlemsstaterne bør dog frit kunne beslutte ikke at indføre en sådan ordning eller at tillade, at andre enheder spiller en rolle, der er sammenlignelig med udpegede repræsentanters rolle, forudsat at disse enheder er omfattet af den samme ordning som kreditformidlerne. Reglerne for udpegede repræsentanter i dette direktiv forpligter ikke medlemsstaterne til at tillade, at udpegede repræsentanter udøver virksomhed på deres område, medmindre sådanne udpegede repræsentanter anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(71) For at sikre, at de kompetente myndigheder fører effektivt tilsyn med kreditformidlere, bør en kreditformidler, der er en juridisk person, gives adgang i den medlemsstat, hvor den har sit vedtægtsmæssige hjemsted. En kreditformidler, der ikke er en juridisk person, bør gives adgang i den medlemsstat, hvor dens hovedkontor ligger. Desuden bør medlemsstaterne kræve, at en kreditformidlers hovedkontor altid ligger i den medlemsstat, som er kreditformidlerens hjemland, og hvor den faktisk udøver virksomhed.

(72) Kravene for at give adgang bør give kreditformidlere ret til at udøve virksomhed i andre medlemsstater i overensstemmelse med principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der har fundet behørig underretning sted mellem de kompetente myndigheder. Selv i tilfælde, hvor medlemsstaterne beslutter at give alle ansatte hos kreditformidleren adgang, bør meddelelsen om hensigten om at levere tjenesteydelser tage udgangspunkt i kreditformidleren frem for den enkelte arbejdstager. Selv om dette direktiv udstikker de rammer, inden for hvilke alle kreditformidlere, der er givet adgang, herunder de kreditformidlere, der er bundet til kun én kreditgiver, kan udøve virksomhed i hele Unionen, udstikker dette direktiv ikke sådanne rammer for udpegede repræsentanter. I sådanne tilfælde skal de udpegede repræsentanter, der ønsker at udøve virksomhed i en anden medlemsstat, opfylde kravene for at give kreditformidlere adgang i dette direktiv.

(73) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere udøve deres aktiviteter i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter og kreditinstitutter. Kreditformidlere, der er givet adgang, bør i princippet kunne udøve virksomhed i hele Unionen. Adgang, der er givet af de kompetente myndigheder i hjemlandet, bør dog ikke tillade, at kreditformidlere yder deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til en forbruger i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

(74) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fastsætte, at personer, der som led i deres erhvervs-mæssige virksomhed kun lejlighedsvis udøver kreditformidlingsaktiviteter, f.eks. advokater eller notarer, ikke er

omfattet af adgangsproceduren i dette direktiv, forudsat at en sådan erhvervmæssig virksomhed er omfattet af lovbestemmelser, der ikke udelukker, at der lejlighedsvis udøves kreditformidlingsaktiviteter. En sådan undtagelse fra adgangsproceduren i dette direktiv bør dog føre til, at sådanne personer ikke kan drage fordel af pasordningen i dette direktiv. Personer, der som led i deres erhvervmæssige virksomhed blot lejlighedsvis præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller en kreditformidler eller henviser forbrugeren til en sådan, f.eks. ved at meddele forbrugeren, at der findes en bestemt kreditgiver eller kreditformidler eller en type produkt hos den pågældende kreditgiver eller kreditformidler, men ikke reklamerer yderligere for eller deltager i forelæggelsen af afgivelsen af tilbud om det forberedende arbejde i forbindelse med eller indgåelsen af kreditaftalen, bør ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv. Låntagere, der blot overfører en kreditaftale til en forbruger ved subrogation uden at udøve andre kreditformidlingsaktiviteter, bør heller ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(75) For at sikre lige betingelser for kreditgivere og fremme finansiell stabilitet og i forventning om yderligere harmonisering bør medlemsstaterne sikre, at der findes hensigtsmæssige foranstaltninger til at give adgang for og føre tilsyn med ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør dette direktiv ikke fastlægge detaljerede betingelser for at give adgang for og føre tilsyn med kreditgivere, som tilbyder kreditaftaler, og som ikke er kreditinstitutter, jf. definitionen i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber¹⁵). Antallet af sådanne institutter, som er aktive i Unionen i øjeblikket, er begrænset, især siden finanskrisen, og det samme gælder deres markedsandel og antallet af medlemsstater, hvor de er aktive. Af samme grund bør der ikke fastsættes bestemmelser om indførelse af en pasordning for sådanne institutter.

(76) Medlemsstaterne bør fastsætte regler om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og sikre, at de gennemføres. Valget af sanktioner er fortsat op til medlemsstaterne, men de fastsatte sanktioner bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

(77) Forbrugerne bør have adgang til udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister, der måtte opstå på grundlag af de rettigheder og forpligtelser, som er fastlagt i dette direktiv, mellem kreditgivere og forbrugere såvel som mellem kreditformidlere og forbrugere. Medlemsstaterne bør sørge for, at deltagelse i sådanne alternative tvistbilæggelsesprocedurer ikke er frivillig for kreditgivere og kreditformidlere. For at sikre, at alternative tvistbilæggelsesprocedurer fungerer tilfredsstillende i tilfælde af tværnational aktivitet, bør medlemsstaterne kræve og tilskynde til, at organer med ansvar for udenretslig klage- og tvistbilæggelse samarbejder. I denne forbindelse bør medlemsstaternes udenretslige klage- og tvistbilæggelsesorganer tilskyndes til at deltage i Fin-Net, der er et finansielt tvistbilæggelsesnetværk af nationale udenretslige ordninger, som er ansvarlige for at bilægge tvister mellem forbrugere og udbydere af finansielle tjenester.

(78) For at sikre konsekvent harmonisering og for at tage højde for udviklingen på markederne for kreditaftaler eller udviklingen inden for kreditprodukter eller i de økonomiske forhold og for yderligere at præcisere visse krav i dette direktiv bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår ændring af standardformuleringen eller instruktionerne vedrørende udfyldning af ESIS og ændring af bemærkningerne eller ajourføring af antagelserne, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(79) For at lette kreditformidlers mulighed for at levere deres tjenesteydelser på tværs af grænserne og af hensyn til samarbejde, informationsudveksling og tvistbilæggelse mellem de kompetente myndigheder bør de kompetente myndigheder med ansvar for at give kreditformidlere adgang være de myndigheder, der handler under den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA)), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed)¹⁶⁾, eller andre nationale myndigheder, forudsat at de samarbejder med de myndigheder, der handler under EBA med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

(80) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til ovennævnte organer og domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder til at håndhæve direktivets vidtrækkende forpligtelser. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.

(81) Det er nødvendigt at undersøge, om dette direktiv fungerer efter hensigten, og om det lykkes at etablere et indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Revisionen bør bl.a. omfatte en vurdering af overholdelsen og virkningen af dette direktiv, en vurdering af, om direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt, en analyse af ikkekreditinstitutters levering af kreditaftaler, en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter og en undersøgelse af nødvendigheden af at indføre yderligere rettigheder og forpligtelser i fasen efter indgåelse af en kreditaftale.

(82) En indsats fra medlemsstaternes side alene vil sandsynligvis medføre forskellige sæt regler, hvilket kan underminere eller skabe nye hindringer for det indre markeds funktion. Målet for dette direktiv, nemlig oprettelsen af et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse med en høj grad af forbrugerbeskyttelse kan ikke i tilstrækkelig grad kan nås af medlemsstaterne og kan derfor mere effektivt nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(83) Medlemsstaterne kan beslutte at gennemføre visse aspekter, der er omfattet af dette direktiv, i den nationale lovgivning ved forsigtighedsbestemmelser, f.eks. vurderingen af forbrugerens kreditværdighed, hvorimod andre gennemføres i lovgivningen om svig samt i civil- og strafferetten, f.eks. forpligtelserne for den ansvarlige låntager.

(84) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁷⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor der er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(85) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse afgav den 25. juli 2011 udtalelse¹⁸⁾ på grundlag af artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁹⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL 1

FORMÅL, ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 1

Formål

Dette direktiv fastlægger en fælles ramme for visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder en forpligtelse til at foretage en vurdering af kreditværdigheden inden ydelsen af kreditten som grundlag for udviklingen af effektive standarder for kreditgivning i forbindelse med fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne, og for visse forsigtigheds- og tilsynskrav, herunder vedrørende etablering som og tilsyn med kreditformidlere, udpegede repræsentanter og ikkekreditinstitutter.

Artikel 2

Harmoniseringsniveau

1. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten.

2. Uanset stk. 1 opretholder eller indfører medlemsstaterne ikke i national ret bestemmelser, der fraviger dem, der er fastsat i artikel 14, stk. 2, og bilag II, del A, med hensyn til standardoplysninger forud for aftaleindgåelsen via et europæisk standardiseret informationsblad (»ESIS«), og artikel 17, stk. 1-5, 7 og 8, samt bilag I med hensyn til en fælles og konsekvent EU-standard for beregning af de årlige omkostninger i procent.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på:

- a) kreditaftaler, som er sikret enten ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og
- b) kreditaftaler, som har til formål at erhverve eller bevare ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.

2. Dette direktiv gælder ikke for:

- a) kreditaftaler med friværdibelåning, hvor kreditgiver:
 - i) udbetaler et engangsbeløb, periodiske betalinger eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for et beløb, der stammer fra fremtidigt salg af en fast ejendom til beboelse eller en rettighed i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og

- ii) ikke kræver tilbagebetaling af kreditten, før en eller flere anførte livsbegivenheder indtræffer for forbrugeren som defineret af medlemsstaterne, medmindre forbrugeren overtræder sine kontraktmæssige forpligtelser, hvilket giver kreditgiver ret til at ophæve kreditaftalen
- b) kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til hans ansatte som led i en bibeskæftigelse, og hvor en sådan kreditaftale er rentefri eller med årlige omkostninger i procent, der er lavere end dem på markedet, og som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed
- c) kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger end dem, der er direkte forbundet med sikringen af kreditten
- d) kreditaftaler i form af kassekredit, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden en måned
- e) kreditaftaler, som er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ
- f) kreditaftaler, der vedrører omkostningsfri udskudt betaling af en eksisterende gæld, og som ikke falder ind under anvendelsesområdet for stk. 1, litra a).

3. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende:

- a) artikel 11, artikel 14 og bilag II i forbindelse med de forbrugerkreditaftaler, der er sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheden til fast ejendom til beboelse, forudsat at medlemsstaterne i forbindelse med sådanne kreditaftaler anvender artikel 4 og 5 i og bilag II og III til direktiv 2008/48/EF.
- b) dette direktiv på kreditaftaler i forbindelse med en fast ejendom, hvis kreditaftalen fastsætter, at den faste ejendom ikke på noget tidspunkt kan anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugeren familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale
- c) dette direktiv på kreditaftaler, som vedrører kreditter til en begrænset offentlighed i henhold til en lovbestemmelse med et almennyttigt sigte og rentefrit eller til en lavere debitorrente end den gældende markedsrente eller på andre vilkår, som er mere fordelagtige for forbrugeren end de gældende markedsvilkår, og til en debitorrente, der ikke er højere end den gældende markedsrente
- d) dette direktiv på foreløbige lån
- e) dette direktiv på kreditaftaler, hvor kreditgiver er en organisation, der hører ind under anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 5, i direktiv 2008/48/EF.

4. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra b), sikrer, at der anvendes en hensigtsmæssig ramme på nationalt plan for denne type kredit.

5. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra c) eller e), sikrer, at der anvendes hensigtsmæssige alternative ordninger, som sikrer, at forbrugerne rettidigt får oplysninger om hovedtræk, risici og omkostninger ved sådanne kreditaftaler i fasen forud for aftaleindgåelse, og at markedsføringen af sådanne kreditaftaler er rimelig, entydig og ikke vildledende.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forbruger«: enhver forbruger som defineret i artikel 3, litra a), i direktiv 2008/48/EF
- 2) »kreditgiver«: en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed
- 3) »kreditaftale«: en aftale, i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3 i form af udskudt betaling, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet

- 4) »accessorisk tjenesteydelse«: en tjenesteydelse, som tilbydes forbrugeren i forbindelse med kreditaftalen
- 5) »kreditformidler«: en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver eller notar og ikke enten direkte eller indirekte blot præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller kreditformidler, og som mod et vederlag, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed:
 - a) præsenterer eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere
 - b) bistår forbrugere med at udføre andet forberedende arbejde eller anden administration forud for aftaleindgåelse i forbindelse med kreditaftaler end det, der er omhandlet i litra a), eller
 - c) indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgivers vegne
- 6) »gruppe«: en gruppe af kreditgivere, som skal konsolideres med henblik på udarbejdelse af konsoliderede regnskaber som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer²⁰⁾
- 7) »bunden kreditformidler«: enhver kreditformidler, der handler på vegne af følgende og på deres fulde og ubetingede ansvar:
 - a) kun én kreditgiver
 - b) kun én gruppe eller
 - c) et antal kreditgivere eller grupper, der ikke repræsenterer et flertal af markedet
- 8) »udpeget repræsentant«: en fysisk eller juridisk person, som udfører de i nr. 5) omhandlede aktiviteter, og som handler på vegne af kun én kreditformidler og på dennes fulde og ubetingede ansvar
- 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) »ikkekreditinstitut«: en kreditgiver, som ikke er et kreditinstitut
- 11) »personale«:
 - a) enhver fysisk person, der arbejder for kreditgiver eller kreditformidler, og som er direkte involveret i de af dette direktiv omfattede aktiviteter eller har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - b) enhver fysisk person, der arbejder for en udpeget repræsentant og har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - c) enhver fysisk person, der direkte leder eller fører tilsyn med de fysiske personer, der er omhandlet i litra a) og b)
- 12) »samlet kreditbeløb«: det samlede kreditbeløb som defineret i artikel 3, litra l), i direktiv 2008/48/EF
- 13) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger i forbindelse med kreditten, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48/EF, herunder omkostninger i forbindelse med ejendomsvurdering, hvis en sådan vurdering er nødvendig for at opnå kreditten, men ikke tinglysningsomkostninger i forbindelse med overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom. De omfatter ikke de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen
- 14) »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren«: hele det beløb, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra h), i direktiv 2008/48/EF
- 15) »årlige omkostninger i procent«: de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, herunder i givet fald de omkostninger, der er nævnt i artikel 17, stk. 2, som på årsbasis svarer til nutidsværdien af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser (udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger), der er aftalt mellem kreditgiver og forbruger
- 16) »debitorrente«: den rente, som debitor skal betale, som defineret i artikel 3, litra j), i direktiv 2008/48/EF

- 17) »vurdering af kreditværdigheden«: en evaluering af udsigten til, at gældsforpligtelsen som følge af kreditaftalen kan opfyldes
- 18) »varigt medium«: det varige medium som defineret i artikel 3, litra m), i direktiv 2008/48/EF
- 19) »hjemland«:
 - a) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en fysisk person, den medlemsstat, hvor hans hovedkontor er beliggende
 - b) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en juridisk person, den medlemsstat, hvor den pågældende har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den pågældende i henhold til sin nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor den pågældendes hovedkontor er beliggende
- 20) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor kreditgiver eller kreditformidler har en filial, eller hvorfra der leveres tjenesteydelser
- 21) »rådgivningstjenester«: personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med kreditaftaler, og som er en aktivitet, der er uafhængig af ydelsen af kreditten og de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i nr. 5)
- 22) »kompetent myndighed«: en myndighed, der i overensstemmelse med artikel 5 udpeges som kompetent af en medlemsstat
- 23) »foreløbigt lån«: en kreditaftale, som enten er uden fast løbetid, eller hvor kreditten skal tilbagebetales inden 12 måneder, og som anvendes af forbrugeren som en midlertidig finansieringsløsning i forbindelse med overgangen til en anden finansiell ordning for den faste ejendom
- 24) »eventual- eller garantiforpligtelse«: en kreditaftale, der fungerer som en garanti for en anden særskilt, men accessorisk transaktion, og hvor den kapital, der er stillet sikkerhed for i form af fast ejendom, kun udnyttes, hvis en begivenhed eller begivenheder, der er anført i aftalen, indtræffer
- 25) »værdibaseret kreditaftale«: en kreditaftale, hvor den kapital, der skal tilbagebetales, er baseret på en kontraktligt fastsat procentdel af værdien af den faste ejendom på tidspunktet for tilbagebetalingen eller tilbagebetalingerne af kapitalen
- 26) »kombinationssalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen ikke stilles individuelt til rådighed for forbrugeren
- 27) »pakkesalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen også stilles individuelt til rådighed for forbrugeren, men ikke nødvendigvis på samme betingelser eller vilkår, som når den indgår i pakken med accessoriske tjenesteydelser
- 28) »lån i udenlandsk valuta«: en kreditaftale, hvor kreditten er:
 - a) udstedt i en anden valuta end den, som forbrugeren modtager indtægten i eller den, som de aktiver, som forbrugeren besidder og hvoraf kreditten skal tilbagebetales, er lydende på, eller
 - b) udstedt i en anden valuta end valutaen i den medlemsstat, hvor forbrugeren er bosiddende.

Artikel 5

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de nationale kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, og sørger for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver effektivt.

De myndigheder, der er omhandlet i første afsnit, er enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndig-

heders vegne, har tavshedspligt. De fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, må ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferetten eller dette direktiv. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med den nationale ret samt EU-retten udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der er udpeget som kompetente med hensyn til at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35 i dette direktiv, er en af eller begge følgende:

- a) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010
- b) andre myndigheder end de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), forudsat at den nationale lovgivning eller administrative bestemmelser kræver, at disse myndigheder samarbejder med de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), når det er nødvendigt med henblik på at varetage deres opgaver efter dette direktiv, herunder med det formål at samarbejde med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA), som krævet efter dette direktiv.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EBA om udpegelsen af kompetente myndigheder og eventuelle ændringer heraf og anfører enhver fordeling af de respektive opgaver mellem forskellige kompetente myndigheder. Den første underretning foretages snarest muligt og senest den 21. marts 2016.

5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national ret enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller
- b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, hvis anmodningen om at træffe den nødvendige afgørelse ikke giver resultat, undtagen i forbindelse med artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35.

6. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for, at deres respektive opgaver er klart definerede, og at der er et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

7. Kommissionen offentliggør mindst en gang om året i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de kompetente myndigheder og ajourfører løbende listen på sin hjemmeside.

KAPITEL 2

FORMIDLING AF FINANSIEL VIDEN

Artikel 6

Formidling af finansiel viden til forbrugerne

1. Medlemsstaterne fremmer foranstaltninger, der støtter formidlingen af viden til forbrugerne vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, særlig i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er nødvendigt at give klare og generelle oplysninger om kreditydelsesprocessen for at vejlede forbrugerne, navnlig dem, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. Det er også nødvendigt at give oplysninger om den vejledning, som forbrugerorganisationer og nationale myndigheder kan give forbrugere.

2. Kommissionen offentliggør en vurdering af den formidling af finansiel viden, som forbrugerne har adgang til i medlemsstaterne, og identificerer eksempler på bedste praksis, som kan udvikles yderligere med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

KAPITEL 3

BETINGELSER FOR KREDITGIVERE, KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

Artikel 7

Forpligtelser med hensyn til god skik ved ydelsen af forbrugerkredit

1. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant over for forbrugerne handler redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne udformer kreditprodukter, eller bevilger, formidler eller yder rådgivningstjenester om kredit og i givet fald accessoriske tjenesteydelser, eller når der indgås en kreditaftale, under hensyntagen til forbrugerens rettigheder og interesser. For så vidt angår bevilling, formidling eller ydelse af rådgivningstjenester vedrørende kredit baseres aktiviteterne på oplysninger om forbrugerens forhold og eventuelle specifikke krav, som forbrugeren har fremsat, og på rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugerens situation i kreditaftalens løbetid. For så vidt angår ydelse af rådgivningstjenester baseres aktiviteten desuden på de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22, stk. 3, litra a).

2. Medlemsstaterne sikrer, at den måde, hvorpå kreditgiverne aflønner deres personale og kreditformidlere, og den måde, hvorpå kreditformidlerne aflønner deres personale og udpegede repræsentanter, ikke er til hinder for opfyldelse af forpligtelsen i stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, når de udformer og anvender aflønningspolitikker for personale, der varetager vurderingen af kreditværdighed, overholder følgende principper på en måde og i et omfang, der svarer til deres størrelse og interne organisation samt arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter:

- a) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring og tilskynder ikke til risikotagning, som overskrider kreditgivers risikotoleranceniveau
- b) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med kreditgivers forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser og omfatter foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter, navnlig ved at sikre, at aflønning ikke er betinget af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger.

4. Medlemsstaterne sikrer, at aflønningsstrukturen for det involverede personale, når kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, ikke påvirker personalets evne til at handle i forbrugerens bedste interesse og navnlig ikke er betinget af salgsmål. For at nå dette mål kan medlemsstaterne desuden forbyde kreditgiver at betale provision til kreditformidler.

5. Medlemsstaterne kan forbyde eller indføre begrænsninger med hensyn til betalinger fra en forbruger til en kreditgiver eller kreditformidler inden indgåelsen af kreditaftalen.

Artikel 8

Forpligtelse til at give forbrugerne oplysninger omkostningsfrit

Medlemsstaterne sikrer, at der, når oplysninger gives til forbrugerne i overensstemmelse med kravene i dette direktiv, meddeles sådanne oplysninger uden omkostninger for forbrugeren.

Artikel 9

Krav til personalets viden og kompetencer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter kræver, at deres personale besidder og ajourfører et hensigtsmæssigt videns- og kompetenceniveau med hensyn til at udforme, tilbyde og bevilge kreditaftaler, udøvelse af kreditformidlingsaktiviteter som anført i artikel 4,

nr. 5), eller ydelse af rådgivningstjenester. Hvis indgåelsen af en kreditaftale omfatter en accessorisk tjenesteydelse, skal der også kræves et passende viden- og kompetenceniveau i forbindelse med den accessoriske tjenesteydelse.

2. Med undtagelse af de i stk. 3 omhandlede tilfælde fastsætter hjemlandene minimumskrav til den viden og de kompetencer, som kreditgivers, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale skal have i overensstemmelse med principperne i bilag III.

3. Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på én eller flere andre medlemsstaters område:

- i) gennem en filial, er værtslandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som filialens personale skal have
- ii) som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, er hjemlandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som personalet skal have i overensstemmelse med bilag III. Værtslandene kan dog fastsætte minimumskrav til viden og kompetencer i forbindelse med de krav, der er omhandlet i bilag III, stk. 1, litra b), c), e) og f).

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med overholdelsen af kravene i stk. 1, og at de kompetente myndigheder har beføjelse til at kræve, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter fremlægger den dokumentation, som den kompetente myndighed finder nødvendig for at muliggøre dette tilsyn.

5. Med henblik på et effektivt tilsyn med de kreditgivere og kreditformidlere, der som led i den fri udveksling af tjenesteydelser yder deres tjenester på en anden medlemsstats område, arbejder de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandene tæt sammen for at sikre et effektivt tilsyn med og en effektiv håndhævelse af værtslandets minimumskrav til viden og kompetencer. Med henblik herpå kan de uddelegere opgaver og ansvarsområder til hinanden.

KAPITEL 4

INFORMATION OG PRAKSIS FORUD FOR INDGÅELSE AF KREDITAFTALEN

Artikel 10

Generelle bestemmelser om reklame og markedsføring

Medlemsstaterne kræver, at reklame- og markedsføringsmeddelelser om kreditaftaler er rimelige, entydige og ikke vildledende, jf. dog direktiv 2005/29/EF. Det forbydes især at anvende en ordlyd, der kan skabe forkerte forventninger hos forbrugeren til en kredits tilgængelighed eller omkostninger.

Artikel 11

Standardoplysninger, der skal indgå i reklame

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver reklame for kreditaftaler, der angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkrediten, indeholder standardoplysninger i overensstemmelse med denne artikel.

Medlemsstaterne kan imidlertid fastsætte, at første afsnit ikke finder anvendelse, hvis den nationale ret kræver angivelse af de årlige omkostninger i procent ved reklame for kreditaftaler, der ikke angiver en rentesats eller nogen talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkrediten, jf. første afsnit.

2. Standardoplysningerne skal klart, præcist og på en fremtrædende plads angive:

- a) kreditgivers eller i påkommende tilfælde kreditformidlers eller en udpeget repræsentants identitet

- b) at kreditaftalen, hvor det er relevant, vil være sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse
- c) debitorrenten, og hvorvidt den er fast eller variabel eller en kombination af begge dele, tillige med oplysninger om de gebyrer, der indgår i omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten
- d) det samlede kreditbeløb
- e) de årlige omkostninger i procent, som i en reklame bør have en mindst lige så fremtrædende placering som enhver rente
- f) kreditaftalens løbetid, hvor det er relevant
- g) afdragenes størrelse, hvor det er relevant
- h) det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, hvis det er relevant
- i) antallet af afdrag, hvis det er relevant.
- j) hvor det er relevant, en advarsel om, at eventuelle udsving i valutakursen kan påvirke det beløb, der skal betales af forbrugeren.

3. Oplysningerne angivet i stk. 2, bortset fra de i litra a), b) eller j) anførte, skal angives ved hjælp af et repræsentativt eksempel og under hele forløbet følge det pågældende repræsentative eksempel. Medlemsstaterne vedtager kriterier for fastsættelse af et repræsentativt eksempel.

4. Såfremt indgåelsen af en aftale om en accessorisk tjenesteydelse, navnlig en forsikring, er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de oplyste vilkår og betingelser, og en sådan aftales omkostninger ikke kan beregnes på forhånd, skal forpligtelsen til at indgå denne aftale være angivet klart, præcist og på en fremtrædende plads sammen med de årlige omkostninger i procent.

5. Oplysningerne omhandlet i stk. 2 og 4 skal være let læselige eller kunne høres tydeligt afhængigt af det medie, der anvendes til reklame.

6. Medlemsstaterne kan kræve, at der er en præcis og forholdsmæssigt afpasset advarsel om de specifikke risici, der er forbundet med kreditaftaler. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.

7. Denne artikel berører ikke direktiv 2005/29/EF.

Artikel 12

Kombinations- og pakkesalg

1. Medlemsstaterne tillader pakkesalg, men forbyder kombinationssalg.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne beslutte, at kreditgivere kan anmode forbrugeren, et familiemedlem eller en nær pårørende til forbrugeren om at:
 - a) oprette eller opretholde en betalings- eller opsparingskonto, hvis det eneste formål med en sådan konto er at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet eller give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse
 - b) købe eller beholde et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt, hvis et sådant produkt, som primært giver investor pensionsindtægter, også tjener til at give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse eller at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet
 - c) indgå en separat kreditaftale i kombination med en kreditaftale med delt friværdi for at opnå lånet.
3. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne tillade kombinationssalg, når kreditgiver kan godtgøre over for den kompetente myndighed, at de bundne produkter eller produktkategorier, der tilbydes på indbyrdes tilsvarende vilkår og betingelser, og som ikke stilles individuelt til rådighed, indebærer en klar fordel for forbrugerne under hensyntagen til tilgængeligheden af og priserne på de relevante produkter, der tilbydes på markedet. Nærværende stykke gælder udelukkende produkter, der bringes i omsætning efter den 20. marts 2014.

4. Medlemsstaterne kan give kreditgivere tilladelse til at pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring i forbindelse med kreditaftalen. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver accepterer forsikringspolice fra en anden udbyder end kreditgivers foretrukne udbyder, hvis forsikringspolice indeholder samme garanti som den, kreditgiver har foreslået.

Artikel 13

Generelle oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne eller i påkommende tilfælde de bundne kreditformidlere eller deres udpegede repræsentanter til enhver tid stiller klare og forståelige generelle oplysninger om kreditaftalerne til rådighed på papir, ved hjælp af et andet varigt medium eller i elektronisk form. Medlemsstaterne kan desuden fastsætte, at de ikkebundne kreditformidlere gør de generelle oplysninger tilgængelige.

Sådanne generelle oplysninger skal som minimum omfatte følgende:

- a) navn og fysisk adresse på oplysningernes afsender
- b) de formål, hvortil kreditten kan anvendes
- c) former for sikkerhedsstillelse, herunder, hvor det er relevant, muligheden for, at sikkerheden kan være beliggende i en anden medlemsstat
- d) kreditaftalernes eventuelle løbetid
- e) de forskellige debitorrenter, der findes, og hvorvidt de er faste eller variable eller begge dele, med en kort beskrivelse af karakteristika ved fast og variabel rente, herunder de dermed forbundne konsekvenser for forbrugeren
- f) angivelse af den udenlandske valuta eller de udenlandske valutaer, hvis der kan anvendes lån i udenlandsk valuta, herunder en forklaring på konsekvenserne for forbrugeren, hvis kreditten er angivet i udenlandsk valuta
- g) et repræsentativt eksempel på det samlede kreditbeløb, de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og de årlige omkostninger i procent
- h) angivelse af eventuelle yderligere omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, der ikke indgår i det samlede kreditbeløb, og som skal betales i forbindelse med en kreditaftale
- i) en række forskellige muligheder for tilbagebetaling af kreditten til kreditgiver, herunder de periodiske afdrags antal, hyppighed og størrelse
- j) hvor det er relevant, en klar og tydelig angivelse af, at overholdelse af kreditaftalens vilkår og betingelser ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen
- k) en beskrivelse af de vilkår, der direkte vedrører førtidig indfrielse
- l) hvorvidt det er nødvendigt med en vurdering af ejendommen og i givet fald, hvem der har ansvaret for at sikre, at vurderingen foretages, og hvorvidt det medfører eventuelle omkostninger for forbrugeren
- m) angivelse af de accessoriske tjenesteydelser, som forbrugeren skal erhverve for at opnå kreditten eller få den på de oplyste vilkår og betingelser, og i givet fald en præcisering af, at de accessoriske tjenesteydelser kan købes hos en tjenesteudbyder, der ikke er kreditgiveren, og
- n) en generel advarsel om de eventuelle konsekvenser af manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med kreditaftalen

2. Medlemsstaterne kan forpligte kreditgiverne til at medtage andre former for advarsler, som er relevante i en medlemsstat. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.

Artikel 14

Oplysninger forud for aftaleindgåelsen

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant giver forbrugeren de individuelle oplysninger, som er nødvendige for at kunne sammenligne de kreditter, der findes på markedet, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han skal indgå en kreditaftale:

- a) uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren i overensstemmelse med artikel 20 har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer og
- b) i god tid inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud.

2. De i stk. 1 omhandlede individuelle oplysninger gives via ESIS, jf. bilag II, på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium.

3. Medlemsstaterne sikrer, at et tilbud, der er bindende for kreditgiver, afgives til forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium og ledsages af et ESIS, hvis:

- a) forbrugeren ikke tidligere har fået forelagt en ESIS-formular eller
- b) tilbuddets karakteristika ikke stemmer overens med oplysningerne i den ESIS-formular, der tidligere er blevet forelagt.

4. Medlemsstaterne kan dog fastsætte, at forelæggelsen af ESIS er obligatorisk inden afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. I så fald kræver de, at ESIS kun skal forelægges igen, hvis betingelsen i stk. 3, litra b), er opfyldt.

5. Medlemsstater, som inden den 20. marts 2014 har indført et informationsblad, der opfylder oplysningskrav, som svarer til dem, der er fastsat i bilag II, kan fortsat anvende bladet til formålene i nærværende artikel indtil den 21. marts 2019.

6. Medlemsstaterne fastsætter en frist på mindst syv dage, inden for hvilken forbrugeren har tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning.

Medlemsstaterne præciserer, at den i første afsnit omhandlede frist enten skal betragtes som en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen eller som en periode med fortrydelsesret efter indgåelsen af kreditaftalen eller som en kombination af begge.

Hvis en medlemsstat angiver en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen:

- a) er tilbuddet bindende for kreditgiver under betænkningstidens varighed, og
- b) forbrugeren skal kunne acceptere tilbuddet på et hvilket som helst tidspunkt under betænkningstiden.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at forbrugere ikke kan acceptere tilbuddet i en periode, der ikke overstiger de første ti dage af betænkningstiden.

Hvis debitorrenten eller de øvrige omkostninger fastsættes på grundlag af salget af underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter, kan medlemsstaterne fastsætte, at debitorrenten eller de andre omkostninger kan variere fra det i tilbuddet angivne i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter.

Hvis forbrugeren har en fortrydelsesret i overensstemmelse med nærværende stykkes andet afsnit, finder artikel 6 i direktiv 2002/65/EF ikke anvendelse.

7. Kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, som har forelagt ESIS for forbrugeren, anses for at have opfyldt kravene vedrørende oplysninger til forbrugeren inden indgåelse af en fjernsalgsaftale, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2002/65/EF, og anses kun for at opfylde kravene i artikel 5, stk. 1, i samme direktiv, såfremt de mindst har forelagt ESIS inden indgåelse af den pågældende aftale.

8. Medlemsstaterne ændrer ikke ESIS-modellen, bortset fra hvad der er fastsat i bilag II. Eventuelle supplerende oplysninger, som kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant kan

meddele forbrugeren eller i henhold til national ret skal meddele forbrugeren gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS.

9. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre standardformuleringen i bilag II, del A, eller instruktionerne i bilag II, del B, for at opfylde behovet for oplysninger eller advarsler om nye produkter, der ikke blev markedsført inden den 20. marts 2014. Sådanne delegerede retsakter ændrer dog ikke ESIS' struktur eller format.

10. Hvis der anvendes taletelefoni som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2002/65/EF, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika, jf. artikel 3, stk. 3, litra b), andet led, i samme direktiv, som minimum indeholde de elementer, der er nævnt i del A, afsnit 3)-6), i bilag II til nærværende direktiv.

11. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, i det mindste når der ikke findes en fortrydelsesret, fremlægger en kopi af udkastet til kreditaftalen for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. Hvis der findes en fortrydelsesret, sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, tilbyder at fremlægge en kopi af udkastet til kreditaftalen for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Artikel 15

Oplysningskrav vedrørende kreditformidlere og udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditformidler eller udpeget repræsentant i god tid inden udøvelsen af enhver af de kreditformidlingsaktiviteter, der er opført i artikel 4, nr. 5), som minimum giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:

- a) navn og fysisk adresse på kreditformidler
- b) det register, som kreditformidler er optaget i, registreringsnummeret, hvor det er relevant, og med angivelse af, hvordan en sådan registrering kan kontrolleres
- c) hvorvidt kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en kreditgiver eller flere kreditgivere. Hvis kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en eller flere kreditgivere, skal denne meddele navnene på den eller de kreditgivere, på hvis vegne der handles. Kreditformidlere kan meddele, at de er uafhængige, når de opfylder betingelserne fastsat i overensstemmelse med artikel 22, stk. 4
- d) hvorvidt kreditformidler yder rådgivningstjenester
- e) det eventuelle gebyr, forbrugeren skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af gebyret
- f) de procedurer, hvorefter forbrugere eller andre berørte parter internt kan indbringe klager over kreditformidlere, samt i påkommende tilfælde de udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer, der kan anvendes
- g) eksistensen, hvis det er relevant, og, hvis det er kendt, størrelsen af de provisioner eller andre incitamenter, som kreditgiver eller tredjemand skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen. Hvis beløbet ikke kendes på meddelelsestidspunktet, skal kreditformidler underrette forbrugeren om, at det reelle beløb vil blive meddelt på et senere tidspunkt i ESIS.

2. Kreditformidlere, der ikke er bundet, men som modtager provision fra en eller flere kreditgivere, fremlægger på forbrugeren anmodning oplysninger om, hvor meget den provision varierer, som de forskellige kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler til forbrugeren, skal betale. Forbrugeren underrettes om sin ret til at anmode om sådanne oplysninger.

3. Hvis kreditformidler opkræver et gebyr fra forbrugeren og herudover modtager provision fra kreditgiver eller tredjemand, skal kreditformidler meddele forbrugeren, om provisionen enten helt eller delvis modregnes i gebyret.

4. Medlemsstaterne sikrer, at det gebyr, som forbrugeren eventuelt skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, meddeles af kreditformidler til kreditgiver med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent.

5. Ud over de oplysninger, der kræves i henhold til denne artikel, kræver medlemsstaterne, at kreditformidlerne sørger for, at deres udpegede repræsentant meddeler, i hvilket egenskab han optræder, og hvilken kreditformidler han repræsenterer, når han kontakter, eller før han handler med en forbruger.

Artikel 16

Fyldestgørende forklaringer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere og i påkommende tilfælde kreditformidlere eller udpegede repræsentanter giver forbrugeren fyldestgørende forklaringer om den eller de foreslåede kreditaftaler såvel som om enhver accessorisk tjenesteydelse, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om de foreslåede kreditaftaler og accessoriske tjenesteydelser passer til hans behov og finansielle situation.

Disse forklaringer skal i givet fald navnlig omfatte:

- a) oplysningerne forud for aftaleindgåelsen i overensstemmelse med:
 - i) artikel 14 for så vidt angår kreditgivere
 - ii) artikel 14 og 15 for så vidt angår kreditformidlere eller udpegede repræsentanter
- b) de væsentlige karakteristika ved de foreslåede produkter
- c) de specifikke konsekvenser, som de foreslåede produkter kan have for forbrugeren, herunder konsekvenserne af misligholdelse i forbindelse med forbrugerens betaling og
- d) hvis accessoriske tjenesteydelser indgår i en pakke med kreditaftalen, hvorvidt hver komponent kan afvikles separat og konsekvenserne herved for forbrugeren.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, hvilken form og hvilket omfang de i stk. 1 omhandlede forklaringer skal have, samt hvem der skal yde den, ud fra de omstændigheder, hvorunder kreditaftalen tilbydes, hvem den tilbydes og arten af den kredit, der tilbydes.

KAPITEL 5

ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

Artikel 17

Beregning af de årlige omkostninger i procent

1. De årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i bilag I.

2. Omkostningerne ved at åbne og forvalte en bestemt konto, ved at anvende et betalingsmiddel i forbindelse med både transaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden for denne konto og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbruger kreditten, hvis det er obligatorisk at åbne og opretholde en konto for at kunne opnå kreditten eller for at kunne få den på de oplyste betingelser.

3. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiver og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

4. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten, og i påkommende tilfælde i de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til niveauet på tidspunktet for indgåelsen af aftalen.

5. For kreditaftaler, hvori der er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, omfatter beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i ESIS, kun den indledende periode med fast rente, og den baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.

6. Hvis kreditaftaler tillader variationer i debitorrenten, sikrer medlemsstaterne, at forbrugeren underrettes om de mulige konsekvenser af variationerne på de beløb, der skal betales, og på de årlige omkostninger i procent, som minimum ved hjælp af ESIS. Det sker ved at give forbrugeren en yderligere årlig omkostningsprocent, der illustrerer de mulige risici forbundet med en væsentlig stigning i debitorrenten. Hvis der ikke er et loft over debitorrenten, ledsages disse oplysninger af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger for forbrugeren, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig. Denne bestemmelse gælder ikke kreditaftaler, hvor debitorrenten er fastsat for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, for hvilken der er fastsat en yderligere illustrativ årlig omkostningsprocent i ESIS.

7. De supplerende antagelser i bilag I anvendes, hvor det er relevant, til beregningen af de årlige omkostninger i procent.

8. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre de bemærkninger eller ajourføre de antagelser, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent som fastlagt i bilag I, navnlig hvis bemærkningerne og antagelserne i denne artikel og i bilag I ikke er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent på en ensartet måde eller ikke længere er tilpasset til den økonomiske situation på markedet.

KAPITEL 6

VURDERING AF KREDITVÆRDIGHEDEN

Artikel 18

Forpligtelse til at vurdere forbrugers kreditværdighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver inden indgåelsen af kreditaftalen foretager en grundig vurdering af forbrugers kreditværdighed. Ved denne vurdering tages der behørigt hensyn til de faktorer, der er relevante for at anslå udsigten til, at forbrugeren opfylder sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de procedurer og oplysninger, som vurderingen baseres på, er fastlagt, og at de dokumenteres og opretholdes.

3. Vurderingen af kreditværdigheden skal ikke baseres udelukkende på det faktum, at værdien af den faste ejendom til beboelse overstiger kreditbeløbet, eller den antagelse, at den faste ejendom til beboelse vil stige i værdi, medmindre formålet med kreditaftalen er at opføre eller reovere fast ejendom til beboelse.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, når denne indgår en kreditaftale med en forbruger, ikke efterfølgende ophæver eller ændrer kreditaftalen til skade for forbrugeren, hvis vurderingen af kreditværdigheden ikke er gennemført korrekt. Nærværende stykke finder ikke anvendelse, når det kan påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysningerne som omhandlet i artikel 20.

5. Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) kreditgiver kun yder forbrugeren kredit, hvis resultatet af vurderingen af kreditværdigheden viser, at forpligtelserne som følge af kreditaftalen sandsynligvis kan opfyldes på den måde, der kræves i henhold til denne aftale
- b) kreditgiver i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 95/46/EF på forhånd underretter forbrugeren om, at der vil blive foretaget søgning i en database
- c) kreditgiver, hvis kreditanmodningen afslås, omgående underretter forbrugeren om afslaget og i givet fald om, at afgørelsen er truffet på grundlag af en automatisk behandling af oplysninger. Hvis afslaget er baseret på resultatet af databasesøgninger, underretter kreditgiver forbrugeren om resultatet af sådanne søgninger og giver nærmere oplysninger om den pågældende database.

6. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugers kreditværdighed tages op til ny vurdering på grundlag af ajourførte oplysninger, inden der bevilges en betydelig stigning i det samlede kreditbeløb efter indgåelsen af kreditaftalen, medmindre sådan yderligere kredit var forudset og medtaget i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden.

7. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

Artikel 19

Ejendomsvurdering

1. Medlemsstaterne sikrer, at der på deres område udvikles pålidelige standarder for vurdering af fast ejendom til beboelse med henblik på lån med pant i fast ejendom. Medlemsstaterne kræver, at disse standarder anvendes, når kreditgiver foretager en ejendomsvurdering, eller at kreditgiver træffer passende foranstaltninger til at sikre, at disse standarder anvendes, når en vurdering foretages af tredjemand. Hvis de nationale myndigheder er ansvarlige for reguleringen af uafhængige vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, sikrer de, at disse overholder gældende nationale regler.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de interne og eksterne vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, er fagligt kompetente og tilstrækkeligt uafhængige af kreditgarantiprocessen til at kunne yde en uvildig og objektiv vurdering, der dokumenteres ved hjælp af et varigt medium, og som kreditgiver opbevarer en kopi af.

Artikel 20

Fremleggelse og kontrol af forbrugers oplysninger

1. Vurderingen af kreditværdigheden omhandlet i artikel 18 foretages på grundlag af de oplysninger om forbrugers indtægter og udgifter og andre finansielle og økonomiske forhold, der er nødvendige, tilstrækkelige og forholdsmæssigt afpassede. Kreditgiver indhenter oplysningerne fra relevante interne eller eksterne kilder, herunder fra forbrugeren, og oplysninger, som kreditformidler eller den udpegede repræsentant har fået under kreditanmodningsprocessen. Oplysningerne kontrolleres på passende vis, herunder om nødvendigt gennem henvisning til uafhængig og kontrollerbar dokumentation.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditformidlere eller udpegede repræsentanter på korrekt vis forelægger de nødvendige oplysninger fra forbrugeren for den relevante kreditgiver, således at der kan foretages en vurdering af kreditværdigheden.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne forud for aftalens indgåelse klart og entydigt præciserer de nødvendige oplysninger og den uafhængige og kontrollerbare dokumentation, som forbrugeren skal fremlægge, samt tidsrammen, inden for hvilken forbrugeren skal fremlægge oplysningerne. En sådan anmodning om oplysninger skal være rimelig og begrænses til, hvad der er nødvendigt for at kunne foretage en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Medlemsstaterne tillader kreditgivere at anmode om en præcise-

ring af de oplysninger, de har modtaget som svar på denne anmodning, hvis det er nødvendigt for at muliggøre en vurdering af kreditværdigheden.

Medlemsstaterne tillader ikke en kreditgiver at opsigte kreditaftalen med den begrundelse, at de af forbrugeren fremlagte oplysninger inden indgåelsen af kreditaftalen var ufuldstændige.

Andet afsnit forhindrer ikke medlemsstaterne i at tillade, at kreditgiver opsigter kreditaftalen, hvis det påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysninger.

4. Medlemsstaterne indfører foranstaltninger for at sikre, at forbrugerne er gjort bekendt med behovet for at give korrekte oplysninger som svar på anmodningen i stk. 3, første afsnit, og at sådanne oplysninger så vidt muligt er fuldstændige, så der kan foretages en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant advarer forbrugeren om, at kreditten ikke kan bevilges, hvis kreditgiver ikke kan foretage en vurdering af kreditværdigheden, fordi forbrugeren vælger ikke at fremlægge de oplysninger eller den kontrol, der er nødvendige for en vurdering af kreditværdigheden. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

5. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF, særlig artikel 6.

KAPITEL 7

ADGANG TIL DATABASER

Artikel 21

Adgang til databaser

1. Hver medlemsstat sikrer adgang for alle kreditgivere fra alle medlemsstater til de databaser, som anvendes i den pågældende medlemsstat i forbindelse med vurderingen af forbrugernes kreditværdighed og med det ene formål at føre tilsyn med forbrugernes overholdelse af kreditforpligtelserne i kreditaftalens løbetid. Vilkårene for adgang skal være ikkediskriminerende.

2. Stk. 1 finder anvendelse på både databaser, der drives af private kreditbureauer eller kreditoplysningsbureauer, og på offentlige registre.

3. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

KAPITEL 8

RÅDGIVNINGSTJENESTER

Artikel 22

Standarder for rådgivningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant i forbindelse med en given transaktion udtrykkeligt underretter forbrugeren om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester til forbrugeren.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant inden ydelsen af rådgivningstjenester eller i givet fald inden indgåelsen af en aftale om ydelse af rådgivningstjenester giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:

- a) hvorvidt anbefalingen udelukkende fremsættes på grundlag af en vurdering af deres eget produktudvalg i overensstemmelse med stk. 3, litra b), eller på grundlag af en lang række produkter på markedet i overensstemmelse med stk. 3, litra c), så forbrugeren kan forstå grundlaget for anbefalingen
- b) det gebyr, forbrugeren eventuelt skal betale for rådgivningstjenesterne eller, hvis beløbet ikke kan fastlægges på meddelelsetidspunktet, den anvendte metode til beregningen heraf.

Oplysningerne i første afsnit, litra a) og b), kan gives til forbrugeren i form af yderligere oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

3. Hvis der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne, sikrer medlemsstaterne, ud over de krav, der er fastsat i artikel 7 og 9, at:

- a) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter indhenter de nødvendige oplysninger om forbrugers personlige og finansielle situation, hans præferencer og målsætninger for således at kunne anbefale egnede kreditaftaler. Sådanne overvejelser baseres på oplysninger, der er aktuelle på det pågældende tidspunkt, og tager højde for rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugers situation i den foreslåede kreditaftales løbetid
- b) kreditgivere, bundne kreditformidlere og udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere, tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler i deres produktudvalg i betragtning og anbefaler den eller de bedst egnede kreditaftaler blandt deres produktudvalg i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- c) ikkebundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for ikkebundne kreditformidlere tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning og anbefaler den eller de egnede kreditaftaler på markedet i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- d) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter handler i forbrugers bedste interesse ved at:
 - i) holde sig underrettet om forbrugers behov og forhold
 - ii) anbefale egnede kreditaftaler i overensstemmelse med litra a), b) og c), og
- e) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter forsyner forbrugeren med en kopi af den fremsatte anbefaling på papir eller ved hjælp af et varigt medium.

4. Medlemsstaterne kan forbyde anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver« eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne af kreditgivere, bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere.

Medlemsstater, der ikke forbyder anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver«, indfører følgende betingelser for anvendelse af betegnelsen »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver« for så vidt angår kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester:

- a) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal tage et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning, og
- b) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter aflønnes ikke for de rådgivningstjenester, der ydes af en eller flere kreditgivere.

Andet afsnit, litra b), finder kun anvendelse, hvis antallet af de kreditgivere, der vurderes, ikke repræsenterer et flertal på markedet.

Medlemsstaterne kan indføre strengere krav for kreditgiveres, kreditformidlers eller udpegede repræsentanters anvendelse af betegnelserne »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver«, herunder et forbud mod modtagelse af vederlag fra en kreditgiver.

5. Medlemsstaterne kan indføre en forpligtelse for kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter til at advare forbrugeren, hvis en kreditaftale under hensyntagen til forbrugers finansielle situation kan indebære en særlig risiko for forbrugeren.

6. Medlemsstaterne sikrer, at det kun er kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester.

Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende første afsnit på personer:

- a) som udøver kreditformidlingsaktiviteter anført i artikel 4, nr. 5), eller yder rådgivningstjenester, hvis disse aktiviteter udøves, eller tjenester ydes lejlighedsvis som led i deres erhvervs mæssige virksomhed, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk ko-

deks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker udøvelsen af disse aktiviteter eller ydelsen af disse tjenester

- b) der som kuratorer yder rådgivningstjenester i forbindelse med forvaltning af eksisterende gæld, hvis disse aktiviteter er reguleret ved lov eller af offentlige eller frivillige tjenester for gældsrådgivning, der ikke opererer på et kommercielt grundlag, eller
- c) der i en anden egenskab end kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, hvis de kompetente myndigheder har godkendt og fører tilsyn med disse personer i overensstemmelse med kravene til kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

De personer, der er omfattet af fritagelsen i andet afsnit, gør ikke brug af retten omhandlet i artikel 32, stk. 1, til at yde tjenester på hele Unionens geografiske område.

7. Nærværende artikel berører ikke artikel 16 og medlemsstaternes beføjelse til at sikre, at der stilles tjenester til rådighed for forbrugere for at bistå dem med at forstå deres finansielle behov og hvilken type produkter, der sandsynligvis kan imødekomme disse behov.

KAPITEL 9

LÅN I UDENLANDSK VALUTA OG LÅN MED VARIABEL RENTE

Artikel 23

Lån i udenlandsk valuta

1. Medlemsstaterne sikrer, at der ved kreditaftaler i forbindelse med lån i udenlandsk valuta er etableret en passende ramme på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen for som minimum at sikre, at:

- a) forbrugeren på nærmere angivne betingelser har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta, eller
- b) der er etableret andre ordninger for at begrænse forbrugers eksponering for valutakursrisiko i forbindelse med kreditaftalen.

2. Den i stk. 1, litra a), omhandlede anden valuta skal enten være:

- a) den valuta, hvori forbrugeren primært modtager sine indtægter eller besidder de aktiver, kreditten skal tilbagebetales med, som anført på tidspunktet for den seneste vurdering af kreditværdigheden i forbindelse med kreditaftalen, eller
- b) valutaen i den medlemsstat, hvor forbrugeren enten var bosiddende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen eller er bosiddende på nuværende tidspunkt.

Medlemsstaterne kan præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b) eller kan give kreditgivere mulighed for at præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b).

3. Hvis en forbruger har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta i overensstemmelse med stk. 1, litra a), sikrer medlemsstaterne, at den valutakurs, der anvendes til konverteringen, er den markeds-kurs, der er gældende på dagen for ansøgningen om konvertering, medmindre andet er angivet i kreditaftalen.

4. Medlemsstaterne sikrer, at en forbruger, der har lån i udenlandsk valuta, advares regelmæssigt af kreditgiver på papir eller ved hjælp af et varigt medium, som minimum når værdien af det samlede beløb, forbrugeren skal betale, og som er udestående, eller af de periodiske afdrag varierer med mere end 20 % i forhold til, hvad det ville have været, hvis valutakursen mellem kreditaftalens valuta og medlemsstatens valuta på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen blev anvendt. Advarslen skal oplyse forbrugeren om en stigning i det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og i givet fald oplyse om retten til at kon-

vertere til en anden valuta og betingelserne herfor samt redegøre for enhver anden ordning, der kan begrænse forbrugerens eksponering for valutakursrisikoen.

5. Medlemsstaterne kan regulere lån i udenlandsk valuta yderligere, forudsat at sådanne bestemmelser ikke indføres med tilbagevirkende kraft.

6. De ordninger, der gælder i henhold til denne artikel, meddeles forbrugeren i ESIS og i kreditaftalen. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om, at forbrugerens eksponering for valutakursrisici skal begrænses til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal ESIS indeholde et illustrativt eksempel på indvirkningen af valutakurssvingninger på 20 %.

Artikel 24

Kreditter med variabel rente

Hvis kreditaftalen er en kredit med variabel rente, sikrer medlemsstaterne, at:

- a) indeks eller referencerenter, der anvendes til at beregne debitorrenten, er tydelige, tilgængelige, objektive og verificerbare for kreditaftalens parter og de kompetente myndigheder og
- b) kreditgiverne eller de ansvarlige for udarbejdelsen af indekser opbevarer arkiver over de indekser, der anvendes til beregning af debitorrenter.

KAPITEL 10

FORSVARLIG GENNEMFØRELSE AF KREDITAFTALER OG HERMED FORBUNDNE RETTIGHEDER

Artikel 25

Førtidig indfrielse

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren har ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber. I sådanne tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af forbrugerens samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af den i stk. 1 nævnte ret underlægges visse betingelser. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, en forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller hvornår forbrugeren udøver sin rettighed, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektiv kompensation, når det er berettiget, for mulige omkostninger, som er direkte forbundet med den førtidige indfrielse, men pålægger ikke forbrugeren en sanktion. I den henseende overstiger kompensationen ikke kreditgivers økonomiske tab. Medlemsstaterne kan efter disse betingelser fastsætte, at kompensationen ikke må overstige et vist niveau eller kun tillades i et vist tidsrum.

4. Hvis en forbruger ønsker at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber, skal kreditgiver uden forsinkelse efter modtagelse af anmodningen på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at overveje denne mulighed. Disse oplysninger skal mindst indeholde en angivelse af, hvor store konsekvenser det vil have for forbrugeren at frigøre sig fra sine forpligtelser, før kreditaftalen udløber, og en klar redegørelse for, hvilke antagelser der er anvendt. De eventuelle antagelser, der er anvendt, skal være rimelige og berettigede.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af retten i stk. 1 er betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren, hvis den førtidige indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning.

Artikel 26

Fleksible og pålidelige markeder

1. Medlemsstaterne indfører hensigtsmæssige ordninger for at sikre, at krav mod sikkerhedsstillelsen kan gøres gældende af kreditgiver eller på vegne af kreditgiver. Medlemsstaterne sikrer også, at kreditgiver opbevarer relevant dokumentation om de typer af fast ejendom, der accepteres som sikkerhedsstillelse, samt de dermed forbundne bestemmelser om optagelse af lån med pant i fast ejendom.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre en passende statistisk overvågning af boligejendomsmarkedet, bl.a. med henblik på markedsovervågning, ved at tilskynde til udvikling og anvendelse af specifikke prisindekser, der kan være offentlige eller private eller begge dele.

Artikel 27

Oplysninger om ændringer i debitorrenten

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium underretter forbrugeren om enhver ændring i debitorrenten, inden ændringen får virkning. Oplysningerne skal mindst indeholde en angivelse af betalingerens størrelse, efter at den nye debitorrente har fået virkning, og, såfremt betalingerens antal eller hyppighed ændres, nærmere oplysninger herom.

2. Medlemsstaterne kan dog tillade, at parterne i kreditaftalen bliver enige om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger gives til forbrugeren med jævne mellemrum, såfremt ændringen i debitorrenten hænger sammen med en ændring i en referencesats, at den nye referencesats offentliggøres på en hensigtsmæssig måde, og at oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige i kreditgivers lokaler og meddeles personligt til forbrugeren sammen med størrelsen på de nye periodiske afdrag.

3. Kreditgivere kan fortsætte med regelmæssigt at oplyse forbrugeren i tilfælde, hvor ændringen i debitorrenten ikke hænger direkte sammen med en ændring i referencesatsen, hvis det var muligt i henhold til national lovgivning før den 20. marts 2014.

4. Hvis ændringer i debitorrenten afgøres ved auktioner på kapitalmarkederne, og det derfor er umuligt for kreditgiver at underrette forbrugeren om ændringer, før de får virkning, skal kreditgiver i god tid før auktionen skriftligt underrette forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium om den forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten.

Artikel 28

Restancer og tvangsauktion

1. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger, der skal tilskynde kreditgiver til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at de omkostninger, som kreditgiver har tilladelse til at fastsætte og pålægge forbrugeren ved misligholdelse, ikke må være større end højst nødvendigt for at kompensere kreditgiver for de udgifter, denne har afholdt som følge af misligholdelsen.

3. Medlemsstaterne kan tillade kreditgiver at pålægge forbrugeren yderligere omkostninger i tilfælde af misligholdelse. I så fald fastsætter medlemsstaterne et loft for disse omkostninger.

4. Medlemsstaterne forhindrer ikke parterne i en kreditaftale i at indgå udtrykkelig aftale om, at returnering eller overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiver eller provenuet ved salg af sikkerhedsstillelsen er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.

5. Hvis den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, indfører medlemsstaterne procedurer eller foranstaltninger, der gør det muligt at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom.

Hvis der efter tvangsauktionen stadig er udestående gæld, sikrer medlemsstaterne, at der er truffet foranstaltninger til at lette tilbagebetaling med henblik på at beskytte forbrugeren.

KAPITEL 11

KRAV VEDRØRENDE ETABLERING SOM OG TILSYN MED KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

Artikel 29

Adgang for kreditformidlere

1. For at kunne udøve alle eller dele af de kreditformidlingsaktiviteter, der er fastsat i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester skal kreditformidlere meddeles behørig adgang hertil af en kompetent myndighed i deres hjemland. Hvis en medlemsstat giver udpegede repræsentanter tilladelse i henhold til artikel 31, behøver sådanne udpegede repræsentanter ikke at få adgang som kreditformidler i henhold til nærværende artikel.

2. Medlemsstaterne sikrer, at adgangen for kreditformidlere gøres betinget af, at de ud over kravene i artikel 9 mindst opfylder følgende faglige krav:

a) Kreditformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring, som dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder deres tjenesteydelser, eller en anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav som følge af faglig forsømmelighed. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditgiver, for hvilken kreditformidler er bemyndiget til at handle, stiller en sådan forsikring eller tilsvarende garanti til rådighed for bundne kreditformidlere.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage og, om nødvendigt, ændre reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder vedtages i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA udarbejder et udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen den 21. september 2014. EBA gennemgår og udarbejder, om nødvendigt, et udkast til ændring af de reguleringsmæssige tekniske standarder hvad angår minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen første gang inden den 21. marts 2018 og derefter hvert andet år.

b) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret efter national lovgivning.

- c) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal råde over et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau i forbindelse med kreditaftaler. Hjemlandet fastsætter det hensigtsmæssige viden- og kompetenceniveau i overensstemmelse med principperne i bilag III.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kriterier, der er fastsat, for at personale hos kreditformidlere eller kreditgivere kan opfylde deres faglige krav, offentliggøres.

4. Medlemsstaterne sikrer, at alle kreditformidlere, der har fået adgang, uanset om de er etableret som fysiske eller juridiske personer, optages i et register hos en kompetent myndighed i deres hjemland. Medlemsstaterne sikrer, at registret over kreditformidlere ajourføres og er offentligt tilgængeligt online.

Registret over kreditformidlere skal som minimum indeholde følgende oplysninger:

- a) navnene på de personer i ledelsen, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne. Medlemsstaterne kan kræve, at fysiske personer, som har en kundeendt funktion i en virksomhed inden for kreditformidling, registreres
- b) de medlemsstater, hvor kreditformidler driver forretning i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller om fri udveksling af tjenesteydelser, og som kreditformidler har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet om i overensstemmelse med artikel 32, stk. 3
- c) hvorvidt kreditformidler er bundet eller ej.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 30, sikrer, at registret angiver den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler handler.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 31, sikrer, at registret angiver den kreditformidler eller i tilfælde af en bunden kreditformidlers udpegede repræsentant den kreditgiver, på hvis vegne de udpegede repræsentanter handler.

5. Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) en kreditformidler, som er en juridisk person, har sit hovedkontor i samme medlemsstat som sit vedtægtsmæssige hjemsted, hvis denne har et vedtægtsmæssigt hjemsted i henhold til national ret
- b) en kreditformidler, som ikke er en juridisk person, eller en kreditformidler, som er en juridisk person, men som i henhold til national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, har sit hovedkontor i den medlemsstat, hvor det faktisk udøver sin hovedvirksomhed.

6. Hver medlemsstat opretter ét kontaktsted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres løbende. Disse kontaktsteder skal desuden levere oplysningerne om hver medlemsstats kompetente myndigheder.

EBA offentliggør på sit websted henvisninger eller hyperlinks til dette kontaktsted.

7. Hjemlandene sikrer, at alle de kreditformidlere og udpegede repræsentanter, der har fået adgang, til stadighed opfylder kravene i stk. 2. Dette stykke berører ikke artikel 30 og 31.

8. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende denne artikel over for de personer, som udøver kreditformidlingsaktiviteterne i artikel 4, nr. 5), hvis aktiviteterne udøves lejlighedsvis som led i deres erhvervs-mæssige virksomhed, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk kodeks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker, at disse aktiviteter kan udøves.

9. Nærværende artikel finder ikke anvendelse på kreditinstitutter, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller på andre finansielle institutioner, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning.

*Artikel 30***Kreditformidlere, der kun er bundet til én kreditgiver**

1. Med forbehold af artikel 31, stk. 1, kan medlemsstaterne tillade, at bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), får adgang af de kompetente myndigheder gennem den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler udelukkende handler.

I sådanne tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den bundne kreditformidlers side, når denne handler på kreditgivers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver sikrer, at disse bundne kreditformidlere mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2.

2. Med forbehold af artikel 34 skal kreditgivere overvåge aktiviteterne hos de bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), for at sikre, at de fortsat overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditgiver er navnlig ansvarlig for at kontrollere, at den bundne kreditformidler og dennes personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

*Artikel 31***Udpegede repræsentanter**

1. Medlemsstaterne kan beslutte at tillade, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter.

Er den udpegede repræsentant udpeget af en bunden kreditformidler som omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på den pågældende kreditformidlers vegne, på områder, der er omfattet af dette direktiv. I andre tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på kreditformidlers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv.

2. Kreditformidlere sikrer, at deres udpegede repræsentanter mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditformidler, for hvilken den udpegede repræsentant er bemyndiget til at handle, kan stille en erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti til rådighed.

3. Med forbehold af artikel 34 overvåger kreditformidlere deres udpegede repræsentanters aktiviteter for at sikre, at de fuldt ud overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditformidlerne er navnlig ansvarlige for at kontrollere, at de udpegede repræsentanter og deres personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

4. Medlemsstater, der tillader, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter, opretter et offentligt register, der som minimum indeholder de i artikel 29, stk. 4, nævnte oplysninger. Udpegede repræsentanter registreres i det offentlige register i den medlemsstat, hvor de er etableret. Registret ajourføres regelmæssigt. Det gøres offentligt tilgængeligt.

*Artikel 32***Etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for kreditformidlere**

1. Den kompetente myndighed i hjemlandets beslutning om at give en kreditformidler adgang, jf. artikel 29, stk. 1, gælder for hele Unionens geografiske område, uden at der kræves yderligere adgang fra de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene for at kunne udføre de aktiviteter og yde de tjenester, der er dækket af adgangen, forudsat at de aktiviteter, som en kreditformidler agter at udføre i værtslandene, er omfattet af adgangen. Kreditformidlere må imidlertid ikke yde deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til forbrugere i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

2. Udpegede repræsentanter, der udpeges i de medlemsstater, som benytter sig af muligheden i artikel 31, må ikke udøve en del af eller alle de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester i de medlemsstater, hvor sådanne udpegede repræsentanter ikke må udøve virksomhed.

3. En kreditformidler, der har fået adgang, og som agter at udøve virksomhed for første gang i én eller flere medlemsstater som led i den fri udveksling af tjenesteydelser eller i forbindelse med etablering af en filial, underretter hjemlandets kompetente myndigheder herom.

Senest en måned efter denne underretning meddeler disse kompetente myndigheder de kompetente myndigheder i de pågældende værtslande, at kreditformidler agter at udøve virksomhed, og underretter samtidig den pågældende kreditformidler om denne meddelelse. De underretter også de kompetente myndigheder i det eller de pågældende værtslande om de kreditgivere, hvortil kreditformidler er bundet, og om, hvorvidt kreditgiverne tager det fulde og ubetingede ansvar for kreditformidlers aktiviteter. Værtslandet anvender oplysningerne fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register.

Kreditformidler kan påbegynde sin virksomhed en måned efter den dato, hvor han af hjemlandets kompetente myndigheder blev underrettet om den i andet afsnit nævnte meddelelse.

4. Inden en filial af en kreditformidler påbegynder sin virksomhed eller inden to måneder efter modtagelsen af den meddelelse, der er omhandlet i stk. 3, andet afsnit, forbereder de kompetente myndigheder i værtslandet tilsynet med kreditformidler i overensstemmelse med artikel 34 og underretter om nødvendigt kreditformidler om de betingelser, hvorunder disse aktiviteter skal udføres i værtslandet på de områder, der ikke er harmoniseret i EU-retten.

Artikel 33

Inddragelse af adgangen for kreditformidlere

1. Den kompetente myndighed i hjemlandet kan inddrage den adgang, der er givet en kreditformidler i overensstemmelse med artikel 29, hvis en sådan kreditformidler:

- a) udtrykkeligt giver afkald på adgangen eller ikke har udøvet de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), eller ydet rådgivningstjenester i de foregående seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at adgangen bortfalder i sådanne tilfælde
- b) har fået adgang ved hjælp af urigtige eller vildledende erklæringer eller på anden uretmæssig vis
- c) ikke længere opfylder de krav, i henhold til hvilke adgangen blev givet
- d) er omfattet af forhold, hvor national ret i spørgsmål, som ikke er omfattet af dette direktiv, medfører, at godkendelsen inddrages
- e) har gjort sig skyldig i alvorlig eller systematisk overtrædelse af de bestemmelser om kreditformidlers driftsbetingelser, som vedtages i medfør af dette direktiv.

2. Hvis adgangen for en kreditformidler inddrages af den kompetente myndighed i hjemlandet, underretter sidstnævnte på enhver hensigtsmæssig måde de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene om en sådan inddragelse så hurtigt som muligt og senest inden 14 dage.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kreditformidlere, som har fået deres adgang inddraget, fjernes fra registret uden unødigt forsinkelse.

Artikel 34

Tilsyn med kreditformidlere og udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet fører tilsyn med kreditformidlers igangværende aktiviteter.

Hjemlandene fastsætter, at der føres tilsyn med bundne kreditformidlere direkte eller som en del af tilsynet med den kreditgiver, på hvis vegne de handler, hvis kreditgiver er et kreditinstitut, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU, eller en anden finansiel institution, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning. Hvis den bundne kreditformidler yder tjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet, føres der dog direkte tilsyn med den bundne kreditformidler.

Hjemlande, der tillader, at kreditformidlere udpeger repræsentanter i overensstemmelse med artikel 31, sikrer, at der føres tilsyn med sådanne udpegede repræsentanter enten direkte eller som en del af tilsynet med den kreditformidler, på hvis vegne repræsentanten handler.

2. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor en kreditformidler har en filial, er ansvarlige for at sikre, at de tjenester, der ydes af kreditformidler på det pågældende område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39 samt i foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en kreditformidler, som har en filial på dets område, overtræder de foranstaltninger, der er vedtaget i den pågældende medlemsstat i medfør af artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39, kræver disse myndigheder, at den pågældende kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør.

Hvis den pågældende kreditformidler ikke tager de nødvendige skridt, iværksætter de kompetente myndigheder i værtslandet alle nødvendige tiltag med henblik på at sikre, at kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør. Arten af disse tiltag meddeles de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Hvis kreditformidler til trods for de tiltag, der er iværksat af værtslandet, fortsat overtræder de i første afsnit omhandlede foranstaltninger, som finder anvendelse i værtslandet, kan værtslandet, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet underretning herom, iværksætte de tiltag, der er nødvendige for at forebygge eller sanktionere nye ulovligheder og om nødvendigt forhindre, at kreditformidler udfører nye forretninger på dets område. Kommissionen skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.

Hvis den kompetente myndighed i hjemlandet er uenig i de tiltag, der iværksættes af værtslandet, kan den indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

3. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor filialen er beliggende, har ret til at gennemgå de ordninger, filialen har etableret, og til at kræve de ændringer, der er strengt nødvendige for at opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 2 og for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder i hjemlandet at håndhæve forpligtelserne i henhold til artikel 7, stk. 2, 3 og 4, samt de foranstaltninger, der er vedtaget i medfør heraf for så vidt angår de tjenester, som filialen yder.

4. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har klare og påviselige grunde til at tro, at en kreditformidler, der handler på dets område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, eller at en kreditformidler, der har en filial på dets område, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, ud over dem, der er anført i stk. 2, forelægger den disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet, som iværksætter de nødvendige tiltag.

I de tilfælde, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet ikke iværksætter nogen tiltag inden en måned efter at have fået forelagt disse grunde, eller hvor en kreditformidler på trods af de tiltag, som den kompetente myndighed i hjemlandet har iværksat, fortsætter med at handle på en måde, der klart er til skade for forbrugerinteresserne i værtslandet, eller som hindrer markederne i at fungere korrekt, gælder følgende:

- a) Den kompetente myndighed i værtslandet iværksætter, efter at have underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet herom, alle nødvendige tiltag for at beskytte forbrugerne og sikre, at markederne fungerer korrekt, herunder ved at forhindre, at den overtrædende kreditformidler udfører nye forretninger på dens område. Kommissionen og EBA skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.
- b) Den kompetente myndighed i værtslandet kan indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

5. Medlemsstaterne fastsætter, at når en kreditformidler, der er meddelt adgang i en anden medlemsstat, har oprettet en filial på dens område, kan de kompetente myndigheder i hjemlandet under udøvelsen af deres hverv og efter at have underrettet de kompetente myndigheder i værtslandet herom udføre inspektion på stedet hos den pågældende filial.

6. Den fordeling af opgaver mellem medlemsstaterne, som er fastlagt i denne artikel, berører i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten ikke medlemsstaternes kompetence på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv.

KAPITEL 12

GODKENDELSE AF OG TILSYN MED IKKEKREDITINSTITUTTER

Artikel 35

Godkendelse af og tilsyn med ikkekreditinstitutter

Medlemsstaterne sikrer, at ikkekreditinstitutter gennemgår en passende godkendelsesproces, herunder optagelse af ikkekreditinstituttet i et register samt en kompetent myndigheds tilsynsordninger.

KAPITEL 13

SAMARBEJDE MELLEM KOMPETENTE MYNDIGHEDER I FORSKELLIGE MEDLEMSSTATER

Artikel 36

Pligt til at samarbejde

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser enten i henhold til dette direktiv eller til national ret, når det er nødvendigt for, at de kan varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv.

De kompetente myndigheder bistår de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. De udveksler især oplysninger og samarbejder om undersøgelser eller tilsyn.

Med henblik på at lette og fremskynde samarbejdet og navnlig udvekslingen af oplysninger udpeger medlemsstaterne én kompetent myndighed som kontaktpunkt i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnene på de myndigheder, der er udpeget til at kunne modtage anmodninger om udveksling af oplysninger eller samarbejde i henhold til dette stykke.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger til at lette ydelsen af bistand som omhandlet i stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som er blevet udpeget som kontaktpunkter i overensstemmelse med stk. 1 i dette direktiv, giver uden unødigt forsinkelse hinanden de oplysninger, som er

nødvendige for, at de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 5, kan varetage deres opgaver i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder efter dette direktiv, kan på tidspunktet for meddelelsen af sådanne oplysninger angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må i så fald kun udveksles med henblik på anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til.

Den kompetente myndighed, der er udpeget som kontaktpunkt, kan videregive de oplysninger, den har modtaget, til de andre kompetente myndigheder, men må ikke videregive oplysningerne til andre organer eller fysiske eller juridiske personer uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som meddelte oplysningerne, og de må alene anvendes til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, i hvilke tilfælde det straks underretter det kontaktpunkt, som leverede oplysningerne.

4. En kompetent myndighed må kun nægte at efterkomme en anmodning om samarbejde i forbindelse med undersøgelser eller tilsyn eller at udveksle oplysninger i henhold til stk. 3, hvis:

- a) undersøgelsen, kontrollen på stedet, tilsynet eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænitet, sikkerhed eller grundlæggende retsprincipper i fare
- b) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i den pågældende medlemsstat
- c) der allerede er afsagt endelig dom mod de samme personer og med hensyn til de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

I tilfælde af nægtelse skal den kompetente myndighed give den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen, meddelelse herom og fremlægge så detaljerede oplysninger som muligt.

Artikel 37

Bilægelse af tvister mellem kompetente myndigheder

Såfremt en anmodning om samarbejde, navnlig udveksling af oplysninger, er blevet afvist eller ikke er blevet behandlet inden for en rimelig frist, kan de kompetente myndigheder indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel, og enhver bindende afgørelse truffet af EBA i medfør af nævnte artikel er bindende for de pågældende kompetente myndigheder, uanset om disse kompetente myndigheder er medlemmer af EBA eller ej.

KAPITEL 14

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 38

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for sanktioner for overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

*Artikel 39***Tvistbilæggelsesordninger**

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes egnede og effektive procedurer for udenretslig klage- og tvistbilæggelse vedrørende forbrugertvister med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter i forbindelse med kreditaftaler, og anvender i påkommende tilfælde de eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på kreditgivere og kreditformidlere og omfatter de udpegede repræsentanters aktiviteter.

2. Medlemsstaterne kræver, at organer, der er ansvarlige for udenretslig klage- og tvistbilæggelse, samarbejder for at løse grænseoverskridende tvister vedrørende kreditaftaler.

*Artikel 40***Udøvelse af de delegerede beføjelser**

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.

2. Beføjelserne til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, tillægges Kommissionen for en ubestemt periode fra den 20. marts 2014.

3. Den i artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, omhandlede delegation af beføjelser kan når som helst tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en periode på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har meddelt Kommissionen, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

*Artikel 41***Direktivets ufravigelige karakter**

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) forbrugerne ikke kan give afkald på de rettigheder, der tilkommer dem i medfør af national ret, der gennemfører dette direktiv eller svarer til dette direktivs bestemmelser
- b) de foranstaltninger, som de vedtager til gennemførelse af dette direktiv, ikke kan omgå på en måde, som kan medføre, at forbrugerne mister den beskyttelse, som dette direktiv giver, som følge af den måde, aftalerne udformes på, navnlig ved at lade de kreditaftaler, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, indgå i kreditaftaler, hvis art eller formål kunne gøre det muligt at undgå anvendelsen af disse foranstaltninger.

*Artikel 42***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 21. marts 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fra den 21. marts 2016.

Disse foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 43***Overgangsbestemmelser**

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på de kreditaftaler, der eksisterer inden den 21. marts 2016.

2. Kreditformidlere, som allerede udøvede de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), inden den 21. marts 2016, og som endnu ikke er meddelt adgang i overensstemmelse med betingelserne i den nationale lovgivning i det hjemland, der gennemfører dette direktiv, kan fortsætte disse aktiviteter i overensstemmelse med den nationale lovgivning indtil den 21. marts 2017. En kreditformidler, der udnytter denne undtagelse, kan kun udføre aktiviteterne i sit eget hjemland, medmindre de nødvendige lovmæssige krav i værtslandene også opfyldes.

3. Kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der udøvede aktiviteter, der er reguleret af dette direktiv inden den 20. marts 2014, skal overholde den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 9 senest den 21. marts 2017.

*Artikel 44***Revisionsklausul**

Kommissionen foretager en gennemgang af dette direktiv senest den 21. marts 2019. Ved gennemgangen tages effektiviteten og hensigtsmæssigheden af bestemmelserne for forbrugeren og det indre marked op til overvejelse.

Gennemgangen omfatter følgende:

- a) en vurdering af brugen og forbrugerens forståelse af og tilfredshed med ESIS-formularen
- b) en analyse af andre oplysninger forud for aftaleindgåelse
- c) en analyse af tværnationale forretninger udført af kreditformidlere og kreditgivere
- d) en analyse af udviklingen på markedet for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse
- e) en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom
- f) en undersøgelse af behovet for at indføre supplerende rettigheder og forpligtelser i fasen efter kreditaftalernes indgåelse
- g) en vurdering af, hvorvidt direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt under hensyn til dets indvirkning på andre, substituerbare kreditformer
- h) en vurdering af, hvorvidt yderligere foranstaltninger er nødvendige for at sikre sporbarheden af kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom til beboelse

- i) en vurdering af, hvorvidt der er data til rådighed om prisudviklingen for fast ejendom til beboelse, og i hvilket omfang disse data er sammenlignelige
- j) en vurdering af, hvorvidt det fortsat er hensigtsmæssigt at anvende direktiv 2008/48/EF på kreditter uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger det maksimale beløb, der er angivet i nævnte direktivs artikel 2, stk. 2, litra c)
- k) en vurdering af, hvorvidt ordningerne for offentliggørelse af sanktioner i henhold til artikel 38, stk. 2, sikrer tilstrækkelig gennemsigthed
- l) en vurdering af, hvorvidt de advarsler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 6, og artikel 13, stk. 2, er proportionale, og af mulighederne for yderligere harmonisering af risikoadvarsler.

Artikel 45

Yderligere initiativer vedrørende ansvarlig långivning og låntagning

Senest den 21. marts 2019 forelægger Kommissionen en omfattende rapport indeholdende en evaluering af de overordnede udfordringer i forbindelse med privat overdrevet gældsætning med direkte forbindelse til kreditaktivitet. Den undersøger også behovet for tilsyn med kreditregistre og muligheden for at udvikle mere fleksible og pålidelige markeder. Rapporten ledsages om fornødent af lovgivningsforslag.

Artikel 46

Ændring af direktiv 2008/48/EF

I artikel 2 i direktiv 2008/48/EF indsættes følgende stykke:

»2a. Uanset stk. 2, litra c), finder dette direktiv også anvendelse på kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR.«

Artikel 47

Ændring af direktiv 2013/36/EU

I direktiv 2013/36/EU indsættes følgende artikel:

»Artikel 54a

Artikel 53 og 54 berører ikke de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF.«

Artikel 48

Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 13, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Hvis Kommissionen vedtager en reguleringsmæssig teknisk standard, som er identisk med det af myndigheden forelagte udkast til reguleringsmæssig teknisk standard, er fristen for indsigelse fra Europa-Parlamentets og Rådets side på en måned fra datoen for Kommissionens underretning. På Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ forlænges denne periode med en indledende periode på en måned og kan forlænges med en yderligere periode på en måned.«
- 2) Artikel 17, stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Den kompetente myndighed giver hurtigst muligt myndigheden alle de oplysninger, myndigheden anser for nødvendige med henblik på undersøgelsen, herunder om hvordan de i artikel 1, stk. 2, om-

handlede retsakter anvendes i overensstemmelse med EU-retten, uden at dette berører de i artikel 35 fastsatte beføjelser.«

Artikel 49

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 50

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 4. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

E. VENIZELOS

Formand

BILAG I

BEREGNING AF DE ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

I. Grundligning, der angiver ækvivalensen mellem udnyttede kreditmuligheder på den ene side og tilbagebetalinger og omkostninger på den anden side.

Grundligningen, som bestemmer de årlige omkostninger i procent (ÅOP), sætter på årsbasis lighedstegn mellem den samlede nutidsværdi af udnyttede kreditmuligheder og den samlede nutidsværdi af tilbagebetalinger og betalinger af omkostninger:

$$\sum_{k=1}^m C_k (1 + X)^{-t_k} = \sum_{l=1}^{m'} D_l (1 + X)^{-s_l}$$

hvor:

- X er ÅOP
- m er nummeret for sidste udnyttelse af kreditmuligheden
- k er nummeret på en udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $1 \leq k \leq m$
- C_k er størrelsen af den udnyttede kreditmulighed k
- t_k er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver efterfølgende udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $t_1 = 0$
- m' er nummeret på sidste tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- l er nummeret på en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger

- D_l er størrelsen af en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- s_l er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.

Yderligere bemærkninger:

- a) De beløb, der betales af parterne på forskellige tidspunkter, er ikke nødvendigvis lige store og betales ikke nødvendigvis med lige store tidsintervaller.
- b) Begyndelsestidspunktet er tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden.
- c) Tidsintervallet mellem de ved beregningen anvendte tidspunkter udtrykkes i år eller brøkdele af et år. Et år antages at have 365 dage (skudår 366 dage), 52 uger eller 12 lige lange måneder. Hver måned antages at have 30,41666 dage ($= 365/12$), uanset om der er tale om et skudår.
Hvis tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke kan udtrykkes som et helt antal uger, måneder eller år, udtrykkes tidsintervallet som et helt antal af en af de pågældende perioder kombineret med et antal dage. Hvis der anvendes dage:
 - i) medregnes hver dag, herunder weekender og ferier
 - ii) medregnes lige lange perioder og derefter dage tilbage til datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden
 - iii) findes længden af perioden i dage ved at se bort fra den første dag og medtage den sidste dag og udtrykkes i år ved at dividere denne periode med antallet af dage (365 eller 366 dage) i hele året ved at regne tilbage fra den sidste dag til den samme dag det foregående år.
- d) Beregningens resultat angives med mindst én decimals nøjagtighed. Hvis næste decimal er 5 eller derover, forhøjes den foregående decimal med én.
- e) Ligningen kan skrives om, så der blot bruges en enkelt sum og begrebet bevægelser (A_k), som vil være positive eller negative, dvs. henholdsvis betalt eller modtaget i perioderne 1 til n , udtrykt i år, dvs.:

$$S = \sum_{k=1}^n A_k (1 + X)^{-t_k},$$

hvor S er den aktuelle bevægelsessaldo. Hvis målet er at bibeholde ækvivalensen mellem bevægelserne, vil værdien være nul.

II. Supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent

- a) Hvis en kreditaftale stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed med det samme.
- b) Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet ved den højeste omkostning og debitorrente anvendt på den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes under den pågældende type kreditaftale.
- c) Hvis en kreditaftale generelt stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, men også blandt de forskellige muligheder for udnyttelse af kreditmuligheden fastsætter en begrænsning med hensyn til kreditbeløb og tidsrum, anses kreditbeløbet for at være udnyttet på den tidligste af de i kreditaftalen fastsatte datoer og i overensstemmelse med disse begrænsninger for udnyttelse af kreditmuligheden.

-
- d) Hvis der i en begrænset periode eller for et begrænset beløb tilbydes forskellige debitorrenter og omkostninger, anses den højeste debitorrente og de højeste omkostninger for at være debitorrenten og omkostningerne i hele kreditaftalens løbetid.
- e) I forbindelse med kreditaftaler, for hvilke der er aftalt en fast debitorrente i den første periode, ved hvis udløb der fastsættes en ny debitorrente, som derefter med jævne mellemrum tilpasses i forhold til en aftalt indikator eller intern referencesats, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at fra og med udløbet af perioden med den faste debitorrente er debitorrenten den samme som debitorrenten på tidspunktet for beregningen af de årlige omkostninger i procent baseret på værdien af den aftalte indikator eller interne referencesats på det pågældende tidspunkt, uden dog at være mindre end den faste debitorrente.
- f) Hvis der endnu ikke er aftalt et loft for kreditten, anses loftet for at være på 170 000 EUR. I tilfælde af andre kreditaftaler end eventual- eller garantiforpligtelser, hvor formålet ikke er at erhverve eller bevare en rettighed til fast ejendom eller grund, kassekreditter, købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, anses loftet for at være på 1 500 EUR.
- g) I tilfælde af andre kreditaftaler end kassekreditter, foreløbige lån, værdibaserede kreditaftaler, eventual- eller garantiforpligtelser og tidsubegrænsede kreditaftaler som omhandlet i antagelserne i litra i), j), k), l) og m):
- i) antages det, hvis datoen eller beløbet for en tilbagebetaling af kapital, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at tilbagebetalingen finder sted på den tidligste dato, der er angivet i kreditaftalen, og vedrører det laveste beløb, som den giver mulighed for
 - ii) antages det, hvis tidsintervallet mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og datoen for den første betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at dette er det korteste tidsinterval.
- h) Hvis datoen eller beløbet for en betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås på grundlag af kreditaftalen eller antagelserne i litra g), i), j), k), l) og m), antages det, at betalingen finder sted i overensstemmelse med de datoer og betingelser, der kræves af kreditgiver, og hvis disse er ukendte:
- i) betales der renter sammen med tilbagebetalingerne af kapitalen
 - ii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som et enkelt beløb på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen
 - iii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som flere betalinger med regelmæssige mellemrum, begyndende med datoen for den første tilbagebetaling af kapital, og hvis beløbet for sådanne betalinger ikke er kendt, antages de at være lige store beløb
 - iv) indfrier den endelige betaling tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger.
- i) I tilfælde af en kassekredit anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kassekreditens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er tre måneder.
- j) I tilfælde af et foreløbigt lån anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kreditaftalens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er 12 måneder.
- k) I tilfælde af en anden tidsubegrænset kreditaftale end en kassekredit og et foreløbigt lån antages det, at:
- i) kreditten i forbindelse med kreditaftaler, hvis formål er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, ydes for en periode på 20 år regnet fra datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden, og at den endelige betaling foretaget af forbrugeren indfrier tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger; i tilfælde af kreditaftaler, hvis formål ikke er at

erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, eller hvor kreditmuligheden udnyttes ved hjælp af købekort med henstand med betalingen eller kredittkort, er denne periode et år

- ii) kapitalen tilbagebetales af forbrugeren i lige store månedlige betalinger, første gang en måned efter datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden. I tilfælde, hvor kapitalen imidlertid skal tilbagebetales i sin helhed i form af en enkelt betaling i hver betalingsperiode, antages forbrugers efterfølgende udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af hele kapitalen at foregå i en periode på et år. Renter og andre omkostninger pålægges i overensstemmelse med disse udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af kapitalen og som fastsat i kreditaftalen.
- I dette litra forstås ved en tidsubegrænset kreditaftale en kreditaftale uden fast løbetid, som omfatter kreditter, som skal tilbagebetales i deres helhed inden for eller efter en periode, men som efter tilbagebetaling står til rådighed til fornyet udnyttelse.
- l) I tilfælde af eventual- eller garantiforpligtelser anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed som et enkelt beløb på det tidspunkt, der ligger først, af:
 - a) datoen for den seneste udnyttelse af kreditmuligheden, som er tilladt i henhold til den kreditaftale, der er den potentielle kilde til eventual- eller garantiforpligtelsen eller
 - b) udløbet af den første periode forud for forlængelsen af aftalen i tilfælde af en aftale, der forlænges.
 - m) I tilfælde af værdibaserede kreditaftaler:
 - i) anses forbrugernes betalinger for at finde sted på den eller de seneste datoer, som er tilladt i henhold til kreditaftalen
 - ii) anses de procentvise stigninger i værdien af den faste ejendom, som sikrer den værdibaserede kreditaftale, og raten for inflationsindekset, som er omhandlet i aftalen, for at være en procentsats svarende til den højeste af centralbankens nuværende mål for inflationsraten eller inflationsniveauet i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen, eller 0 %, hvis disse procentsatser er negative.

BILAG II

EUROPÆISK STANDARDISERET INFORMATIONSAK (ESIS)

DEL A

Teksten i denne model gengives som sådan i ESIS-formularen. Teksten i skarp parentes erstattes af de relevante oplysninger. Del B indeholder en vejledning for kreditgiver eller i givet fald kreditformidler i, hvordan man udfylder ESIS-formularen.

Når betegnelsen »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver give de ønskede oplysninger, hvis de er relevante for kreditaftalen. Hvis oplysningerne ikke er relevante, sletter kreditgiver de pågældende oplysninger eller hele afsnittet (f.eks. i de tilfælde, hvor afsnittet ikke er relevant). Hvis hele afsnittet slettes, tilpasses nummereringen af ESIS-afsnittene tilsvarende.

Nedennævnte oplysninger gives i ét dokument. Den anvendte skrifttype skal være klart læsbar. Der anvendes fede typer, skygger eller større skrifttype, hvis nogle oplysninger skal fremhæves. Alle relevante risikoadvarsler skal fremhæves.

ESIS-model

(Indledende tekst)

Dette dokument blev udarbejdet for [navn på forbrugeren] den [dags dato].

Dette dokument blev udarbejdet ud fra de oplysninger, som De hidtil har givet, og ud fra de i øjeblikket gældende betingelser på finansmarkedet.

Nedennævnte oplysninger er gyldige indtil den [gyldighedsdato] (hvis relevant) med undtagelse af renten og andre omkostninger. Efter denne dato kan de ændre sig afhængigt af markedsbetingelserne.

(Hvis relevant) Dette dokumentet forpligter ikke [kreditgivers navn] til at yde Dem lån.

1. Långiver

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit)[E-mail-adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.]

2. (Hvis relevant) Kreditformidler:

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit) [e-mail adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.)]

[Vederlag]

3. Hovedtrækkene ved lånet

Lånebeløb og -valuta: [værdi][valuta]

(Hvis relevant) Dette lån er ikke i [låntagers nationale valuta].

(Hvis relevant) Værdien af Deres lån i [låntagers nationale valuta] kan ændre sig.

(Hvis relevant) Såfremt værdien af [låntagers nationale valuta] f.eks. falder med 20 % i forhold til [lånets valuta], vil værdien af Deres lån blive forøget til [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. Der kan imidlertid blive tale om mere, hvis værdien af [låntagers nationale valuta] falder med mere end 20 %.

(Hvis relevant) Den maksimale værdi af Deres lån er [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De modtager en advarsel, hvis kreditbeløbet når op på [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De får mulighed for at [indsæt ret til at genforhandle lånet i udenlandsk valuta eller ret til at konvertere lånet til [relevant valuta] og betingelser]

Lånets løbetid: [løbetid]

[Låntype]

[Gældende rentetype]

Samlet beløb, der skal tilbagebetales:

Det betyder, at De skal tilbagebetale [beløb] for hver lånt [valutaenhed].

(Hvis relevant) Denne del af dette er et afdragsfrit lån. De vil stadig skylde [indsæt det afdragsfrie lånebeløb] ved lånets udløb.

(Hvis relevant) Anslået værdi af ejendommen med henblik på udarbejdelsen af dette informationsblad: [indsæt beløb]

(Hvis relevant) Maksimalt lånebeløb i forhold til ejendommens værdi [indsæt belåningsprocent] eller minimumsværdi af ejendommen påkrævet til låntagning af det illustrerede beløb [indsæt beløb]

(Hvis relevant) [Sikkerhedsstillelse]

4. Rentesats og andre omkostninger

De årlige omkostninger i procent (ÅOP) er de samlede omkostninger ved lånet udtrykt som en årlig pro-
centsats. ÅOP anføres for at hjælpe Dem med at sammenligne forskellige tilbud.

Den gældende ÅOP for Deres lån er på [ÅOP].

Den omfatter:

Rentesats [i procent eller, hvis relevant, angivelse af en referencesats og kreditgiverens rentespænd i pro-
cent]

[Andre elementer af ÅOP]

Engangsomkostninger

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet. [Indsæt gebyrets størrelse, hvis det er
kendt, eller grundlaget for beregningen.]

Periodiske omkostninger

(Hvis relevant) ÅOP beregnes på grundlag af antagelser vedrørende rentesatsen.

(Hvis relevant) Eftersom [en del af] Deres lån er med variabel rente, kan den reelle ÅOP være forskellig
fra denne ÅOP, hvis rentesatsen på Deres lån ændrer sig. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som
beskrevet i del B], kan ÅOP stige til [indsæt ÅOP for at illustrere dette tilfælde].

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at denne ÅOP er beregnet ud fra den forudsætning, at rentesatsen i hele
aftalens løbetid forbliver på det niveau, der blev fastsat for den første periode.

(Hvis relevant) Følgende omkostninger kendes ikke af långiver og medregnes derfor ikke i ÅOP: [Om-
kostninger]

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet.

Vær venligst opmærksom på alle andre afgifter og omkostninger i forbindelse med lånet.

5. Betalingernes hyppighed og antal

Betalingernes hyppighed [hyppighed]

Antal betalinger: [antal]

6. Ydelsens størrelse

[Beløb] [valuta]

Deres indtægt kan ændre sig. Overvej venligst, om De stadig har råd til at betale Deres [hyppighed] af-
drag, hvis Deres indtægt falder.

(Hvis relevant) Da [dette/en del af dette] er et afdragsfrit lån, skal De træffe særskilte foranstaltninger til tilbagebetaling af [indsæt det afdragsfrie lånebeløb], som De skylder ved lånets udløb. Husk at tilføje eventuelle yderligere afdrag, der skal betales ud over den ydelse, der er vist her.

(Hvis relevant) Rentesatsen på [en del af] dette lån kan ændre sig. Dette betyder, at afdragenes størrelse kan øges eller mindskes. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan Deres afdrag stige til [indsæt den ydelse, der svarer til dette tilfælde]

(Hvis relevant) Værdien af det beløb, De skal betale i [låntagers nationale valuta] hver [hyppigheden af ydelsen], kan ændre sig. (Hvis relevant) Deres betalinger kan forøges til [indsæt det maksimale beløb i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode] (Hvis relevant) Hvis f.eks. værdien af [låntagers nationale valuta] falder med 20 % i forhold til [lånevalutaen], vil De skulle betale yderligere [indsæt beløbet i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode]. Deres betalinger vil kunne stige med mere end dette.

(Hvis relevant) Den valutakurs, der anvendes til at konvertere Deres tilbagebetaling i [lånevaluta] til [låntagers nationale valuta], er den kurs, som offentliggøres af [navnet på det institut, der offentliggør valutakursen] den [dato], eller som beregnes den [dato] under anvendelse af [indsæt navn på referencetal eller beregningsmetode].

(Hvis relevant) [Detaljer om bundne opsparingsprodukter, lån til udskudt rente]

7. (Hvis relevant) Illustrativ amortiseringstabel

Denne tabel viser det beløb, der skal betales hver [hyppighed].

Ydelserne (kolonne [relevant nr.]) er summen af den rente, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), hvis relevant, den kapital, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), og i givet fald andre omkostninger (kolonne [relevant nr.]). (Hvis relevant) Omkostningerne i den anden kolonne med omkostninger vedrører [liste over omkostninger]. Restgæld (kolonne [relevant nr.]) er det resterende lånebeløb efter hver ydelse.

[Tabel]

8. Yderligere forpligtelser

Låntager skal opfylde følgende forpligtelser for at kunne drage fordel af de lånebetingelser, der er anført i dette dokument.

[Forpligtelser]

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at lånebetingelserne som beskrevet i dette dokument (inklusive rentesatsen) kan ændre sig, hvis disse forpligtelser ikke er opfyldt.

(Hvis relevant) Vær venligst opmærksom på de eventuelle konsekvenser ved på et sent tidspunkt at opsi-ge accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med lånet:

[Konsekvenser]

9. Førtidig indfrielse

De har mulighed for at indfri lånet helt eller delvis før tiden.

(Hvis relevant) [Betingelser]

(Hvis relevant) Gebyr ved førtidig indfrielse: [indsæt beløb eller, hvis dette ikke er muligt, beregningsmetode]

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at indfri dette lån før tiden, bedes De kontakte os for at få oplysning om det nøjagtige kompensationsgebyr for førtidig indfrielse.

10. Fleksible funktioner

(Hvis relevant) [Oplysninger om overførsel/subrogation] De har mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom]. [Indsæt betingelser]

(Hvis relevant) De har ikke mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom].

(Hvis relevant) Yderligere funktioner: [indsæt forklaring på de yderligere funktioner opstillet i del B og, valgfrit, eventuelle andre funktioner, som långiveren tilbyder som del af kreditaftalen, og som ikke er omhandlet i de foregående afsnit].

11. Låntagers øvrige rettigheder

(Hvis relevant) De har [betænkningstidens varighed] efter [tidspunktet for betækningsperiodens begyndelse] til at overveje, før De forpligter Dem til at optage dette lån. (Hvis relevant) Når De har modtaget kreditaftalen fra långiver, kan De ikke acceptere den inden udløbet af [betænkningstidens varighed].

(Hvis relevant) I en periode på [fortrydelsesrettens varighed] efter [det tidspunkt, hvorfra fortrydelsesfristen løber] kan låntager benytte sig af sin ret til at annullere aftalen. [Betingelser] [Indsæt procedure]

(Hvis relevant) De kan miste Deres ret til at annullere aftalen, hvis De i den pågældende periode køber eller sælger en ejendom, der er knyttet til denne kreditaftale.

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at udøve Deres fortrydelsesret [i forbindelse med kreditaftalen], bedes De venligst kontrollere, om De fortsat vil være bundet af Deres øvrige forpligtelser vedrørende lånet [herunder de accessoriske tjenester i forbindelse med lånet] [som omhandlet i afsnit 8].

12. Klager

Hvis De ønsker at klage bedes De kontakte [indsæt internt kontaktpunkt og sted for information om proceduren].

(Hvis relevant) Maksimalt tidsrum til at behandle klagen [periode]

(Hvis relevant) [Hvis De ikke er tilfreds med vores interne afgørelse på Deres klagesag,] kan De også kontakte: [indsæt navn på eksternt organ til udenretslig klage- og tvistbilæggelse] (Hvis relevant), eller De kan kontakte Fin-Net for nærmere oplysninger om det tilsvarende organ i Deres eget land.

13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

[Kategori af manglende overholdelse]

[Økonomiske og/eller retlige konsekvenser]

Hvis De får problemer med at betale de [hyppighed] ydelser, opfordrer vi Dem til at kontakte os så hurtigt som muligt med henblik på at finde mulige løsninger.

(Hvis relevant) I sidste instans kan De miste Deres hjem, hvis De ikke kan overholde betalingerne.

(Hvis relevant) 14. Yderligere oplysninger

(Hvis relevant) [Angivelse af den lovgivning, der finder anvendelse på kreditaftalen].

(Hvis långiver har til hensigt at anvende et andet sprog end ESIS) Oplysninger og aftalevilkår gives på [sprog]. Hvis De er indforstået hermed, vil vi kommunikere på [sprog] i kreditaftalens løbetid.

[Indsæt erklæring om retten til afhængigt af situationen at modtage eller få tilbudt et udkast til kreditaftale]

15. Tilsynsførende

Tilsynet med långiver foretages af [tilsynsmyndighedens(-myndighedernes) navn(e) og websted(er)].

(Hvis relevant) Tilsynet med denne kreditformidler foretages af [tilsynsmyndighedens navn og websted].

DEL B

Vejledning i udfyldelse af ESIS

Når ESIS udfyldes, skal som minimum følgende vejledning følges. Medlemsstaterne kan dog uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS.

Afsnittet »Indledende tekst«

- 1) Gyldighedsdatoen skal fremhæves tydeligt. I dette afsnit forstås ved »gyldighedsdato« det tidsrum, oplysningerne, f.eks. om debitorrenten, i ESIS forbliver uændret og finder anvendelse, hvis kreditgiver beslutter at yde lånet inden for denne periode. Hvis fastsættelsen af den gældende debitorrente og andre omkostninger afhænger af resultatet af salget af underliggende obligationer, kan den endelige debitorrente og andre omkostninger være forskellige fra de angivne. Under disse omstændigheder bør det angives, at gyldighedsdatoen ikke finder anvendelse for debitorrenten og andre omkostninger, ved tilføjelse af ordene: »med undtagelse af renten og andre omkostninger«.

Afsnit 1. Långiver

- 1) Kreditgivers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF skal der i givet fald angives navn og fysisk adresse på kreditgivers repræsentant i den medlemsstat, hvor forbrugeren har bopæl, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale. Det er frivilligt at angive telefonnummer, e-mail-adresse og websted for så vidt angår kreditgivers repræsentant.
- 4) Når afsnit 2 ikke finder anvendelse, meddeler kreditgiver forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.

(Hvis relevant) Afsnit 2. Kreditformidler

Når det er en kreditformidler, der giver forbrugeren produktoplysningerne, skal der gives følgende oplysninger:

- 1) Kreditformidlers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) Kreditformidler meddeler forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.
- 4) Der gøres rede for, hvordan kreditformidler aflønnes. Når denne modtager provision fra en kreditgiver, oplyses beløbet og kreditgivers navn, hvis der er tale om en anden end i afsnit 1.

Afsnit 3. Hovedtrækkene ved lånet

- 1) I dette afsnit forklares tydeligt kredittens hovedtræk, herunder værdi og valuta og de potentielle risici, der er forbundet med debitorrenten, bl.a. dem, der er nævnt i punkt 8, samt amortiseringsstrukturen.
- 2) Når lånevalutaen er en anden end forbrugeren's nationale valuta, oplyser kreditgiver, at forbrugeren vil modtage en advarsel med jævne mellemrum, som et minimum når vekselkursen svinger med mere end 20 %, i givet fald om retten til at konvertere kreditaftalens valuta eller muligheden for at genforhandle betingelserne samt om andre ordninger, der er tilgængelige for forbrugeren til begrænsning af valutakursrisikoen. Hvis kreditaftalen indeholder en bestemmelse om begrænsning af valutakursrisici, skal kreditgiver oplyse det maksimumsbeløb, som forbrugeren kan skulle tilbagebetale. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om begrænsning af forbrugeren's eksponering for valutakursrisici til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal kreditgiver fremlægge en illustration af virkningen på lånets værdi af et fald på 20 % i værdien af forbrugeren's nationale valuta i forhold til kreditvalutaen.
- 3) Lånets varighed udtrykkes i år eller måneder, alt efter hvad der er mest relevant. Hvis lånets varighed ikke ligger fast i lånets løbetid, redegør kreditgiver for, hvornår og på hvilke betingelser dette kan være tilfældet. Hvis lånet er tidsbegrænset, f.eks. i forbindelse med et sikret kreditkort, skal kreditgiver tydeligt angive dette.
- 4) Kredittypen bør fremgå tydeligt (f.eks. lån med pant i fast ejendom, boliglån, sikret kreditkort osv.). Beskrivelsen af låntype skal indeholde klare angivelser af, hvordan kapital og rente tilbagebetales i lånets løbetid (dvs. amortiseringsstrukturen), og hvorvidt kreditaftalen omhandler tilbagebetaling af kapital eller er afdragsfri, eller en kombination af de to.
- 5) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfri, skal der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit indsættes en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.

- 6) I dette afsnit forklares det, om debitorrenten er fast eller variabel, og i givet fald angives de perioder, hvor renten er fast; hyppigheden af de efterfølgende ændringer og eksistensen af begrænsninger på debitorrentens udsving, såsom renteloft og fastsættelse af minimumsrentesats.
- 6) Den formel, der anvendes til at ændre debitorrenten og dens forskellige elementer (f.eks. referencesats og rentespænd), forklares. Kreditgiver anfører, f.eks. med angivelse af websted, hvor yderligere oplysninger om de indeks eller satser, som anvendes i formlen, kan findes, f.eks. Euribor eller centralbankens referencesats.
- 7) Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, bør der gives oplysninger om alle de relevante renter.
- 8) Det »samlede beløb, der skal tilbagebetales«, svarer til det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren. Det angives som summen af kreditbeløbet og de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med lånet. Hvis der ikke er en fast debitorrente i aftalens løbetid, skal det fremhæves, at dette beløb er illustrativt og især kan variere i forbindelse med variationer i debitorrenten.
- 9) Hvis der stilles sikkerhed for lånet i form af pant i den faste ejendom eller en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom, henleder kreditgiver forbrugers opmærksomhed herpå. Kreditgiver angiver i givet fald den anslåede værdi af den faste ejendom eller anden sikkerhedsstillelse, der er anvendt til udarbejdelsen af dette informationsblad.
- 10) Kreditgiver oplyser i givet fald enten
 - a) »det maksimale lånebeløb i forhold til ejendommens værdi« med angivelse af belåningsprocenten. Belåningsprocenten ledsages af et eksempel i absolutte tal på det maksimale beløb, der kan lånes til en given ejendomsværdi eller
 - b) »den minimumsværdi af ejendommen, som kreditgiver kræver for at udlåne det illustrerede beløb«.
- 11) Når kreditter består af flere dele (f.eks. delvis fast rente, delvis variabel rente), skal dette afspejles i angivelsen af kredittypen, og oplysningerne skal gives for hver del af kreditten.

Afsnit 4. Rentesats og andre omkostninger

- 1) Henvisningen til »rente« svarer til debitorrenten eller -renterne.
- 2) Debitorrenten angives i procent. Hvis debitorrenten er variabel og baseret på en referencesats, kan kreditgiver angive debitorrenten i form af en referencerente og kreditgivers rentespænd i procent. Kreditgiver bør imidlertid angive værdien af den gældende referencesats på den dag, hvor ESIS udsendes.

Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne omfatte: a) de antagelser, der er anvendt til beregning af de årlige omkostninger i procent, b) i givet fald de gældende renteloft og minimumsrentesatser og c) en advarsel om, at udsvinget vil kunne påvirke de faktiske årlige omkostninger i procent. For at tiltrække forbrugers opmærksomhed skal advarslen være skrevet med en større skrifttype og stå på en fremtrædende plads i ESIS' hovedtekst. Advarslen ledsages af et illustrativt eksempel på de årlige omkostninger i procent. Når der er et loft over debitorrenten, skal eksemplet bygge på, at debitorrenten stiger ved førstkomende lejlighed til det højeste niveau, der er fastsat i kreditaftalen. Når der ikke er noget loft, skal eksemplet illustrere de årlige omkostninger i procent med den højeste debitorrente i mindst de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencesats, der anvendes til beregning af debitorrenten, når den er til rådighed, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Disse krav gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. For kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter

kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger, skal oplysningerne omfatte en advarsel om, at de årlige omkostninger i procent er beregnet på grundlag af debitorrenten for den indledende periode. Advarslen ledsages af en yderligere illustration af de årlige omkostninger i procent, der er beregnet i henhold til artikel 17, stk. 4. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten.

- 3) I afsnittet om »andre elementer af de årlige omkostninger i procent« anføres alle de andre omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, herunder engangsomkostninger såsom administrationsgebyrer og periodiske omkostninger såsom årlige administrationsgebyrer. Kreditgiver anfører hver enkelt omkostning pr. kategori (engangsomkostninger, periodiske omkostninger, der indgår i ydelserne, og periodiske omkostninger, der ikke indgår i ydelserne) med angivelse af beløb, modtager af betaling og tidspunkt for betaling. Dette behøver ikke omfatte omkostninger i forbindelse med brud på kontraktlige forpligtelser. Hvis beløbet ikke kendes, tilvejebringer kreditgiver om muligt en omtrentlig angivelse af beløbet eller, hvis dette ikke er muligt, en angivelse af, hvordan beløbet beregnes, og anfører, at beløbet kun er vejledende. Hvis visse omkostninger ikke indgår i de årlige omkostninger i procent, fordi de ikke kendes af kreditgiver, bør dette fremhæves.

Hvis forbrugeren har underrettet kreditgiver om et eller flere elementer i den kredit, han foretrækker, såsom kreditaftalens løbetid og det samlede kreditbeløb, anvender kreditgiver så vidt muligt disse elementer; hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, og kreditgiver anvender antagelserne i bilag I, del II, skal det i kreditaftalen anføres, at andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden for denne type kreditaftale kan medføre højere årlige omkostninger i procent. Hvis betingelserne for udnyttelse af kreditmuligheden anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiver fremhæve omkostningerne i forbindelse med andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden, som ikke nødvendigvis er dem, der anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent.

- 4) Når der skal betales et gebyr for registrering af pantet eller en tilsvarende sikkerhedsstillelse, anføres det i dette afsnit med angivelse af beløbet, hvis det er kendt, eller, hvis dette ikke er muligt, grundlaget for beregning af beløbet. Når gebyrerne er kendt og indregnet i de årlige omkostninger i procent, skal gebyrets eksistens og beløbet anføres under »Engangsudgifter«. Når kreditgiver ikke kender gebyrerne, og de derfor ikke er indregnet i de årlige udgifter i procent, skal eksistensen af gebyret klart nævnes på listen over omkostninger, som kreditgiver ikke kender. I begge tilfælde skal den standardiserede formulering i del A anvendes under en passende benævnelse.

Afsnit 5. Betalingernes hyppighed og antal

- 1) Hvis der skal foretages regelmæssige betalinger, angives betalingernes hyppighed (f.eks. månedligt). Hvis betalingerne skal foretages uregelmæssigt, forklares dette udtrykkeligt for forbrugeren.
- 2) Det anførte antal betalinger skal omfatte hele lånets løbetid.

Afsnit 6. Ydelsernes størrelse

- 1) Kredittens og ydelsernes valuta skal fremgå tydeligt.
- 2) Hvis ydelserne kan variere i lånets løbetid, præciserer kreditgiver den periode, i hvilken den oprindelige ydelse forbliver uændret, og hvornår og hvor hyppigt den derefter ændrer sig.
- 3) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfrit, indsættes der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.
- 3) Hvis der er et krav om, at forbrugeren skal optage en bunden opsparing som en betingelse for, at der ydes en afdragsfri kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, skal angives beløbene og hyppigheden af indbetalinger for dette produkt.

- 4) Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne også omfatte en erklæring herom i formuleringen i del A og en illustration af en maksimumsydelse. Når der er et loft, skal illustrationen vise ydelserne, hvis debitorrenten stiger til loftet. Når der ikke er et loft, skal det værste tænkelige scenarie illustrere ydelserne med den højeste debitorrente i de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencerente, der er anvendt til beregningen af debitorrenten, hvis det er relevant, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Kravet om, at der skal gives et illustrativt eksempel, gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten og i alt.
- 5) (Hvis relevant) Hvis lånevalutaen er forskellig fra forbrugerens nationale valuta, eller hvis lånet er indekseret i en valuta, som er forskellig fra forbrugerens nationale valuta, angiver kreditgiver et talekseksempel, hvoraf det klart fremgår, hvordan ændringer i den relevante valutakurs kan påvirke ydelserne; formuleringen i del A anvendes. Dette eksempel baseres på en 20 % reduktion af værdien af forbrugerens nationale valuta og en erklæring på en fremtrædende plads om, at ydelserne vil kunne stige med mere end beløbet i dette eksempel. Når der er et loft, som begrænser den stigning til mindre end 20 %, angives maksimumsværdien af betalingerne i forbrugerens valuta i stedet, og erklæringen om mulige yderligere stigninger udelades.
- 6) Når kreditten helt eller delvis er en kredit med variabel rente, og punkt 3 finder anvendelse, skal illustrationen i punkt 5 gives på grundlag af den ydelse, der er omhandlet i punkt 1.
- 7) Hvis den valuta, der anvendes til betaling af ydelserne, er forskellig fra lånevalutaen, eller hvis hver ydelses størrelse udtrykt i forbrugerens nationale valuta afhænger af det tilsvarende beløb i en anden valuta, angives i dette afsnit datoen for beregningen af den gældende kurs og enten kursen eller grundlaget for beregningen heraf og justeringshyppigheden. Disse oplysninger skal i givet fald indeholde navnet på det institut, der offentliggør valutakursen.
- 8) Når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, skal der gøres rede for, hvordan og hvornår de udskudte renter lægges til kreditten som et pengebeløb, og hvad virkningen heraf er for forbrugeren i forhold til den resterende gæld.

Afsnit 7. Illustrativ amortiseringstabel

- 1) Dette afsnit medtages, når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, eller hvor der er en fast debitorrente i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om, at den illustrative amortiseringstabel er obligatorisk i andre tilfælde.
Når forbrugeren har ret til at modtage en revideret amortiseringstabel, angives dette sammen med betingelserne for denne ret.
- 2) Medlemsstaterne kan kræve, at kreditgiver, hvis debitorrenten kan variere i kredittens løbetid, anfører den periode, i løbet af hvilken den oprindelige debitorrente forbliver uændret.
- 3) Den tabel, der skal medtages i dette afsnit, skal indeholde følgende kolonner: »tidsplan for tilbagebetaling« (f.eks. måned 1, måned 2, måned 3), »ydelse«, »rente, der betales pr. ydelse«, »andre omkostninger, der indgår i ydelsen« (hvis relevant), »kapital, der tilbagebetales pr. ydelse« og »restgæld efter hver ydelse«.
- 4) I det første tilbagebetalingsår anføres der oplysninger for hver ydelse, og der anføres en subtotal for hver kolonne ved udgangen af det første år. For de følgende år kan oplysningerne gives på årsbasis. I

slutningen af tabellen anføres der en række med en samlet total, der indeholder de samlede beløb for hver kolonne. Den samlede kreditomkostning, som forbrugeren skal betale, (dvs. det samlede beløb fra kolonnen »ydelse«) fremhæves tydeligt og angives som sådan.

- 5) Hvis debitorrenten ikke er fast, og ydelsen efter hver ændring er ukendt, kan kreditgiver i amortiseringstabellen angive den samme ydelse i hele lånets løbetid. I et sådant tilfælde skal kreditgiver henlede forbrugeren opmærksomhed på dette forhold ved visuelt at gøre forskel på de kendte beløb og de hypotetiske beløb (f.eks. ved at anvende en anden skrifttype, rammer eller skygge). Derudover skal en tydelig og læsbar tekst forklare, for hvilke perioder beløbene i tabellen kan variere og hvorfor.

Afsnit 8. Yderligere forpligtelser

- 1) Kreditgiver skal i dette afsnit henvide til forpligtelser såsom forpligtelsen til at forsikre den faste ejendom, tegne livsforsikring, indbetale løn til en konto hos kreditgiver eller købe enhver anden vare eller tjenesteydelse. Kreditgiver skal for den enkelte forpligtelse præcisere, over for hvem og hvornår forpligtelsen skal opfyldes.
- 2) Kreditgiver angiver forpligtelsens varighed, f.eks. indtil kreditaftalen udløber. Kreditgiver skal opføre hver enkelt omkostning, som forbrugeren skal betale, og som ikke er indregnet i de årlige omkostninger i procent.
- 3) Kreditgiver angiver, om det er obligatorisk for forbrugeren at have accessoriske tjenesteydelser for at opnå lånet på de opstillede betingelser, og i givet fald om forbrugeren er forpligtet til at købe disse fra kreditgivers foretrukne udbyder, eller om de kan købes af en udbyder efter forbrugeren eget valg. Hvis en sådan mulighed er betinget af, at de accessoriske tjenesteydelser opfylder visse minimumskrav, bør sådanne krav beskrives i dette afsnit.

Når kreditaftalen indgår i en pakke med andre produkter, angiver kreditgiver disse produkters særlige kendetegn og anfører tydeligt, om forbrugeren har ret til at opsig kreditaftalen eller produkterne i pakken særskilt, betingelserne for og følgerne heraf og i givet fald de mulige konsekvenser ved at opsig de accessoriske tjenesteydelser, der kræves i forbindelse med kreditaftalen.

Afsnit 9. Førtidig indfrielse

- 1) Kreditgiver anfører, på hvilke betingelser forbrugeren kan indfri kreditten før tid, enten helt eller delvis.
- 2) I afsnittet om gebyrer for førtidig indfrielse henleder kreditgiver forbrugeren opmærksomhed på et eventuelt gebyr for førtidig indfrielse eller andre omkostninger i forbindelse hermed for at kompensere kreditgiver og angiver om muligt beløbet. Hvis kompensationen for førtidig indfrielse afhænger af forskellige faktorer, f.eks. det tilbagebetalte beløb eller den gældende rente på tidspunktet for den førtidige indfrielse, oplyser kreditgiver, hvordan kompensationen vil blive beregnet, og angiver maksimumsgebyret, eller, hvis dette ikke er muligt, et illustrativt eksempel for at vise forbrugeren, hvor stor kompensationen for førtidig indfrielse kan være i forskellige situationer.

Afsnit 10. Fleksible funktioner

- 1) Kreditgiver forklarer i givet fald muligheden og betingelserne for overførsel af kreditten til en anden kreditgiver eller fast ejendom.
- 2) (Hvis relevant) Yderligere funktioner: Hvis dette produkt indeholder en eller flere af de funktioner, der er anført i punkt 5 nedenfor, skal dette afsnit indeholde en oversigt over disse funktioner og give en kort forklaring af følgende: under hvilke omstændigheder forbrugeren kan gøre brug af funktionen; eventuelle betingelser knyttet til funktionen; hvorvidt det, at funktionen indgår i en kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, indebærer, at forbrugeren mister nogen lovgivningsmæssig eller anden form for beskyttelse, der normalt er forbundet med funktionen; og hvilken virksomhed, der leverer funktionen (hvis ikke kreditgiver).

- 3) Hvis funktionen indeholder yderligere kredit, skal dette afsnit indeholde en forklaring til forbrugeren af følgende: det samlede kreditbeløb (herunder den kredit, der er sikret ved pant eller tilsvarende sikkerhed); hvorvidt den yderligere kredit er sikret eller ej; de relevante debitorrenter; og hvorvidt disse er reguleret eller ej. Et sådant yderligere kreditbeløb skal enten medtages i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden eller, hvis den ikke medtages, skal det fremgå klart af dette afsnit, at adgangen til det yderligere beløb afhænger af en ny vurdering af forbrugers evne til at tilbagebetale lånet.
- 4) Hvis funktionen omfatter en opsparingsordning, skal den relevante rentesats forklares.
- 5) Mulige yderligere funktioner omfatter: overbetalinger/underbetalinger [betaling af mere eller mindre end den ydelse, der normalt skal betales ifølge amortiseringsstrukturen]; afdragsfrie perioder [perioder, hvor forbrugeren ikke skal foretage betalinger]; tilgængelighed [muligheden for, at forbrugeren atter kan låne midler, der allerede er udnyttet og tilbagebetalt]; yderligere optagelse af lån uden yderligere godkendelse; yderligere sikret eller ikkesikret lånoptagelse [i henhold til punkt 3 ovenfor]; kreditkort; tilknyttet løbende konto og tilknyttet opsparingskonto.
- 6) Kreditgiver kan inkludere andre funktioner, som vedkommende udbyder som dele af kreditaftalen, der ikke er omhandlet i de foregående afsnit.

Afsnit 11. Låntagers øvrige rettigheder

- 1) Kreditgiver gør rede for rettigheden (rettighederne), f.eks. fortrydelsesret eller ret til betænkningstid og i givet fald andre rettigheder såsom ret til overførsel (herunder subrogation) præciserer, hvilke rettigheder der findes, og anfører betingelserne for denne eller disse rettigheder, den procedure, som forbrugeren skal følge for at udøve denne eller disse rettigheder, bl.a. den adresse, hvortil meddelelsen om fortrydelse skal sendes, og i givet fald de tilsvarende gebyrer.
- 2) Når der gælder betænkningstid eller fortrydelsesret for forbrugeren, skal dette klart angives.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF underrettes forbrugeren om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale.

Afsnit 12. Klager

- 1) I dette afsnit angives det interne kontaktpunkt [navnet på den relevante afdeling] og kontaktoplysninger med henblik på klage [fysisk adresse] eller [telefonnummer] eller [kontaktperson:] [kontaktoplysninger] og et link til klageproceduren eller den relevante side på et websted eller en lignende informationskilde.
- 2) Der angives navnet på det relevante eksterne organ for udenretslige klager og tvistbilæggelse, og når anvendelse af den internationale klageprocedure er en betingelse for adgang til dette organ, angives dette i formuleringen i del A.
- 3) For kreditaftaler med en forbruger, der har bopæl i en anden medlemsstat, henviser kreditgiver til Fin-Net (http://ec.europa.eu/internal_market/fin-net/).

Afsnit 13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

- 1) Hvis manglende overholdelse af forbrugers forpligtelser i forbindelse med lånet kan have finansielle eller juridiske konsekvenser for forbrugeren, skal kreditgiver i dette afsnit beskrive de vigtigste tilfælde (f.eks. for sen betaling/misligholdelse, manglende overholdelse af forpligtelserne i afsnit 8 Yderligere forpligtelser) og angive, hvor der kan fås yderligere oplysninger.
- 2) For hvert enkelt af disse tilfælde beskriver kreditgiver på en klar og forståelig måde de sanktioner eller konsekvenser, det kan medføre. Henvisning til alvorlige konsekvenser fremhæves.
- 3) Når den faste ejendom, der anvendes til sikkerhedsstilling for kreditten, kan tilbagegives eller overdrages til kreditgiver, hvis forbrugeren ikke opfylder betingelserne, skal dette afsnit indeholde en angivelse heraf i formuleringen i del A.

Afsnit 14. Yderligere information

- 1) I tilfælde af fjernsalg vil dette afsnit omfatte en bestemmelse om, hvilken lovgivning der skal anvendes på kreditaftalen, eller hvilken domstol der er kompetent.
- 2) Hvis kreditgiver har til hensigt at kommunikere med forbrugeren i løbet af aftaleperioden på et andet sprog end det, ESIS er affattet på, skal denne hensigt og kommunikationssproget fremgå. Denne artikel berører ikke artikel 3, stk. 1, nr. 3), litra g), i direktiv 2002/65/EF.
- 3) Kreditgiver eller kreditformidler angiver, at forbrugeren har ret til at få eller blive tilbudt en kopi af udkastet til kreditaftale, senest når der er givet et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Afsnit 15. Tilsynsførende

- 1) Den eller de relevante myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med fasen forud for aftaleindgåelse i forbindelse med lån, anføres.

BILAG III

MINIMUMSKRAV TIL VIDEN OG KOMPETENCER

1. Minimumskravene til den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale (artikel 9) og de personer, der deltager i ledelsen hos kreditformidlere og udpegede repræsentanter (artikel 29, stk. 2, litra c), og artikel 31, stk. 2), skal have, skal mindst omfatte:

- a) passende kendskab til kreditprodukter i henhold til artikel 3 og de accessoriske tjenesteydelser, som typisk tilbydes sammen med dem
- b) hensigtsmæssig viden om lovgivningen vedrørende kreditaftaler for forbrugere, navnlig om forbrugerbeskyttelse
- c) passende kendskab til og forståelse af processen i forbindelse med køb af fast ejendom
- d) passende kendskab til vurdering af sikkerhed
- e) passende kendskab til ejendomsregistrenes organisering og funktion
- f) passende kendskab til markedet i den relevante medlemsstat
- g) passende kendskab til standarder for forretningsmoral
- h) passende kendskab til processen i forbindelse med vurdering af forbrugernes kreditværdighed eller i givet fald kompetence til denne vurdering
- i) passende niveau for finansielle og økonomiske kompetencer.

2. Når medlemsstaterne fastsætter minimumskravene til viden og kompetencer, kan de sondre mellem niveauerne for og typerne af de krav, som kreditgiveres, kreditformidlers eller udpegede repræsentanters personale og ledelsen hos kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal have.

3. Medlemsstaterne fastsætter et passende niveau for viden og kompetencer på grundlag af:

- a) erhvervsmæssige kvalifikationer, f.eks. eksamensbeviser, titler, erhvervsuddannelse, kompetencetest eller
- b) erhvervserfaring, der kan defineres som mindst et vist antal års beskæftigelse på områder med tilknytning til etablering, distribution eller formidling af kreditprodukter.

Efter den 21. marts 2019 må fastsættelsen af det passende niveau for viden og kompetencer ikke baseres alene på de i første afsnit, litra b), anførte metoder.

- 1) EUT C 240 af 18.8.2011, s. 3.
- 2) EUT C 318 af 29.10.2011, s. 133.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 10.12.2013 (endnu ikke offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende) og Rådets afgørelse af 28.1.2014.
- 4) EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66.
- 5) EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16.
- 6) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.
- 7) EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3.
- 8) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 9) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.
- 10) EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.
- 11) EFT L 69 af 10.3.2001, s. 25.
- 12) EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.
- 13) EUT L 296 af 15.11.2011, s. 35.
- 14) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
- 15) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1.
- 16) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.
- 17) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 18) EUT C 377 af 23.12.2011, s. 5.
- 19) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.
- 20) EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2013/50/EU**af 22. oktober 2013**

om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 50 og artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Efter artikel 33 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF⁴⁾ skulle Kommissionen aflægge beretning om anvendelsen af direktivet til Europa-Parlamentet og Rådet, herunder om det hensigtsmæssige i at bringe fritagelsen for eksisterende gældsbeviser til ophør efter den i artikel 30, stk. 4, foreskrevne tiårsperiode, og om de mulige konsekvenser af anvendelsen af direktivet for Europas finansielle markeder.

(2) Den 27. maj 2010 vedtog Kommissionen en beretning om anvendelsen af direktiv 2004/109/EF, hvori der blev påpeget områder, hvor den ordning, der er indført ved direktivet, kan forbedres. Beretningen viser navnlig, at der er behov for at forenkle visse udstederforpligtelser med henblik på at gøre de regulerede markeder mere attraktive for små og mellemstore udstedere, der rejser kapital i Unionen. Desuden bør effektiviteten af den eksisterende gennemsigtighedsordning forbedres, navnlig hvad angår offentliggørelse af oplysninger om virksomheders ejerforhold.

(3) I sin meddelelse af 13. april 2011 med titlen »Akten for det indre marked — Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid — Sammen om fornyet vækst« påpegede Kommissionen, at det er nødvendigt at gennemgå direktiv 2004/109/EF med henblik på at gøre kravene til børsnoterede små og mellemstore virksomheder mere rimelige, samtidig med at der opretholdes samme grad af investorbeskyttelse.

(4) Ifølge Kommissionens beretning og Kommissionens meddelelse bør den administrative byrde ved forpligtelserne i forbindelse med optagelse til handel på et reguleret marked reduceres for små og mellemstore udstedere for at forbedre deres adgang til kapital. Forpligtelserne til at offentliggøre foreløbige ledel-

seserklæringer eller kvartalsrapporter udgør en stor byrde for mange små og mellemstore udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på regulerede markeder, og de er ikke nødvendige for investorbeskyttelsen. Disse forpligtelser tilskynder desuden til kortsigtede resultater og modvirker langtidsinvesteringer. For at fremme bæredygtig værdiskabelse og langsigtede investeringsstrategier er det væsentligt at reducere det kortsigtede pres på udstedere og give investorer et incitament til at anlægge et mere langsigtet perspektiv. Kravet om offentliggørelse af foreløbige ledelseserklæringer bør derfor afskaffes.

(5) Medlemsstaterne bør ikke have mulighed for i deres nationale lovgivning at pålægge et krav om at offentliggøre periodiske finansielle oplysninger hyppigere end årsrapporter og halvårsrapporter. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne stille krav om, at udstederne offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger, hvis et sådant krav ikke udgør nogen væsentlig økonomisk byrde, og hvis de krævede yderligere oplysninger står i et rimeligt forhold til de faktorer, der bidrager til investorbeslutninger. Dette direktiv berører ikke yderligere oplysninger, som kræves i EU-sektorlovgivning, og navnlig kan medlemsstaterne kræve, at finansielle institutioner offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger. Endvidere kan et reguleret marked kræve, at udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel herpå, offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger i alle eller nogle af dette markeds segmenter.

(6) For at skabe yderligere fleksibilitet og dermed mindske de administrative byrder bør tidsfristen for offentliggørelse af halvårsrapporter forlænges til tre måneder efter udløbet af regnskabsperioden. Da den periode, hvor udstederne kan offentliggøre deres halvårsrapporter, udvides, må det forventes, at markedsdeltagerne er mere opmærksomme på små og mellemstore udsteders rapporter, hvorved disse udstedere bliver mere synlige.

(7) For at sikre større gennemsigtighed i forbindelse med betalinger til myndigheder bør udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og som har aktiviteter i udvindingsindustrien eller i virksomheder inden for skovning af primærskove, hvert år i en særskilt beretning offentliggøre de betalinger, der er foretaget til myndigheder i de lande, hvor de driver virksomhed. Beretningen bør indeholde tilsvarende typer af betalinger som dem, der offentliggøres i forbindelse med gennemsigtighedsinitiativet for udvindingsindustrien (Extractive Industries Transparency Initiative (EITI)). Offentliggørelsen af betalinger til myndigheder bør stille oplysninger til rådighed for civilsamfundet og investorer med henblik på at holde myndigheder i lande med mange naturressourcer ansvarlige for deres indtægter fra udnyttelsen af disse ressourcer. Initiativet er også et supplement til EU-handlingsplanen for retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (EU FLEGT) og bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 995/2010 af 20. oktober 2010 om fastsættelse af krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning⁵⁾, som stiller krav til forhandlere af træ og træprodukter om at udøve behørig omhu for at forhindre, at træ og træprodukter fra ulovlig skovhugst i at få adgang til EU-markedet. Medlemsstaterne bør sikre, at medlemmerne af virksomhedens ansvarlige organer, der handler inden for de beføjelser, der er tillagt dem efter den nationale lovgivning, har ansvar for efter bedste overbevisning og evne at sikre, at beretninger om betalinger til myndigheder udarbejdes i overensstemmelse med kravene i dette direktiv. De detaljerede krav er fastlagt i kapital 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer⁶⁾.

(8) For at fremme gennemsigtighed og investorbeskyttelse bør medlemsstaterne kræve, at følgende principper finder anvendelse på indberetning af betalinger til myndigheder i overensstemmelse med kapitel 10 i direktiv 2013/34/EU: væsentlighed (der er ikke krav om, at en betaling, hvad enten den foretages som en enkelt betaling eller en række med hinanden forbundne betalinger, tages i betragtning i beretningen, hvis den er på under 100 000 EUR inden for et regnskabsår); indberetning for hver myndighed og projekt for projekt (indberetning om betalinger til myndigheder bør foretages for hver myndighed og projekt for pro-

jekt); universalitet (der gøres ingen undtagelser, f.eks. for udstedere, der er aktive i visse lande, som har forvridende virkning og gør det muligt for udstederne at udnytte lemfældige gennemsigthedskrav); fuldstændighed (alle relevante betalinger og indtægter, som betales til myndigheder, skal indberettes i overensstemmelse med kapitel 10 i direktiv 2013/34/EU og dertil hørende betragtninger).

(9) Den finansielle innovation har ført til oprettelse af nye typer finansielle instrumenter, der eksponerer investorer økonomisk over for selskaber, og som ikke er omfattet af bestemmelser om offentliggørelse i direktiv 2004/109/EF. Disse instrumenter kan anvendes til hemmeligt at erhverve aktieposter i selskaber, hvilket kan føre til markedsmisbrug og give et falsk og misvisende billede af ejerforholdene i børsnoterede selskaber. For at sikre at udstedere og investorer har fuldt kendskab til virksomhedernes ejerskabsstruktur, bør definitionen af finansielle instrumenter i nævnte direktiv omfatte alle instrumenter med ensartede økonomiske virkninger for besiddelser af aktier og besiddelser af rettigheder til at erhverve aktier.

(10) Finansielle instrumenter, hvis økonomiske virkninger svarer til besiddelser af aktier og besiddelser af rettigheder til at erhverve aktier, som kræver kontant afregning, bør beregnes på »deltajusteret« grundlag ved at multiplicere det nominelle antal underliggende aktier med instrumentets delta. Delta angiver, hvor meget et finansielt instruments teoretiske værdi varierer i tilfælde af kursudsving i det underliggende instrument, og giver et nøjagtigt billede af eksponeringen for indehaverens underliggende instrument. Denne tilgang er valgt for at sikre, at oplysningerne om det samlede antal stemmerettigheder, der er til rådighed for investor, er så nøjagtigt som muligt.

(11) For at sikre tilstrækkelig gennemsigthed i større besiddelser bør der desuden, hvis en indehaver af finansielle instrumenter udøver sin ret til at erhverve aktier, og de samlede besiddelser af stemmerettigheder, der er knyttet til de underliggende aktier, overstiger anmeldelsestærsklen, uden at det ændrer den samlede procentdel af de tidligere anmeldte besiddelser, kræves en ny anmeldelse for at offentliggøre ændringen i besiddelsernes karakter.

(12) En harmoniseret ordning for anmeldelse af større besiddelser af stemmerettigheder, særlig med hensyn til sammenlægningen af aktiebesiddelser med besiddelser af finansielle instrumenter, forventes at forbedre retssikkerheden, øge gennemsigtheden og reducere den administrative byrde for grænseoverskridende investorer. Medlemsstaterne bør derfor ikke kunne indføre strengere regler end dem, der er fastsat i direktiv 2004/109/EF, med hensyn til beregningen af anmeldelsestærskler, sammenlægning af besiddelser af stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, med besiddelser af stemmerettigheder, der er knyttet til finansielle instrumenter, og undtagelser fra anmeldelseskravene. Af hensyn til de forskelle, der findes i ejerskabskoncentrationen i Unionen, og de selskabsretlige forskelle i Unionen, som fører til, at det samlede antal aktier adskiller sig fra det samlede antal stemmerettigheder for nogle udsteders vedkommende, bør medlemsstaterne dog fortsat have mulighed for at fastsætte både lavere og yderligere tærskler for anmeldelse af besiddelser af stemmerettigheder og for at kræve tilsvarende anmeldelser i forbindelse med tærskler baseret på kapitalbesiddelser. Endvidere bør medlemsstaterne fortsat have mulighed for at fastsætte strengere forpligtelser end dem, der er fastsat i direktiv 2004/109/EF, med hensyn til indholdet (af f.eks. oplysninger om aktionærernes hensigter), proceduren og tidspunktet for anmeldelse og for at kræve yderligere oplysninger om større besiddelser, som direktiv 2004/109/EF ikke indeholder bestemmelser om. Navnlig bør medlemsstaterne også fortsat kunne anvende love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget i relation til overtagelsestilbud, fusionstransaktioner og andre transaktioner, som påvirker ejerskabet af eller kontrollen med selskaber under tilsyn fra de af medlemsstaterne udpegede myndigheder i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud⁷⁾, som indebærer strengere krav til offentliggørelse end kravene i direktiv 2004/109/EF.

(13) Tekniske standarder bør sikre ensartet harmonisering af ordningen for anmeldelse af større besiddelser og en passende grad af gennemsigthed. Det vil være effektivt og hensigtsmæssigt at lade Den Euro-

pæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁸⁾, få til opgave at udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som ikke indebærer politikbeslutninger, til forelæggelse for Kommissionen. Kommissionen bør vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, som ESMA udarbejder med henblik på at præcisere betingelserne for anvendelse af de eksisterende undtagelser fra anmeldelseskravene for større besiddelser af stemmerettigheder. ESMA bør navnlig, ved hjælp af sin ekspertise, fastlægge undtagelsestilfælde og i den forbindelse tage hensyn til, at de muligvis kan misbruges til at omgå anmeldelseskravene.

(14) For at tage hensyn til den tekniske udvikling bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for at specificere indholdet af anmeldelser af større besiddelser af finansielle instrumenter. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder også på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(15) For at fremme grænseoverskridende investeringer bør investorer have ubesværet adgang til regulerede oplysninger om alle børsnoterede selskaber i Unionen. Det eksisterende net af officielt udpegede nationale mekanismer for den centrale opbevaring af regulerede oplysninger gør det imidlertid ikke nemt at finde frem til sådanne oplysninger i hele Unionen. For at sikre grænseoverskridende adgang til oplysningerne og for at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og det kommunikationsteknologiske område bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på fastlæggelse af minimumsstandarder for udbredelse af regulerede oplysninger, adgang til regulerede oplysninger på EU-plan og mekanismerne for den centrale opbevaring af regulerede oplysninger. Kommissionen bør også tillægges beføjelse til med bistand fra ESMA at træffe foranstaltninger med henblik på at forbedre den måde, hvorpå nettet af officielt udpegede nationale opbevaringsmekanismer fungerer, og til at udarbejde tekniske kriterier for adgang til regulerede oplysninger på EU-plan, specielt vedrørende driften af en central adgangsportal til søgning af regulerede oplysninger på EU-plan. ESMA bør udvikle og drive en webportal, der kan fungere som en europæisk elektronisk adgangsportal (»adgangsportalen«).

(16) For at forbedre overholdelsen af kravene i direktiv 2004/109/EF og for at følge op på Kommissionens meddelelse af 9. december 2010, »Udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser«, bør beføjelserne til at pålægge sanktioner styrkes, og de bør opfylde visse væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en administrativ sanktion eller foranstaltning, de vigtigste beføjelser til at pålægge sanktioner og størrelsen af de administrative bøder. Disse beføjelser til at pålægge sanktioner bør mindst kunne anvendes ved overtrædelse af vigtige bestemmelser i direktiv 2004/109/EF. Medlemsstaterne bør også kunne udøve dem i andre tilfælde. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at de administrative sanktioner og foranstaltninger, der kan anvendes, giver mulighed for at pålægge bøder, som er tilstrækkeligt store til at have afskrækkende virkning. I tilfælde af overtrædelser begået af juridiske enheder bør medlemsstaterne kunne sørge for, at der indføres sanktioner over for medlemmerne af den pågældende juridiske enheds administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer eller andre, som kan drages til ansvar for de pågældende overtrædelser på de betingelser, der er fastsat i national ret. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte bestemmelser om suspension af eller om muligheden for at suspendere udøvelsen af stemmerettigheder for indehavere af aktier og finansielle instrumenter, som ikke overholder anmeldelseskravene. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at suspension af stemmerettigheder kun finder anvendelse på de groveste overtrædelser. Direktiv 2004/109/EF bør henvises til både administrative sanktioner og administrative foranstaltninger for at omfatte alle tilfælde af

manglende overholdelse, uanset om de i national ret betegnes som en sanktion eller en foranstaltning, og det bør ikke berøre bestemmelser i medlemsstaternes nationale ret om strafferetlige sanktioner.

Medlemsstaterne bør kunne fastsætte bestemmelser om yderligere sanktioner eller foranstaltninger og større administrative bøder end dem, der er fastsat i direktiv 2004/109/EF, da ordentlige og gennemsigtige markeder kræver sanktioner med tilstrækkeligt afskrækkende virkning. Bestemmelserne vedrørende sanktioner og dem vedrørende offentliggørelsen af administrative sanktioner danner ikke præcedens for anden EU-lovgivning, særlig ikke for grovere lovovertrædelser.

(17) For at sikre at beslutninger, der pålægger en administrativ foranstaltning eller sanktion, virker afskrækkende på offentligheden som helhed, bør de normalt offentliggøres. Offentliggørelse af beslutninger er også et vigtigt middel til at oplyse markedsdeltagerne om, hvilken adfærd der betragtes som en overtrædelse af direktiv 2004/109/EF, og til at fremme god opførsel blandt markedsdeltagerne. Hvis offentliggørelsen af en afgørelse ville være en alvorlig trussel mod det finansielle systems stabilitet eller en igangværende officiel efterforskning eller, i det omfang, hvor dette kan fastslås, ville påføre de involverede institutter eller enkeltpersoner uforholdsmæssig stor skade, eller hvis offentliggørelsen af personoplysninger, såfremt sanktionen pålægges en fysisk person, ved en obligatorisk forhåndsvurdering af proportionaliteten af en sådan offentliggørelse viser sig at være ude af proportioner, bør den kompetente myndighed dog kunne beslutte at udsætte sådan offentliggørelse eller at offentliggøre oplysningerne anonymt.

(18) For at tydeliggøre behandlingen af ikkebørsnoterede værdipapirer repræsenteret ved aktiecertifikater, som er optaget til handel på et reguleret marked, og for at undgå mangler i gennemsigtigheden bør definitionen af »udsteder« specificeres yderligere, så den også omfatter udstedere af ikkebørsnoterede værdipapirer repræsenteret ved aktiecertifikater, som er optaget til handel på et reguleret marked. Definitionen af »udsteder« bør desuden ændres for at tage hensyn til det forhold, at udstedere af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, i nogle medlemsstater kan være fysiske personer.

(19) Efter direktiv 2004/109/EF er udstederens hjemland for så vidt angår tredjelandsudstedere af gældsbeviser, hvis pålydende værdi pr. enhed er under 1 000 EUR, eller af aktier, den medlemsstat, der henvises til i artikel 2, stk. 1, litra m), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF⁹⁾. For at præcisere og forenkle fastlæggelsen af sådanne tredjelandsudstederes hjemland bør definitionen heraf ændres, så det fastlægges, at hjemlandet skal være den medlemsstat, som udstederen har valgt blandt de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

(20) Alle udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked i Unionen, bør være underlagt tilsyn fra en kompetent myndighed i en medlemsstat for at sikre, at de overholder deres forpligtelser. Udstedere, som efter direktiv 2004/109/EF skal vælge hjemland, men ikke har gjort det, kan undgå tilsyn fra en kompetent myndighed i Unionen. Direktiv 2004/109/EF bør derfor ændres, så der fastsættes et hjemland for udstedere, som ikke har meddelt de kompetente myndigheder noget valg af hjemland inden for en frist på tre måneder. I sådanne tilfælde bør hjemlandet være den medlemsstat, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Hvis værdipapirerne er optaget til handel på et reguleret marked i mere end én medlemsstat, er alle disse medlemsstater hjemlande, indtil udstederen vælger og oplyser om et enkelt hjemland. Dette ville tilskynde disse udstedere til at vælge hjemland og oplyse de relevante kompetente myndigheder om valget, og i mellemtiden ville de kompetente myndigheder ikke længere mangle de fornødne bekræftelser til at gribe ind, indtil en udsteder har oplyst om sit valg af hjemland.

(21) Efter direktiv 2004/109/EF gælder udstederens valg af hjemland i tre år for så vidt angår udstedere af gældsbeviser, hvis pålydende værdi pr. enhed er 1 000 EUR eller derover. Når en udsteders værdipapirer ikke længere er optaget til handel på det regulerede marked i udstederens hjemland og forbliver optaget til

handel i et eller flere værtslande, har den pågældende udsteder imidlertid ikke nogen forbindelse med det oprindeligt valgte hjemland, når det ikke er den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted. En sådan udsteder bør kunne vælge et af sine værtslande eller den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted, som sit nye hjemland inden udløbet af fristen på tre år. Den samme mulighed for at vælge et nyt hjemland vil også gælde en tredjelandsudsteder af gældsbeviser, hvis pålydende værdi pr. enhed er under 1 000 EUR, eller af aktier, hvis værdipapirer ikke længere er optaget til handel på det regulerede marked i udstederens hjemland, men fortsat er optaget til handel i et eller flere værtslande.

(22) Der bør være overensstemmelse mellem direktiv 2004/109/EF og direktiv 2003/71/EF for så vidt angår definitionen af hjemland. For at sikre at det er den mest relevante medlemsstat, der fører tilsyn, bør direktiv 2003/71/EF ændres, så der er mulighed for større fleksibilitet i situationer, hvor værdipapirer tilhørende en udsteder, der er registreret i et tredjeland, ikke længere er optaget til handel på det regulerede marked i dennes hjemland, men derimod er optaget til handel i en eller flere andre medlemsstater.

(23) Kommissionens direktiv 2007/14/EF¹⁰⁾ indeholder især regler om anmeldelse af udstederens valg af hjemland. Disse regler bør indføjes i direktiv 2004/109/EF. For at sikre at de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene og den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted, hvis denne medlemsstat hverken er hjemland eller værtsland, underrettes om udstederens valg af hjemland, bør alle udstedere pålægges at meddele deres valg af hjemland til den kompetente myndighed i deres hjemland, de kompetente myndigheder i samtlige værtslande og den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted, hvis den er en anden end deres hjemland. Reglerne om anmeldelse af valg af hjemland bør ændres i overensstemmelse hermed.

(24) Kravet efter direktiv 2004/109/EF om offentliggørelse af nye udstedelser af lån har ført til mange praktiske gennemførelsesproblemer og anses for at være kompliceret at anvende. Desuden overlapper dette krav delvist kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmissbrug)¹¹⁾ og tilføjer ikke markedet mange yderligere oplysninger. Derfor og for at fjerne unødvendige administrative byrder for udstederne bør dette krav afskaffes.

(25) Kravet om meddelelse af ændringer af en udsteders stiftelsesoverenskomst eller vedtægter til de kompetente myndigheder i hjemlandet overlapper det lignende krav efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber¹²⁾, og kan skabe forvirring om den kompetente myndigheds rolle. Derfor og for at fjerne unødvendige administrative byrder for udstederne bør dette krav afskaffes.

(26) Et harmoniseret elektronisk format for rapportering vil være til stor gavn for udstedere, investorer og kompetente myndigheder, da det vil gøre rapporteringen nemmere og lette tilgængeligheden, analysen og sammenligneligheden af årsrapporterne. Derfor bør det fra den 1. januar 2020 være obligatorisk at udarbejde årsrapporter i et fælles elektronisk rapporteringsformat, forudsat at ESMA har foretaget en cost-benefit-analyse. ESMA bør udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som Kommissionen kan vedtage, med henblik på nærmere at beskrive det elektroniske rapporteringsformat med behørig henvisning til nuværende og fremtidige teknologiske muligheder, som f.eks. eXtensible Business Reporting Language (XBRL). ESMA bør, når den udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, foretage åbne offentlige høringer af alle berørte aktører, foretage en grundig vurdering af de mulige virkninger af vedtagelsen af de forskellige teknologiske muligheder og gennemføre passende afprøvnin-ger i medlemsstaterne, som den aflægger rapport om til Kommissionen, når den forelægger udkastet til reguleringsmæssige tekniske standarder. Når ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for de formater, der skal anvendes for banker og finansielle formidlere og forsikrings-selskaber,

bør den samarbejde regelmæssigt og tæt med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010¹³⁾, og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejds-markedspensionsordninger), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010¹⁴⁾, for at tage hensyn til de særlige kendetegn ved disse sektorer, sikre tværsektoriel sammenhæng i arbejdet og nå frem til fælles holdninger. Europa-Parlamentet og Rådet bør kunne gøre indsigelse mod de reguleringsmæssige tekniske standarder i henhold til artikel 13, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1095/2010, i hvilket tilfælde disse standarder ikke bør træde i kraft.

(27) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁵⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁶⁾ finder i alle enkeltheder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med dette direktiv.

(28) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som fastsat i traktaten, og det skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

(29) Målet for dette direktiv, nemlig at harmonisere gennemsigtighedskravene vedrørende oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dets omfang eller virkninger bedre nås på EU-plan. Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(30) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁷⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(31) Direktiv 2004/109/EF, 2003/71/EF og 2007/14/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2004/109/EF

I direktiv 2004/109/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Litra d) affattes således:

»d) »udsteder« en fysisk person eller en offentlig- eller privatretlig juridisk enhed, herunder en stat, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

I tilfælde af aktiecertifikater, der er optaget til handel på et reguleret marked, er udstederen den, der har udstedt de værdipapirer, som aktiecertifikaterne repræsenterer, uanset om disse værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked eller ej«.

ii) I litra i) foretages følgende ændringer:

i) Nr. i), andet led, affattes således:

»– når udstederen er registreret i et tredjeland, den medlemsstat, som udstederen har valgt blandt de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Valget af hjemland er fortsat gældende, medmindre udstederen har valgt et nyt hjemland i henhold til nr. iii) og har oplyst om valget i overensstemmelse med andet afsnit i dette litra«.

ii) Nr. ii) affattes således:

»ii) for så vidt angår udstedere, der ikke er omfattet af nr. i), den medlemsstat, udstederen har valgt blandt den medlemsstat, hvor vedkommende har sit vedtægtsmæssige hjemsted, hvor det er relevant, og de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Udstederen må kun vælge én medlemsstat som hjemland. Dette valg gælder i mindst tre år, medmindre udstederens værdipapirer ikke længere er optaget til handel på noget reguleret marked i Unionen, eller medmindre udstederen bliver omfattet af nr. i) eller iii) i løbet af treårsperioden«.

iii) Følgende nummer tilføjes:

»iii) for så vidt angår udstedere, hvis værdipapirer ikke længere er optaget til handel på et reguleret marked i udstederens hjemland som defineret i nr. i), andet led, eller nr. ii), men i stedet er optaget til handel i en eller flere andre medlemsstater, et sådant nyt hjemland, som udstederen kan vælge blandt de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og, hvor det er relevant, den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted«.

iv) Følgende afsnit tilføjes:

»En udsteder skal offentliggøre sit hjemland, jf. nr. i), ii) eller iii), i overensstemmelse med artikel 20 og 21. Endvidere skal en udsteder oplyse om sit hjemland til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted, når det er relevant, til den kompetente myndighed i hjemlandet og til de kompetente myndigheder i samtlige værtslande.

Hvis udstederen undlader at offentliggøre sit hjemland som defineret i nr. i), andet led, eller nr. ii) inden for en frist på tre måneder fra den dato, hvor udstederens værdipapirer første gang optages til handel på et reguleret marked, er hjemlandet den medlemsstat, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Når udstederens værdipapirer er optaget til handel på regulerede markeder, der er beliggende i eller udøver virksomhed i mere end én medlemsstat, er disse medlemsstater udstederens hjemlande, indtil udstederen har truffet valg om et enkelt hjemland og har offentliggjort dette.

For en udsteder, hvis værdipapirer allerede er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis valg af hjemland, jf. nr. i), andet led, eller nr. ii), ikke er blevet offentliggjort inden den 27. november 2015, begynder fristen på tre måneder den 27. november 2015.

En udsteder, der har foretaget valg af hjemland, jf. nr. i), andet led, eller nr. ii), og har meddelt dette valg til de kompetente myndigheder i hjemlandet inden den 27. november 2015, er undtaget fra kravet efter andet afsnit i dette litra, medmindre denne udsteder vælger et andet hjemland efter den 27. november 2015.«

iii) Følgende litra tilføjes:

»q) »formel aftale« en aftale, som er bindende i henhold til de gældende retsregler.«

b) Følgende stykke indsættes:

»2a. Alle henvisninger til juridiske enheder i dette direktiv forstås som omfattende registrerede virksomhedssammenslutninger uden status som juridisk person og truster.«

2) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Hjemlandet kan stille strengere krav til en udsteder end de i dette direktiv fastsatte krav, idet det dog ikke kan stille krav om, at udstedere skal offentliggøre periodiske finansielle oplysninger hyppigere end de i artikel 4 omhandlede årsrapporter og de i artikel 5 omhandlede halvårsrapporter.«

b) Følgende stykke indsættes:

»1a. Uanset stk. 1 kan hjemlandene kræve, at udstedere offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger hyppigere end de i artikel 4 omhandlede årsrapporter og de i artikel 5 omhandlede halvårsrapporter, når følgende betingelser er opfyldt:

- de yderligere periodiske finansielle oplysninger udgør ikke nogen uforholdsmæssig stor økonomisk byrde i den pågældende medlemsstat, især ikke for de berørte små og mellemstore udstedere, og
- indholdet af de krævede yderligere periodiske finansielle oplysninger står i et rimeligt forhold til de faktorer, der bidrager til investeringsbeslutninger, som investorerne i den pågældende medlemsstat træffer.

Før medlemsstaterne træffer beslutning om at kræve, at udstedere offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger, vurderer de både, om disse supplerende krav kan føre til, at der fokuseres for meget på udstedernes kortsigtede resultater, og om de kan få negativ indvirkning på små og mellemstore udsteders mulighed for at få adgang til de regulerede markeder.

Dette berører ikke medlemsstaternes mulighed for at kræve, at udstedere, som er finansielle institutioner, offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger.

Hjemlandet må ikke stille strengere krav til de i artikel 10 eller 13 omhandlede aktionærer, fysiske personer eller juridiske enheder end dem, der er fastsat i dette direktiv, undtagen når:

- i) der fastsættes lavere eller yderligere anmeldelsestærskler end dem, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, og der kræves tilsvarende anmeldelser i forbindelse med tærskler baseret på kapitalbesiddelser
- ii) der gælder strengere krav end dem, der er fastsat i artikel 12, eller
- iii) der anvendes love eller administrative bestemmelser, som er vedtaget i relation til overtagelsestilbud, fusionstransaktioner og andre transaktioner, der påvirker ejerskabet af eller kontrollen med selskaber, under tilsyn fra de af medlemsstaterne udpegede myndigheder i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud¹⁸⁾.

3) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Udstederen offentliggør årsrapporten senest fire måneder efter udgangen af hvert regnskabsår og sikrer, at den forbliver offentligt tilgængelig i mindst ti år.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»7. Med virkning fra den 1. januar 2020 udarbejdes alle årsrapporter i et fælles elektronisk rapporteringsformat, forudsat at Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markeds-

tilsynsmyndighed) (ESMA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010¹⁹⁾, har foretaget en cost-benefit-analyse.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at specificere det elektroniske rapporteringsformat med behørig henvisning til nuværende og fremtidige teknologiske muligheder. Inden vedtagelsen af udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder udfører ESMA en passende vurdering af mulige elektroniske rapporteringsformater og gennemfører passende afprøvninger i marken. ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. december 2016.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

4) Artikel 5, stk. 1, affattes således:

»1. En udsteder af aktier eller gældsbeviser offentliggør så hurtigt som muligt efter udløbet af den relevante periode, dog senest tre måneder herefter, en halvårsrapport for regnskabsårets første seks måneder. Udstederen sørger for, at halvårsrapporten forbliver offentligt tilgængelig i mindst ti år.«

5) Artikel 6 affattes således:

»Artikel 6

Beretning om betalinger til myndigheder

Medlemsstaterne kræver, at udstedere inden for udvindingsindustrien eller skovning af primærskove som defineret i artikel 41, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer²⁰⁾ hvert år udarbejder en beretning om betalinger til myndigheder i overensstemmelse med kapitel 10 i nævnte direktiv. Beretningen skal offentliggøres senest seks måneder efter udgangen af hvert regnskabsår og forblive offentligt tilgængelig i mindst ti år. Betalinger til myndigheder indberettes på koncernniveau.

6) I artikel 8 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

- »1. Artikel 4 og 5 finder ikke anvendelse på følgende udstedere:
- a) stater eller en stats regionale eller lokale myndigheder, offentligretlige internationale organer, som mindst én medlemsstat er medlem af, Den Europæiske Centralbank (ECB), den europæiske finansielle stabilitetsfacilitet (EFSF) oprettet ved EFSF-rammeaftalen og andre mekanismer oprettet med henblik på at opretholde Den Europæiske Monetære Unions finansielle stabilitet ved at yde midlertidig finansiell bistand til de medlemsstater, der har euroen som valuta, og medlemsstaternes nationale centralbanker, uanset om disse udsteder aktier eller andre værdipapirer, og
 - b) udstedere, der kun udsteder gældsbeviser optaget til handel på et reguleret marked, hvor den pålydende værdi pr. enhed er mindst 100 000 EUR, eller, hvis der er tale om gældsbeviser i en anden valuta end euro, hvor værdien af pålydendet pr. enhed på udstedelsesdagen svarer til mindst 100 000 EUR.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Uanset denne artikels stk. 1, litra b), finder artikel 4 og 5, i hele gældsbevisernes løbetid, ikke anvendelse på udstedere, der udelukkende udsteder gældsbeviser, hvis pålydende værdi pr. enhed er mindst 50 000 EUR, eller, hvor der er tale om gældsbeviser i en anden valuta end euro, hvis værdien af pålyden-

det pr. enhed på udstedelsesdagen svarer til mindst 50 000 EUR, hvis disse allerede er optaget til handel på et reguleret marked i Unionen inden den 31. december 2010.«

7) I artikel 9 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 6 affattes således:

»6. Denne artikel finder ikke anvendelse på stemmerettigheder i et kreditinstituts eller investeringsselskabs handelsbeholdning som defineret i artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/49/EF af 14. juni 2006 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag²¹⁾, forudsat at:

- a) stemmerettighederne i handelsbeholdningen ikke overstiger 5 %, og
- b) stemmerettigheder, der er knyttet til aktier i handelsbeholdningen, ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse.

b) Følgende stykker indsættes:

»6a. Denne artikel finder ikke anvendelse på stemmerettigheder knyttet til aktier, der erhverves til stabiliseringsformål i overensstemmelse med Kommissionens forordning (EF) nr. 2273/2003 af 22. december 2003 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF med hensyn til tilbagekøbsprogrammer og stabilisering af finansielle instrumenter²²⁾, forudsat at stemmerettigheder, der er knyttet til disse aktier, ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse.

6b. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den metode, der under hensyntagen til artikel 12, stk. 4 og 5, skal anvendes til at beregne 5 %-tærsklen i stk. 5 og 6, også når der er tale om en koncern.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 27. november 2014.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

8) I artikel 12, stk. 2, affattes indledningen således:

»Anmeldelse til udstederen skal ske omgående, dog senest fire handelsdage efter den dato, hvor aktionæren eller den fysiske person eller juridiske person som omhandlet i artikel 10«.

9) I artikel 13 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Anmeldelseskravene i artikel 9 finder også anvendelse på fysiske personer eller juridiske enheder, som direkte eller indirekte besidder:

- a) finansielle instrumenter, der i henhold til en formel aftale giver indehaveren ubetinget ret til at erhverve eller valgfrihed med hensyn til retten til at erhverve allerede udstedte aktier med stemmerettigheder fra en udsteder, hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked
- b) finansielle instrumenter, der ikke er omfattet af litra a), men som er baseret på de aktier, der er omhandlet i litra a), og som har økonomiske virkning, der ligner virkningen af de i litra a) omhandlede finansielle instrumenter, uanset om de giver ret til fysisk overdragelse eller ej.

Anmeldelsen skal indeholde en opdeling efter arten af de finansielle instrumenter, der besiddes i overensstemmelse med første afsnits litra a), og finansielle instrumenter, der besiddes i overensstemmelse med første afsnits litra b), idet der skelnes mellem finansielle instrumenter, som giver ret til fysisk overdragelse, og finansielle instrumenter, som giver ret til kontant afregning.«

b) Følgende stykker indsættes:

»1a. Antallet af stemmerettigheder beregnes på grundlag af det fulde nominelle antal aktier, der ligger til grund for det finansielle instrument, men hvis det finansielle instrument udelukkende giver mulighed for kontant afregning, beregnes antallet af stemmerettigheder på deltajusteret grundlag ved at multiplicere det nominelle antal underliggende aktier med instrumentets delta. Med henblik herpå sammenlægger og anmelder indehaveren alle finansielle instrumenter, der har samme underliggende udsteder. Kun lange positioner tages i betragtning ved beregningen af stemmerettigheder. Lange positioner må ikke nettes med korte positioner, der har samme underliggende udsteder.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) den metode, der skal anvendes til beregning af det i første afsnit omhandlede antal stemmerettigheder, når der er tale om finansielle instrumenter, som er baseret på en kurv af aktier eller et indeks, og
- b) metoderne til bestemmelse af delta med henblik på beregning af stemmerettigheder vedrørende finansielle instrumenter, der udelukkende giver mulighed for kontant afregning, som krævet i første afsnit.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 27. november 2014.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

1b. I forbindelse med stk. 1 anses følgende for at være finansielle instrumenter, forudsat at de opfylder en eller flere af betingelserne i stk. 1, første afsnit, litra a) eller b):

- a) værdipapirer
- b) optioner
- c) futures
- d) swaps
- e) fremtidige renteaftaler
- f) differenceaftaler, og
- g) alle andre kontrakter eller aftaler med lignende økonomiske virkninger, som kan afvikles fysisk eller afregnes kontant.

ESMA opretter og ajourfører periodisk en vejledende liste over finansielle instrumenter, som er underlagt anmeldelseskrav i henhold til stk. 1, idet der tages hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder.«

c) Stk. 2 affattes således:

»2. Kommissionen tillægges beføjelse til ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne fastsat i artikel 27a og 27b at vedtage foranstaltninger med henblik på at fastlægge indholdet af den anmeldelse, der skal foretages, anmeldelsesperioden, og hvem der skal modtage anmeldelsen som omhandlet i stk. 1.«

d) Følgende stykke tilføjes:

»4. Undtagelserne i artikel 9, stk. 4, 5 og 6, og i artikel 12, stk. 3, 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse på anmeldelseskravene i denne artikel.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, i hvilke tilfælde de i første afsnit omhandlede undtagelser finder anvendelse på finansielle instrumenter, som besiddes af en fysisk person eller en juridisk enhed, som udfører kundeordrer eller imødekommer kundeforespørgsler om at udføre handler på et andet grundlag end ejerskab, eller afdækker positioner, der er resultatet af sådanne handler.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 27. november 2014.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.«

10) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 13a

Sammenlægning

1. Anmeldelseskravene i artikel 9, 10 og 13 finder også anvendelse på en fysisk person eller en juridisk enhed, hvis det antal stemmerettigheder, der direkte eller indirekte besiddes af en sådan person eller enhed i henhold til artikel 9 og 10, sammenlagt med det antal stemmerettigheder, der er knyttet til finansielle instrumenter, som besiddes direkte eller indirekte i henhold til artikel 13, når op på, overstiger eller falder under tærsklerne i artikel 9, stk. 1.

Den i dette stykkes første afsnit krævede anmeldelse skal indeholde en opdeling i antal stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, som besiddes i overensstemmelse med artikel 9 og 10, og stemmerettigheder, som er knyttet til finansielle instrumenter som omhandlet i artikel 13.

2. Stemmerettigheder i forbindelse med finansielle instrumenter, som allerede er anmeldt i overensstemmelse med artikel 13, skal anmeldes på ny, hvis den fysiske person eller juridiske enhed har erhvervet de underliggende aktier og erhvervelsen medfører, at det samlede antal stemmerettigheder knyttet til aktier, som er udstedt af samme udsteder, når op på eller overstiger tærsklerne fastsat i artikel 9, stk. 1.«

11) Artikel 16, stk. 3, udgår.

12) Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, udgår.

13) Artikel 21, stk. 4, affattes således:

»4. Kommissionen tillægges beføjelse til ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne fastsat i artikel 27a og 27b at vedtage foranstaltninger med henblik på at fastsætte følgende:

- a) minimumsstandarder for udbredelse af regulerede oplysninger, jf. stk. 1
- b) minimumsstandarder for den centrale opbevaringsmekanisme, jf. stk. 2
- c) regler for at sikre interoperabilitet mellem de informations- og kommunikationsteknologier, som de i stk. 2 omhandlede mekanismer anvender, og for adgang til de deri omhandlede regulerede oplysninger på EU-plan.

Kommissionen kan ligeledes opstille og ajourføre en liste over medier til udbredelse af oplysninger til offentligheden.«

14) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 21a

Europæisk elektronisk adgangsportal

1. Der oprettes en webportal, der fungerer som en europæisk elektronisk adgangsportal (»adgangsportalen«) senest den 1. januar 2018. ESMA udvikler og driver adgangsportalen.

2. Systemet til sammenkobling af de officielt udpegede mekanismer skal bestå af:

- de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismer

- den portal, der fungerer som den europæiske elektroniske adgangsportale.
- 3. Medlemsstaterne sikrer adgang til deres centrale lagringsmekanismer via adgangsportalen.«

15) Artikel 22 affattes således:

»Artikel 22

Adgang til regulerede oplysninger på EU-plan

1. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at udforme og præcisere følgende tekniske krav vedrørende adgangen til regulerede oplysninger på EU-plan:

- a) de tekniske krav vedrørende den kommunikationsteknologi, som de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismer anvender
- b) de tekniske krav til driften af den centrale adgangsportale til søgning af regulerede oplysninger på EU-plan
- c) de tekniske krav vedrørende de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismers anvendelse af en entydig identifikator for hver udsteder
- d) det fælles format for de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismers levering af regulerede oplysninger
- e) den fælles klassificering af regulerede oplysninger hos de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismer og den fælles liste over forskellige former for regulerede oplysninger.

2. Ved udarbejdelsen af udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder tager ESMA hensyn til de tekniske krav til systemet til sammenkobling af selskabsregistre, der er indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/17/EU af 13. juni 2012²³⁾.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 27. november 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

16) I artikel 23, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»De oplysninger, der er omfattet af kravene i tredjelandet, registreres i overensstemmelse med artikel 19 og offentliggøres i overensstemmelse med artikel 20 og 21.«

17) I artikel 24 indsættes følgende stykker:

»4a. Med forbehold af stk. 4 tillægges de kompetente myndigheder alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige, for at de kan varetage deres funktioner. Disse beføjelser udøves i henhold til national ret.

4b. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser til at pålægge sanktioner i overensstemmelse med dette direktiv og med national ret på én af følgende måder:

- direkte
- i samarbejde med andre myndigheder
- på deres eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder
- ved anmodning til de kompetente retslige myndigheder.«

18) I artikel 25, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:

»De kompetente myndigheder samarbejder ved udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge sanktioner og deres undersøgelsesbeføjelser for at sikre, at sanktionerne eller foranstaltningerne får de ønskede virkninger, og koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne.«

19) Efter artikel 27b indsættes følgende overskrift:

»KAPITEL VIA

SANKTIONER OG FORANSTALTNINGER«.

20) Artikel 28 affattes således:

»Artikel 28

Administrative foranstaltninger og sanktioner

1. Uden at dette berører de kompetente myndigheders beføjelser i henhold til artikel 24 og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne bestemmelser om administrative foranstaltninger og sanktioner, der finder anvendelse på overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til sikring af, at de gennemføres. Disse administrative foranstaltninger og sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Med forbehold af artikel 7 sikrer medlemsstaterne, at der i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser vedrørende juridiske enheder kan indføres sanktioner på de betingelser, der er fastsat i national ret, over for medlemmerne af den pågældende juridiske enheds administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer eller over for andre fysiske personer, som er ansvarlige for overtrædelserne i henhold til national ret.«

21) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 28a

Overtrædelser

Artikel 28b finder som minimum anvendelse på følgende overtrædelser:

- a) udstederen har ikke inden for den fastsatte tidsfrist offentliggjort de oplysninger, der kræves i henhold til de nationale bestemmelser vedtaget til gennemførelse af artikel 4, 5, 6, 14 og 16
- b) den fysiske eller juridiske person har ikke inden for den fastsatte tidsfrist anmeldt erhvervelsen eller afhændelsen af større besiddelser i overensstemmelse med de nationale bestemmelser vedtaget til gennemførelse af artikel 9, 10, 12, 13 og 13a.

Artikel 28b

Beføjelser til at pålægge sanktioner

1. I tilfælde af de i artikel 28a omhandlede overtrædelser har de kompetente myndigheder beføjelse til mindst at pålægge følgende administrative foranstaltninger og sanktioner:

- a) en offentlig meddelelse, hvori den ansvarlige fysiske person eller juridiske enhed og overtrædelsens art nævnes
- b) en afgørelse, hvorved det påbydes den ansvarlige fysiske person eller juridiske enhed at bringe den udviste handlemåde, der udgør en overtrædelse, til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- c) administrative bøder på
 - i) for juridiske enheder
 - op til 10 000 000 EUR eller op til 5 % af den samlede årsomsætning ifølge det senest tilgængelige årsregnskab, som ledelsesorganet har godkendt; hvis den juridiske enhed er et moderselskab eller et datterselskab af et moderselskab, som skal udarbejde konsoliderede regnskaber i

henhold til direktiv 2013/34/EU, er den relevante samlede omsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende type indkomst i henhold til de relevante regnskabsdirektiver ifølge det senest tilgængelige konsoliderede årsregnskab, som det øverste moderselskabs ledelsesorgan har godkendt, eller

- op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået, som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes alt efter, hvilket beløb der er størst

ii) for fysiske personer:

- op til 2 000 000 EUR, eller
- op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået, som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes alt efter, hvilket beløb der er størst.

I medlemsstater, hvor euroen ikke er den officielle valuta, beregnes den værdi, der i national valuta svarer til euro, på grundlag af den officielle valutakurs på ikrafttrædelsesdatoen for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF²⁴).

2. Uden at dette berører de kompetente myndigheders beføjelser efter artikel 24 og medlemsstaternes ret til at pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne, at deres love eller administrative bestemmelser giver mulighed for at suspendere udøvelsen af stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i artikel 28a, litra b). Medlemsstaterne kan fastsætte, at suspension af stemmerettigheder kun finder anvendelse på de groveste overtrædelser.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere sanktioner eller foranstaltninger og højere niveauer for administrative bøder end dem, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 28c

Udøvelse af beføjelser til at pålægge sanktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten og fastsættelsen af størrelsen af administrative sanktioner eller foranstaltninger tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder hvor det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den ansvarlige fysiske persons eller juridiske enheds grad af ansvar
- c) den ansvarlige fysiske persons eller juridiske enheds finansielle styrke, f.eks. med udgangspunkt i den ansvarlige juridiske enheds samlede omsætning eller den ansvarlige fysiske persons årsindkomst
- d) den ansvarlige fysiske persons eller juridiske enheds fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) tabene for tredjeparter, som følger af overtrædelsen, såfremt de kan beregnes
- f) den ansvarlige fysiske persons eller juridiske enheds vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed
- g) overtrædelser, som den ansvarlige fysiske person eller juridiske enhed tidligere har begået.

2. Behandlingen af personoplysninger, der er indsamlet med henblik på udøvelse af tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser i henhold til dette direktiv, udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001, når det er relevant.

22) Før artikel 29 indsættes følgende overskrift:

»KAPITEL VIB

OFFENTLIGGØRELSE AF BESLUTNINGER«.

23) Artikel 29 affattes således:

»Artikel 29

Offentliggørelse af beslutninger

1. Medlemsstaterne fastsætter, at de kompetente myndigheder hurtigst muligt offentliggør alle beslutninger om sanktioner og foranstaltninger, som pålægges for overtrædelse af dette direktiv, herunder som minimum oplysninger om overtrædelsens art og identiteten på de fysiske personer eller juridiske enheder, som er ansvarlige for overtrædelsen.

De kompetente myndigheder kan dog udsætte offentliggørelsen af en beslutning eller offentliggøre beslutningen anonymt på en måde, som er i overensstemmelse med national ret under en af følgende omstændigheder:

- a) hvis offentliggørelsen af personoplysninger, såfremt sanktionen pålægges en fysisk person, ved en obligatorisk forhåndsvurdering af proportionaliteten af en sådan offentliggørelse anses for at være ude af proportioner
- b) hvis offentliggørelsen vil være en alvorlig trussel mod det finansielle systems stabilitet eller en igangværende officiel efterforskning
- c) hvis offentliggørelsen i det omfang, hvor dette kan fastslås, ville påføre de involverede institutter eller enkeltpersoner uforholdsmæssig stor og alvorlig skade.

2. Hvis der indgives klage over en beslutning, som er offentliggjort efter stk. 1, er den kompetente myndighed forpligtet til enten at medtage oplysninger herom i offentliggørelsen på offentliggørelsesdatoen eller at ændre offentliggørelsen, hvis klagen er indgivet efter den første offentliggørelse.«

24) Artikel 31, stk. 2, affattes således:

»2. Når medlemsstaterne vedtager foranstaltninger i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 8, stk. 2 eller 3, eller artikel 30, underretter de straks Kommissionen og de andre medlemsstater om disse foranstaltninger.«

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2003/71/EF

I direktiv 2003/71/EF foretages følgende ændringer:

I artikel 2, stk. 1, litra m), affattes nr. iii) således:

- »iii) for alle udstedere registreret i tredjelande af værdipapirer, der ikke er omhandlet i nr. ii), den medlemsstat, hvor værdipapirerne efter hensigten skal udbydes til offentligheden for første gang efter datoen for ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i

direktiv 2004/109/EF²⁵⁾, eller hvor den første ansøgning om optagelse til handel på et reguleret marked indgives, efter valg foretaget af udstederen, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse, med forbehold af efterfølgende valg foretaget af udstedere registreret i et tredjeland, i følgende tilfælde:

- hvis hjemlandet ikke var bestemt efter deres valg, eller
- i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra i), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked²⁶⁾.

Artikel 3

Ændringer af direktiv 2007/14/EF

I direktiv 2007/14/EF foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 2 udgår.
- 2) Artikel 11, stk. 1 og 2, udgår.
- 3) Artikel 16 udgår.

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden for et tidsrum på 24 måneder efter datoen for dets ikrafttræden. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale foranstaltninger, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Revision

Senest den 27. november 2015 aflægger Kommissionen beretning om anvendelsen af dette direktiv til Europa-Parlamentet og Rådet, herunder om dets indvirkning på små og mellemstore udstedere, og om anvendelsen af sanktioner, navnlig hvorvidt de er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, og vurderer, hvordan den valgte metode til beregning af antallet af stemmerettigheder i forbindelse med de i artikel 13, stk. 1a, første afsnit, i direktiv 2004/109/EF, omhandlede finansielle instrumenter fungerer, og om den er effektiv.

Beretningen ledsages, hvis det er hensigtsmæssigt, af et lovgivningsmæssigt forslag.

Artikel 6

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 7

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 22. oktober 2013.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

V. LEŠKEVIČIUS

Formand

- 1) EUT C 93 af 30.3.2012, s. 2.
- 2) EUT C 143 af 22.5.2012, s. 78.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 12.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 17.10.2013.
- 4) EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38.
- 5) EUT L 295 af 12.11.2010, s. 23.
- 6) EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19.
- 7) EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12.
- 8) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84.
- 9) EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64.
- 10) EUT L 69 af 9.3.2007, s. 27.
- 11) EUT L 96 af 12.4.2003, s. 16.
- 12) EUT L 184 af 14.7.2007, s. 17.
- 13) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.
- 14) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48.
- 15) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
- 16) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.
- 17) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 18) EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12.
- 19) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84.
- 20) EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19.
- 21) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 201.
- 22) EUT L 336 af 23.12.2003, s. 33.
- 23) EUT L 156 af 16.6.2012, s. 1.
- 24) EUT L 294 af 6.11.2013, s. 13.
- 25) EUT L 294 af 6.11.2013, s. 13.
- 26) EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38.